

New York Times gazetesinin çok satan kitaplar listesinin
gözde yazarından göz kamaştıran bir roman daha...

İNKÂR EDİLEN BİR ARZU...
YASAKLANMIŞ, ÖZLEM DOLU BİR AŞK...

Yakışıklı bir Çingene olan Kev Merripen uzun süredir güzel ve terbiyeli Winnifred Hathaway'yi arzulamaktadır. Fakat gizemli bir kökene sahip olduğundan belirsiz geçmişinin etrafına ışık saçan hassas Win'e zarar vermesinden korkar. Bu yüzden onun cazibesine karşı koymaya çalışır ve çok geçmeden genç kız ondan çok ama çok uzağa gitmek zorunda kalır.

Merripen, Win İngiltere'ye geri döndüğünde her ne olursa olsun aşkı inkâr eden biriymiş gibi görünmeye devam eder. Bu sırada genç kızın karşısına çekici, karşı konulmaz bir talip çıkar. Kev ya şimdi harekete geçecektir ya da asla. Fakat önce kaderine dair tehlikeli bir sırla yüzleşmesi gerekmektedir, aksi takdirde âşık olduğu kadını sonsuza dek kaybedecektir.

"Nefesinizi kesecek." *Romantic Times*

ISBN 978-9944-82-535-1

İkiA. İkiA.
20 00₺

VAZGEÇMEM SENDEN

Orijinal Adı: Seduce Me At Sunrise
Yazarı: Lisa Kleypas
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Seden Gürel
Editör: Aslı Güçlü
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Mayıs 2012

ISBN: 978-9944-82-535-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2008 Lisa Kleypas

Türkçe Yayım Hakkı:
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul
Sertifika No: 16053
Tel: (0212) 482 99 10
Fax: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Vazgeçmem Senden

LISA KLEYPAS

Çeviri
Seden Gürel

epsilon

Bölüm Bir

Londra, 1848
Kış

Win her zaman Kev Merripen'in sade bir manzara ya da bir kış günü kadar güzel olduğunu düşünürdü. O her açıdan uzlaşılması son derece güç olan iri ve çarpıcı bir adamdı. Egzotik yüz hatları göz bebeklerinin ayırt edilemeyeceği kadar koyu renkli gözlerine mükemmel bir fon yaratıyordu. Saçları gür ve kuzguni siyahtı, kaşları kalın ve düzdü. Geniş ağzının daimi düşüncelere dalmış gibi duruşu ise Win'in en karşı konulmaz bulduğu özelliklerinden biriydi.

Merripen. Âşığı değil aşkıydı. Birbirlerini çocukluktan, ailesi onu yanlarına aldığından beri tanıyorlardı. Hathaway'ler ona her zaman kendilerinden biri gibi yaklaşmışlardı, fakat Merripen hep bir hizmetliymiş gibi davranmayı tercih etmişti. Bir koruyucu. Bir yabancı.

Genç adam Win'in yatak odasına gitti ve eşikte durup onun şifoniyerin üzerinde duran birkaç özel eşyasını valizine yerleştirmesini izledi. Bir saç fırçası, bir kutu toka, kız kardeşi Poppy'nin onun için işlemiş olduğu bir

avuç dolusu mendil. Win bu eşyaları deri çantaya tıkarken Merripen'in hareketsiz bir şekilde orada durduğunun fazlasıyla farkındaydı. Bu hareketsizliğin ardında ne olduğunu çok iyi biliyordu çünkü o da içinde aynı özlem girdabını hissediyordu.

Ondan ayrılacak olma düşüncesi yüreğini parçalıyordu. Ve seçme şansı yoktu. İki yıl önce kızıl humma geçirdiği günden sonra hasta bir insana dönüşmüştü. Çok zayıf ve hassastı, yorgunluk ve bayılma nöbetleri geçiriyordu. Akciğerlerin zayıf, demişti bütün doktorlar. Boyun eğmekten başka yapılabilecek bir şey yoktu. Yaşam boyu yatak istirahati ve erken bir ölüm.

Win bu kaderi kabullenmeyecekti.

İyileşmek, diğer insanlara bahşedilmiş olan şeylerin tadını çıkarmak istiyordu. Dans etmek, gülmek, kırlarda yürümek... Sevmek... Evlenmek... Günün birinde kendine ait bir aile kurmak.

Sağlığı böylesine elverişsiz bir durumdayken bunları yapma ihtimali yoktu. Ancak bu artık değişmek zorundaydı. Dinamik ve genç bir doktor olan Julian Harrow'un onun gibi hastalar üzerinde son derece başarılı sonuçlar elde ettiği bir Fransız kliniğine gidiyordu. Harrow'un tedavileri alışılmışın dışındaydı ve tartışmalara yol açıyordu, yine de Win bunu umursamıyordu. İyileşmek için gereken her şeyi yapardı. Çünkü o güne ulaşamazsa Merripen'e de sahip olamazdı.

"Gitme," dedi genç adam usulca, neredeyse onun duyamayacağı bir sesle.

Win içinde fırtınalar kopmasına rağmen sakin durabilmek için büyük bir savaş verdi. "Lütfen kapıyı kapa,"

demeyi başardı. Yapacakları sohbet için mahremiyete ihtiyaçları vardı.

Merripen kıpırdamadı. Esmer teni kızardı ve siyah gözlerinde ona hiç yakışmayan bir öfke belirdi. Şu an tam bir Roman'dı, duyguları izin verdiğinden daha çok yüzeye yakındı.

Genç Adam ölümcül bir hasarla son bulabilecek temastan kaçınmak adına ondan uzaklaşırken, Win kapıyı bizzat kapadı. "Neden gitmemi istemiyorsun Kev?" diye usulca sordu.

"Orada güvende olmayacaksın."

"Kesinlikle güvende olacağım," dedi Win. "Dr. Harrow'a inanıyorum. Tedavileri bana çok mantıklı geliyor, başarı oranı da oldukça yüksek..."

"Başarıları kadar başarısızlıkları da var. Burada, Londra'da çok daha başarılı doktorlar var. Önce onları denemelisin."

"Ben en çok Dr. Harrow ile şansım olduğuna inanıyorum." Win onun siyah gözlerinde beliren sert ifade karşısında gülümsedi, dile getiremediklerini çok iyi anlıyordu. "Sana döneceğim. Söz veriyorum."

Merripen bunu duymazdan geldi. Win ne zaman karşılıklı duygularını dile getirmeye çalışsa sert bir kayaya tosluyordu. Genç adam onu umursadığını ya da onu sadece korumasına ihtiyaç duyan hassas biri olarak gördüğünü asla itiraf edemiyordu. Cam fanusta korunan bir kelebek olduğunu.

Tabii bu arada kendi özel ilişkilerini de sürdürmeye devam ediyordu.

Merripen özel meselelerinde son derece ketum davran-

sa da Win ona bedenini sunan pek çok kadın olduğundan ve onu kendi hazları için kullandıklarından emindi. Onun bir başkasıyla yatıyor olması fikri ruhunun derinlerinde umutsuzluk ve öfkenin belirmesine sebep oldu. Win'i tanıyanlar içinde ona karşı hissettiği arzuyu bilseler kesinlikle şoka uğrarlardı. Buna özellikle Merripen çok şaşırırdı.

Onun ifadesiz yüzünü gören Win, *pekâlâ Kev,* diye düşündü. *İstediğin buysa ben de sana karşı soğuk davranırım. Anlamsız, hoş bir vedalaşma ile bu işi bitiririz.*

Onu sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca görmemenin acısını daha sonra tek başına yaşayabilirdi. Bu sonsuza kadar birlikte ama ayrı yaşamaktan çok daha iyiydi zira hastalığı daima aralarına girecekti.

"Pekâlâ," dedi telaşla. "Yakında buradan ayrılacağım. Endişelenmene hiç gerek yok Kev. Leo yolculuk sırasında benimle ilgilenecek ve..."

"Kardeşin kendine bakacak durumda bile değil," dedi Merripen sert bir sesle. "Gitmeyeceksin. Burada kalacaksın, benim sana..."

Cümlesinin devamını getiremedi.

Win onun sesine gömülü olan öfke ve acıyı hissetmişti.

Durum ilginçleşiyordu.

Kalbi hızla atmaya başladı. "Beni..." Nefes alabilmek için duraksadı. "Beni gitmekten alıkoyacak tek şey var."

Genç adam ona ilgiyle baktı. "Neymiş o?"

Win'in konuşacak cesareti bulması yaklaşık olarak bir dakikasını aldı. "Beni sevdiğini söyle. Bunu bana söyle ve burada kalayım."

Siyah gözleri irileşen Kev'in içine çektiği nefes havada süzülen baltanın sesine benziyordu. Genç adam sessiz ve hareketsizdi.

Win onun cevap vermesini beklerken hem eğlendiğini hem de umutsuzluğa kapıldığını hissediyordu.

"Ben... Ailedeki herkesi umursuyorum..."

"Hayır. Senden istediğim şey bu değil." Win ona doğru ilerledi ve beyaz ellerini onun sert, kaslı göğsüne bastırdı. Kev'in sarsıldığını hissetti. "Lütfen," dedi sesindeki umutsuzluktan nefret ederek. "Bunu bir kez duysam yeter, o zaman yarın ölecek olmam bile umrumda olmaz..."

"*Yapma*," diye inleyerek geriledi Merripen.

Genç kız tedbirli olmaktan vazgeçerek onu gömleğinin bol kıvrımlarından yakaladı. "Söyle bana. Bu konuyu artık bir açıklığa kavuşturalım..."

"Sus, yoksa yeniden hastalanacaksın."

Onun haklı olduğunu bilmek Win'i çileden çıkarıyordu. Kalp atışlarını hızlandıran ve ciğerlerini sıkıştıran o tanıdık halsizlik ve baş dönmesini hissedebiliyordu. Onu yarı yolda bırakan bedenine lanet etti. "Seni seviyorum," diye inledi. "İyi olsaydım yeryüzündeki hiçbir güç beni senden ayıramazdı. İyi olsaydım seni yatağıma alır ve sana en az diğer kadınlar kadar tutkulu olabileceğimi gösterirdim..."

"Hayır." Onu susturabilmek için eliyle genç kızın ağzını kapadı, ancak dudaklarının sıcaklığını hisseder hissetmez hemen geri çekildi.

"Ben bunu itiraf etmekten korkmazken sen neden korkuyorsun?" Ona yakın olmak, ona dokunmak bir tür delilik olsa da pervasızca ona yaslandı. Kev onu incitmeden itmeye çalıştı, fakat Win yerinden kımıldamamak için tüm gücünü sarf etti. "Ya bu benimle geçirdiğin son an olsaydı? Hislerini söylemediğin için üzülmez miydin? Bana..."

Merripen çaresizlik içerisinde onu susturabilmek için

dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. İkisi de soluk soluğa öylece durup bu hissin tadını çıkardılar. Win onun sıcacık nefesini yanağında hissediyordu. Genç adam inanılmaz bir güçle onu sertçe kendine doğru çekti. Ve her şey birdenbire alevlendi, ikisi de coşkun bir ihtiyaç duygusuyla kendisini kaybetti.

Win onun nefesindeki elma tatlılığını ve kahve acılığını, en çok da o kendine has kokusunu hissedebiliyordu. Daha fazlasını arzulayarak ona biraz daha yaslandı ve Kev bu masum teklifi kısık, vahşi bir inlemeyle kabul etti.

Genç kız onun dilinin dokunuşunu hissetti. Onu derinlere çekerken, Kev dilini tereddütle hareket ettirmeye başladı inleyerek ve onu daha da sıkı tuttu. Win'in her yanını hiç tatmadığı bir zayıflık sardı, hisleri onun ellerine, dudaklarına ve bedenine açtı... O güçlü bedenini üzerinde, kollarının arasında, içinde... Ah, onu istiyordu, onu istiyordu ve...

Merripen onu vahşi bir açlıkla öpüyordu, dudakları sert ama tatlı darbelerle Win'in dudaklarının üzerinde geziniyordu. Bütün sinir uçları hazla tutuşan genç kız kıvranarak ona daha da yaklaştı, çaresizce ona daha yakın olmak istiyordu.

Eteklerinin tüm katmanlarına rağmen uyluklarının hoş bir ritimle uyluklarına sürttüğünü hissedebiliyordu. İçgüdüsel bir hareketle elini onu rahatlatmak isteyerek aşağı kaydırdı ve titreyen parmakları uyarılmış erkekliğine dokundu.

Kev dudaklarını dudaklarından ayırmadan ıstırapla inledi. Bir anda elini onun elinin üzerine koyup bedenine bastırdı.

Onun sıcaklığını hisseden genç kızın gözleri kocaman

açıldı. "Kev... Yatak..." diye fısıldadı kıpkırmızı kesilerek. Onu çok uzun zamandır umutsuzca istiyordu ve sonunda bu olacaktı. "Beni..."

Merripen bir küfür savurarak onu kendinden uzaklaştırdı ve yana döndü. Soluk soluğaydı ve kendini kontrol etmekte zorlanıyordu.

Win ona yöneldi. "Kev..."

"*Geri çekil*," dedi genç adam onu yerinden sıçratan sert bir ses tonuyla.

Bir dakika boyunca öfke dolu nefes alış verişleri dışında hiçbir ses duyulmadı.

İlk konuşan Merripen oldu. Sesi öfke ve tiksintiyle ağırlaşmıştı, hangi hissi Win'e hangisini kendine yönelttiğini tahmin etmek imkânsızdı. "Bu bir daha asla olmayacak."

"Beni incitmekten korktuğun için mi?"

"Seni o şekilde istemediğim için."

Genç kız bu sözler üzerine öfkeden kaskatı kesildi ve inanmadığını belirtircesine bir kahkaha attı. "Biraz önce bana karşılık veriyordun. Bunu hissettim."

Merripen'in yüzü gölgelendi. "Bu herhangi bir kadına karşı verilebilecek bir tepkiydi."

"Sen... Sen bana karşı özel hiçbir şey hissetmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Aileden birini koruma arzum dışında herhangi bir şey yok."

Win bunun yalan olduğunu biliyordu; kesinlikle yalandı. Ama onun bu duyarsız reddedişi *gidişini* biraz daha kolaylaştıracaktı. "Ben..." Konuşmak zordu. "Ne kadar asilsin." Alaycı konuşmaya çalışıyor olsa da nefesi kesildi. Aptal, zayıf ciğerler.

"Aşırı yoruldun," dedi Merripen ona doğru yürüyerek. "Dinlenmen gerekiyor..."

"*İyiyim*," dedi Win öfkeli bir şekilde ve lavabonun önüne gidip sıkıca tutunarak dengesini bulmaya çalıştı. Kendini iyi hissettiğini fark edince bir havluyu ıslatıp kızarmış yanaklarına bastırdı. Aynaya bakarak yüzüne o her zamanki dingin ifadeyi yerleştirdi. Her nasılsa sesinin de ifadesiyle uyumlu olmasını başarmıştı. "Ya her şeyinle benim olursun ya da hiçbir şey istemiyorum," dedi. "Burada kalmamı sağlayacak sözlerin neler olduğunu biliyorsun. Onları söylemezsen gideceğim."

Odanın havası duygu yüklüydü. Sessizlik uzadıkça Win'in sinirleri daha da geriliyordu. Aynadan onun sadece geniş omuzlarını ve bir kolunu görebiliyordu. Çok geçmeden Merripen harekete geçti, odanın kapısı açıldı ve kapandı.

Win nemli havluyla yüzüne kompres yapmaya devam etti. Havluyu bıraktıktan sonra onun en mahrem bölgesine dokunmuş olan eline baktı. Hâlâ o anı yaşıyordu sanki. Dudakları hâlâ o tatlı sert öpüşün etkisiyle titriyor, göğsü umutsuz aşkının acısıyla parçalanıyordu.

"Pekâlâ," dedi aynadaki yansımasına bakarak. "İşte artık geçerli bir nedenin oldu." Kahkahalarla gülerken gözlerinden akan yaşları silmek zorunda kaldı.

Cam Rohan çok geçmeden Londra rıhtımına doğru yola çıkacak at arabasının yüklenmesiyle ilgilenirken hata yapıp yapmadığını düşünmeden edemiyordu. Karısına ailesine bakacağına dair söz vermişti. Fakat Amelia ile evleneli henüz iki ay olmamışken genç kadının kız kardeşlerinden birini Fransa'ya gönderiyordu.

"Bekleyebiliriz," demişti Amelia'ya ve onu kollarının arasına alıp göğsüne dağılan gür kahverengi saçlarını okşamıştı. "Win'i bir süre daha yanında tutmak istiyorsan onu kliniğe baharda göndeririz."

"Hayır, bir an önce gitmeli. Dr. Harrow zaten fazlasıyla zamanın boşa geçirilmiş olduğunu söyledi. Win'in iyileşmesi için tedaviye bir an önce başlaması gerekiyor."

Cam Amelia'nın pragmatik ses tonunu duyunca gülümsemişti. Duygularını saklamada son derece başarılı olan karısı yüzeyde aşırı katı bir görünüme sahip olsa da Cam ona ulaşmayı başaran birkaç kişiden biri olarak genç kadının ne kadar hassas olduğunu çok iyi biliyordu. Cam onun gardını indirebilen tek kişiydi.

"Mantıklı olmalıyız," diye eklemişti Amelia.

Cam onu sırtüstü yatırıp lambanın ışığında o güzel yüzünü seyretmişti. O iri mavi gözler gece kadar karanlıktı. "Evet," demişti usulca. "Ama her zaman mantıklı davranmak pek de kolay olmuyor değil mi?"

Başını iki yana sallayan genç kadının gözleri sulanmaya başlamıştı.

Cam onun yanağını okşayarak, "Küçük tarla kuşum," diye fısıldamıştı. "Son aylarda pek çok değişikliği bir arada yaşamak zorunda kaldın ki bunlardan biri de benimle evlenmendi. Ve şimdi kız kardeşini senden uzaklaştırıyorum."

"İyileşmesi için bir kliniğe gönderiyorsun," demişti Amelia. "Onun için en iyisinin bu olacağını biliyorum. Hatta onun tek... Onu özleyeceğim. Win ailenin en nazik ve en sevilen üyesi. O bir arabulucu. Yokluğunda muhtemelen hepimiz birbirimizi..." Hafifçe kaşlarını çatmıştı. "Kimseye ağladığımı söylemeye kalkışma yoksa *fena* bozuşuruz."

"Hayır, *monisha*," diyerek sakinleştirmişti onu Cam ve Amelia burnunu çekerken ona daha da sıkı sarılmıştı "Tüm sırların bende saklı. Bunu biliyorsun."

Ve genç kadının gözyaşlarını öpücükleriyle silmiş, ardından geceliğini yavaşça çıkarıp onunla sevişmişti. "Küçük aşkım," diye fısıldamıştı Amelia arzuyla ürperirken. "Bırak da senin kendini iyi hissetmeni sağlayayım..." Bedenine usulca sahip olurken ona kendi dilinde nasıl da mutlu bir erkek olduğunu, içinde olmayı ne kadar çok sevdiğini, onu asla bırakmayacağını söylemişti. Genç kadın bu yabancı sözleri anlamamış olsa da duyduğu şeyler karşısında heyecanlanmış, elleri Cam'in sırtında gezinirken onu daha da derinlerine çekmişti. Cam ise ona hazzı yaşatırken bir o kadar haz almıştı, ta ki karısı doyuma ulaşmış bir halde uyuya kalıncaya dek.

Cam daha sonra uzun bir süre boyunca başını omzuna güvenle yaslamış olan karısını kollarının arasında sıkıca tutmuştu. Artık Amelia ve onun tüm ailesinden o sorumluydu.

Dört kız, bir erkek ve Cam gibi bir Roman olan Merripen'den oluşan Hathaway'ler dışarıdan bakıldığında uygunsuz görünen bir aileydi. Merripen hakkında kimse fazla bir şey bilmiyordu. Hathaway ailesi onu yaşanan bir Çingene avının ardından yaralı ve ölüme terk edilmiş halde bularak yanlarına almıştı. Bir hizmetliden çok daha fazlasıydı, fakat tam olarak ailenin bir ferdi değildi.

Win'in yokluğuna Merripen'in nasıl bir tepki vereceğini tahmin etmenin bir yolu yoktu ama Cam bunun hoş bir tepki olmayacağını hissediyordu. Birbirlerine ancak bu kadar zıt olabilirlerdi: Solgun benizli sarışın hastalıklı kız ve dev Roman. Biri son derece asil bir melek, diğeri

ise kahverengi tenli, kabaca yontulmuş ve medeniyetten payını çok az almış bir adamdı. Yine de aralarındaki bağ ortadaydı... Doğasına kazınmış olan görünmez bir harita sayesinde aynı ormana geri dönen bir atmacanın yolu gibiydi.

Araba düzgün bir şekilde yüklenip bavullar deri kayışlarla sağlamlaştırıldığında Cam ailenin kaldığı süite döndü. Herkes genç kızla vedalaşmak üzere kabul odasında toplandı. Win'e Fransa'ya kadar eşlik edecek olan ağabey Leo ve kız kardeşler bir aradalardı.

Merripen ise kuşku verici bir şekilde ortalıkta yoktu.

"Hadi bakalım," dedi Leo kısık ama sert bir ses tonuyla on altı yaşına girmiş olan en küçük kardeşi Beatrix'in sırtını sıvazlayarak. "Acıklı bir sahne yaratmaya hiç gerek yok."

Beatrix ona sımsıkı sarıldı. "Evden uzaktayken yalnızlık çekeceksin. Hayvanlarımdan birini yanına almak ister misin?"

"Hayır, hayatım. Yolda tanışacağım insanlarla yetinmeye çalışacağım." Kızıl saçlı on sekiz yaşındaki Poppy'ye döndü. "Hoşça kal kardeşim. Londra'daki ilk sezonunun tadını çıkar. Sana ilk yapılan evlenme teklifini kabul etmemeye çalış."

Poppy ona sarılmak için bir adım öne çıktı. "Sevgili Leo," dedi, yüzünü genç adamın omzuna gömdüğü için sesi boğuk çıkıyordu. "Fransa'da uslu olmaya çalış."

"Fransa'da kimse uslu durmaz," dedi Leo. "Orayı bu yüzden herkes çok sever." Amelia'ya döndü. İşte o anda yüzündeki kendinden emin ifade çözülmeye başladı. Tereddütlü bir nefes aldı. Amelia ile Leo Hathaway kardeşler arasında en çok tartışan ve birbirini yerden yere vuran

iki kardeşti. Buna rağmen genç kadın, Leo'nun en sevdiği ve diğerlerinden ayrı tuttuğu kardeşiydi. Birlikte çok şey yaşamışlar ve ebeveynlerinin ölümünden sonra kardeşlerini büyütmüşlerdi. Amelia onun gelecek vaat eden bir mimardan bir enkaza dönüşmesini izlemişti. Vikontluğun ona geçmesi de durumunu iyileştirmemişti. İşin aslı yeni elde ettiği unvan ve statü Leo'nun bozulma dönemini daha da hızlandırmıştı. Bu durum Amelia'yı onunla kavga etmekten, attığı her adımında onu korumaya çalışmaktan alıkoymamıştı tabii. Ki bu Leo'nun ciddi anlamda canını sıkmıştı.

Amelia ona yaklaşarak başını göğsüne yasladı. "Leo," dedi burnunu çekerek. "Win'e bir şey olmasına izin verirsen seni öldürürüm."

Leo kız kardeşinin saçlarını okşadı. "Beni yıllardır ölümle tehdit ediyorsun ama şu ana kadar henüz bir şey olmadı."

"B-ben geçerli bir neden bekliyordum."

Leo gülümseyerek kardeşinin başını kaldırdı ve onu alnından öptü. "Onu başına hiçbir şey gelmeden ve iyileşmiş bir halde geri getireceğim."

"Ya kendini?"

"Kendimi de."

Amelia dudakları titrerken onun ceketini düzeltti. "O zaman hayatını işe yaramaz bir sarhoş gibi geçirmekten vazgeç," dedi.

Leo sırıttı. "Ama ben her zaman insanın doğal yeteneklerini sonuna kadar geliştirmesi gerektiğini düşünürüm." Kardeşine öpebilmesi için yanağını uzattı. "Kendine hâkim olma konusunda konuşmada oldukça başarılısın... Fakat yakın zamanda hiç tanımadığın bir adamla evlendin."

"Hayatta yaptığım en iyi şeydi," dedi Amelia.

"Fransa yolculuğumun parasını ödediği için sanırım buna karşı çıkamayacağım." Leo Cam'in elini sıkmak üzere uzandı. Kötü bir başlangıcın ardından bu iki adam kısa süre içinde birbirini sevmeye başlamıştı. "Hoşça kal, *phral*," dedi Leo, Cam'in ona öğrettiği *ağabey* anlamına gelen kelimeyi kullanarak. "Aileye bakma işini kusursuzca gerçekleştireceğinden eminim. Bak benden kurtuldun bile ki bu gayet iyi bir başlangıç."

"Yenilenmiş bir eve ve son derece gelişmiş bir araziye geri döneceksin lordum."

Leo bir kahkaha attı. "Bunu nasıl başaracağını gerçekten çok merak ediyorum. Bir insanın bir çift Çingeneye her şeyini emanet edecek kadar güvenmeyeceğini sen de biliyorsun."

"Şunu söyleyebilirim ki..." dedi Cam. "Bu konuda teksin."

Win kız kardeşleriyle vedalaştıktan sonra Leo onu arabada tam yanına oturttu. Atlar ilerlemeye başlayınca, hafifçe sallandılar ve rıhtıma doğru yola koyuldular.

Leo Win'i inceledi. Genç kız her zamanki gibi duygularına hâkimdi ve kemikli yüzü sakin bir ifadeye bürünmüştü. Ama solgun yanakları kızarmıştı ve parmakları iki elinin arasında duran mendili parçalamak üzereydi. Merripen'in onunla vedalaşmaya gelmemiş olması da Leo'nun gözünden kaçmamıştı. Leo ikilinin sert bir söz alışverişinde bulunup bulunmadıklarını merak etti.

İçini çekerek kolunu kız kardeşinin incecik, son derece kırılgan görünen hassas bedenine sardı. Win gerildi ama geri çekilmedi. Bir dakika sonra Leo onun mendili kal-

dırıp gözlerini kuruladığını gördü. Genç kız korkuyordu, hastaydı ve sefil bir haldeydi.

Ve Leo'nun sahip oldukları sadece bu kadardı.

Tanrı yardımcısı olsun.

Espri yapmaya çalıştı. "Beatrix'in beslediği hayvanlarından birini sana zorla vermesine izin vermedin değil mi? Bak seni uyarıyorum, yanında bir kirpi ya da sıçan taşıyorsan gemiye bindiğimiz anda denizi boylar."

Win burnunu silerken başını iki yana salladı.

"Biliyor musun?" dedi Leo ona sarılmaya devam ederken. "Kardeşlerin arasında en eğlenceli olmayan sensin. Fransa'ya kadar seninle nasıl gideceğimi hiç bilemiyorum."

"İnan bana," dedi genç kız. "Bu konuda söz hakkım olsaydı hiç bu kadar sıkıcı olmazdım. Hatta iyileştiğimde çok kötü şeyler yapmayı tasarlıyorum."

"Güzel, bu beklemeye değer bir şey." Çenesini onun yumuşak sarı saçlarına dayadı.

"Leo," dedi Win kısa bir süre sonra. "Neden benimle birlikte kliniğe gelmeye gönüllü oldun? Sen de mi iyileşmek istiyorsun?"

Leo bu masum sorudan hem etkilenmiş hem de rahatsız olmuştu. Win de aşırı içki içmesini ailenin diğer fertleri gibi bir hastalık olarak algılıyor ve sağlıklı bir çevrede kalıp bir süre alkol tüketmediğinde iyileşeceğine inanıyordu. Oysa alkol esas hastalığının küçük belirtilerinden biriydi sadece - acısı çok derindi ve zaman zaman kalbi duracak gibi oluyordu.

Laura'yı kaybetmiş olmasının herhangi bir tedavisi yoktu.

"Hayır," dedi Leo. "İyileşmek gibi bir arzum yok. Sefahatime yeni bir ortamda devam etmek istiyorum." Kız kardeşi tarafından küçük bir kıkırdamayla ödüllendirildi. "Win... Merripen ile kavga mı ettiniz? Bu yüzden mi seni geçirmeye gelmedi?" Genç kızın uzun süren sessizliği Leo'nun gözlerini devirmesine sebep oldu. "Kardeşim bu kadar ketum olmakta kararlıysan bu gerçekten çok uzun bir yolculuk olacak."

"Evet, kavga ettik."

"Hangi konuda? Harrow'un kliniği yüzünden mi?"

"Tam olarak değil. Bu da bir parçasıydı ama..." Win huzursuzlukla omuz silkti. "Çok karışık. Anlatmaya çalışmak bir ömür alabilir."

"Okyanusu ve Fransa'nın yarısını geçmeye hazırlanıyoruz. İnan bana çok zamanımız var."

Araba yola çıktıktan sonra Cam otelin arka kısmındaki ahır binasına gitti. Burası zemin katında atların bölmelerinin ve arabaların bulunduğu derli toplu bir binaydı, üst katında da hizmetliler kalıyordu. Umduğu üzere Merripen atların bakımıyla ilgileniyordu. Otelin ahırları kısıtlı hizmet veriyordu, atlar orada kalıyorlardı ama bakımları sahiplerine aitti. Kev o sırada Cam'in siyah renkli beygirine bakıyordu, hayvan üç yaşındaydı, adı da Pooka idi.

Genç adamın atın sağrısına sürtmekte olduğu fırçanın hareketi hafif, hızlı ve metodikti.

Cam bir süre onu izleyerek becerikliliğini bir kez daha takdir etti. Çingenelerin atlarla aralarının iyi olması efsanevi bir hikâye değildi. Bir Roman, atı yoldaşı, destansı içgüdüleri olan şiirsel bir hayvan olarak görürdü. Pooka Merripen'in varlığını büyük bir sükûnetle kabul ediyor ve sadece bir ya da iki kişiye göstereceği bir itaati gösteriyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Merripen ona bakmadan.

Cam ağır adımlarla bölmeye yaklaştı, Pooka başını eğdiğinde gülümseyerek onun göğsüne vurdu. "Hayır, oğlum... Kesme şeker yok." Boynunu okşadı. Gömleğinin kolları dirseğine dek sıvalı olduğundan kolundaki uçan at dövmesi görünüyordu. Cam bu dövmenin ne zaman yapıldığını hatırlamıyordu. Kendini bildiğinden beri oradaydı ve büyükannesi ona bir sebepten dolayı bunu hiç açıklamamıştı.

Bu sembol *pooka* adı verilen, insan sesiyle konuşan ve geceleri iri kanatlarını açıp uçabilen, yerine göre zalim yerine göre yardımsever olan İrlanda kâbus atıydı. Efsaneye göre at gece yarısı masum bir insanın kapısına gider ve onu sonsuza kadar değiştirecek bir yolculuğa çıkarırdı.

Cam bu işareti daha önce hiç kimsede görmemişti. *Merripen'de görene dek.*

Merripen tesadüfen yakın zamanda bir ev yangınında yaralanmıştı. Yarası tedavi edilirken de Hathaway'ler onun omzundaki dövmeyi keşfetmişlerdi.

Bu durum Cam'in zihninde birden fazla sorunun belirmesine sebep olmuştu.

Genç adamın kolundaki dövmeye baktığını fark edince, "Kolunda bir İrlanda sembolü bulunan Roman sence ne anlama geliyor?" diye sordu.

"İrlanda'da da Romanlar var. Bu alışılmadık bir şey değil," diye cevap verdi Kev.

"Bu dövmede alışılmadık bir şey var ama..." dedi Cam. "Seninle karşılaşana kadar bir benzerini hiç kimsede görmedim. Hathaway'ler onu gördüğünde şaşırdığına göre bunu saklamak için oldukça özen göstermiş olmalısın. Bunun sebebi nedir *phral*?"

"Bana bu şekilde hitap etme."

"Çocukluğundan beri Hathaway ailesi ile birliktesin," dedi Cam. "Ve ben de bu aileye katıldım. Bu da bizi kardeş yapar öyle değil mi?"

Aldığı tek cevap küçümseyici bir bakış oldu.

Cam kendisini hor gören bir Roman ile dost olmaya çalışmaktan sapkınca bir keyif alıyordu. Merripen'in düşmanlığının sebebinin neden kaynaklandığını çok iyi anlıyordu. Bir aileye, kabileye ya da *vitsa*ya yeni bir erkeğin eklenmesi hiç de kolay bir şey değildi ve yeri hiyerarşik sıralamada en düşük seviye olurdu. Cam için de bir aileye girip onun başı olmak gerçekten dayanılmaz bir durumdu. Bir *poshram,* yani Romen Çingenesi bir anne ve İrlandalı bir *gadjo* babadan doğmuş olması da durumu değiştirmiyordu. Durumu daha da kötüleştiren şey ise Cam'in varlıklı olmasıydı ki bu Romanların gözünde utanç verici bir özellikti.

"Onu neden gizliyorsun?" diye üsteledi Cam.

Merripen atı tımar etmeyi bırakarak soğuk ve karanlık gözlerle Cam'e baktı. "Bana bunun bir lanet işareti olduğu söylendi. Onun ne anlama geldiğini ya da ne için yapılmış olduğunu öğrendiğim gün ben ya da bana yakın olan biri ölüme mahkûm olacakmış."

Cam tepkisini dışa vurmadı ama ensesindeki tüylerin huzursuzlukla ürperdiğini hissetti.

"Kimsin sen Merripen?" diye sordu usulca.

Dev Roman işine geri döndü. "Hiç kimse."

"Bir zamanlar bir kabilenin parçasıydın. Bir ailen olmalı."

"Babamı hatırlamıyorum. Annem de ben doğarken ölmüş."

"Benimki de. Beni büyükannem büyüttü."

Kev birden donakaldı. İkisi de kıpırdamadı. Ahıra bir ölüm sessizliği çöktü, sadece atların solukları duyuluyordu. "Ben de dayım tarafından büyütüldüm. Bir *asharibe* olmak üzere."

"Ah." Cam yüzünde belirmek üzere olan acıma ifadesini gizlemeyi başardı ama için için *seni zavallı piç* diye düşünmekten kendini alamadı.

Merripen'in neden bu kadar iyi bir savaşçı olduğunu düşünmeye artık gerek yoktu. Bazı Çingene kabileleri güçlü erkek çocukları alır ve onları silahsız dövüşen savaşçılar haline getirirdi. Onları panayırlarda, kahvelerde ve toplantılarda birbirlerine karşı savaştırarak üzerlerine bahis oynatırlardı. Bu çocukların bir kısmı sakat kalırdı, bir kısmı da ölürdü. Hayatta kalanlar ise güçlü savaşçılar olarak yükselirler ve kabilenin savaşçısı olarak ilan edilirlerdi.

"Bu hoş mizacını fazlasıyla açıklıyor," dedi Cam. "Hathaway'ler seni yanlarına aldıktan sonra onlarla yaşamayı seçme sebebin bu muydu? Artık bir *asharibe* olmak istemiyor muydun?"

"Evet."

"Yalan söylüyorsun *phral*," dedi Cam onu inceleyerek. "Bambaşka bir sebeple kaldın." Roman'ın yüzünün bir anda kızarması Cam'in yanılmadığının en belirgin kanıtıydı.

Cam usulca ekledi: "*Onun* için kaldın."

Bölüm İki

On iki yıl önce...

İçinde hiç iyilik yoktu. Yumuşaklık da. Taşın üzerinde uyuyup kuru ekmek yemek ve komut verildiği anda diğer çocuklarla savaşmak üzere yetiştirilmişti. Kavga etmeyi reddettiğinde kabilenin en büyük erkeği, *baro*dan, yani dayısından dayak yiyordu. *Baro*nun bu sert cezalarına karşı onu koruyacak bir annesi ya da babası yoktu. Şiddet uygulamak dışında ona dokunan bir kişi bile yoktu. O sadece savaşmak, çalmak ve Roman olmayanlara, *gadje*ye karşı gelmek için vardı.

Çoğu Çingene düzgün evlerde yaşayan, cep saati taşıyan, şömine karşısında kitap okuyan soluk, güçsüz İngilizlerden nefret etmezdi. Sadece onlara güvenmezlerdi. Fakat Kev'in kabilesi *gadje*yi küçümserdi, bunun başlıca sebebi de *baro*larının öyle yapmasıydı. Liderin arzuları, inançları ve eğilimleri ne yöndeyse onu takip etmek zorundaydılar.

Nihayetinde *baro*nun her kamp kurduğu yere fitne ve bela taşıması nedeniyle *gadje* sonunda onları topraklarından sürmeye karar vermişti.

İngilizler atları ve silahlarıyla gelmişlerdi. Silahlar çekilmiş, yataklarında uyumakta olan Romanlara sopalarla

saldırılmış, kadınlar ve çocuklar çığlıklar atıp ağlamışlardı. Kamp dağıtılmış ve herkes oradan sürülmüştü, *vardo* vagonları ateşe verilmiş, atların çoğuna *gadje* tarafından el konulmuştu.

Kev *vitsa*yı savunmak için onlarla savaşmaya çalışmıştı, fakat ağır bir silahın kabzasıyla başına vurulmuştu. Bir başkası da onu sırtından yere süngülemişti. Kabile onu ölüme terk etmişti. Gecenin içinde karanlık suların sesini bilinçsiz bir şekilde duyarak nehrin kenarında tek başına yatıp, yerin sertliğini ve nemini hissederken bu ıslaklığın bedeninden akan kanlar olduğunun farkındaydı. Korkusuzca o büyük karanlığın onu içine almasını bekliyordu. Yaşamak gibi bir isteği yoktu.

Gece kendini kız kardeşi Gündüze teslim etmek üzereyken Kev bulunduğu yerden kaldırılarak küçük bir rustik arabaya konduğunu fark etti. Bir *gadjo* onu bulmuş ve oralı bir çocuğa para vererek ölmekte olan Roman'ı kendi evine taşıtmıştı.

Kev ilk kez *vardo* dışında bir çatı görmüştü. Bir yandan etrafındaki yabancı şeyleri merak ederken diğer yandan bir *gadjo*nun bakımı altındaki bir evde ölme onursuzluğunu yaşayacağını düşünerek öfkeleniyordu. Ama çok halsizdi ve canı çok acıyordu, parmağını bile kıpırdatacak gücü yoktu.

Yattığı oda bir at bölmesi kadar küçüktü, içeride bir yatak ve bir iskemle vardı. Minderler, yastıklar, duvarlarda çerçevelenmiş el işleri ve boncuklu saçakları olan bir lamba. Bu kadar hasta olmasaydı böylesine tıka basa doldurulmuş küçük bir odada çıldırabilirdi.

Onu buraya getiren *gadjo*... Hathaway... Açık sarı saçlı, uzun boylu zayıf bir adamdı. Nazik tavırları ve çekingenliği Kev'i düşmanca tavırlara itiyordu. Hathaway onu neden kurtarmıştı? Roman bir çocuktan ne istiyor olabilirdi? Kev *gadjo* ile konuşmayı ve verdiği ilaçları almayı reddediyordu. Her tür nezakete karşıydı. Hathaway'e hiçbir şey borçlu değildi. Kurtarılmayı istememişti, yaşamak da istemiyordu. Adam bandajlarını değiştirmeye geldiği zamanlarda orada öylece sesini çıkarmadan yatmayı sürdürüyordu.

Kev o zaman sadece bir kez konuşmuştu, bu da Hathaway'in dövmesini sorduğu zamandı.

"Bu neyin işareti?"

"Bir lanet," demişti Kev dişlerini sıkarak. "Bundan kimseye bahsetmeyin yoksa siz de lanetlenirsiniz."

"Anlıyorum." Adamın sesi çok nazikti. "Sırrını tutacağım. Ama rasyonalist bir adam olarak sana böyle batıl inançlarım olmadığını da söylemeliyim. Bir lanetin ona verilen değer kadar gücü vardır."

Aptal gadjo diye düşünmüştü Kev. Herkes bir laneti reddetmenin insana daha da kötüsünü getirdiğini bilirdi.

Ev çocuklarla dolu ve gürültülüydü. Kev yattığı odanın kapısının arkasından onların seslerini duyabiliyordu. Fakat bir şey daha vardı... Soluk, tatlı bir varlık. Onun odanın hemen dışında, ulaşamayacağı bir yerde dolandığını hissediyordu. Onu arzuluyordu... Acı, ateş ve karanlıktan kurtulup ona ulaşmalıydı.

Çocuk gürültülerinin, şarkılarının ve kahkahalarının arasında bedenindeki tüm tüyleri ürperten bir mırıltı duyuyordu. Bir kız sesi. Sevgi dolu, rahatlatıcı. Kızın kendisine gelmesini istiyordu. Yaraları işkence verici bir ağırlıkta iyileşirken orada yatıp sadece bunu diliyordu. *Gel bana*...

Ama hiç gelmedi. Odasına sadece Hathaway ve sevimli ama Kev'i uygar evine girmiş olan vahşi bir hayvan olarak

algılayan, ona son derece temkinli davranan karısı giriyordu. Kev de aslında öyle davranıyordu, ne zaman yanına gelseler onları tersliyor ve homurdanıyordu. Kendi başına hareket edebildiği an itibarıyla odasına bırakılan sıcak su ile kendini temizledi. Onların önünde yemek yemiyor, onlar tepsiyi yatağın yanına bırakıp odadan çıkana kadar bekliyordu. Tek isteği kaçabilecek kadar iyileşmekti.

Birkaç kez çocuklar kapı aralığından ona bakmaya gelmişlerdi. Poppy ve Beatrix adında iki küçük kız vardı, onlara homurdandığında kıkırdayarak ve çığlıklar atarak kaçışıyorlardı. Bir tane de daha büyük olan bir kız vardı, Amelia, annesi gibi ona kuşku dolu gözlerle bakıyordu. Uzun boylu mavi gözlü Leo adındaki erkek çocuğu da unutmamak gerek, Kev'den yaşça daha büyük görünmüyordu.

"Şu işi bir açıklığa kavuşturmak istiyorum," demişti Leo kapının eşiğinden, sesi sakindi. "Kimsenin sana zarar vermek gibi bir niyeti yok. Buradan gidebilecek duruma geldiğinde istediğini yapmakta özgürsün." Sözlerine devam etmeden önce Kev'in asık yüzüne bir süre bakmıştı. "Babam kibar ve hayırsever biridir. Merhametlidir. Ama ben değilim. Yani Hathaway'lerden birine bir zarar verebileceğini aklından bile geçirme, yoksa karşında beni bulursun."

Kev buna saygı duydu. Kafasını hafifçe sallayarak Leo'ya durumu anladığını bildirdi. Elbette iyi olsa çocuğu rahatlıkla alaşağı ederdi, hatta ağzını burnunu kırardı. Fakat nedense bu garip aileden bir zarar görmeyeceğini anlamaya başlamıştı. Ondan bir şey de istemiyorlardı. Onu sokakta buldukları bir köpek gibi bakıp besliyorlardı. Karşılığında da hiçbir şey beklemiyorlardı.

Bu durum yine de onların gülünç denecek kadar yumuşak yaşam biçimlerini ve rahat dünyalarını küçümsemesini engellemiyordu. Onlardan neredeyse kendinden nefret ettiği kadar nefret ediyordu. O vahşet ve şiddete dibine kadar gömülmüş bir savaşçı, bir hırsızdı. Bunu göremiyorlar mıydı? Evlerine soktukları tehlikenin farkında değiller miydi?

Bir hafta sonra Kev'in ateşi azalmış, yaraları hareket etmesini sağlayacak kadar iyileşmişti. Kötü bir şey yapmadan, kötü bir şeylere sebep olmadan önce hemen oradan ayrılmalıydı. Böylelikle bir sabah uyandı ve kendisine vermiş oldukları, aslında Leo'ya ait olan giysileri acılar çekerek giymeyi başardı.

Hareket etmek canını acıtıyordu, fakat başındaki dayanılmaz zonklamayı ve sırtındaki yakıcı acıyı umursamıyordu. Ceketinin ceplerine tepsideki çatal ve bıçağı, odadaki mumu ve sabunu tıkıştırdı. Yatağın üzerindeki pencereden şafağın sökmeye başladığı seçiliyordu. Aile birazdan uyanırdı. Kapıya doğru ilerlemeye başladığı anda başı döndü ve döşeğin üzerine yığıldı. İnleyerek gücünü toplamaya çalıştı.

Kapı hafifçe vurulduktan sonra açıldı. Ziyaretçisine homurdanmak üzere Kev'in dudakları aralandı.

"Gelebilir miyim?" dedi kız yumuşacık bir sesle.

Kev küfrünü bastırmak zorunda kaldı. Duyuları bir anda ön plana çıktı. Gözlerini kapadı, derin derin nefes alarak bekledi.

Sensin. Buradasın.

Sonunda.

"Çok uzun zamandır yalnızsın," dedi kız ona yaklaşarak. "Arkadaşlık etmek isteyeceğini düşündüm. Adım Winnifred."

Kev kızın kokusunu içine çekti, sesini dinledi, kalbi hızla çarpıyordu. Sonunda kendine gelmeyi başardı ve tüm ağrılarını göz ardı ederek gözlerini açtı.

Bir *gadji*yi diğer Roman kızlarıyla kıyaslayabileceğini hiç düşünmemişti. Ama karşısındaki kız kayda değer bir şeydi, ay ışığı kadar soluktu, gümüş sarısı saçlarıyla diğer dünyadan gelmiş gibi bir hali vardı, tüm hatları özenerek yaratılmıştı. Sıcak, masum ve yumuşacıktı. Kev'in olmadığı her şeydi. Tüm varlığı ona inanılmaz bir tepki verdi ve sessizce homurdanarak uzanıp kızı tuttu.

Kız hafifçe içini çekti ama kıpırdamadan durdu. Kev ona dokunmasının doğru olmadığını biliyordu. Nasıl nazik olunur bilmiyordu. Onu hiç uğraşmadan incitebilirdi. Buna rağmen kız çok rahattı ve o mavi gözlerini ona dikmişti.

Neden ondan korkmuyordu? Neler yapabileceğini bilse kesinlikle korkardı.

Onu kendine doğru çektiğinin farkına varmamıştı. Tek bildiği kızın ağırlığının bir kısmının üzerinde olduğu ve parmaklarının kızın üst kolunu bir kelepçe gibi sardığıydı.

"Bırak," dedi kız usulca.

Kev bunu hiç istemiyordu. Hiç. Onu bedenine yapıştırmak, örgülü saçlarını açıp parmaklarını o açık renkli dalgaların arasında gezdirmek istiyordu. Onu dünyanın sonuna taşımak istiyordu.

"Bunu yaparsam," dedi kaba ve kısık bir sesle. "Kalacak mısın?"

Kızın narin dudakları kıvrılarak tatlı bir gülümseme halini aldı. "Aptal çocuk. Elbette kalacağım. Ziyaretine geldim."

Kev parmaklarını yavaşça gevşetti. Kızın kaçacağını düşünüyordu ama kaldı. "Yat," dedi kız. "Neden bu kadar erken giyindin?" Gözleri irileşti. "Ah. Gitmemelisin. İyileşmeden olmaz."

Endişelenmesine gerek yoktu. Kev'in kaçış planı onu gördüğü anda sona ermişti zaten. Sırtını yastıklara yaslarken onun iskemleye oturuşunu izledi. Pembe bir elbise giymişti. Etek ucunda, bileklerinde ve boynunda küçük fırfırlar vardı.

"Adın ne?" diye sordu.

Kev konuşmaktan *nefret* ederdi. Biriyle sohbet etmekten de. Ama kızı odada tutabilmek için her şeyi yapabilirdi. "Merripen."

"Bu ilk adın mı?"

Başını iki yana salladı.

Winnifred başını yana eğdi. "Bana söylemeyecek misin?"

Söyleyemezdi. Bir Roman gerçek adını sadece Romanlarla paylaşabilirdi.

"Bana en azından ilk harfini söyle," diye üsteledi kız.

Kev şaşkınlıkla ona baktı.

"Çok fazla Çingene adı bilmiyorum," dedi kız. "Luca mı? Marko? Stefan?"

Kev kızın onunla oyun oynamaya başladığını düşündü. Onunla alay ettiğini. Ne cevap vereceğini bilemedi. Biri onunla alay etmeye kalkıştığında yumruğunu karşısındakinin suratına geçirirdi.

"Bir gün bana söyleyeceksin," dedi kız sırıtarak. İskemleden kalkacakmış gibi bir hareket yapınca Kev'in eli kızın koluna yapıştı. Kızın yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi.

"Kalacağını söylemiştin," dedi Kev kaba bir tavırla.

Kız serbest elini onun elinin üzerine koydu. "Kalacağım. Sakin ol Merripen. Sadece gidip bizim için çay ve ekmek getireceğim. Bırak gideyim. Hemen döneceğim." Elini okşayan eli sıcacıktı. "İstersen gün boyunca burada otururum."

"Sana izin vermezler."

"Ah, elbette verirler." Kev'in parmaklarını tek tek ayırarak elini gevşetti. "Bu kadar şüpheci olma. Tanrım, ben de Çingenelerin hep mutlu olduklarını düşünürdüm."

Bu sözler neredeyse onu güldürecekti.

"Kötü bir hafta geçirdim," dedi Kev ciddiyetle.

Kız hâlâ kolunu saran elden kurtulmaya çalışıyordu. "Evet, bunu görebiliyorum. Nasıl bu kadar incindin?"

"*Gadjo* kabileme saldırdı. Beni bulmak için buraya da gelebilirler." Aç gözlerle kıza baktı ve kendini onu bırakmaya zorladı. "Güvende değilim. Gitmeliyim."

"Kimse seni bizden almaya cüret edemez. Babam köyde sayılan bir adamdır. Bir eğitimci." Merripen'in yüzündeki şüpheci ifadeyi görünce sözlerine devam etti. "Kalem kılıçtan keskindir, sen de bilirsin."

Bu tam bir *gadjo*ya yaraşır sözdü. Hiçbir mantığı yoktu. "Geçen hafta *vitsa*ma saldıran adamların ellerinde kalem yoktu."

"Seni zavallı şey," dedi kız şefkatle. "Üzgünüm. Bu kadar hareketten sonra yaraların acımıştır. Sana biraz ilaç getireceğim."

Kev daha önce böyle bir şefkate maruz kalmamıştı. Bundan hoşlanmadı. Gururu incindi. "Onu kullanmayacağım. *Gadjo* ilaçları işe yaramıyor. Onu getirirsen sadece fırlatırım ve..."

"Pekâlâ, sinirlenme, bunun sana iyi gelmeyeceğinden eminim."

Kız kapıya doğru ilerlerken Kev'i bir umutsuzluk sardı. Onun geri dönmeyeceğinden emindi. Ve onun yanında olmasını deli gibi istiyordu. Gücü olsa yataktan fırlayacak ve onu yeniden sımsıkı tutacaktı. Ama bu mümkün değildi.

Suratını asarak ona baktı ve "Git o zaman," diye homurdandı. "Şeytan görsün yüzünü."

Winnifred kapının eşiğinde durarak tuhaf bir şekilde sırıttı. "Ne kadar karmaşık bir insansın. Ekmek, çay ve bir kitap alıp geri döneceğim ve senden bir gülümseme çalana kadar da burada oturacağım."

"Ben hiç gülümsemem," dedi Kev.

Win onu şaşırtarak bir süre sonra geri geldi. Günün büyük bir bölümünü ona kitap okuyarak geçirdi, uykusunu getirecek kadar sıkıcı ve saçma bir hikâyeydi. Yine de ne müzik, ne ağaçların hışırtısı, ne de kuşların şakıması onu kızın yumuşak sesi kadar mutlu edebilirdi. Sık sık ailenin diğer fertleri de kapının eşiğine geldiler ama Kev onlara terslenecek gücü kendinde bulamadı. Hayatında ilk kez hiç tanımadığı bir huzurla doluydu. Mutluluğa bu kadar yakınken kimseden nefret edecek gücü kendinde bulamıyordu.

Bir sonraki gün Hathaway'ler onu kulübenin ana salonuna götürdüler, burası eski eşyalarla dolu bir odaydı. Mümkün olan her yüzey taslaklar, el işleri ve kitap yığınları ile doluydu. Bir şeyleri devirmeden kıpırdamak bile imkânsız gibiydi.

Kev koltukta yarı uzanmış halde dinlenirken küçük kızlar hemen yakındaki halının üzerinde oynuyorlar ve

Beatrix'in sincabına numaralar öğretmeye çalışıyorlardı. Leo ile babası köşede satranç oynuyordu. Amelia ile annesi mutfakta yemek pişiriyordu. Win ise Kev'in yakınına oturmuş onun saçlarıyla uğraşıyordu.

"Vahşi bir canavarın yelelerine sahipsin," dedi kız parmaklarını kullanarak saçlarını ayırıp tutamları tarakla yavaşça açmaya çalışırken. "Kıpırdama. Çok daha uygar görünebilmen için... Hey, irkilmeyi bırak. Başın o kadar da hassas olamaz."

Kev karışıklıklar ya da tarak yüzünden irkilmiyordu. Hayatı boyunca kimse ona bu kadar uzun süre dokunmamıştı. Utanıyordu, içinde tehlike çanları çalıyordu, fakat endişeli gözlerle odayı incelediğinde kimsenin Win'in yapmakta olduğu işi umursamadığını fark etti.

Gözlerini kısarak yerine yerleşti. Tarak sertçe derisine batınca Win bir özür mırıldanarak o noktayı parmaklarıyla okşadı. Tatlılıkla. O an Kev'in boğazı sıkıştı, gözleri yanmaya başladı. Şaşkınlıkla sersemleyerek bu hissi yutmaya çalıştı. Gergindi ama kızın dokunuşlarına tepki vermedi. Win'in ona yaşattığı mutluluk nefes almakta bile zorlanmasına neden oluyordu.

Çok geçmeden genç kız onun boynundan aşağısına bir örtü örttü ve eline bir makas aldı.

"Bu işte oldukça iyiyimdir," dedi Win onun başını öne doğru itip ensesindeki saçları tararken. "Ve saçlarının kesilmesi gerekiyor. Kafanda bir döşeği dolduracak kadar çok saç var."

"Dikkatli ol genç adam," dedi Bay Hathaway eğlenerek. "Samson'a olanları hatırla."

Kev başını kaldırdı. "Ne?"

Win onun başını yeniden aşağı indirdi. "Samson'un

saçları onun güç kaynağıydı," dedi. "Delilah onu kestikten sonra tüm gücünü kaybetti ve Filistinliler onu esir aldı."

"İncil'i okumadın mı?" diye sordu Poppy.

"Hayır," dedi Kev. Makas ensesinde hareket ederken kıpırdamadan duruyordu.

"Dinsiz misin?"

"Evet."

"İnsan yiyenlerden misin?" diye sordu Beatrix büyük bir ilgiyle.

Win Kev bir şey söyleyemeden kardeşine cevap verdi. "Hayır, Beatrix. İnsan yamyam olmadan da dinsiz olabilir."

"Ama Çingeneler kirpi yiyorlar," dedi Beatrix. "Ve bu da insan yemek kadar kötü. Kirpilerin de duyguları var." İri bir lüle yere düşerken duraksadı. "Ah, ne kadar güzel!" diye bağırdı. "Onu alabilir miyim Win?"

"Hayır," dedi Merripen başı hâlâ eğikken asabi bir sesle.

"Neden alamazmışım?" diye sordu Beatrix.

"Birileri onu kötü şans büyüsü yapmak için kullanabilir. Ya da aşk büyüsü."

"Ah, ben böyle bir şey yapmam," dedi Beatrix ciddiyetle. "Ben onunla sadece bir yuvayı düzenlemek istiyorum."

"Boş ver hayatım," dedi Win sakin bir ses tonuyla. "Eğer dostumuz huzursuzlanıyorsa hayvanların başka bir malzemenin üzerinde yatmakla yetinecekler." Makas başka bir siyah lüleyi daha kesti. "Tüm Çingeneler senin kadar batıl inançlı mıdır?" diye sordu Kev'e.

"Hayır. Daha da fazla."

Win'in kahkahası kulağını okşadı, sıcak nefesi tüylerinin

ürpermesine sebep olmuştu. "Hangisinden daha çok nefret ediyorsun Merripen... Kötü şans mı aşk büyüsü mü?"

"Aşk büyüsü," dedi hiç tereddüt etmeden.

Nedense bu cevap üzerine bütün aile güldü. Merripen hepsine ateş saçan gözlerle baktı, fakat ortada bir aşağılama ya da alay yoktu sadece dostça bir keyif vardı.

Kev sessizdi, saçları kesilirken ailenin sohbetini dinliyordu. Bu hayatında tanık olduğu en garip sohbetlerden biriydi. Kızlar babalarıyla ağabeylerinin sözlerine izin almadan karışıp duruyorlar, bir konudan diğerine atlıyor, aynı fikri paylaşmadıklarında tartışıyorlardı, pozisyonları bile onları etkilemiyordu. Hiçbirinin varacağı bir nokta yoktu ama çok eğleniyorlarmış gibi bir halleri vardı.

Kev bu tür insanların varlığından bile haberdar değildi. Bu kadar zaman hayatta kalmayı nasıl başardıklarını da anlamıyordu.

Hathaway'ler kitaplarla, sanat ve müzikle ilgilenen son derece egzantrik, neşeli, doğaüstü bir aileydi. Yıkık dökük bir kulübede yaşıyorlardı, tavanda açılan delikleri ya da kapıları onarmak yerine gül budayıp şiirler yazıyorlardı. Bir iskemlenin ayağı kırıldığında altına kitap koyarak destekliyorlardı. Öncelikleri Kev için tam bir muammaydı. Yaraları tam anlamıyla iyileştiktern sonra ona kendisine ahırın üzerinde yaşayacak bir yer yapmasını söylediklerinde bu muamma daha da çözülmez hale gelmişti.

"Burada dilediğin kadar kalabilirsin," demişti Bay Hathaway ona. "Elbette günün birinde kabileni bulmak üzere buradan ayrılacağının da farkındayım."

Kev'in artık bir kabilesi yoktu. Onu ölüme terk etmişlerdi. Burası onun durağıydı.

Tavandaki delikleri onarmak, bacanın çürümeye yüz tutmuş bağlantılarını yenilemek gibi Hathaway'lerin önemsemediği işleri üstlenmeye başladı zamanla. Yükseklik korkusuna rağmen evin çatısını sağlamlaştırdı. At ve ineklerin bakımını üzerine aldı ve sebze bahçesiyle ilgilendi, ailenin eskiyen ayakkabılarını bile onardı. Bayan Hathaway kısa sürede ona güvendi ve Kev'i yanına para vererek köye yiyecek ve diğer ihtiyaçları almaya gönderdi.

Hathaway evinde varlığından dolayı sadece bir kez dehşet dolu anlar yaşandı, bu da köydeki delikanlılarla kavga ettiğinde oldu.

Bayan Hathaway onun kanayan burnunu ve çizilmiş suratını görünce paniğe kapıldı ve hemen neler olduğunu öğrenmek istedi. "Seni peynir almaya gönderdim ve sen hem bu halde hem de elin boş bir şekilde geri döndün," diye bağırdı. "Bu nasıl bir vahşet ve neden yaptın?"

Kev azarlanırken bir açıklama yapmaksızın suratı asık bir halde kapıya bakarak durmuştu.

"Bu evde vahşete izin veremem. Ne olduğunu anlatmazsan eşyalarını alır ve buradan gidersin."

Kev herhangi bir hareket ya da konuşma yapamadan önce Win eve girmişti. "Hayır, anne," dedi soğukkanlılıkla. "Ne olduğunu biliyorum... Arkadaşım Laura bana şimdi anlattı. Ağabeyi oradaymış. Merripen ailemizi savunmuş. Diğer iki çocuk Hathaway'ler hakkında atıp tutuyormuş ve Merripen onları bu yüzden dövmüş."

"Ne atıp tutuyorlarmış?" diye sordu Bayan Hathaway şaşkınlıkla.

Kev yumruklarını sıkarak yere bakmaya devam etti.

Win gerçeği olduğu gibi söyledi. "Ailemizi eleştirmişler," dedi. "Çünkü bir Roman'ı barındırıyormuşuz. Köy-

lülerin bir kısmı bundan hoşlanmıyor. Merripen'in onlardan bir şeyler çalacağını ya da onları lanetleyeceği gibi saçma sapan şeyler düşünüyorlar. Bizi de onu içimize almakla suçluyorlar."

Bunun ardından yaşanan sessizlik süresince Kev içinde kabaran öfkeyle titredi. Aynı anda kendini yenilmiş de hissediyordu. Onun sadakati aileyeydi. *Gadjenin* arasında sorunsuz bir şekilde yaşayacağını aklından bile geçirmemişti zaten.

"Gideceğim," dedi. Onlar için yapabileceği en iyi şey buydu.

"Nereye?" diye sordu Win, sesinde garip bir tını vardı, Kev'in oradan ayrılma düşüncesi canını sıkmış gibiydi. "Sen buraya aitsin. Gidecek bir yerin yok."

"Ben bir Roman'ım," dedi kısaca. Hiçbir yere ait değildi.

"Gitmeyeceksin," dedi Bayan Hathaway onu şaşırtarak. "Birkaç köy serserisi yüzünden bunu yapmayacaksın. Bu gibi bir cehaletin ve aşağılık tavırların kazanması çocuklarıma ne öğretebilir? Hayır, kalacaksın. Doğru olan bu. Ama kavga etmemelisin Merripen. Onları görmezden gel, böylelikle seninle ve bizimle ilgili alay etmeye bir son vereceklerdir."

Aptalca bir *gadjo* duygusallığı. Görmezden gelmek hiçbir işe yaramazdı. Bu zorbaları susturmanın en kısa yolu onları ağızlarından burunlarından kan gelinceye kadar dövmekti.

Sohbete yeni bir ses katıldı. "Kalırsa..." dedi Leo mutfağa girerken. "Kesinlikle kavga etmek zorunda kalacak anne."

Leo Kev'den daha beter bir durumdaydı, bir gözü mo-

rarmış dudağı da patlamıştı. Annesinin ve kız kardeşinin çığlıklarına sırıtarak karşılık verdi. Gülümsemeye devam ederek Kev'e baktı. "Gözden kaçırdığın birkaç tanesini de ben hakladım," dedi.

"Ah Tanrım," dedi Bayan Hathaway hüzünle oğlunun berelenmiş ve kanayan elini tutarak, muhtemelen birinin dişine vurmuştu. "Bu eller kitap tutmak için. Kavga etmek için değil."

"İkisini de yapabileceğimi düşünüyorum," dedi Leo. Kev'e bakarken ifadesi daha da ciddileşti. "Başkaları evimde kimin yaşayabileceğine karar vermeye kalkışırsa lanetlenirim. Merripen burada kalmak istediğin sürece seni kardeşim gibi savunacağım."

"Başına dert olmak istemem," diye mırıldandı Kev.

"Dert falan yok," dedi Leo yavaşça elini esnetirken. "Bazı ilkeler sonuna kadar korunmaya değerdir."

Bölüm Üç

İlkeler. İdealler. Kev'in önceki hayatındaki katı gerçekler bu tip şeylere asla izin vermezdi. Ancak Hathaway'lerle sürekli bir arada olmak onu değiştirdi, öyle ki düşünceleri ve anlayışı sadece hayatta kalmaktan çok daha fazlasına yöneldi. Elbette bir âlim ya da beyefendi olamazdı. Yine de yılları Shakespeare, Galileo, Flaman sanatının Venedik sanatıyla kapışması, demokrasi, monokrasi, teokrasi ve akla gelebilecek her tür konunun tartışıldığı bir ortamda geçti. Okumayı öğrendi, biraz Latince ve Fransızca bile öğrendi. Eski kabilesinin onu asla tanımayacağı bir insana dönüştü.

Bay ve Bayan Hathaway'i hiçbir zaman ebeveyni olarak algılamadı, fakat onlar için her şeyi yapardı. İnsanlarla bağlantı kurmak gibi bir arzusu yoktu. Bu onun verebileceğinden çok daha fazla güven ve mahremiyet gerektirirdi. Ama tüm Hathaway ailesini seviyor ve umursuyordu, Leo'yu bile. Ve bir de Win vardı, Kev onun için binlerce kez ölümü göze alırdı.

Merripen onu dokunuşuyla aşağılamayı ya da onun hayatında bir koruyucu olmaktan öte bir yer tutmayı aklından bile geçirmezdi.

O çok iyi ve çok nadir bulunan bir kızdı. Kadınlığa

adım attığında ülkedeki her erkek güzelliğinin büyüsüne kapılacaktı.

Dışarıdan bakanlar Win'i bir buz kraliçesi, düzgün, gösterişsiz ve çok mantıklı bir kız olarak değerlendirebilirlerdi. Fakat yabancılar o mükemmel yüzeyin altında yatan kurnazlığı ve sıcaklığı bilmezlerdi. Win'in Poppy'ye kadril dansının adımlarını bıkmadan usanmadan, yere yuvarlanıp gülmekten katılıncaya kadar öğretmeye nasıl çabaladığını da. Ya da Beatrix ile birlikte nasıl kurbağa avladığını ve önlüğünü bu sıçrayan amfibilerle nasıl doldurduğunu. Ya da bir Dickens romanını oradaki insanları ve etrafta olanları taklit ederek okurken, tüm ailenin zekâsı ve becerisi karşısında ona hayran olmasını...

Kev onu seviyordu. Öyle yazarların ve şairlerin tanımladığı gibi değil. Ehli bir şekilde değil. Onu dünyadan, cennetten ya da cehennemden çok daha fazla seviyordu. Onsuz geçen her an acı çekiyordu; onunla yaşadığı her an ise huzuru tadıyordu. Onun ellerinin her dokunuşu ruhunda kapanmaz izler bırakıyordu. Bunu birine itiraf etmektense ölmeyi yeğlerdi. *Gerçek* yüreğinin derinliklerinde gömülüydü.

Win'in onu sevip sevmediğini bilmiyordu. Bildiği tek şey sevmemesini istediğiydi.

"Bak," dedi Win bir gün çayırlarda dolaşarak en sevdikleri yere vardıklarında. "Yapmak üzeresin."

"Neyi yapmak üzereyim?" diye sordu Kev tembelce. Yaz aylarında kuruyan bir derenin kenarındaki ağaçların altına uzanmışlardı. Otlar mor çan çiçekleri ve beyaz çayırmelikeleri ile kaplanmıştı, bu çayırmelikeleri havaya bademe benzer bir koku yayıyordu.

"Gülümsemek." Dirseklerinin üzerinde doğrulup parmaklarını onun dudaklarında gezdirdi.

Kev nefes almakta zorlandığını hissediyordu.

Bir incirkuşu yanlarındaki ağaçtan havalandı ve uzun bir şakımanın ardından kanatlarını iyice gerdi.

Win azimle görevine devam ediyor ve Kev'in dudaklarının kenarlarını yukarı doğru çekerek orada tutmaya çalışıyordu.

Uyarılmış ve eğlenmeye başlamış olan Kev sonunda boğuk bir kahkaha atarak genç kızın elini uzaklaştırdı.

"Daha sık gülmelisin," dedi Win yukarıdan ona bakmaya devam ederek. "Bunu yaptığında son derece yakışıklı oluyorsun."

Genç kız güneşten çok daha göz alıcıydı, saçları ipek gibiydi, dudakları ise pembenin en güzel tonundaydı. Kev, başlangıçta bakışlarında sadece dostça bir araştırma ifadesi olduğunu düşünmüş olsa da ona bakmaya devam ettikçe sırlarını okumaya çalıştığını fark etmişti.

Onu altına alıp bedeniyle örtmek istiyordu. Dört yıldır Hathaway'lerle birlikte yaşıyordu ve Win'e olan duygularını gizlemesi günden güne zorlaşıyordu.

"Bana bu şekilde bakarken ne düşünüyorsun?" diye sordu Win usulca.

"Söyleyemem."

"Neden?"

Kev dudaklarında yeni bir gülümsemenin belirdiğini hissetti ama bu seferki alaycıydı. "Korkabilirsin."

"Merripen," dedi kararlı bir şekilde. "Senin söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey beni korkutmaz." Kaşlarını çattı. "Bana ilk adını söyleyecek misin?"

"Hayır."

"Söyleyeceksin. Bunu sana yaptıracağım." Yumruklarıyla göğsüne vuracakmış gibi yaptı.

Kev ince bileklerini yakalayarak onu kolayca zapt etti. Bedeni bu hamleyi tamamladı ve yuvarlanıp onu altında kapana kıstırdı. Bu yanlıştı ama kendine engel olamamıştı. Onu altına aldığında kıpırdanarak içgüdüsel bir şekilde *oraya* yerleştiğini hissetti, bu ilkel dürtü onu mutluluktan kıvrandırdı. Win'in karşı koymasını ya da savaşmasını beklemişti ama genç kız kıpırdamaksızın ona gülümsüyordu.

Merripen hayal meyal Hathaway'lerin en sevdiği mitolojik hikâyelerden birini hatırladı... Hades hakkındaki bir Yunan mitolojisiydi. Yeraltı dünyasının Tanrısı bakire Persephone'yi çiçeklerle dolu bir alandan dünyasına açtığı bir yol aracılığıyla kaçırıyordu. Ona sahip olabileceği karanlık, özel dünyasına çekiyordu. Hathaway kızları Persephone'nin yaşadığı kadere öfkeyle yaklaşmışlardı, fakat Kev için için Hades'ten yanaydı. Roman kültüründe birini gelini yapmak için kaçırmak son derece romantik eğilimlerden biriydi, kur yapmanın bir parçasıydı.

"Persephone'nin biraz nar yediği için neden yılın belirli bir kısmını yeraltında Hades ile birlikte geçirmeye mahkûm olduğunu bir türlü anlayamıyorum," demişti Poppy öfkeyle. "Kimse ona kuralları söylemedi. Bu hiç adil değil. Ne olacağını bilseydi hiçbir şeye dokunmayacağından eminim."

"Karın doyuran bir şey de değil," diye eklemişti Beatrix kaygıyla. "Onun yerinde olsaydım puding, reçelli çörek ya da onlara benzer bir şey isterdim en azından."

"Belki de orada kaldığı için mutsuz değildir," demişti Win gözleri ışıldayarak. "Hem Hades onu kraliçesi yaptı.

Ayrıca hikâyede onun tüm dünya zenginliklerine sahip olduğu söyleniyor."

"Zengin bir koca..." demişti Amelia. "Persephone'nin hiçbir manzarası olmayan bir yerde olması gerçeğini değiştirmez. Aylar boyunca çektiği zorlukları bir düşünsene."

Hep birlikte Hades'in kötü bir adam olduğunu kabul etmişlerdi.

Oysa Kev yeraltı tanrısının neden Persephone'yi gelini olarak kaçırdığını çok iyi anlıyordu. O karanlık ve keyifsiz sarayında kendisi için biraz gün ışığı ve sıcaklık olmasını istemişti.

"Demek kabilen seni ölüme terk etti..." diyen Win Kev'i ana döndürdü. "*Onların* adını bilmeye hakları var ama benim yok, öyle mi?"

"Aynen öyle." Kev onun yüzüne düşen güneşi ve yaprakların gölgelerini seyretti. Dudaklarını o yumuşak cilde bastırmanın nasıl bir şey olacağını düşündü.

Win'in saman sarısı kaşları çatıldı. "Neden? Neden ben öğrenemiyorum?"

"Çünkü sen bir *gadjis*in." Sesi olması gerekenden çok daha sevgi doluydu.

"Senin *gadjin*."

Bu tehlikeli bölgeye yapılan ani baskın Kev'in yüreğinin acıyla sızlamasına sebep oldu. Win onun değildi ve asla olmayacaktı. Sadece yüreğindeydi.

Yuvarlanarak yana kaydıktan sonra ayağa kalktı. "Geri dönme zamanı," dedi kısaca. Ona doğru uzandı, kendisine uzanan küçük eli tuttu ve genç kızı yukarı çekti. Win bu çevik harekete karşı koymadı ve ayağa kalktığı an ona çarptı. Etekleri Kev'in bacaklarına dolandı ve ince bedeni

bedenine yapıştı. Kev umutsuzca onu kendinden uzaklaştıracak gücü toplamaya çalıştı.

"Bir gün onları bulmaya kalkışacak mısın Merripen?" diye sordu. "Bir gün benden uzaklaşacak mısın?"

Asla dedi Kev içten içe. Ama ona, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Bunu yaparsan peşinden gelirim. Ve seni tekrar eve getiririm."

"Evleneceğin adamın buna izin vereceğini sanmıyorum."

Win bu sözler üzerine gülümsedi. Kendini toparlayarak Kev'in elini bıraktı. Sessizlik içerisinde eve doğru yürümeye başladılar. "Tobar mı?" dedi bir süre sonra. "Garridan? Palo?"

"Hayır."

"Rye?"

"Hayır."

"Cooper? Stanley?"

"Hayır."

Leo Hathaway ailesini gururlandırarak Paris'teki Güzel Sanatlar Akademisi'ne iki yıl süreyle sanat ve mimarlık okumak üzere kabul edilmişti. Çok yetenekliydi ve gelecek vaat ediyordu, okul parası geri döndüğünde yanında çalışması koşuluyla Londralı tanınmış mimar Rowland Temple tarafından ödenmişti.

Leo iyi huylu, düzgün, zeki ve güleryüzlü bir genç olarak yetişmişti. Yeteneği ve hırsına bakılırsa ondan beklenen her şeye, hatta fazlasına ulaşacaktı. İngiltere'ye döndükten sonra Temple'a verdiği sözü yerine getirmek üzere Londra'ya yerleşti, fakat ailesini ziyaret etmek üzere

Primrose'a sık sık gidiyordu. Bu arada siyah saçlı Laura Dillard ile de flört ediyordu.

Kev Leo'nun yokluğunda Hathaway'lere en iyi şekilde bakmaya çalışmıştı. Bay Hathaway eline geçirdiği her fırsatta Kev'e kendine ait bir gelecek planlaması gerektiğini söylüyordu. Bu tür sohbetler ikisini de bıktırana kadar sürüyordu.

"Harcanıyorsun," dedi Bay Hathaway ona endişeli gözlerle bakarak.

Kev homurdandı ama Hathaway ısrar etti.

"Geleceğini düşünmeliyiz. Sen konuşmadan önce ben söyleyeyim, Roman'ların şu andaki durumlarının fazlasıyla farkındayım. Ama sen değiştin Merripen. Köklerinin ne olduğunu göz ardı edemeyecek kadar büyük bir aşama kaydettin."

"Gitmemi mi istiyorsunuz?" diye sordu Kev usulca.

"Ulu Tanrım, hayır. Hiç de değil. Sana daha önce de söylediğim gibi bizimle dilediğin kadar kalabilirsin. Fakat burada oturmaya devam ettiğin sürece kendi gelişimini tamamlamak adına yapabileceğin her şeyden fedakârlık ettiğini söylemek benim görevim. Leo'nun yaptığı gibi dünyaya açılmalısın. Bir yerde çıraklık yap, ticareti öğren, orduya yazıl..."

"Bunu yaptığımda ne olacak?"

"Benim sana verebileceğimden çok daha fazlasını kazanmak için bir başlangıç yapmış olacaksın."

"Paraya ihtiyacım yok."

"Ama böyle gidersen evlenecek ya da kendine bir arazi alacak kadar paran olmayacak..."

"Evlenmek istemiyorum. Ve bir arazinin sahibi de olamam. Kimse olamaz."

"Merripen, İngiliz Hükümeti kanunlarına göre bir insan bir arazinin sahibi olup üzerine evini yapabilir."

"Saray yıkılır çadır kalır," dedi Kev sıkıntılı bir ifadeyle.

Hathaway bıkkın halde bir kahkaha attı. "Yüzlerce bilim adamıyla tartışmayı bir Çingeneyle tartışmaya yeğlerim," dedi. "Pekâlâ, bu konuyu şimdilik bir kenara bırakalım. Ama unutma Merripen... Yaşam ilkel dürtülerin peşinden koşmaktan ibaret değildir. Bir erkek dünyada iz bırakmalıdır."

"Neden?" Kev bu soruyu gerçekten şaşkınlıkla sormuştu ama Hathaway çoktan gül bahçesindeki karısının yanına gitmişti.

Leo Paris'ten döndükten bir yıl sonra Hathaway ailesi tam bir trajedi ile baş başa kaldı. O güne kadar gerçek bir üzüntü, korku ya da sıkıntı yaşamamış oldukları belliydi. Hep büyüleyici, son derece korunaklı bir aile tablosu çizmişlerdi. Bir gece Bay Hathaway göğsünde garip ve son derece keskin ağrılar olduğundan yakındı, bunun üzerine eşi akşam yemeğinde çok yediği için onun hazımsızlık çektiği sonucuna vardı. Bay Hathaway suskun halde gri bir yüzle erkenden yatmaya gitti. Sabaha kadar odalarından hiç ses çıkmadı ve sonunda Bayan Hathaway odadan ağlayarak çıkıp aileye babalarının öldüğünü bildirdi. Hepsi şoktaydı.

Bu Hathaway'lerin talihsiz döneminin sadece başlangıcıydı. Aile lanetlenmiş gibiydi, tüm mutlulukları bir anda hüzne dönüşmüştü. *Sorun üçlemeler halinde gelir* sözü Merripen'in çocukluğundan çok iyi hatırladığı deyişlerden biriydi, çok acıydı ama doğruluğu maalesef kanıtlandı.

Bayan Hathaway bu acıyı kaldıramadı ve kocasının cenazesinin ardından yatağa düştü, son derece melankolik bir tavır sergiliyordu ve onu bir şeyler yemeye ikna etmek bile çok zordu. Çocuklarının onu normale döndürme çabaları etkili olmadı. İnanılmayacak kadar kısa bir sürede neredeyse yok olacak hale gelmişti.

"Kırık bir kalbin insanı öldürmesi mümkün mü?" diye sordu bir gece Leo hüzünlenerek, doktor Bayan Hathaway'in çöküşünün fiziksel bir sebebi olmadığını söyledikten sonra evden ayrılmıştı.

"En azından Poppy ve Beatrix için yaşamak istemesi gerekiyor," dedi Amelia kısık sesle. O sırada Poppy diğer odada Beatrix'i yatırmakla meşguldü. "Annesiz kalmak için hâlâ çok küçükler. Kırık bir kalple ne kadar uzun bir süre yaşamak zorunda kalmamın hiçbir önemi yok, sadece onlara bakmak için kendimi sonuna kadar zorlardım."

"Ama sen çelik gibi dayanıklısın," dedi Win ablasının sırtını sıvazlayarak. "Senin kendinden başka güç kaynağın yok. Korkarım annem güç kaynağı olarak babamı kullanıyordu." Mavi gözlerinde beliren umutsuz bir ifadeyle Merripen'e baktı. "Merripen, Romanlar melankoli için ne yaparlardı? Ne kadar alışılmadık olursa olsun ona yarayacak bir şey var mı? Senin insanların bu durumu nasıl karşılarlardı?"

Kev başını iki yana salladıktan sonra bakışlarını ocağa çevirdi. "Onu yalnız bırakırlardı. Romanlar aşırı kederden korkarlar."

"Neden?"

"Ölülerin geri gelerek yaşayanları avlamasına sebep olur."

Dördü de susarak küçük ateşin çıkardığı çıtırtıları dinlediler.

"Babamla birlikte olmak istiyor," dedi Win sonunda. Sesi düşünceliydi. "Tabii o her neredeyse. Annemin kalbi kırıldı. Bunun olmamasını dilerdim. Mümkün olsaydı yaşamımı ve kalbimi onunkiyle değiştirirdim. Keşke..." Kev elini onun kolunun üzerine koyunca genç kız sözlerini tamamlayamadı.

Merripen ona uzandığının bile farkında değildi ama işittikleri onu kışkırtmıştı. "Bunu sakın söyleme," diye mırıldandı. Geçmişinden sözlerin gücünün kaderi etkileyeceğini unutacak kadar uzaklaşmamıştı.

"Neden?" diye fısıldadı genç kız.

Çünkü...

Kalbin bana ait diye düşündü tüm vahşiliğiyle. *O bana ait.*

Bu kelimeler söze dökülmemişti ama Win bir şekilde onu duymuştu. Gözleri irileşti, iyice karardı, yüzünde oldukça güçlü duyguların izleri belirdi. Ve orada, ağabeyi ile ablasının yanında başını eğerek yanağını Kev'in elinin üzerine bastırdı.

Kev onu rahatlatmayı, öpücükleriyle sarmayı ve gücünü ona akıtmayı çok istedi. Bunun yerine onun kolunu bırakarak tedirgin bir şekilde Amelia ile Leo'ya baktı. Amelia ocağın önündeki sepetten birkaç parça çıra almış ateşi güçlendirmeye uğraşıyordu. Leo ise dikkatle Win'i izliyordu.

Kocasının ölümünün üzerinden altı ay geçmeden Bayan Hathaway de toprağa verildi. Ve çocuklar böylesine hızlı bir şekilde öksüz kaldıklarını kabul edemeden önce üçüncü trajediyle karşı karşıya kaldılar.

"Merripen." Win kulübenin kapısının önünde durmuş

içeri girmeye tereddüt ediyordu. Yüzündeki ifade çok garipti, öyle ki Kev hızla ayağa kalktı.

Genç adam gün boyunca komşunun evinde çalışmış, bahçelerinin çitini ve kapısını onarmıştı, son derece yorgun ve kirliydi. Çitlerin kazıklarını yere çakabilmek için daha kara kış gelmeden donmuş olan toprağa çukurlar açmıştı. Poppy'nin elbiselerindeki lekeleri terebentine batırılmış bir bezle temizlemeye çalışan Amelia ile birlikte masada oturuyordu. Hızla nefes alınca kimyasal Kev'in burnunu yaktı. Win'in yüzündeki ifadeden gerçekten çok büyük bir terslik olduğunu anlamıştı.

"Bugün Laura ve Leo ile birlikteydim," dedi Win. "Laura hastalandı... Boğazının ve başının ağrıdığını söyleyince onu hemen eve götürdük, ardından ailesi doktor çağırdı. Doktor bunun kızıl humma olduğunu söyledi."

"Aman Tanrım," diyerek derin bir nefes aldı Amelia, yüzünün rengi çekilmişti.

Üçü de dehşete kapılmış halde tek kelime dahi edemedi.

Bundan daha şiddetli ve hızla yayılan bir ateş yoktu. Cildi bir anda kızartarak tahriş ediyor ve dokusunu ahşabı düzeltmek için kullanılan zımpara kâğıdına çeviriyordu. Ve tüm vücudu büyük bir vahşetle tüm organlar iflas edene kadar yakmaya devam ediyordu. Hastalık havadan, saçtan ve ciltten geçiyordu. Ondan korunmanın tek yolu hastayı izole etmekti.

"Emin mi?" diye sordu Kev kontrollü bir sesle.

"Evet, belirtilerin çok kesin olduğunu söyledi. Ve..." Kev ona doğru ilerlerken Win'in nefesi kesildi. "Hayır, Merripen!" İnce, beyaz elini onu durdurabilmek için çaresizlikle yukarı kaldırdı. "Kimse bana yaklaşmamalı. Leo

Laura'ların evinde. Onu yalnız bırakmayacak. Orada kalmasını kabul ettiler ve... Sen de Amelia, Poppy ve Beatrix'i alıp onları Hedgerley'deki kuzenlerimizin yanına götürmelisin. Bundan hoşlanmasalar da onları yanlarına almayı kabul edeceklerdir ve..."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Amelia, hafifçe titriyor olsa da çok sakin görünüyordu. "Hastalığa yakalandıysan seninle ilgilenmem gerekecek."

"Ama ya sen de yakalanırsan..."

"Küçükken ona benzer bir şey geçirmiştim. Bu da bağışıklığım olduğu anlamına gelir."

"Peki ya Leo?"

"Korkarım o geçirmedi ki bu da onu tehlikeye atıyor." Amelia Kev'e baktı. "Merripen, sen hiç..."

"Bilmiyorum."

"O zaman hastalık geçene kadar çocuklarla birlikte kalmalısın. Gidip onları toparlayabilir misin? Dere ağzında oynamaya gitmişlerdi. Ben de eşyalarını hazırlayacağım."

Kev hasta olma ihtimali olan Win'den ayrılamayacağını düşündü. Fakat başka şansı yoktu. Biri küçük kızları güvenli bir yere götürmeliydi.

Bir saat sonra Merripen Beatrix ile Poppy'yi bulmuş ve şaşkın bir durumda olan kızları eşyalarıyla birlikte ailenin arabasına bindirip yarım gün sürecek Hedgerley'e doğru yola koyulmuştu. Onları kuzenlerinin yanına yerleştirip kulübeye döndüğünde ise saat gece yarısını geçmişti.

Amelia üzerinde geceliği ve sabahlığıyla salonda oturuyordu, saçlarını arkasında uzun bir örgü olarak toplamıştı. Ateşin önündeydi ve omuzları çökmüştü.

Kev eve girerken ona şaşkınlıkla baktı. "Burada olmamalısın. Tehlike..."

"O nasıl?" diyerek sözünü kesti Kev. "Hastalığın herhangi bir belirtisi var mı?"

"Titreme. Ağrılar. Şu ana kadar ateşi çıkmadı. Belki de bu iyiye işarettir. Belki de hafif bir şekilde atlatacaktır."

"Dillard'lardan ya da Leo'dan bir haber var mı?"

Amelia başını iki yana salladı. "Win onun salonda yatacağını ve izin verildiği sürece Laura'nın yanında olacağını söyledi. Bu elbette uygun bir durum değil ama Laura... Eğer Laura bunu atlatamazsa..." Sesi boğuklaşan genç kadın gözyaşlarına karşı koymak için bir süre duraksadı. "Ama iş o noktaya varırsa Laura'nın son anlarını sevdiği adamla geçirmesini onlar da engellemek istemez."

Kev onun yanına oturup *gadje*nin birbirlerine sıraladıkları klişe sözleri düşünmeye başladı. Tahammül, Tanrı'nın isteğine karşı gelmemek ve diğer dünyanın buradakinden daha iyi olduğuna dair sözlerdi bunlar. Ancak bunlardan herhangi birini Amelia'ya tekrarlayacak gücü kendinde bulamadı. Onun üzüntüsü ve ailesine olan sevgisi fazlasıyla gerçekti.

"Bu çok fazla," diye fısıldadı Amelia bir süre sonra. "Birini daha kaybetmeye dayanamam. Win için çok korkuyorum. Leo için korkuyorum." Alnını sıvazladı. "Tam bir ödlek gibi görünüyorum, öyle değil mi?"

Kev kafasını salladı. "Korkmamak için aptal olman gerek."

Bu söz küçük, kuru bir kıkırdamaya sebep oldu. "En azından aptal değilim."

Sabah olduğunda Win kızarmıştı, ateşi çıkmıştı ve bacaklarını örtünün altında huzursuzlukla kıpırdatıp duruyordu. Kev pencereye gitti ve perdeyi açarak şafak sökerkenki soluk ışığın içeri girmesine izin verdi.

Yatağın yanına gittiği anda Win gözlerini açtı, mavi gözleri kırmızı yüzünün ortasında daha da iri görünüyordu. "Hayır," dedi çatlak bir sesle ondan uzaklaşmaya çalışarak. "Burada olmaman gerekiyor. Bana yaklaşma, sen de hastalanacaksın. *Lütfen* git..."

"Sakin ol," dedi Kev döşeğin ucuna oturarak. Uzaklaşmaya çalışan Win'i yakaladı ve elini alnına koydu. Hassas cildinin altında hızla atan nabzını hissetti, damarları bile alev alevdi.

Genç kız onu itmeye çabalarken Kev onun ne kadar güçsüz olduğunu panikleyerek fark etti. *Şimdiden.*

"Yapma," diye kıvranarak hıçkırıklara boğuldu genç kız. Yaşlar yanaklarından süzülürken, "Lütfen bana dokunma," dedi. "Seni burada istemiyorum. Hastalanmanı istemiyorum. Ah, *lütfen* git..."

Kev onu kendine çekti, Win'in bedeni incecik geceliğinin altında canlı bir ateş gibiydi, açık renkli ipek saçları ikisinin de üzerine dağıldı. Genç kızın yüzünü ellerinin arasına alırken, "Delisin sen," dedi kısık sesle. "Seni şimdi bırakacağımı düşünüyorsan gerçekten delisin. Neye mal olursa olsun seni iyileştireceğim ve güvende tutacağım."

"Bunu atlatamayacağım," diye fısıldadı Win.

Kev bu sözler, en çok da onlara karşı verdiği tepki üzerine şoke oldu.

"Öleceğim," dedi Win. "Ve seni yanımda götürmeyeceğim."

Kev onu daha da sıkı tuttu, düzensiz nefesinin yüzüne vurmasını sağladı. Ne kadar kıvranırsa kıvransın onu bırakmayacaktı. Onun soluğunu soludu ve ciğerlerine bol bol çekti.

"*Dur*," diye bağırdı Win elinden umutsuzca kurtulmaya

çalışırken. Bu çabası daha da kızarmasına yol açtı. "Bu delilik... Ah seni inatçı sefil, bırak beni!"

"Asla." Kev onun dağılmış, gözyaşlarıyla ıslanarak rengi koyulaşmış olan saçlarını düzeltti. "Sakin ol," diye mırıldandı. "Kendini yorma. Dinlen."

Win'in kıvranışları ona karşı koymanın boş bir çaba olduğunu ortaya koyarcasına zayıflamaya başladı. "Çok güçlüsün," dedi genç kız zayıf bir sesle, sözlerinde bir övgü değil tam aksine bir yerme vardı. "Çok güçlüsün..."

"Evet," dedi Kev çarşafın köşesiyle genç kızın gözlerindeki yaşları usulca silerken. "Bir yabaniyim ve sen bunu hep biliyordun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Ve sana ne dersem yapacaksın." Onu göğsüne yaslayarak biraz su içmesini sağladı.

Genç kız sudan birkaç yudum alabildi. "Yapamıyorum," dedi acıyla başını diğer tarafa çevirerek.

"Biraz daha," diye ısrar etti Win bardağı genç kızın dudaklarına yeniden yaklaştırarak.

"Bırak uyuyayım lütfen..."

"Biraz daha içtikten sonra."

Kev genç kız inleyerek denileni yerine getirene dek vazgeçmedi. Sırtını yastıklara yaslamasına yardımcı olup ona birkaç dakika dinlenmesini söyledikten sonra da dışarı çıktı. Çok geçmeden et suyuyla yumuşatılmış ekmekle geri döndü ve Win'in bundan birkaç kaşık yemesini sağladı.

Amelia uyanır uyanmaz kız kardeşinin odasına gitti ve Kev'in onu beslediğini görünce tepki olarak sadece birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

Başını Kev'in omzuna yaslamış olan Win, "Kurtul ondan," dedi ablasına boğuk bir sesle. "Bana işkence ediyor."

"Onun bir canavar olduğunu zaten biliyorduk," dedi Amelia mantıklı bir tonlamayla yatağa yaklaşırken. "Bu ne cüret Merripen? Masum bir kızın odasına giriyorsun ve onu ekmekle besliyorsun."

"Döküntüler başladı," dedi Kev, Win'in boğazını ve yanaklarını işaret ederek. Yumuşacık teni kızarmış ve pütürlü bir görünüme bürünmüştü. Amelia'nın elini sırtında hissetti, genç kadın dengesini sağlamak ister gibi onun gömleğine yapışmıştı.

Ama sesi son derece hafif ve düzgün çıktı. "Ona sodalı su hazırlayacağım. Bu kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak hayatım."

Kev Amelia'ya karşı büyük bir hayranlık duydu. Başına hangi felaket gelirse gelsin hepsiyle savaşmaya hazırdı. Hathaway'lerin arasındaki en metanetli insan oydu. Win'in de hayatta kalmak için çok daha güçlü ve inatçı olması gerekiyordu.

"Sen onu temizlerken..." dedi Amelia'ya. "Ben doktoru getireceğim."

Gadjo doktorun bir şey yapabileceğine inanmıyordu ama en azından kardeşlerin rahatlamasına yardımcı olabilirdi. Ayrıca Kev Leo ile Laura'nın durumunu da merak ediyordu.

Win'i Amelia'nın ellerine teslim ettikten sonra Dillard'ların evine gitti. Kapıyı açan hizmetçi ona Leo'yu çağıramayacağını söyledi.

"Bayan Laura'nın yanında," dedi hizmetçi kırık dökük bir sesle yüzünü bir örtüyle kapatarak. "Bayan Laura kimseyi tanımıyor, bilinci yerinde değil. Hızla sona yaklaşıyor efendim."

Kev bir elin boğazını sıktığını hissetti. Win, Laura

Dillard'dan daha dayanıksızdı, bedenen de onun kadar güçlü değildi. Laura bu hızla kötüleşiyorsa Win'in bu ateşe dayanması mümkün değildi.

Leo'yu düşündü, kan bağıyla bağlı değillerdi ama o da kardeşiydi, kabilesindendi. Leo Laura'yı çok seviyordu ve onun ölümünü mantıklı bir şekilde kabullenmesi mümkün değildi. Kev onun için de endişeleniyordu. "Bay Hathaway'in durumu nasıl?" diye sordu. "Onda hastalık belirtisi var mı?"

"Hayır, efendim. Sanmıyorum. Bilmiyorum."

Kev kadının sulanan gözlerinden Leo'nun da iyi durumda olmadığını anladı. Onu bu ölüm izleyişinden söküp almak, yatağa yatırıp koruma altında tutmak istiyordu. Fakat Leo'nun sevdiği kadının son saatlerinde onun yanında olmamasına neden olmak büyük bir zalimlikti.

"Laura öldüğünde," dedi Kev açıksözlülükle. "Leo'yu eve gönderin. Ama yalnız gelmesine izin vermeyin. Biri onu Hathaway'lerin kapısına kadar getirsin. Anladınız mı?"

"Evet, efendim."

İki gün sonra Leo eve geldi. "Laura öldü," dedikten sonra yığılarak ateş ve kederin etkisiyle sayıklamaya başladı.

Bölüm Dört

Kızıl humma tüm köyü acımasızca kasıp kavuruyor, en çok da genç ve yaşlı olanları etkiliyordu. Yardıma koşacak yeterli sayıda doktor yoktu ve dışarıdan kimse Primrose'a girmeye cesaret edemiyordu. İki hastayı ziyaret etmek üzere kulübeye gelen doktor boğazları için sirkeli lapa yapılmasını önermişti. Aynı zamanda bıldırcın otu eriyiği içeren bir de solüsyon bırakmıştı. Bunun ne Win'e ne de Leo'ya bir etkisi oluyor gibi görünüyordu.

"Yeterince şey yapmıyoruz," dedi Amelia dördüncü gün. Kev gibi o da yeterince uyumuyordu ve sırayla Leo ile Win'e bakıyorlardı. Genç kadın Merripen'in çay yapmak için su kaynattığı mutfağa gitmişti. "Yaptıklarımız onları az da olsa rahatlatmaktan başka bir işe yaramıyor. Ateşi düşürmenin başka bir yolu olmalı. Bunun böyle devam etmesine izin veremem." Titriyor olsa da sözlerinin anlamını vurgulamak adına dimdik duruyordu.

O kadar savunmasız görünüyordu ki Kev'in içi şefkatle doldu. Diğer insanlara dokunmayı ya da dokunulmayı sevmezdi, fakat içindeki ağabeylik dürtüsüyle ona doğru bir adım attı.

"Hayır," dedi Amelia hızla, Kev tam ona uzanmak üze-

reyken. Bir adım gerileyerek başını sertçe iki yana salladı. "Ben... Kimseye yaslanabilecek tipte bir kadın değilim. Bunu yaparsam parçalanabilirim."

Kev anladı. Onlar gibi insanlar için yakınlık çok fazla şey ifade ediyordu.

"Ne yapılabilir?" diye fısıldadı Amelia kollarını bedenine sararak.

Kev yorgun gözlerini ovaladı. "Ölümcül itüzümü denen bitkiden bahsedildiğini hiç duydun mu?"

"Hayır." Amelia sadece yemeklerde kullanılan otları tanıyordu.

"Sadece gece açar. Güneş çıkar çıkmaz çiçek ölür. Kabilemde bir *drabengro,* yani zehirlerle çalışan şifacı bir adam vardı. Bazen beni bulunması güç olan bitkileri toplamaya gönderirdi. Bana ölümcül itüzümünün bildiği en şifalı otlardan biri olduğunu söylemişti. Bir insanı öldürebilirmiş ama aynı zamanda ölümden de geri döndürebilirmiş."

"Hiç işe yaradığını gördün mü?"

Kev kafasını salladı ve bir eliyle boynunu ovalarken yan gözle ona baktı. "Ateşi tedavi ettiğini gördüm," diye mırıldandı. Ve beklemeye başladı.

"Git biraz bul," dedi Amelia sonunda, sesi titriyordu. "Ölümcül olabilir ama bunu yapmazsak da ölecekler."

Kev köyün mezarlığının bir köşesinde bulduğu otları kaynatıp siyah renkli, ince kıvamlı bir şurup haline getirdi. Bu ölümcül sıvıyı küçük bir yumurta kabına boşaltırken Amelia onun yanında duruyordu.

"Önce Leo," dedi genç kadın kararlı bir sesle, ancak yüz ifadesi o kadar da kararlı değildi. "O Win'den daha kötü durumda."

Leo'nun yatağının yanına gittiler. Bir adamın kızıl humma dolayısıyla böylesine hızlı bir çöküş yaşaması şaşkınlık vericiydi, o güçlü kardeş bir deri bir kemik kalmıştı. Yakışıklı yüzü tanınmaz haldeydi, şişmişti ve şeklini, rengini kaybetmişti. Son mantıklı sözlerini bir gün önce Kev'e ölmesine izin vermesi için yalvarırken sarf etmişti. Bir an önce rahmete kavuşmak istiyordu. Komaya girmesine saatler değil dakikalar kalmıştı.

Amelia doğruca gidip pencereyi açtı. Soğuk hava sirke kokusunu hemen bastırdı.

Leo inleyerek kıpırdandı, fakat Kev'in ağzını açıp kuru dilinin üzerine kaşıkla birkaç damla şurup dökmesine engel olamadı.

Amelia kardeşinin yanına oturdu ve donuk bir renk almış olan saçlarını düzeltip alnından öptü.

"Eğer... Eğer ters bir etkisi olacaksa," dedi, Kev'in ne demek istediğini anladığını biliyordu. "Eğer onu öldürecekse... Bu ne kadar sürer?"

"Beş dakika ile bir saat arasında." Kev Leo'nun saçlarını düzeltmekle meşgul olan Amelia'nın elinin titrediğini gördü.

Birlikte oturup Leo'nun bir kâbus içindeymişçesine mırıldanarak yatmasını izlemek Kev'in ömrünün en uzun bir saatiydi.

"Zavallı çocuk," diye mırıldandı Amelia kardeşinin yüzünde nemli bir bezi gezdirirken.

Herhangi bir kasılma ya da havale olmayacağından emin olduktan sonra Kev yumurta kabını alıp ayağa kalktı.

"Şimdi de Win'e mi vereceksin?" diye sordu Amelia bakışlarını kardeşinden ayırmaksızın.

"Evet."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Kev başını salladı. "Leo ile kal."

Kev Win'in odasına gitti. Genç kız kıpırdamadan ve sesini çıkarmadan yatıyordu. Artık onu tanımıyordu, beyni ve bedeni ateş tarafından ele geçirilmişti. Merripen onu kaldırdığında başı kolunun üzerine düştü ve Win kıvranarak ona karşı koymaya çalıştı.

"Win," dedi usulca. "Aşkım sakin ol." Sesini duyunca genç kızın gözleri aralandı. "Buradayım," diye fısıldadı Kev. Kaşığı alıp şuruba batırdı. "Aç ağzını küçük *gadji*. Bunu benim için yap." Win bunu reddetti, yüzünü diğer tarafa çevirirken dudakları hafifçe kıpırdadı.

Kev, "Ne oldu?" diye mırıldanarak başını kendine çevirdi. "Win. Bu ilacı içmen gerekiyor."

Genç kız yeniden fısıldadı.

Onun ne dediğini anlayan Kev inanmaz bakışlarla ona dik dik baktı. "Sana adımı söylersem içecek misin?"

Win zorlukla yutkunarak, "Evet," dedi.

Boğazını sıkan el daha da sıkılaşınca gözleri yanarak, "Kev," demeyi başardı. "Adım Kev."

Win dudaklarını araladı ve mürekkep renkli zehir boğazından aşağı aktı.

Kev'e yaslanan bedeni gevşedi. Merripen onu tutmaya devam ederken genç kızın bedeninin hafifliğini ve alev alev yandığını hissediyordu.

Peşinden geleceğim diye düşündü, *kaderin her neyse onu izleyeceğim.*

Dünyada tek istediği şey Win'di. Genç kız onsuz gidemezdi.

Kev eğilerek dudaklarını onun kurumuş, sıcak dudaklarına bastırdı.

Win'in hissedemeyeceği ve asla hatırlayamayacağı bir öpücüktü bu.

Dudaklarını dudaklarında gezdirirken zehrin tadını aldı. Başını kaldırıp yatağın yanındaki komodinin üzerine bırakmış olduğu şurubun kalanına baktı. Sağlıklı bir adamı öldürmeye yetecek kadarı hâlâ orada duruyordu.

Win'i ruhunu teslim etmekten alıkoyan tek şey Kev'in kollarının arasında duruyor olmasıydı sanki. Onu kollarının arasına alıp sıkıca tutarak sallamaya başladı. Dua etmeyi düşündü. Fakat onu kendisinden alacak doğaüstü bir varlık ya da bir ölümlünün var olabileceğini dahi düşünemiyordu.

Loş oda son derece sessizdi, o incecik beden kollarının arasındaydı, ciğerlerine azıcık bir hava dolabiliyordu. Bu ritmi kendi soluğu ve kalp atışlarıyla takip etti. Yatağın başucuna yaslandı ve kaderlerinin ne olacağını beklemeye başladı.

Ne kadar vakit geçtiğinin farkında değildi, kapıdaki hareketlilik ve parlak ışık kendine gelmesini sağladı.

"Merripen." Amelia'nın sesi boğuktu. Kapının eşiğinde elinde bir mumla duruyordu.

Kev Win'in yanağına dokundu ve panikleyerek teninin soğukluğunu hissetti. Parmaklarını boynuna kaydırarak nabzını bulmaya çalıştı.

"Leo'nun ateşi düştü," dedi Amelia. Kev kulaklarına hücum eden kan yüzünden onu zorlukla duyabiliyordu. "İyileşecek."

Kev'in parmakları sonunda aradığı zayıf ama düzgün darbelere ulaştı. Win'in kalp atışları... Ve bu darbeler tüm dünyasını sardı.

Bölüm Beş

Londra, 1849

Cam Rohan'ın Hathaway ailesine katılması her şeye farklı bir bakış açısı getirmişti. Bir insanın her şeyi böylesine değiştirebilmesi gerçekten şaşırtıcıydı. Sinir bozucu olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Gerçi şu an her şey Kev'in sinirini bozuyordu. Win Fransa'ya gitmişti ve Kev'in mutlu ya da medeni olması için hiçbir sebep kalmamıştı. Win'in yokluğu içindeki öfkeyi ve vahşi yaratığı su yüzüne çıkarmıştı. Ona ne kadar ihtiyaç duyduğunun her zaman farkında olmuştu ve genç kızın ulaşamayacağı bir yerde olduğunu bilmek dayanılmazdı.

Kev bu dünyadan ve bu dünyada yaşayanlardan nasıl nefret ettiğini unutmuştu. Bu ona şiddet ve acıdan başka bir şey içermeyen sefil çocukluğunu hatırlatıyordu. Hathaway'ler ise ondan her zamanki gibi olmasını, hâlâ dünya dönmeye devam ediyormuş gibi davranmasını bekliyorlardı.

Akıl sağlığını korumasını sağlayan tek şey Win'in ondan ne beklediğini bilmesiydi. Win ondan kız kardeşlerine

bakmasını istemişti. Ve aileye yeni dahil olmuş eniştesini öldürmemesini.

Kev o piç kurusuna zor tahammül ediyordu.

Onun dışındakiler Cam'e tapıyorlardı. Cam Rohan gelmiş ve kız kurusu Amelia'nın ayaklarını yerden kesivermişti. Onu baştan çıkarmıştı ki Kev bu yüzden onu hâlâ affedemiyordu. Yine de Amelia, yarı Roman olsa da kocasıyla çok mutluydu.

Hiçbiri o güne kadar Rohan gibi biriyle karşılaşmamıştı, onun da kökleri Kev'inki gibi bir gizemin ardına saklıydı. Rohan hayatının büyük bir bölümünü Jenner'ın centilmen kumar evinde çalışarak geçirmiş, sonra da işinde ilerlemiş ve bu kârlı işin patronu olmuştu. Paralı bir Çingene olmaktan utandığı için günden güne büyümekte olan servetiyle yeryüzünün en aptalca yatırımlarını yapmış ve bu paradan kurtulmaya çalışmıştı. Başaramamıştı. Para gelmeye devam etmiş, en aptal yatırım bile para doğurmuştu. Rohan artık buna iyi şans laneti diyordu.

Fakat görünüşe bakılırsa Rohan'ın bu laneti işe yarıyordu çünkü Hathaway'lere bakmak gerçekten masraflı bir işti. Leo'nun geçen yıl unvanla birlikte miras edindiği Hampshire'daki mülk son dönemde bir yangın geçirmişti ve şimdi yeniden yapılıyordu. Poppy'nin Londra'daki ilk sezonu için yeni giysilere ihtiyacı vardı ve Beatrix görgü okuluna gitmek istiyordu. Bunların da ötesinde Win'in klinik masrafları vardı. Rohan'ın da belirttiği gibi Hathaway ailesi için yapabileceği çok şey vardı ve Kev sırf bu yüzden ona tahammül etmek zorundaydı.

Bu nedenle Kev ona tahammül etti.

Elinden geldiğince.

Rohan ailenin Rutledge Otel'inde kaldığı suitin yemek odasına girip, "Günaydın," dedi keyifli bir sesle. Diğerleri kahvaltıyı yarılamıştı bile. Cam gecelerinin büyük bir kısmını kulübünde geçirmek zorunda olduğundan onlar gibi erkenden kalkmıyordu tabii. *Şehir Çingenesi* diye düşündü Kev küçümseyerek.

Yeni banyo yapmış ve *gadjo* giysilerine bürünmüş olan Rohan egzotik bir yakışıklılığa sahipti, uzun siyah saçları ve bir kulağında parlayan elmas bir küpesi vardı. Zayıf ve çevikti, hareketleri akıcıydı. Amelia'nın yanındaki iskemleye oturmadan önce onu alnından öptü ve onun kızarmasına sebep olarak sevgisini açıkça gösterdi. Amelia yakın geçmişte bu tür hareketleri onaylamazdı ama şimdi kızararak sersemliyordu.

Kev yarısı boşalmış olan tabağına kızgınlıkla baktı.

"Hâlâ uykulu musun?" diye sordu Amelia.

"Bu koşullar altında öğlene kadar tam olarak uyanabilmem mümkün değil."

"Kahve içmeyi dene."

"Hayır, teşekkür ederim. Kahve denen şeye tahammülüm yok."

Beatrix söze karıştı. "Merripen çok kahve içiyor. Kahveyi seviyor."

"Elbette sever," dedi Rohan. "Koyu ve acı." Kev'in uyarı dolu bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi. "Bu sabah nasılsın, *phral*?"

"Bana o şekilde hitap etme." Kev sesini yükseltmemişti ama sesinde herkesin susmasına sebep olan bir şiddet vardı.

Bir dakika sonra Amelia yumuşacık bir tonlamayla

Rohan ile konuşmaya başladı. "Bugün Poppy ve Beatrix ile birlikte terziye gideceğiz. Muhtemelen akşama kadar dönmeyiz." Genç kadın ihtiyaç duydukları şapka ve süs eşyalarından bahsederken Kev Beatrix'in küçük elini elinin üzerinde hissetti.

"Tamam," diye fısıldadı Beatrix. "Onları ben de özledim."

On altı yaşındaki bu en genç Hathaway çocuğu çocuklukla yetişkinlik arasındaki en hassas geçiş dönemini yaşıyordu. Bu iyi huylu küçük haylaz, sahip olduğu evcil hayvanlar kadar meraklıydı. Beatrix, Amelia Rohan ile evlendiğinden beri görgü okuluna gitmek için yalvarıyordu. Kev onun okuduğu romanlardaki kahramanlardan etkilendiğinden ve *hanımlar için zarafet okulunda* onlar gibi olmayı umduğundan şüpheleniyordu. Bu görgü okulunun Beatrix'in özgür ruhunu etkilemesinden korkuyordu.

Beatrix onun elini bıraktıktan sonra dikkatini yeniden sohbete verdi, konu Rohan'ın son yatırımıydı.

Başarılı olamayacak yatırımlar bulma işi Rohan için artık bir oyun haline gelmişti. Son denemesinde Londra'da batmak üzere olan bir kauçuk fabrikasını satın almıştı. Orayı alır almaz nasıl olduysa şirket kükürtle sertleştirme işleminin patentini edinmiş ve lastik bant adı verilen yeni bir şey üretmeye başlamıştı. Şimdi insanlar o şeyleri satın alıp duruyorlardı.

"Bu sefer kesinlikle bir felaket yaşanacak," diyordu Cam. "İki kardeş var, ikisi de demirci ve insan gücüyle yürütülen bir alet tasarlamışlar. Ona volosiklet adını vermişler. Demir bir borudan oluşan çerçevenin iki yanına yerleştirilen tekerlekler ayağınla basarak çalıştırdığın pedallar sayesinde ilerliyor."

"Sadece iki tekerlek mi?" diye sordu Poppy, kafası karışmıştı. "İnsan onu düşmeden nasıl kullanabilir ki?"

"Sürücü tekerleklerin ağırlık merkezinde kendini dengeliyor."

"Peki, insan onu nasıl yürütüyor?"

"Daha da önemlisi..." dedi Amelia. "Onu nasıl durduruyor?"

"Kendini yere atarak mı?" diye sordu Poppy.

Cam bir kahkaha attı. "Muhtemelen. Biz elbette üretime geçeceğiz. Westcliff hayatında bundan daha kötü bir yatırım görmediğini söyledi. Volosiklet şeytan kadar rahatsızlık verici bir şey gibi görünüyor ve normal bir insanın sahip olduğundan çok daha fazla bir beceri gerektiriyor. Satın alınamaz ve pratik değil. Zaten kafası çalışan kimse ata binmek varken sokaklarda iki tekerlekli bir şeye binip pedal çevirmez."

"Kulağa gerçekten komik geliyor," dedi Beatrix keyifle.

"Kızların deneyebileceği bir buluş değil," diye belirtti Poppy.

"Nedenmiş?"

"Eteklerimiz yüzünden."

"Neden etek giymek zorundayız?" diye sordu Beatrix. "Ben pantolonun çok daha rahat olacağını düşünüyorum."

Amelia hem şaşırmış hem de keyiflenmişti. "Bu tür gözlemleri aile içinde tutmalıyız hayatım." Bir bardak su alıp onu Rohan'a doğru kaldırdı. "Hadi o zaman... İlk başarısızlığına." Tek kaşını kaldırdı. "Umarım biz terziye varmadan önce tüm aile servetini bitirmiş olmazsın."

Rohan sırıttı. "Tüm serveti değil. Dilediğince alışveriş yap *monisha*."

Kahvaltı sona erince bayanlar masadan kalktılar ve Kev ile Rohan nezaket gereği ayağa kalkarak onları yolcu ettiler.

Rohan yeniden iskemlesine otururken Kev'in ayrılmaya hazırlandığını gördü. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu tembel bir tavırla. "Terzinle mi buluşacaksın? Yoksa yerel bir kahvede son politik olayları mı tartışacaksın?"

"Amacın beni kızdırmaksa..." dedi Kev. "Çaba harcamana hiç gerek yok. Nefes alarak bile bunu başarıyorsun."

"Affet beni. Bu alışkanlığımdan kurtulmaya çalışıyorum ama bir yandan da çok hoşuma gidiyor." İskemleyi gösterdi. "Otur, Merripen. Tartışmamız gereken birkaç şey var."

Kev ateş püsküren gözlerle söyleneni yerine getirdi.

"Az konuşan bir adamsın değil mi?" dedi Rohan.

"Boş konuşmaktan çok daha iyidir."

"Katılıyorum. O zaman doğruca konuya gireceğim. Leo... Lord Ramsay... Avrupa'dayken tüm mülkleri, finansal konuları ve üç kız kardeşinin sorumluluğu iki Romanın eline bırakılmış durumda. Bu ideal bir durum değil. Leo burada kalabilecek durumda olsaydı onu burada tutup Win'i Fransa'ya Poppy ile birlikte gönderirdim."

Ama ikisinin de bildiği üzere Leo hiç de iyi durumda değildi. Laura Dillard'ın ölümünden sonra kırık dökük, işe yaramaz adamın teki olmuştu. Elbette sonunda kederiyle yüzleşecekti, fakat bedenen ve ruhen iyileşmesi kısa zamanda gerçekleşmeyecekti.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Kev, sesi nefret doluydu. "Yani Leo'nun o kliniğe hasta olarak kaydolacağına?"

"Hayır. Ama Win'e göz kulak olabilmek için oradan

fazla uzaklaşmayacaktır. Başını derde sokma imkânı da kısıtlı. Daha önce mimarlık okurken Fransa'da yaşamayı başarmıştı. Belki de yeniden orada yaşamak kendini hatırlamasına yardımcı olur."

"Ya da..." dedi Kev karamsar bir tavırla. "Paris'te yok olur, kendini içki ve orospularla yok eder."

Rohan omuz silkti. "Leo'nun geleceği kendi ellerinde. Ben daha çok burada karşılaştığımız şeylerle ilgileniyorum. Amelia Poppy'nin sezonu Londra'da geçirmesi konusunda kararlı, Beatrix de o görgü okuluna gitmeli. Bu arada Hampshire'daki mülkün inşaatı devam etmeli. Kalıntılar temizlenmeli, toprak..."

"Yapılması gerekenleri biliyorum."

"O zaman bu projeyi yürütecek misin? Mimarla, inşaatçılarla, marangozlar ve taş işçileriyle ilgilenecek misin?"

Kev ona daha da artan bir husumetle baktı. "Benden kurtulamazsın. Senin için çalışırsam lanet olsun ya da sana cevap..."

"Dur." Rohan elini havaya kaldırdı, koyu renkli parmaklarındaki altın yüzükler parlıyordu. "Dur. Tanrı aşkına senden kurtulmaya falan çalışmıyorum. Sana ortaklık teklif ediyorum. Dürüstçe söyleyeyim, bu durumdan ben de en az senin kadar hoşlanmıyorum. Ama yapılması gereken çok şey var. Birbirimize terslenmek yerine birlikte çalışırsak çok fazla şey kazanırız."

Kev yemek bıçağını eline alıp parmağını kör tarafında ve altın kaplamalı süslü sapında gezdirdi. "Sen Londra'da kadınlarla kalırken benim Hampshire'a gidip inşaat ekiplerine nezaret etmemi mi istiyorsun?"

"Dilediğin zamanlarda gider gelirsin. Ben de işlerin nasıl gittiğine bakmak üzere sürekli gidip geleceğim." Kur-

naz bakışlarını ona çevirdi. "Seni Londra'da tutan bir şey yok değil mi?"

Kev başını iki yana salladı.

"O zaman anlaştık mı?" diye üsteledi Rohan.

Kev itiraf etmekten nefret etse de planın çekici yönleri vardı. Londra'dan nefret ediyordu, duman, gürültü, kalabalık, binalar... Kırsal alana dönmek istiyordu. Malikâneyi yeniden inşa etmek kendini çalışarak yorması anlamına geliyordu. Bu da ona iyi gelecekti. Ayrıca Ramsay Evi'nin ihtiyaçlarını ondan iyi kimse bilemezdi. Rohan Londra'daki her sokağı, her meydanı ya da herkesi tanıyor olabilirdi ama taşra hayatı hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Ramsay Evi'nin sorumluluğunu Kev'in alması oldukça mantıklıydı.

"Araziyi de toparlamak isterim," dedi Kev bıçağı bırakarak. "Birtakım kapı ve çitlerin tamire ihtiyacı var. Yeni arklar ve drenaj kanalları açılmalı. Kiracı çiftçiler hâlâ dövenlerle ekinleri biçiyorlar, bir harman makinesi yok. Arazinin kendi fırını olmalı ve kiracılar ekmeklerini almak için köye kadar gitmek zorunda kalmamalılar. Ayrıca..."

"Ne istersen," dedi Rohan telaşla, tipik bir Londralı olarak çiftçilikle ilgilenmiyordu. "Kiracıları mutlu etmek araziye de yarayacaktır."

"Bir mimar ve inşaatçı ile anlaşmış olduğunu biliyorum, fakat bundan sonra soru soracakları tek kişi benim. Ramsay hesaplarına da erişmem gerek. Oradaki ekipleri ben kuracağım ve işime kimse karışmayacak."

Kev'in bu otoriter tavrı karşısında Rohan'ın kaşları kalktı. "Bu yönünü daha önce hiç fark etmemiştim *chal*."

"Şartlarımı kabul ediyor musun?"

"Evet." Rohan elini uzattı. "El sıkışalım mı?"

Kev bu hareketi görmezden gelerek ayağa kalktı. "Gerek yok."

Rohan sırıtınca beyaz dişleri parladı. "Merripen, benimle dost olmaya çalışmak bu kadar kötü bir şey mi?"

"Asla dost olmayacağız. Olsa olsa aynı amaca hizmet eden düşmanlar olabiliriz."

Rohan sırıtmaya devam etti. "Sanırım sonuç aynı olacak." Sözlerine devam etmeden önce Kev'in kapıya ulaşmasını bekledi. "Bu arada bu dövme meselesinin peşini bırakmayacağım. Aramızda bir bağlantı varsa ne olduğunu bulmaya kararlıyım."

"Bunu bensiz yapacaksın," dedi Kev soğuk bir sesle.

"Neden? Sen de merak etmiyor musun?"

"Hayır."

Rohan'ın ela gözlerinde kuşku dolu bir bakış belirdi. "Geçmişinle ya da Romanlarla bir bağlantın yok, koluna çocukken bu dövmenin neden yapılmış olduğunu da bilmiyorsun. Ne bulmaktan korkuyorsun?"

"Aynı dövmeye sen de uzun zamandan beri sahipsin," dedi Kev. "Senin de onun ne olduğu hakkında bir fikrin yok. Neden şimdi onunla ilgileniyorsun?"

"Ben..." Rohan dalgın bir tavırla gömleğinin üzerinden dövmenin bulunduğu yeri sıvazladı. "Onun hep büyükannemin canı istediği için yaptırmış olduğu bir şey olduğunu düşünmüştüm. Bana niye bu işarete sahip olduğumu ya da ne anlama geldiğini hiç söylemedi."

"Biliyor muydu?"

"Bildiğini düşünüyorum." Rohan'ın dudakları kıvrıldı. "Her şeyi bilen biri gibi görünüyordu. Oldukça güçlü bir herbalist idi ve Biti Foki'ye inanırdı."

"Perilere mi?" diye sordu Kev dudaklarını küçümseyen bir tavırla büzerken.

Rohan gülümsedi. "Ah, evet. Bana pek çoğunu tanıdığını söylerdi." Yüzündeki keyifli ifade gölgelendi. "On yaşındayken büyükannem beni kabileden uzaklaştırdı. Tehlikede olduğumu söyledi. Kuzenim Noah beni Londra'ya getirdi ve bir kumarhanede liste yapıcı yardımcısı olarak iş bulmamı sağladı. O günden sonra kabilemden kimseyi bir daha görmedim." Duraksadı, yüzü kararmaya başlamıştı. "Sebebini bilmeden Romanlardan uzaklaştırıldım. Ve o dövmenin bununla bir ilişkisi olabileceği hiç aklıma gelmedi. Seninle tanışana kadar. Ortak iki şeyimiz var *phral*: İkimiz de aforoz edildik ve ikimizde de İrlanda kâbus atının işareti var. Bunun nereden geldiğini bulmanın ikimize de faydası olacağını düşünüyorum."

Daha sonraki aylarda Kev Ramsay Evi'ni yeniden inşa edilmeye hazır hale getirdi. Evin bulunduğu Stony Cross'ta ve civarında hafif, gönülsüz bir kış ortamı hâkimdi. Bej renkli otlar yedikleri donun etkisiyle çıtırdıyordu, Avon ve Itchen nehirlerinin kıyılarında yarı donuk taşlar vardı. Söğütler kuzu kuyruğu kadar yumuşak sürgünler vermişti, kızılcıklar kızıl kış köklerini gri manzaraya doğru uzatmıştı.

Evi yeniden inşa etmek üzere anlaşılmış olan John Dashiell'in kurduğu ekip oldukça yoğun ve verimli çalışıyordu. İlk iki ay ev ve civarındaki kalıntıları temizlemekle geçti. Yanık ağaçlar, kırılmış taşlar ve molozlar atıldı. Hathaway'lerin güvenliğini sağlamak için yolun kenarına yapılmış olan bekçi kulübesi yenilendi.

Mart ayında toprak yumuşamaya başlayınca evin inşa-

atı ciddi bir şekilde başlayacaktı. Kev inşaat ekibinin işin başında bir Roman olduğu konusunda önceden uyarılmış olduğunu düşünüyordu çünkü kimse onun varlığına ya da otoritesine itiraz etmiyordu. Son derece kendine özgü ve pragmatik bir şahıs olan Dashiell ise müşterilerinin İngiliz, Roman ya da başka bir yerden olmasını parası ödenip istekleri yerine getirildiği sürece hiç umursamıyordu.

Şubat ayının sonlarında Kev Stony Cross'dan Londra'ya yirmi saat süren bir yolculuk yaptı. Amelia'dan Beatrix'in görgü okulunu yarıda bıraktığını öğrenmişti. Genç kadın her şeyin yolunda olduğunu bildirmişti ama Kev bunu kendi gözleriyle görmek istiyordu. Bu iki ay Hathaway kardeşlerle yaşadığı en uzun ayrılıktı ve onları ne kadar çok özlemiş olduğunu fark edince kendi de şaşırdı.

Bu duygu karşılıklıydı. Kev Rutledge Oteli'ndeki süite vardığı anda Amelia, Poppy ve Beatrix etrafını hiç görülmedik bir coşkuyla sarıverdiler. Merripen onların çığlıklarına ve öpücüklerine huysuz bir hoşgörü ile tahammül etmeye çalışır gibi görünürken içini gizli bir mutluluğun kapladığını hissetti.

Hep birlikte salona geçtikten sonra Kev Amelia ile birlikte yumuşak kanepeye oturdu, Cam Rohan ile Poppy ise iskemlelere geçmeyi uygun buldular. Beatrix Kev'in önündeki küçük pufa tünedi. Kadınlar iyi görünüyorlar, diye düşündü Kev. Üçü de son derece şık giysiler giymiş koyu renkli saçlarını bukleli topuzlar yapmışlardı, bir tek Beatrix'in saçları örgülüydü.

Amelia çok mutlu görünüyor, kahkahalar atıyordu ve bu ışıltı sadece iyi bir evliliğe sahip olan bir kadında gözlemlenebilirdi. Poppy güzel yüzü ve kumral saçlarıyla tam bir afetti... Win'in mükemmel sarışınlığının daha sıcak ve

ulaşılabilir bir versiyonuydu. Beatrix ise her nedense durulmuş ve zayıflamıştı. Tanımayan biri onu keyifli ve normal bir kız olarak algılayabilirdi ama Kev onun yüzündeki gerginliğin farkındaydı.

"Okulda ne oldu?" diye sordu Kev her zamanki açıksözlülüğüyle.

Beatrix hemen açıldı. "Ah, Merripen, bu benim hatamdı. Okul korkunçtu. Oradan *tiksindim*. Bir iki kişiyle arkadaş oldum ve onlardan ayrıldığıma üzüldüm. Ama öğretmenlerimle hiç anlaşamadım. Sınıfta tüm yanlışları ben yapıyordum ve hep yanlış sorular soruyor..."

"Görünüşe bakılırsa," dedi Amelia alaycı bir sesle. "Hathaway öğrenme ve tartışma metodu okulda pek kabul görmemiş."

"Birkaç kez kavga da ettim," diye devam etti Beatrix sözlerine. "Kızların bir kısmı ailelerinin benimle görüşmemelerini tembih ettiğini çünkü ailemizde Çingeneler olduğunu söyledi, ben de Çingene olabilirmişim. Onlara olmadığımı ama olsam bile bunun utanılacak bir şey olmadığını söyledim ve onlara burnu büyük dedim. Bunun ardından biraz tırmalama ve saç çekme olayları yaşandı."

Kev içinden bir küfür savurdu. Son derece ciddi duran Rohan ile birbirlerine baktılar. Bu ailedeki varlıkları Hathaway kardeşlere farklı bir sorumluluk yüklüyordu... Ve bunun ilacı yoktu.

"Sonra..." diye devam etti Beatrix. "Sorunum yeniden ortaya çıktı."

Herkes sustu. Kev uzanarak onun saçlarını okşadı. "*Chavi*," diye mırıldandı, bu Romanların genç bir kıza söylediği sevgi sözcüğüydü. Eski dili çok az kullandığı için Beatrix ona şaşkın gözlerle baktı.

Beatrix'in sorunu Bay Hathaway'in ölümünden sonra ortaya çıkmıştı. Heyecanlandığı ya da gerildiği zamanlarda tekrarlanıyordu. Kendini bir şeyler çalmak zorunda hissediyordu, bunlar genelde kalem başları, ayraçlar ya da çatal bıçak gibi küçük şeylerdi. Bazen aldığını bile hatırlamıyordu. Daha sonra büyük bir pişmanlık duyuyor ve aldığı şeyleri geri koyabilmek için garip yollar seçiyordu.

Kev elini çektikten sonra onun yüzüne baktı. "Ne aldın küçük gelincik?" diye sordu usulca.

Beatrix çok üzgün görünüyordu. "Kurdeleler, taraklar, kitaplar... Küçük şeyler. Sonra da hepsini geri koymaya çalıştım ama nerede olduklarını hatırlayamadım. Çok geçmeden büyük bir kargaşa oldu ve öne çıkarak durumu itiraf etmek zorunda kaldım, ardından okuldan ayrılmam istendi. Ve şimdi bir hanımefendi olamayacağım."

"Evet, olacaksın," dedi Amelia hemen. "Sana bir mürebbiye tutacağız ki en başında bunu yapmamız gerekirdi."

Beatrix kuşku dolu gözlerle ona baktı. "Ailemiz için çalışmak isteyecek bir mürebbiye bulabileceğimizi hiç sanmıyorum."

"Yok, o kadar da kötü değiliz…" diye söze başladı Amelia.

"Evet, kötüyüz," dedi Poppy. "Farklıyız Amelia. Bunu sana hep söyledim. Sen Bay Rohan'ı aileye sokmadan önce de öyleydik." Cam'e bakarak sözlerini sürdürdü. "Burada bir suçlama yok Bay Rohan."

Rohan'ın gözleri keyifle parladı. "Alınmadım."

Poppy Kev'e döndü. "Uygun bir mürebbiye bulmak zor olabilir ama benim buna *ihtiyacım* var. Yardım gerekiyor. Sezonum tam anlamıyla bir felaketti Merripen."

"Sadece iki ay oldu," dedi Kev. "Nasıl felaket olabilir?"

"Tam bir duvar süsüyüm."

"Olamazsın."

"Duvar süsünden de *beter* durumdayım... Hiçbir erkek benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Kev, Rohan ile Amelia'ya şaşkınlıkla baktı. Poppy gibi güzel ve akıllı bir kızın bir sürü talibi olmalıydı. "Bu *gadjo*ların nesi var?" diye sordu hayretle.

"Hepsi salak," dedi Rohan. "Bunu kanıtlama fırsatını hiç kaçırmıyorlar."

Yeniden Poppy'ye dönen Kev hemen sadede geldi. "Ailede Çingeneler bulunduğu için mi? Bu nedenle mi seninle ilgilenmiyorlar?"

"Evet," diye itiraf etti Poppy. "Ama en büyük sorun sosyal zarafeti bilmemem. Sürekli olarak gaf yapıyorum. Ve havadan sudan konuşmalarda çok başarısızım. Bir kelebek gibi bir konudan diğerine süzülmek gerekiyor... Bu hiç kolay değil ve bir anlamı da yok. Bana yaklaşma cesareti bulan erkekler beş dakika sonra bir bahane bulup yanımdan kaçıyorlar. Çünkü aptalca şeyler söyleyerek flört etmeye çalışıyorlar ve ben onlara verecek bir cevap bulamıyorum."

"Bu arada ona hiçbirinin yakışacağını düşünmüyorum," dedi Amelia. "Onları görmen gerekirdi Merripen. Bu kadar işe yaramaz bir tavus kuşu sürüsü başka hiçbir yerde bir araya gelemez."

"Bence onlara tavus kuşu ordusu demek daha doğru," dedi Poppy. "Sürü değil."

"Kurbağa topluluğu da diyebiliriz," dedi Beatrix.

"Penguen kolonisi," diye ekledi Amelia.

"Maymun ordusu," dedi Poppy gülerek.

Kev hafifçe gülümsedi ama işi henüz bitmemişti. Poppy hep bu Londra sezonunu hayal etmişti ve şu an büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. "Doğru partilere davet edildin mi?" diye sordu. "Danslar... Akşam yemekleri..."

"Balolar, suareler," diye tamamladı Poppy. "Evet, Lord Westcliff ve Lord St. Vincent sayesinde her yere davet edildik. Fakat o kapıdan içeri girmek insanı arzulanır hale getirmiyor Merripen. Sadece herkes dans ederken duvarın önünde dikilmesini sağlıyor."

Kev kaşlarını çatarak Amelia ile Rohan'a baktı. "Bu konuda ne yapacaksınız?"

"Poppy'yi sezondan geri çekeceğiz," dedi Amelia. "Ve herkese onun sosyeteye girmek için henüz çok genç olduğunu söyleyeceğiz."

"Buna kimse inanmaz," dedi Beatrix. "Hem Poppy neredeyse *on dokuz yaşında*."

"Bana sığilleri çıkmış kocakarı muamelesi yapmana gerek yok Bea," dedi Poppy öfkeyle.

"Ve bu arada..." diyerek sabırla devam etti Amelia sözlerine. "Poppy ile Beatrix'e nasıl davranmaları gerektiğini öğreten bir mürebbiye bulacağız."

"Çok iyi olmalı," dedi Beatrix cebinden siyah beyaz bir kobay faresi çıkarıp çenesine sürterek. "Öğrenmemiz gereken çok şey var değil mi Bay Nibbles?"

Amelia daha sonra Kev'i kenara çekti. Elbisesinin cebinden dikdörtgen şeklinde beyaz bir kâğıt çıkardı ve yüzünü inceleyerek Merripen'e uzattı. "Win aileye başka mektuplar da yazdı, elbette onları da okuyacaksın ama bu sana özel kaleme alınmış."

Konuşmayı başaramayan Kev mühürlü kâğıdı sıkıca kavradı ve kendi ricasıyla aileden ayrı tutulmuş olan odasına gitti. Küçük masaya oturdu ve mührü özenle açtı.

Win'in tanıdık yazısı karşısındaydı.

Küçük ve mükemmel kalem darbeleri.

Sevgili Kev,

Bu mektup eline geçtiğinde son derece sağlıklı ve hayat dolu olacağını umuyorum. Seni başka bir şekilde hayal etmem mümkün değil zaten. Her sabah burada, bambaşka bir dünyada gözlerimi açıyorum ve ailemden bu kadar uzakta olmama bir kez daha şaşırıyorum. Ve senden.

Kanalı geçiş ve kliniğe varan karayolu yolculuğu oldukça zorluydu. Bildiğin gibi iyi bir gezgin değilim ama Leo güvenle buraya varmamı sağladı. Kendisi şu anda yakında bir şatoda paralı misafir olarak kalıyor ve iki günde bir ziyaretime geliyor...

Win mektubuna sakin bir yer olan klinikten bahsederek devam ediyordu. Farklı hastalıklardan yakınan hastalar vardı ama çoğu akciğer ve solunum yolları ile ilgili rahatsızlık çekiyordu.

Dr. Harrow pek çok doktorun yaptığı gibi uyuşturucu ilaçlar verip onları içeride tutmak yerine hepsine bir egzersiz programı uygulatıyordu. Soğuk banyolar, sağlık tonikleri ve basit bir diyet. Hastalara egzersiz yaptırmak garip bir tedavi gibi görünebilirdi, fakat Harrow hareket etmenin insanın içindeki hayvani yaşama gücünü ortaya çıkardığına inanıyordu.

Hastalar güne yürüyerek başlıyorlardı, havanın yağmur-

lu ya da güneşli olması önemli değildi, bunun ardından spor salonunda merdiven tırmanma ve ağırlıklarla yapılan jimnastik çalışmaları geliyordu. Win şimdilik bu hareketleri nefesi kesilmeden yapmayı başaramıyordu ancak kendinde küçük de olsa bir farklılık olduğunu hissediyordu. Klinikteki herkes spirometre denilen ve ciğerlerin içine aldığı havayı ölçen yeni aleti kullanmak ve nefes egzersizi yapmak zorundaydı.

Kev klinik ve hastalardan bahsedilen diğer satırları hızla geçti ve son paragraflara ulaştı.

Hastalığım sevmek dışında çok az şeyi yapabilmeme izin verdi (diye yazmıştı Win) *ama sevdim ve hâlâ seviyorum. Seni ayrıldığım sabah o şekilde şaşırttığım için üzgünüm, fakat dışa vurduğum hiçbir duygu ve tepkiden pişman değilim.*

Senin ve hayatın peşinden umutsuzca koşmaya çalışıyorum. Hayalim günün birinde seni yakalamak. Bu hayal beni her yeni güne taşıyor. Sana söyleme özlemi duyduğum çok şey var ancak henüz bunları söyleme özgürlüğüm yok.

Yine de günün birinde seni yeni bir şoka sokacak kadar iyileşmeyi ve çok daha hoş sonuçlar elde etmeyi umuyorum.

Bu mektuba binlerce öpücük gizledim. Onları dikkatle say ve birini bile kaybetme.

Senin,
Winnifred

Kev kâğıdı masanın üzerinde düzelttikten sonra parmak uçlarını satırların üzerinde gezdirdi. Mektubu iki kez daha okudu.

Kâğıdı avcunun arasına alıp buruşturdu ve içinde küçük bir ateşin yandığı şömineye fırlattı.

Alevleri, çıkan dumanı, bembeyaz kâğıdın siyaha dönüşüp kül olmasını ve Win'in her bir kelimesinin onunla birlikte yok olmasını izledi.

Bölüm Altı

Londra, 1851
Bahar

Win nihayet eve dönmüştü.

Calais'den kalkan tekne iskeleye yanaştı. Yolcuların özel eşyaları, kutular ve çantalar dolusu mektup Royal Mail ile gönderilmişti. Tekne yolcular için yedi geniş odaya sahip orta boy bir yelkenliydi, odalar Floransa beyazına boyanmış Gotik eğimli kemerlerin ardına sıralanmıştı.

Win güvertede durarak geminin mürettebat tarafından kıyıya bağlanmasını izledi, bu işlem sona erdikten sonra yolcuların inmesine izin verilecekti.

Bir zamanlar heyecanlandığında nefesi kesilirdi. Ama Londra'ya farklı bir kadın olarak dönmüştü. Ailesinin ondaki değişikliklere nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Elbette onlar da değişmişti: Amelia ile Cam artık iki yıllık evliydi, Poppy ile Beatrix de sosyeteye dahil olmuşlardı.

Ve Merripen...

Win'in zihni onu düşünmekten kaçınıyordu... Bu çok ayrı, karmaşık ve özel bir meseleydi.

Etrafına bakınarak gemi direklerini, ormanı, kilometrelerce uzayıp giden iskeleleri, tütün, yün, şarap ve diğer ticari malların depolanması için inşa edilmiş dev ambarları inceledi. Her yerde bir hareket vardı. Denizciler, yolcular, alım satımcılar, işçiler, araçlar, hayvanlar. Havanın kokusunu iyice ağırlaştıran keçiler, atlar, baharatlar, okyanus tuzu ve şehrin üzerini gece gibi örten kömür buharı...

Win Hampshire'da olmayı, baharda yeşeren çayırları, çuha çiçeklerini, kır çiçeklerini ve çalı çitlerini özlemişti. Amelia'ya göre Ramsay Evi'nin restorasyonu tam anlamıyla sonlanmamıştı ama yaşanabilecek durumdaydı. Mülk Merripen'in yönetiminde mucizevi bir hızla yenilenmişti.

Borda iskelesi indirilerek sabitlendi. Win güverteden inen ilk yolcuları izlerken ağabeyinin uzun, ince bedeninin başı çektiğini gördü.

Fransa ikisine de iyi gelmişti. Win kilo alırken Leo alkolün vermiş olduğu şişlikten kurtulmuştu. Zamanının çoğunu dışarıda yürüyerek, resim yaparak ve yüzerek geçirmişti. Saçlarının rengi birkaç ton açılmış, teninin rengi de birkaç ton koyulmuştu. Mavi gözleri yanık teninde daha da çarpıcı bir görünüm kazanmıştı.

Win ağabeyinin bir daha asla Laura Dillard'ın ölümünden önceki o gösterişli, cesur, korunmasız çocuk olmayacağını çok iyi biliyordu. Fakat artık intihara meyilli bir enkaz değildi ki bu ailenin tüm fertlerini huzura kavuşturacaktı.

Kısa bir süre sonra Leo yeniden iskelenin üzerinde belirdi. Şapkasını tutarak yüzünde buruk bir tebessümle Win'e doğru yürüdü.

"Bizi bekleyen birileri var mı?" diye merakla sordu Win.

"Hayır."

Genç kız hüzünlü bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Demek ki mektubumu almadılar." Teknenin seyahat programının değişmesi sonucunda beklenenden birkaç gün daha önce gelebileceklerini aileye bildirmişlerdi.

"Mektubun muhtemelen Royal Mail çantasının en dibinde kaldı," dedi Leo. "Üzülme Win. Rutledge'e kiralık arabayla gideriz, o kadar da uzak değil."

"Ama beklenenden önce karşılarına çıkmamız herkesi şoke edecek."

"Ailemiz şoke olmayı sever," dedi. "Ya da en azından buna alışıklar."

"Dr. Harrow'un bizimle gelmiş olmasına da şaşıracaklar."

"Onun varlığını sorun etmeyeceklerinden eminim," dedi Leo. Dudakları bir anda hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Yani... Çoğu."

Rutledge Oteli'ne vardıklarında akşam olmuştu. Dr. Harrow ile Win geniş lobinin bir köşesinde beklerken Leo odaları ve bavulların dağılımını ayarladı.

"Ailenizle ilk buluşmanız özel olmalı," dedi Harrow. "Uşağım ve ben odamıza gidip bavullarımızı açacağız."

"Bizimle gelebilirsiniz," dedi Win ama adam başını sallayarak teklifi reddedince içten içe rahatladı.

"Karışmak istemem. Yeniden birleşmeniz özel olmalı."

"Ama sabah sizi göreceğiz değil mi?" diye sordu Win.

"Evet." Gülümseyerek Win'e baktı.

Dr. Julian Harrow Tanrı'nın özene bezene yarattığı, çekici ve son derece zarif bir adamdı. Siyah saçları, gri gözleri, kare formlu çenesi ile bayan hastalarının çoğunun

âşık olduğu biriydi. Klinikteki kadınlardan biri Harrow'un çekiciliğinden sadece kadınların, adamların, çocukların değil dolapların, iskemlelerin, hatta akvaryumdaki balıkların bile etkilendiğini savunmuştu.

Leo son sözü söylemişti: "Harrow bir doktora benzemiyor. O kadınların fantezilerinde yer alan biri. Ona âşık olan kadınların tedavilerini bilerek uzattıklarını düşünüyorum."

"Seni temin ederim ki," diyerek gülmüştü Win. "Ne ona âşığım ne de hastalığımı uzatmak gibi bir niyetim var."

Bu kadar çekici ve nazik olan bir erkeğe karşı *bir şeyler* hissetmemenin oldukça güç olduğunu da itiraf etmek zorundaydı ve bu adam onu iyileştirmişti. Win onun da kendisine karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyordu. Geçirdikleri son yılda, özellikle de Win eski canlılığına kavuştuktan sonra Julian ona normal bir hastaya davrandığından daha farklı davranmaya başlamıştı. Birlikte Provence'ın olağanüstü manzaralarını seyredecekleri uzun yürüyüşler yapmışlardı ve doktor onunla flört ederek kahkahalar atmasına neden olmuştu. Onun bu tavırları Merripen'in duyarsızlığından dolayı yaralanmış olan ruhunu bir nebze olsun rahatlatmıştı.

Win sonunda Merripen'e olan duygularının karşılıksız olduğunu kabul etmişti. Leo'nun omzuna yaslanıp ağlamıştı. Ağabeyi ona daha hayatta çok az şey görmüş olduğunu ve erkekler hakkında çok az şey bildiğini söylemişti.

"Merripen'e olan ilgin ve bağlılığın onun hep yanında olmasından kaynaklanıyor olabilir mi?" diye sormuştu Leo. "Durumu tüm açıklığıyla gözden geçirelim Win. Onunla ortak hiçbir yönün yok. Sen sevimli, duygusal, hassas ve

okuryazar bir bayansın, o ise... Merripen. Eğlenmek için odun kesen bir adam. Ayrıca bu tür çiftlerin yatak odası dışında hiçbir yerde anlaşamayacakları ile ilgili nezaketsiz gerçeği de dile getirmek benim görevim."

Win onun açıksözlülüğü karşısında şaşırmış, gözyaşı bile dökememişti. "Leo Hathaway, yani sen şimdi..."

"Lord Ramsay lütfen," diye alay etmişti Leo.

"*Lord Ramsay*, Merripen'e olan hislerimin sadece tensel isteklerden ibaret olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Entelektüellikten kaynaklanmadıkları ortada," diye cevap vermişti Leo ve Win kolunu çimdiklerken kahkahalara boğulmuştu.

Bu konuyu biraz düşününce Win Leo'ya hak vermek zorunda kalmıştı. Merripen ağabeyinin söylediğinden çok daha zeki ve eğitimliydi. Hatırladığı kadarıyla Leo'yu pek çok felsefi konuda tartışarak yenmeyi başarmıştı ve ailede babalarından sonra en çok Latince ve Yunanca kelime bilgisine sahip olan kişiydi. Ama Merripen tüm bunları sadece Hathaway'lere uyum sağlamak amacıyla öğrenmişti, yoksa bireysel olarak eğitilme merakında değildi.

Kev doğa insanıydı; toprak ve hava onun yaşama arzusuydu. Onu tam olarak ehlileştirmek mümkün değildi. Win ile Merripen ancak balıkla tavuğun birbirine benzediği kadar benzeşiyorlardı.

Julian genç kızın elini zarifçe tuttu. Parmakları yumuşak ve bakımlıydı. "Winnifred," dedi nezaketle. "Artık klinikte değiliz, bundan sonra yaşam oradaki kadar düzenli olmayacak. Sağlığına dikkat etmelisin. Saatler boyunca oturmak sana çok çekici gelecektir ama lütfen yat ve iyice dinlen."

"Peki, Doktor," dedi Win gülümseyerek. Klinikte merdivenleri çıkmayı başardığı günü hatırlayarak ona sevgiyle baktı. Julian her adımında arkasındaydı, kulağına fısıldayarak ona cesaret veriyordu. *Biraz daha yukarı Winnifred. Düşmene izin vermem.* Bunun dışında başka bir hamlede bulunmamış, sadece merdivenleri çıkarken onun güvende olmasını sağlamıştı.

"Biraz gerginim," diye itiraf etti Win ağabeyi ile birlikte Hathaway'lerin ikinci kattaki süitine doğru yürürken.

"Neden?"

"Emin değilim. Belki de hepimiz değiştiğimiz içindir."

"Önemli olan şeyler değişmedi." Leo onun dirseğini sıkıca tuttu. "Sen hâlâ o hoş kızsın, ben de hâlâ içki içen ve adı çıkmış kadınların peşine düşen adamım."

"Leo," dedi Win ona hızla bakarak. "Eski günlerine dönmeyi düşünmüyorsun değil mi?"

"Günahtan uzak duracağım," diye cevapladı. "Kendiliğinden yoluma çıkmadığı sürece." Merdiven boşluğunda duraksadı. "Biraz durmak ister misin?"

"Hayır." Win coşkuyla merdivenleri çıkmaya devam etti. "Bunu seviyorum. Daha önce yapamadığım her şeyi yapmayı çok seviyorum. Bugünden sonra da farklı bir slogan ile yaşayacağım: *Hayatı dolu dolu yaşamak gerek.*"

Leo sırıttı. "Geçmişte dönem dönem bu sözü çok sarf etmiştim ama her seferinde başıma bela açtı, demedi deme."

Win keyifle etrafına bakındı. Harrow'un kliniğinde oldukça sade bir ortamda uzun süre yaşadıktan sonra lüksün tadını çıkarıyordu.

Zarif, modern ve olabildiğince rahat... Rutledge, hakkında pek çok söylenti bulunan, İngiliz mi Amerikalı mı olduğu

dahi tam olarak bilinmeyen gizemli Harry Rutledge'e aitti. Adamın bir süre Amerika'da yaşadıktan sonra İngiltere'ye Amerikan yenilikleri ve Avrupa görkemiyle harmanlanmış olan bu oteli yapmaya geldiği biliniyordu.

Rutledge her odasında banyo bulunan ilk oteldi. Yemek servis asansörleri, odalarda gömme dolapları, cam tavanlı özel toplantı salonları ve dış cepheye bakan odaların önünde küçük bahçeleri vardı. Otelin yemek salonunun İngiltere'nin en güzel yemek salonu olduğu söyleniyordu, ağır avizeler yüzünden inşaat süresince tavanlar özel olarak güçlendirilmişti.

Hathaway süitinin kapısına vardılar ve Leo kapıyı usulca vurdu.

İçeriden sesler geldi. Kapı sarışın bir hizmetçi tarafından açıldı. Hizmetçi ikisini de süzdü. "Yardımcı olabilir miyim bayım?" diye sordu Leo'ya.

"Bay ve Bayan Rohan'ı görmeye geldik."

"Özür dilerim efendim ama geceyi geçirmek üzere odalarına çekildiler."

Saat oldukça geç oldu, diye düşündü Win sıkıntıyla. "Odalarımıza gidip onları rahat bırakmalıyız," dedi Leo'ya. "Sabah tekrar geliriz."

Leo gülümseyerek hizmetçiye baktı ve yumuşacık bir sesle, "Adın ne?" diye sordu.

Kızın kahverengi gözleri irileşti ve yanakları kızardı. "Abigail, efendim."

"Abigail," diye tekrarladı Leo. "Bayan Rohan'a kız kardeşinin geldiğini ve onu görmek istediğini söyle."

"Peki, efendim." Hizmetçi kıkırdayarak uzaklaşıp onları kapıda yalnız bıraktı.

Leo pelerinini çıkarmasına yardım ederken Win ona

baktı. "Kadınlara olan yaklaşımın beni gerçekten çok şaşırtıyor."

"Kadınların çoğu çapkınlara büyük ilgi duyar," dedi Leo pişman bir tavırla. "Bu özelliğimi onlara karşı kullanmamam gerekir."

Bekleme odasına biri girdi. Mavi sabahlığı ile Amelia'nın tanıdık yüzü göründü, yanında Cam Rohan vardı, pantolonu ve yakası açık gömleğiyle yine dağınık bir şıklığa sahipti.

Kardeşlerini gören Amelia'nın eli boğazına gitti. "Gerçekten sen misin?" diye sordu titrek bir sesle.

Win gülümsemeye çalıştı ama dudakları öylesine titriyordu ki bunu başaramadı. Amelia'ya en son nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştı: Hassas ve hastalıklı. "Eve döndüm," dedi kırık dökük bir sesle.

"Ah, Win! Hayal ettim… Çok istedim…" Amelia sustu, hızla ona doğru koştu ve birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

Win gözlerini kapatarak iç geçirdi, işte şimdi eve döndüğünü hissediyordu. *Kardeşim.* Amelia'nın kollarında huzuru bulmuştu.

"Çok güzelsin," dedi Amelia geri çekilip Win'in ıslak yanaklarını elleriyle kurularken. "Çok sağlıklı ve güçlü görünüyorsun. Ah, tam bir tanrıça gibisin. Cam ona baksana!"

"İyi görünüyorsun," dedi Rohan Win'e, gözleri parlıyordu. "Son gördüğümden çok daha iyisin küçük kardeşim." Onu yavaşça kucaklayarak alnına bir öpücük kondurdu. "Hoş geldin."

"Poppy ile Beatrix neredeler?" diye sordu Win Amelia'nın eline yapışarak.

"Yattılar ama hemen gidip uyandırırım."

"Hayır, bırak uyusunlar," dedi Win hızla. "Uzun kalma-

yacağız, ikimiz de yorgunuz, sadece yatmadan önce sizi görmek istedim."

Amelia'nın bakışları sırtını kapıya yaslamış olan Leo'ya çevrildi. Win ablasının iç çekişinden ondaki değişiklikleri fark ettiğini anladı.

"İşte benim Leo'm," dedi Amelia usulca.

Win Leo'nun alaycı ifadesinin altında parlayan kıvılcımı - yeniden bir araya gelmekten ötürü o utanmış çocuksu ifadeyi - görünce şaşırdı.

"Şimdi başka bir şey için ağlamaya başlayacaksın," dedi Leo Amelia'ya. "Çünkü gördüğün gibi ben de döndüm."

Amelia ona doğru hızla ilerledi ve kardeşine sımsıkı sarıldı. "Fransızlar seni istemediler mi?" diye sordu yüzünü Leo'nun göğsüne yaslamış olduğundan ötürü boğuk bir sesle.

"Aksine bana taptılar. Ama insanın istendiği yerde kalması pek de eğlenceli değil."

"Bu çok kötü," dedi Amelia parmak uçlarında yükselip onu yanağından öperken. "Çünkü burada da *çok* isteniyorsun."

Leo gülümseyerek Rohan'ın elini sıkmak üzere uzandı. "Yazdığın gelişmeleri görmek için sabırsızlanıyorum. Arazi ve evde yapılan işler çok başarılı gibi görünüyor."

"Yarın sabah Merripen'e sorabilirsin," dedi Rohan. "Oranın her santimini, her hizmetli ve kiracının adını ezbere biliyor. Bu konuda söyleyecek çok şeyi var, yani orası hakkında yapacağın konuşma oldukça uzun bir konuşma olacak, uyarmadı deme."

"Yarın sabah," diye tekrarladı Leo arada Win'e şöyle bir bakarak. "Demek Londra'da?"

"Evet, burada, Rutledge'de. Bir ajanstan daha fazla hizmetli kiralamak üzere geldi."

"Merripen'e teşekkür borçluyum," dedi Leo hiç ona özgü olmayan bir samimiyetle. "Sana da Rohan. Neden benim için bu kadar çok uğraştığını da yalnızca Tanrı bilir."

"Aynı zamanda aile içindi."

İki adam konuşmalarına devam ederken Amelia Win'i şöminenin karşısındaki kanepeye çekti. "Yüzün dolmuş," diyerek kardeşindeki değişiklikleri sıralamaya başladı. "Gözlerin daha parlak ve vücudun mükemmel."

"Artık korse yok," dedi Win sırıtarak. "Dr. Harrow ciğerleri sıkıştırmanın omurga ve kafayı doğal olmayan bir şekle sokmaya zorladığını, sırt kaslarını zayıflattığını söylüyor."

"Skandal!" diye bağırdı Amelia gözleri parlayarak. "Resmi durumlarda da mı korse yok?"

"Çok özel durumlarda giyebilirim ama bağları sıkmak yok."

"Dr. Harrow başka ne diyor?" Amelia çok eğleniyordu. "Çorap ve jartiyerler hakkında farklı fikirleri var mı?"

"Bunları kendisinden de duyabilirsin," dedi Win. "Leo ve ben Dr. Harrow'u da yanımızda getirdik."

"Çok hoş. Burada işi mi varmış?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Londralı olduğuna göre burada akrabaları ya da buluşacağı dostları vardır mutlaka."

"Evet, bir de..." Win kızardığını hissetti. "Julian klinikten uzak bir ortamda benimle vakit geçirmek istiyor."

Amelia'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Julian," diye tekrarladı. "Bu sana kur yaptığı anlamına mı geliyor Win?"

"Emin değilim. Bu konularda tecrübeli değilim ama sanırım öyle."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Win tereddüt etmeksizin kafasını salladı. "Oldukça."

"O zaman ben de ondan hoşlanırım. Neler yaptığını onunla karşılıklı konuşabilmek de hoşuma gidecek."

Yeniden bir araya gelmiş olmanın mutluluğuyla birbirlerine gülümsediler. Ama bir dakika sonra Win Merripen'i düşündü, nabzı huzursuzluk veren bir hızla atmaya başladı ve bedenindeki tüm sinirler gerildi.

"O nasıl Amelia?" diye fısıldamayı başardı sonunda.

Amelia'nın kim diye sormasına gerek yoktu. "Merripen değişti," dedi dikkatle. "En az sen ve Leo kadar. Cam Merripen'in orada yaptıklarının gerçekten inanılmaz olduğunu söylüyor. Oradaki inşaatçıları, marangozları ve bahçıvanları yönetmek başlı başına bir beceri istiyor, ayrıca kiracıların çiftliklerini de ıslah etti. Gerektiğinde ceketini çıkarıp işi kendi yapıyor. Tüm çalışanların saygısını kazandı, onun otoritesini asla sorgulamıyorlar."

"Buna hiç şaşırmadım," dedi Win içini buruk bir his kaplamıştı. "O her zaman çok yetenekliydi. Değiştiğini söylerken ne demek istedin?"

"O daha... Sertleşti."

"Acımasız mı? İnatçı mı?"

"Evet ve mesafeli. Başarılarından tatmin olmuyor, hayattan keyif almıyor. Tabii öğrendiği pek çok şey de var, otoritesini sonuna kadar kullanıyor, daha iyi giyiniyor. Fakat her zamankinden çok daha medeniyetsiz. Sanırım..." Huzursuzlukla duraksadı. "Belki de seni görmesinin faydası olur. Sen onu hep iyi yönde etkiledin."

Win ellerini kucağında kenetledi. "Bundan kuşkuluyum. Merripen üzerinde bir etkim olacağını sanmıyorum. Bana olan ilgisizliğini açıkça belli etti."

"İlgisizlik mi?" diye tekrarlayan Amelia garip bir kahkaha attı. "Hayır, Win, yerinde olsam böyle söylemezdim. Senden bahsedildiği anda dikkat kesiliyor."

"İnsan karşısındaki erkeğin duygularını hareketlerinden anlayabilir." İç çekerek yorgun gözlerini ovuşturdu. "Başlangıçta mektuplarımı hiçe saydığı için çok incinmiştim. Sonra kızdım. Şimdi ise kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Neden hayatım?" diye sordu Amelia, mavi gözlerinde endişeli bir ifade belirmişti.

Sevdiği ve sevgisi yüzüne fırlatıldığı için. Acımasız bir canavar uğruna okyanuslarca gözyaşı akıttığı için.

Ve bunlara rağmen onu hâlâ görmek istediği için.

Win başını iki yana salladı. Merripen'den konuşmak onu üzüyor ve melankoliye sürüklüyordu. "Bu uzun yolculuk beni çok yordu Amelia," dedi hafif bir tebessümle. "Ben gidip yatsam bir sakıncası..."

"Hayır, hayır, hemen git," dedi genç kadın onu koltuktan kaldırıp omzuna kolunu sararak. "Leo, Win'i odasına götür. İkiniz de yorgunsunuz. Yarın bol bol konuşacak vaktimiz olacak."

"Ah, o tatlı emir tonlaması," dedi Leo. "Onu diğerlerine emir veren bir çavuş edasıyla bağırma alışkanlığından kurtarmış olacağını düşünüyordum Rohan."

"Onun tüm alışkanlıklarını seviyorum," dedi Rohan karısına gülümseyerek.

"Merripen'in odası nerede?" diye fısıldadı Win Amelia'ya.

"Üçüncü katta yirmi bir numara," diye fısıldayarak karşılık verdi Amelia. "Ama bu gece gitmemelisin hayatım."

"Elbette," diyerek gülümsedi Win. "Bu gece bir saniye bile gecikmeden yatağıma zanacağım."

Bölüm Yedi

Üçüncü kat, yirmi bir numara. Win pelerininin kapüşonunu kafasına çekip yüzünü saklayarak koridorda sessizce ilerlemeye başladı.

Merripen'i bulmak zorundaydı. Buraya kadar gelmişti. Ona ulaşabilmek için kilometrelerce yol kat etmiş, okyanusu geçmiş, klinikte binlerce basamak tırmanmıştı. Şimdi aynı *binadalardı* ve bu yolculuğu zamanından önce bitirmek üzere ilerliyordu.

Koridorlar birbirine kolonlar arasındaki ışık boşluklarıyla bağlanmıştı, bu sayede gündüz güneşi içeri doluyordu. Win bir yerlerden gelen müziğin sesini duydu. Balo salonunda özel bir parti olmalıydı ya da o meşhur yemek salonunda. Harry Rutledge oteline asilleri, ünlü ve güçlü insanları davet ederek kuruluşunu daha da ünlendiriyordu.

Win kapıların üzerindeki yaldız kaplı numaraları okumaya devam ederek sonunda 21 numarayı buldu. Midesi kasıldı, vücudundaki bütün kaslar gerildi. Alnının terlemeye başladığını hissetti. Beceriksiz hareketlerle eldivenlerini çıkarıp onları pelerininin ceplerine tıkıştırdı.

Kapıyı ürkek bir şekilde vurdu. Başı öne eğik, heyecandan soluğu kesilerek kıpırdamadan beklemeye başladı ve kollarını bedenine sardı.

Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi ama kapının kilidinin çevrilip açılması için geçen zaman ona bir asır gibi gelmişti.

Kendini toparlayıp başını kaldıramadan önce Merripen'in sesini duydu. Ne kadar derin, karanlık olduğunu ve tam içine işlediğini unutmuştu.

"Bu gece kadın istemedim."

Bu sözler Win'in cevap vermesine mani oldu.

Bu gece ifadesi başka geceler gerçekten kadın istediğini ortaya koyuyordu. Win her ne kadar başka bir dünyada yaşıyor olsa da bir otelde bir adama bir kadın göndermenin ne anlama geldiğini biliyordu.

Beyni düşüncelerle dolmuştu. Merripen'in bir kadın istemesine itiraz edemezdi. Ona sahip değildi. Birbirlerine bir söz vermemişlerdi, bir anlaşmaları da yoktu. Genç adam ona sadakat borçlu değildi.

Ama merakına engel olamıyordu...

Kaç kadın? Kaç gece?

"Önemli değil," dedi Merripen kaba bir tavırla. "Seni kullanabilirim. İçeri gel." Kocaman elini uzatıp Win'i omzundan yakaladı ve ona reddetme fırsatı vermeden içeri çekiverdi.

Seni kullanabilirim?

Win öfke ve şaşkınlık içindeydi. Ne yapacağını ya da diyeceğini bilemiyordu. Kapüşonunu geri atıp, "*Sürpriz!*" diye bağırmak duruma hiç uygun görünmüyordu.

Merripen onu bir fahişe sanmıştı ve Win'in uzun zamandan beri hayal etmiş olduğu buluşma bir durum komedisine dönüşmeye başlamıştı.

"Sana Roman olduğumu söylediklerini düşünüyorum," dedi genç adam.

Kapüşonu yüzünü gizleyen Win kafasını salladı.

"Ve bunun bir önemi yok mu?"

Win başını iki yana sallamayı başardı ve Merripen'in kendine hiç uymayan garip bir kahkaha attığını duydu.

"Elbette yok. Parası iyi olduğu sürece fark etmez." Onun yanından ayrılıp pencereye doğru gitti ve sisli Londra'nın ışıklarını kadife perdeleri çekerek engelledi. Oda loştu ve içeride sadece bir lamba yanıyordu.

Win onu hızla süzdü. Evet, o Merripen'di... Amelia'nın da söylediği gibi değişmişti. Kilo vermişti, altı ya da yedi kilo... Hâlâ iriydi ama zayıftı, hatta bir deri bir kemik kalmıştı. Gömleğinin yakası açıktı, koyu renkli tüysüz göğsü ve güçlü kasları gözler önüne serilmişti. Win başlangıçta omuz ve kollarındaki kasların ışık oyunu yüzünden öyle göründüğünü düşündü. Aman Tanrım nasıl da güçlenmişti?

Fakat hiçbir yeri onu yüzü kadar etkilememişti. O siyah gözler, şeytani ağız, düzgün burun ve çene hattı, kaşlarının arasında sabitleşmiş olan somurtmanın oluşturduğu izler, çıkık elmacık kemikleri ile hâlâ bir iblis kadar yakışıklıydı. Burnundan ağzının iki yanına uzanan çizgiler derinleşmişti. En rahatsız edici olan ise zalim ifadesiydi. Win'e onun asla yapmayacağı şeyleri yapabileceğini işaret ediyordu.

Kev, diye düşündü keder ve merakla. *Ne oldu sana?*

Genç adam geri geldi. Win onun nasıl seri hareket ettiğini unutmuştu, o nefes kesici canlılığı tüm odayı doldurmuştu.

Win telaşla başını eğdi ve Merripen ona uzanırken irkildi.

Titrediğini hissetmiş olmalı ki acımasızca, "Bu işte yenisin," dedi Kev.

Boğuk bir sesle fısıldamayı başardı: "Evet."

"Canını yakmayacağım." Merripen onu yakındaki bir masanın yanına götürdü. Win yüzünü diğer tarafa çevirmiş dururken Kev uzanıp onun pelerininin bağlarını çözdü. Ağır kumaş düz sarı saçlarını ortaya çıkararak bedeninden ayrıldı. Genç kız onun nefesinin kesildiğini duydu. Bir an için hareketsiz kaldı. Merripen'in elleri bedeninin iki yanında dolaşmaya başlayınca gözlerini yumdu. Bedeni eskisine nazaran son derece dolgun ve kıvrımlıydı, Win artık o eski kırılgan kız değildi. Korse giymiyordu, oysa düzgün kadınlar kesinlikle korse giyerlerdi. Bir erkek bu durumdan tek sonuç çıkarabilirdi.

Kev pelerini masanın üzerine koymak için uzandığında Win onun sert bedeninin kendisininkine sürtündüğünü hissetti. O temiz, zengin ve erkeksi kokusu genç kızın anılarına vurduğu kilidi açtı. Doğa gibi kokuyordu, kuru yapraklar, yağmuru içine çekmiş olan toprak gibi. Merripen gibi...

Onun karşısında bu şekilde hissetmek istemiyordu. Ama bu bir sürpriz de değildi. Ondaki bir şey her zaman gardını aşmayı başarmış ve Win'i en saf duygulara ulaştırmıştı. Bu saf coşku hem korkutucu hem de çok tatlıydı ve Kev dışında hiçbir erkek bugüne kadar bu noktaya ulaşmayı başaramamıştı.

"Yüzümü görmek istemiyor musun?" diye sordu boğuk bir sesle.

Genç adamdan soğuk, aksi bir cevap geldi. "Güzel ya da

çirkin olman beni ilgilendirmiyor." Elleri bedeninde gezinirken Win'in nefes alış verişi hızlandı, sözleri ise kulağında kadife etkisi bıraktı.

"Ellerini masanın üzerine koy."

Win itiraz etmeden söyleneni yerine getirdi ve kendini anlamaya çalıştı... Gözlerini yakan yaşları, tüm bedenini saran heyecan verici sızıyı. Merripen onun tam arkasında durdu. Elleri yavaş ve rahatlatıcı hareketlerle bedeninde gezinmeye devam ediyordu. Genç kız bir kedi gibi geriye doğru kıvrıldı. Dokunuşu uzun zamandır uykuda olan hislerini uyarmıştı. Bu eller hastalığı sırasında onu rahatlatmış ve sevmişti; onu ölümün eşiğinden geri çekmişti.

Ama şu an ona sevgiyle değil sadece beceriyle dokunuyordu. Ona söylediği şekilde sahip olacağını, onu kullanacağını anlamıştı. Bir yabancı ile bu mahrem ilişkiyi tamamladıktan sonra onu yine aynı yabancılıkla gönderecekti. Bu korkaklık içinde vardı. Bir gün olsun kendini kimseye açmayacak mıydı?

Tam o anda Kev genç kızın eteğini yavaşça yukarı çekmeye başladı. Win soğuk havanın bileklerine dokunduğunu hissetti, onu engellemezse neler olacağını hâlâ merak ediyordu.

Uyarılmış ve paniklemiş bir şekilde ellerini yumruk yaptıktan sonra boğulurcasına konuştu. "Kadınlara artık böyle mi davranıyorsun Kev?"

Her şey durdu. Dünya ekseni etrafında dönmekten vazgeçti.

Merripen genç kızın eteğini bıraktı ve onu can acıtıcı bir sertlikle kendine doğru çevirdi. Win çaresizlikle başını kaldırıp onun kararmış olan yüzüne baktı.

Merripen'in yüzü irileşmiş olan gözlerinin dışında ifa-

desizdi. Ona bakmaya devam ettikçe yanakları ve burnunun kenarı kızarmaya başladı.

"*Win.*" Adı titrek bir nefes halinde çıkmıştı.

Genç kız gülümsemeye ve bir şey söylemeye çalıştı ama dudakları titriyordu, dahası gözleri mutluluk yaşlarıyla dolmuştu. Yeniden onunlaydı... Her açıdan kendinden geçmişti.

Kev elini kaldırıp nasırlı parmak uçlarıyla gözyaşlarının ıslattığı yanağını okşadı. Eli yüzüne öylesine bir nezaketle dokunuyordu ki Win istemsizce gözlerini kırpıştırarak yumdu ve Kev'in kendisini daha da çekmesine karşı koymadı. Genç adamın aralık dudakları tuzlu yaşlara dokunarak yanağında ilerledi. Ve nezaket buharlaştı. Merripen hızlı ve hırslı bir hareketle sırtına uzandı, elini kalçasına koydu ve onu bedenine yapıştırdı.

Dudakları ateşli, ihtiyaç dolu bir baskıyla dudaklarını bulup onu tattı. Win yanağına uzanarak parmaklarını çıkmaya başlamış olan sakallarının üzerinde gezdirdi. Boğazından erkeksi bir haz ve ihtiyaç iniltisi kopan genç adam kollarını sıkıca ona sardı, Win ona müteşekkirdi çünkü bacakları onu bedenini taşımamakla tehdit etmeye başlamıştı.

Merripen hafifçe geri çekilerek dalgın bir halde onun gözlerinin içine baktı. "Nasıl burada olabilirsin?"

"Erken döndüm." Dudaklarına vuran sıcacık nefesi ürpermesine sebep oldu. "Seni görmek istedim. Seni istedim..."

Genç adam iki eliyle birden onun yüzünü kavrayıp dudaklarını dudaklarına bastırdı ve saldırgan bir arayışla dilini içeri doğru kaydırdı. Win ellerini onun sırtında ve güçlü kaslarının üzerinde gezdirmeye başladı.

Merripen onun dokunuşunu hissettiği anda inledi ve

parmaklarını o uzun, ipeksi saçların arasına gömdü. Geriye çekilip dudaklarını hassas boyun kıvrımında gezdirdi, açlığı arttıkça kalp atışları da hızlanıyordu ve Win onun kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu hissedebiliyordu.

Kev onu şaşırtıcı bir rahatlıkla kucaklayıp yatağa taşıdı ve döşeğin üzerine bıraktı. Dudakları yırtıcı, derin, tatlı, ateşli, araştıran öpücüklerle yeniden buluştu.

Merripen üzerine uzanırken, Win onun seyahat elbisesini yakalayıp çektiğini fark etti, kalın kumaş neredeyse yırtılmak üzereydi. Kumaş dayandı ama elbisenin arkasındaki birkaç düğme bu güce dayanamayarak koptu. "Dur... Dur..." diye fısıldadı elbisesinin paramparça olmasından korkarak. Kev ise hiçbir şeyi duyamayacak kadar vahşi arzularının esiri olmuştu.

Merripen kıyafetin üzerinden genç kızın göğsünü kavrayıp başını eğdi. Dudaklarını göğüs ucuna bastırırken, boğazından küçük bir inilti yükselen Win içgüdüsel olarak kalçasını kaldırdı.

Geri çekildiğinde Kev'in yüzünün terlediğini, burun deliklerinin hızla açılıp kapandığını gördü. Çok geçmeden Merripen eteklerini iyice yukarı çekip bacaklarının arasına yerleşti. Win onun sertliğini iç çamaşırı ve pantolonu arada olsa da hissedebiliyordu. Gözleri bir anda kocaman açıldı ve Kev'in bakışlarında belirmiş olan kara alevleri fark etti. Genç adam ona hafifçe sürtünmeye başlayınca da inleyerek ona teslim oldu.

Kev ona sürtünürken ilkel sesler çıkarıyor ve onu dile getirilemez bir mahremiyetle okşuyordu. Win onu durdurmak istedi, aslında bir yandan da durmasını hiç istemiyordu. "Kev." Sesi titriyordu "Kev..."

Fakat Merripen durmaksızın dudaklarını onun dudak-

larına bastırdı yeniden. Win son derece sarsılmış bir halde ve büyük bir tutkuyla kendini onun salınımlarına bıraktı. Her bir darbe tüm duyularını harekete geçiyor, içini yepyeni bir ateşin sarmasına neden oluyordu.

Win çaresiz bir şekilde kıvrandı zira onun o sahiplenici dudaklarının etkisiyle konuşması imkânsızdı. Biraz daha ısı ve biraz daha o lezzetli sürtünüş... Bir şeyler oluyordu, kasları kasılıyor ve tüm duyuları açılıyordu... Neye? Kev durmazsa birazdan bayılacaktı. Omuzlarını yakalayarak onu itmeye çalıştı ama genç adam bundan etkilenmedi. Elini aşağı indirerek kalçasını kavradı ve onu yükseltip tam o darbelerin işlediği yere oturttu. Mükemmel bir gerilimin ardından Win küçük bir çığlık attı.

Merripen tam o anda hızla geri çekilip birdenbire odanın öteki ucuna gitti. Ellerini ve kafasını duvara yasladıktan sonra derin derin nefes almaya başladı. Islanmış bir köpek gibi titriyordu.

Win sersemlemiş bir halde titreyen elleriyle elbisesini düzeltti. Kendini umutsuz ve acı verici bir şekilde bomboş hissediyordu, adlandıramadığı bir ihtiyacı vardı. Toparlanmayı başarınca bacakları titreyerek yataktan kalktı. Dikkatle Merripen'e yaklaştı. Uyarılmış olduğu açıktı. Hem de epeyce. Genç kız ona yeniden dokunmak istedi. Tek isteği Kev'in ona sarılması ve döndüğü için ne kadar mutlu olduğunu söylemesiydi.

Ona dokunmayı başaramadan Kev konuştu. Sesi hiç yüreklendirici değildi. "Bana dokunursan," dedi boğuk bir sesle. "Seni o yatağa geri götürürüm. Ve ondan sonra olacaklardan sorumlu olmam."

Win ellerini ovuşturarak orada öylece durdu.

Nefes alış verişi sonunda düzene giren Kev oracıkta öl-

dürmek istiyormuş gibi ona bakmaya başladı. "Bir dahaki sefer," dedi hissiz bir ses tonuyla. "Gelişini önceden bildirmen iyi bir fikir olabilir."

"Aslında bir not göndermiştim." Win kelimelerinin sese dönüşmesine şaşırmıştı. "Kaybolmuş olmalı." Duraksadı. "Bu beklediğimden ço... Çok daha sıcak bir karşılamaydı, özellikle de beni iki yıldır hiç umursamamış olduğunu düşünürsek."

"Öyle bir şey yapmadım."

Win hemen alaycı bir tavra büründü. "İki yıl içinde bana sadece bir kez yazdın."

Merripen ona dönerek sırtını duvara yasladı. "Benden mektup almana gerek yoktu."

"En küçük bir şefkate bile ihtiyacım vardı! Ve sen bana bunu vermedin." Ona inanmaz gözlerle bakıyordu. "Tanrı aşkına, Kev, iyileşmiş olmama sevindiğini hiç söyleyecek misin?"

"İyileşmene sevindim."

"Neden o zaman böyle davranıyorsun?"

"Çünkü hiçbir şey değişmedi."

"*Değiştin*," dedi hızla. "Seni artık tanıyamıyorum."

"Olması gereken buydu."

"Kev," dedi hayretle. "Neden böyle davranıyorsun? İyileşmek için gittim. Beni bunun için suçlayamazsın."

"Seni hiçbir şey için suçlamıyorum. Ama şimdi benden ne isteyeceğini ancak şeytan bilir."

Beni sevmeni istiyorum, diye bağırmak istedi Win. Bunca yolu aşmıştı ve aralarında eskisinden de uzun bir mesafe belirmişti. "Sana ne istemediğimi söyleyebilirim Kev... Sana yabancılaşmak istemiyorum."

Merripen'in ifadesi buz gibiydi. "Yabancılaşmadık."

Pelerinini alıp ona verdi. "Bunu giy. Seni odana götüreceğim."

Win ona kaçamak bakışlar atarak pelerinine sarındı. Gömleğini pantolonunun içine sokan bu adamdan gerçekten enerji fışkırıyordu. Pantolon askısı ise güçlü sırtının daha da büyüleyici görünmesine sebep oluyordu.

"Beni odama götürmene gerek yok," dedi sakin bir sesle. "Yolumu sen olmadan da..."

"Bu otelde yalnız başına hiçbir yere gidemezsin. Güvenli değil."

"Haklısın," dedi Win suratını asarak. "Parayla ilişkiye girmeyi teklif edecek olan birinden nefret edebilirim."

Atış yerini bulmuştu. Dudakları gerilen Merripen ceketini giyerken ona tehlikeli bir ifadeyle baktı.

Win'e, Hathaway'lere ilk geldiği günkü o kaba ve öfkeli çocuğu hatırlatıyordu.

"Kev," dedi usulca. "Dostluğumuza kaldığımız yerden devam edemez miyiz?"

"Ben hâlâ dostunum."

"Daha fazlası olamaz mı?"

"Hayır."

Win yatağa bakmadan edemedi, örtüler buruşmuştu, içini yeniden bir sıcaklık sardı.

Merripen onun bakışlarını takip ederken sessizdi. "Bu hiç olmamalıydı," dedi kaba bir sesle. "Kendimi..." Durup yutkundu. "Ben... Uzun zamandır biriyle birlikte olmamıştım. Yanlış zamanda yanlış yerdeydin."

Win hayatında hiç bu kadar küçümsenmemişti. "Yani herhangi bir kadına da aynı tepkileri vereceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet."

"Sana inanmıyorum!"

"Neye istersen ona inan." Merripen kapıya doğru gitti, kulpu çevirdikten sonra da koridorun iki tarafına baktı. "Buraya gel."

"Kalmak istiyorum. Seninle konuşmaya ihtiyacım var."

"Yalnız olmaz. Bu saatte hiç olmaz." Durdu. "Sana buraya gel dedim."

Bu otoriter sözler üzerine öfkelenen Win yine de söyleneni yerine getirdi.

Win yanına gelince Merripen pelerininin kapüşonuyla genç kızın yüzünü gizledi. Koridorun hâlâ boş olduğundan emin olduktan sonra da onu odadan çıkararak kapıyı kapadı.

Koridorun sonundaki merdiven boşluğuna doğru ilerlerken hiç konuşmadılar. Win sırtına hafifçe dokunan elin fazlasıyla farkındaydı. İlk basamağa vardıklarında Kev onu durdurunca şaşırdı.

"Koluma gir."

Hastalığı sırasında hep yaptığı gibi Kev'in kendisine yardım etmeye niyetlendiğini anladı. Merdivenler onun için bir engeldi. Bütün aile merdiven inip çıkarken bayılarak boynunu kırmasından korkardı. Merripen onu riske atmamak için genellikle kucağında taşımayı tercih ederdi.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Bunu artık tek başıma yapabiliyorum."

"Gir," diye tekrarladı eline uzanarak.

Win o eli itti, göğsü sıkışmaya başlamıştı. "Yardımını istemiyorum. Artık hastalıklı biri değilim. Fakat anladığım kadarıyla sen öyle olmamı tercih ediyorsun."

Genç kız onun yüzünü göremiyordu ama derin bir iç

çektiğini duydu. Bu acı suçlamasından dolayı utanmıştı ama bir yandan da içinde gerçek payı olup olmadığını merak ediyordu.

Merripen yine de cevap vermedi. İncinmiş olsa da buna katlanmaya karar vermiş gibiydi. Merdivenleri sessizlik içinde ayrı ayrı indiler.

Win'in kafası karmakarışıktı. Bu geceyi yüzlerce farklı şekilde hayal etmişti. Bu gece yaşananlar dışında olabilecek her şeyi düşünmüştü. Odasına doğru ilerleyerek cebinden anahtarını çıkardı.

Merripen anahtarı ondan alıp kapıyı açtı. "İçeri gir ve ışığı yak."

Genç kız onun dev bedeninin yanından geçip karanlık odaya girdi ve yatağın yanındaki gece lambasına doğru ilerledi. Dikkatle cam fanusu kaldırdı, fitili yaktı ve fanusu yerine yerleştirdi.

Merripen anahtarı kapının iç tarafındaki deliğe yerleştirdikten sonra, "Kapıyı arkamdan kilitle," dedi.

Ona bakmak için dönen Win boğazında sefil bir kahkahanın düğümlendiğini hissetti. "En son burada kalmıştık değil mi? Ben senin üzerine atlamıştım. Sen de beni geri çevirmiştin. O zaman anladığımı sanmıştım. Seninle girmek istediğim ilişki için yeterince sağlıklı değildim. Ama şimdi anlamıyorum. Çünkü artık durmamızı gerektirecek hiçbir şey yok... Eğer biz... Ne demek istediğimi biliyorsun..." Utanç ve sıkıntıdan doğru kelimeleri bulamıyordu. "Tabii bir zamanlar bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünerek yanılmadıysam? Hiç beni arzuladın mı Kev?"

"Hayır." Sesi zar zor duyuluyordu. "Sadece dostluk ve acımaydı."

Win yüzünün bembeyaz kesildiğini hissetti. Gözleri ve

burnu kaşınmaya başlamıştı. Bir damla yaş yanağından süzüldü. "Yalancı," dedi ve arkasını döndü.

Kapının usulca kapandığını duydu.

Kev odasına nasıl döndüğünü hatırlamıyordu, kendini bir anda yatağının başında dururken buluvermişti. Bir küfür savurarak dizlerinin üzerine çöktü ve yatak örtüsünü kavrayıp yüzünü ona gömdü.

Cehennemdeydi.

Ulu Tanrım Win onu nasıl bir harabeye çevirmişti böyle! Uzun zamandır ona açtı, pek çok gece onu hayal etmiş ve onsuz sabahlara gözünü açtığında gerçekten var olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Win'in güzel yüzünü, dudaklarının yumuşaklığını ve bedeninin dokunuşuyla bükülüşünü anımsadı. Farklıydı... Bedeni sağlam ve güçlüydü. Fakat ruhu aynıydı, yüreğini paramparça eden o sevgi dolu tatlılık ve dürüstlük hâlâ oradaydı. Kev onun önünde diz çökmemek için kendini zor tutmuştu.

Win dostluğunu talep etmişti. İmkânsız. Arapsaçına dönmüş duygularının hangisini bulunduğu yerden söküp küçük bir parçayla yetinebilirdi ki? Win bunu sormadan da *gerçeği* biliyordu aslında. Hathaway'lerin egzantrik dünyasında bile yasak olan şeyler vardı.

Kev'in yozlaşma dışında ona verebileceği hiçbir şey yoktu. Cam Rohan bile Amelia'ya bir şeyler sunmuştu. Ama Kev'in dünyevi hiçbir şeyi yoktu... Asil bir karakteri yoktu, eğitimi yoktu, çıkarcı bağlantıları yoktu, *gadje*nin değer verdiği hiçbir şeyi yoktu. Hiç anlamadığı sebeplerden dolayı kabilesinden izole edilmiş ve sorunlu bir şekilde yetiştirilmişti. Bunu hak etmiş olmalıydı. İçindeki bir

şey kaderini şiddet dolu bir yaşam sürdürmekle hükümlü kılmıştı. Kafası çalışan hiç kimse Win Hathaway'in onun gibi kaba bir adamı sevmekten bir fayda umabileceğini savunamazdı.

Günün birinde evlenecek kadar iyileşirse evleneceği kişi bir beyefendi olmalıydı.

Kibar bir adam.

Bölüm Sekiz

Sabah olduğunda Leo mürebbiyeyle karşılaştı.

Poppy ile Beatrix bir yıl önce bir mürebbiyeye sahip olduklarını ona yazmışlardı. Adı Bayan Marks idi, kızlar onu seviyorlardı, gerçi tanımlamalarından bu gibi birini *nasıl* sevmeyi başardıkları pek anlaşılmıyordu. Muhtemelen önemsiz, sessiz ve ciddi bir kadındı. Sadece kardeşlere değil tüm aileye sosyeteye giriş dersleri veriyordu.

Leo bu tür sosyal bir iletişimin faydalı olabileceğini düşünüyordu. Kendisi dışında herkes için.

Konu kibar tavırlar olduğunda kadınların erkeklerden daha fazla törpülenmesi ve mükemmelleşmesi gerekiyordu. Bir erkek unvan sahibiyse ve aldığı alkol miktarını kontrol altında tutmayı başarıyorsa insanlara dilediği her şeyi çekinmeden söyler ve yine de her yere davet edilirdi.

Kaderin cilvesi ile Leo vikont unvanını almıştı ve böylelikle denklemin ilk şartı tamamlanmıştı. Fransa'da uzun süre kalmasının sonucu olarak günlük içki miktarını akşam yemeklerinde içilen bir ya da iki kadeh şarapla sınırlamayı da başarmıştı. Yani Londra'daki o can sıkıcı ve saygın olan tüm davetlere çağrılacağı kesindi, istemediklerine bile…

Yine de bu çetin Bayan Marks'ın onu da düzeltmeye

kalkışmasını umuyordu. Onunla uğraşmak eğlenceli olabilirdi.

Leo romanlarda evin efendisine âşık olup sonunda kötü sonuçların doğmasına yol açan bayanlar dışında müreb-biyeler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Ama Bayan Marks kesinlikle güvendeydi. Leo artık birilerini baştan çıkarmakla uğraşmıyordu. Geçmişteki bu sefih istekleri artık ona hiç cazip gelmiyordu.

Leo Provence'daki gezilerinden birinde Gallo-Roman mimari kalıntılarını görmeye gitmiş ve orada Güzel Sanatlar Akademisi'ndeki profesörlerinden biriyle karşılaşmıştı. Bu buluşma sonucunda dostlukları tazelenmişti. Daha sonraki aylarda vaktini taslaklar hazırlayarak, okuyarak, profesörün atölyesinde çalışarak ya da eğitimlere katılarak geçirmişti. Bunların sonucunda birtakım sonuçlara ulaşmıştı ve bunları Londra'da uygulamayı deneyecekti.

Hathaway süitine doğru giden uzun koridorda lakayt bir tavırla yürürken hızla ilerleyen ayak seslerini duydu. Biri karşıdan son hız üzerine doğru geliyordu. Leo ellerini cebine sokup kenara çekilerek bekledi.

"Buraya gel, seni küçük şeytan!" dediğini duydu kadının. "Seni dev boyutlu fare! Seni elime geçirirsem bağırsaklarını deşeceğim!"

Bu kana susamış ses tonu bir kadına hiç yakışmıyordu. Şaşırtıcıydı. Leo eğlenmeye başlamıştı. Ayak sesleri yaklaştı... Sadece bir çift ayak vardı. Peki ama kadın kimi kovalıyordu?

Genç adam bir anda onun *kimin* değil *neyin* peşinde olduğunu anladı. Ağzında fırfırlı bir nesne olan bir gelincik tam karşısında belirdi. Otel müşterilerinin çoğu bu etobur memeliyi karşılarında görmekten elbette ki hoşlanmazdı.

Leo ise yıllar yılı Beatrix'in beslediği hayvanlarla yaşamıştı: Cebinden çıkan fareler, ayakkabılarının içine yatan bebek tavşanlar, yemek masasında dolaşan kirpiler. Gülümseyerek yanından hızlı geçen gelinciği seyretti.

Kadın da ortaya çıktı, gri eteklerini hışırdatarak gelinciğin peşinden koşuyordu. Oysa giysileri hiç de bu tür hareketler için tasarlanmamıştı. Elbisesinin katmanları arasında tökezleyen kadın çok geçmeden Leo'nun birkaç metre ötesinde yere düştü. Gözlüğü ise bir kenara fırladı.

Leo hemen onun yanına gitti ve kıyafetinin katları arasında debelenen kadının yanına çöktü. "Canın acıdı mı? Buralarda bir kadın olması gerektiğinden eminim aslında... Ah, işte buradasın. Sakin ol. Bırak yardım..."

"*Bana dokunma*," diye bağırdı kadın ona yumruklar savurarak.

"Sana dokunmuyorum. Yani sana sadece... Yardım edebilmek için dokunuyorum, lanet olsun." Kadının ucuz görünümlü yün şapkası yüzüne düşmüştü. Leo onu geri çekmeyi başardı ve bu arada çenesine atılan yumruktan son anda kurtuldu. "*Tanrım*! Bir dakika durmayı başarabilir misin?"

Kadın yerinden doğrulmaya çalışırken ateş saçan gözlerle ona baktı.

Leo emekleyerek onun gözlüğünü aldı ve kadına uzattı. Kadın onu teşekkür bile etmeden gözlüğü hızla elinden kaptı.

Zayıf ve oldukça endişeli görünen bir kadındı. Sinirden gözleri kısılmış genç bir kadın. Açık kumral saçları sımsıkı geriye doğru toplanmıştı, ona bakmak bile Leo'nun irkilmesine yetmişti. İnsan bunlara ilaveten yumuşak dudaklar ya da hoş göğüsler gibi şeylerle karşılaşmak istiyordu ama hiç-

biri yoktu. Ciddi bir ağız, düz göğüsler ve çökük yanaklar. Leo'nun onunla vakit geçirmesi gerekse - ki Tanrı'ya şükür böyle bir gereklilik yoktu - işe onu beslemekle başlardı.

"Yardım etmek istiyorsan..." dedi kadın soğuk bir sesle gözlüğünü takarken. "O lanet olası gelinciği benim için yakala. Onu yormayı başarabildiysem bunu kolaylıkla yapabilirsin."

Leo gelinciğe baktı, on metre ötelerinde durmuş boncuk gözleriyle onları izliyordu. "Adı ne?"

"Dodger."

Leo ıslık çaldıktan sonra diliyle birtakım sesler çıkardı. "Gel buraya Dodger. Bu sabah yeteri kadar dert yarattın. Gerçi jartiyerlere olan bağımlılığını pek kınayamayacağım... Ağzında tuttuğun o değil mi?"

Kadın şaşkın gözlerle gelinciğin Leo'nun yanına gidip uzun bedenini ona sürtüşünü izledi. Dodger Leo'nun kalçasına doğru tırmanmaya başladı. "Akıllı çocuk," dedi Leo onun kaygan kürkünü okşayarak.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu kadın sıkıntılı bir ifadeyle.

"Kendime özgü bir tarzım var. Hayvanlar beni onlardan biriymişim gibi kabullenme eğilimdeler." Kibar hareketlerle jartiyeri gelinciğin uzun dişlerinden kurtardı. Bu kesinlikle bir jartiyerdi, hem de son derece kadınsı ve kullanışsız bir jartiyer. Onu kadına uzatırken dalga geçer gibi sırıttı. "Senin olduğuna hiç şüphem yok."

Aslında düşündüğü bu değildi. Jartiyerin kesinlikle bir başkasına ait olduğunu varsayıyordu. Bu ciddi kadının böylesine süslü bir şeyi kullanacağı düşünülemezdi. Yine de genç kadının yanaklarının kızardığını görünce *ona* ait olduğunu anladı. İlginç.

Ellerinin arasındaki gelinciği işaret ederek, "Bu hayvan sana ait değil, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, müşterilerimden birine ait."

"Mürebbiye olma ihtimalin nedir?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Eğer öyleysen müşterilerinden birinin kesinlikle Bayan Beatrix Hathaway olması gerekiyor."

Kadın kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Rutledge Oteli'ne jartiyer çalan gelinciğini getirebilecek tek kişi benim kız kardeşim."

"*Kız kardeşin mi*?"

Leo kadının şaşkın yüzüne bakarak gülümsedi. "Lord Ramsay, hizmetinizdeyim. Ve sanırım sen de Bayan Marks'sın, mürebbiye olan."

"Evet," diye mırıldandı genç kadın kendine uzanan eli görmezden gelerek ve yardım almadan ayağa kalktı.

Leo onu kışkırtma dürtüsüyle yanıp tutuşuyordu. "Ne kadar mutluluk verici. Hep taciz edebileceğim bir mürebbiyemiz olmasını istemiştim."

Bu yorumuna hiç beklemediği bir cevap aldı. "Bir zampara olarak ünlendiğini gayet iyi biliyorum ve bunda esprili bir taraf göremiyorum."

Leo onun herhangi bir şeyde esprili bir taraf bulabileceğini zaten hiç düşünmemişti. "Ünüm iki yıldır burada olmamama rağmen hâlâ devam ediyor mu?" diye sordu mutlu bir şaşkınlıkla.

"Bundan *gurur* mu duyuyorsun?"

"Evet, elbette. İyi bir üne sahip olmak çok kolay... Bir şey yapman gerekmiyor. Ama kötüsünü edinmek... Bu gerçekten çaba gerektiriyor."

Gözlük camlarının ardında yakıcı, küçümseyen bakış-

lar belirdi. "Senden iğreniyorum," dedi ve topuklarının üzerinde dönüp ondan uzaklaştı.

Leo gelincikle birlikte onun peşinden gitti. "Daha yeni tanıştık. Beni tanıyana kadar benden iğrenemezsin."

Kadın onu görmezden gelmeye devam ederek Hathaway süitine doğru ilerledi. Leo'nun kapıyı vuruşunu umursamadı, hatta hizmetçi onları içeri alırken de tavrını korudu.

Süitte garip bir kargaşa vardı, buranın Hathaway'lerin suiti olduğu düşünülürse aslında bu pek de sıra dışı değildi. Ortam çığlıklar, küfürler ve fiziksel bir kavgadan çıkan seslerle uğulduyordu.

"Leo?" Beatrix ana oturma odasından çıkıp hızla yanına doğru geldi.

"Beatrix, hayatım!" Leo en küçük kardeşinin aradan geçen iki yıl içinde ne kadar değişmiş olduğuna fazlasıyla şaşırdı. "Ne kadar büyümüş…"

"Evet, bunu boş ver," dedi genç kız sabırsızlıkla gelinciği ondan kaparak. "İçeri gir ve Bay Rohan'a yardım et!"

"Ona ne için yardım edeyim?"

"Merripen'in Dr. Harrow'u öldürmesine engel olmaya çalışıyor."

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu Leo boş gözlerle ona bakarak, sonra da hızla odaya girdi.

Bölüm Dokuz

Bir işkence aletine dönüşmüş olan yatakta uyumaya çalışan Kev bir süre sonra sıkıntıyla uyanmıştı. Uyanmasına sebep olan farklı acil ihtiyaçları da vardı.

Win'in çıplak bedeninin bedeni altında kıvranışıyla ilgili uyarıcı rüyalar zehirlemişti gecesini. Gün boyunca içinde tutmayı başardığı arzular geceleri rüyalarında su yüzüne çıkıyordu. Win'i kollarının arasında tutuyor, derinlerinde kendini kaybediyor, çığlıklarını dudaklarıyla bastırıyordu… Onu başından başlayıp ayak parmaklarına dek öpüyordu. Bu rüyalarda Win, hiç de Win gibi olmayan hareketler yapıyor, ona ahlaksız dudaklarıyla inanılmaz bir şölen yaşatıyor, meraklı küçük elleriyle her yerini keşfediyordu.

Buz gibi suyla banyo yapmak derdine bir dereceye kadar çare olmuştu, fakat Kev içini yakan ateşi hâlâ hissediyordu.

Bugün herkesin gözü önünde Win'le karşı karşıya gelecek ve her şey sıradanmış gibi davranacaktı. Ona bakacak ve bacaklarının arasındaki yumuşaklığı ya da giysilerinin altından bile yaydığı sıcaklığı düşünmeyecekti. Yalan söyleyip onun ağlamasına sebep olduğunu da.

Kendini son derece sefil ve patlamak üzere olan bir bombaymış gibi hissederken ailenin Londra'dayken giymesi için ısrar ettiği şehir giysilerine bürünmeye başladı. "*Gadjen*in görünüşe ne kadar önem verdiğini sen de biliyorsun," demişti Rohan onu Savile Row'a götürerek. "Saygın görünmelisin, yoksa bunun aksi kız kardeşlerini kötü yönde etkileyecek."

Rohan'ın eski işvereni Lord St. Vincent ısmarlama giysi dikme konusunda uzmanlaşmış olan bir dükkânı tavsiye etmişti onlara. *Hazır giysilerin arasında uygun bir şey bulamazsınız* demişti Kev'e şöyle bir göz attıktan sonra. *Ona uygun hazır bir şeyler yok.*

Kev ölçü vermek, kumaşlarla örtünmek ve sayısız kez provaya gitmek gibi sıkıntılara katlanmıştı. Rohan ile Hathaway kardeşler sonuçtan memnundu, fakat Kev eski giysileriyle yenilerinin arasında bir fark göremiyordu. Giysi giysiydi işte, gerektiği için vücudu örten bir kumaştan ibaretti.

Merripen kaşlarını çatarak beyaz pilili bir gömlek giydi ve siyah kravatını taktı. Üzerine yakalı bir yelek, altına da dar kesimli bir pantolon. Sonra da arkası yırtmaçlı, klapalı cepleri olan yünlü şehir ceketi. (*Gadjo* giysilerinden hoşlanmıyor olsa da bu ceketin çok rahat olduğunu kabul ediyordu.)

Her zaman yaptığı gibi kahvaltısını yapmak üzere Hathaway süitine doğru ilerledi. Midesi altüst durumdaydı, nabzı hızla atıyordu ama yüzüne ifadesiz bir görüntü vermeyi başardı. Bütün bunlar sadece Win'i göreceğini düşündüğü için oluyordu. Yine de durumu başarıyla idare edecekti. Sakin ve sessiz olacaktı, Win de her zamanki gibi kendine hâkim olacaktı ve bu ilk garip karşılaşmanın üstesinden geleceklerdi.

Bütün bu iyi niyeti süitin toplanma odasına girip Win'i yerde iç çamaşırlarıyla gördüğü an sona erdi.

Genç kız perişan bir halde yüzüstü yere uzanmış, kendini yukarı itmeye çabalıyordu ve üzerine eğilmiş olan bir adam vardı. Ona dokunuyordu.

Bu görüntü Kev'in patlamasına sebep oldu.

Kana susamış bir kükremeyle Win'e uzandı ve onu hızla koruyucu kollarının arasına çekti.

"Dur," diye inledi genç kız. "Sen ne... Ah *yapma*! Bırak açıklaya... Hayır!"

Kev onu arka taraftaki koltuğun üzerine fırlattıktan sonra adama döndü. Aklında tek şey vardı: Adamın işini bir an önce en kısa yoldan bitirmek, tüm uzuvlarını teker teker bedeninden ayırmak.

Adam ihtiyatla gerileyerek ağır bir iskemleyi aralarına soktu. "Sen Merripen olmalısın," dedi. "Ben de..."

"Ölü bir adam," diye kükreyen Kev adamın üzerine yürümeye başladı.

"O benim doktorum!" diye bağırdı Win. "O Dr. Harrow... Merripen, sakın onun canını yakmaya kalkışma!"

Kev onu umursamadan iki adım daha attı ve bacağına bir bacağın dolandığını hissettiği an yere düştü. Bu Cam Rohan'dı. Onu yere düşürmüş, dizlerinin üzerine çökerek boynunu arkadan yakalamıştı.

"Merripen, seni *aptal*," dedi Rohan. "Lanet olsun o bir doktor. Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Onu... Öldüreceğim," diye homurdandı Kev Rohan'ın ağırlığına rağmen yerinden doğrulmayı başararak.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Rohan. "Leo, onu tutmama yardım et! *Hemen*."

Leo koşarak yanlarına geldi. İkisi birden Merripen'i zapt etmeye çalıştılar.

"Aile toplantılarımıza bayılıyorum," dedi Leo. "Merripen, senin sorunun ne?"

"Win iç çamaşırlarıyla ve o adam da..."

"Bunlar iç çamaşırı değil," dedi Win sinirli bir ses tonuyla. "Egzersiz giysilerim!"

Merripen kıvrılarak ona baktı. Rohan ile Leo onu yere bastırmaya devam ettiklerinden kafasını tam olarak kaldıramıyordu. Ama yine de Win'in bol bir pantolon ve kollarını açıkta bırakan bir üst giydiğini görebiliyordu. "İç çamaşırını görünce tanıyabilirim," diye terslendi.

"Bu bir Türk pantolonu, üzerindeki de gayet saygın bir bluz. Klinikteki bütün kadınlar bu kostümü giyiyorlar. Sağlığım için egzersiz yapmam gerekiyor ve bunu o elbiseler ve korselerle yapamam..."

"Sana dokunuyordu!" diyerek sertçe araya girdi Kev.

"Hareketi doğru yapıp yapmadığımı kontrol ediyordu."

Doktor hâlâ tedbiri elden bırakmamıştı. Gri gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. "Bu Hindulara özgü bir egzersiz aslında. Geliştirdiğim güç eğitimi sisteminin bir parçası. Tüm hastalarımın günlük programında yer alır. Lütfen inanın Bayan Hathaway'e karşı tavırlarım son derece saygılıdır." Durdu ve alaycı bir tavırla sordu: "Artık güvende miyim?"

Leo ile Cam hâlâ Kev'le boğuşuyorlardı ve aynı anda cevap verdiler. "Hayır."

Bu arada Poppy, Beatrix ve Bayan Marks telaşla odaya girdiler.

"Merripen," dedi Poppy. "Dr. Harrow Win'in canını yakmıyordu, o..."

"O iyi biri Merripen," diye azarladı Beatrix onu. "Hayvanlarım bile ondan hoşlandı."

"Sakin ol," dedi Rohan usulca Kev'e, kimsenin anlamaması için Roman dilini kullanmaya başlamıştı. "Bunun kimseye bir faydası yok."

Kev durdu. "Ona dokunuyordu," dedi eski dilde, bu dili kullanmaktan nefret etmesine rağmen.

Rohan'ın bir Roman'ın bu durumu kabullenmesinin zor olduğunu anlayacağını biliyordu, yabancı bir erkeğin ne sebeple olursa olsun başkasının kadınına dokunamayacağını o da biliyordu.

"O senin değil *phral*," dedi Rohan yine aynı dilde, sözlerinde herhangi bir şefkat izi yoktu.

Kev rahatlamak için kendini zorladı.

"Onu artık bırakabilir miyim?" diye sordu Leo. "Kahvaltıdan önce çaba harcamaktan hoşlanacağım sadece tek şey var ve o da bu değil."

Rohan Kev'in ayağa kalkmasına izin verdi ama kolunu kıvırarak arkasında tutmaya devam etti.

Win Harrow'un yanına gitti. Onu üzerinde o kadar az giysiyle başka bir adamın yanında görmek Kev'in bedenindeki tüm kasların seğirmesine sebep oldu. Onun kalçasının ve bacaklarının şeklini olduğu gibi görebiliyordu. Onun bir yabancının önünde böylesine uygunsuz giysiler giymesine izin vermek için bütün aile delirmiş olmalıydı. Türk pantolonuymuş... Bu da iç çamaşırına verilen son isimdi herhalde.

"Özür dilemen konusunda ısrar ediyorum," dedi Win. "Misafirime çok kaba davrandın Merripen."

Misafiri mi? Kev öfkeyle ona baktı.

"Hiç gerek yok," dedi Harrow hızla. "Dışarıdan nasıl göründüğünü tahmin edebiliyorum."

Win ateş saçan bakışlarını Kev'e çevirdi. "O beni iyileştirdi ve senin verdiğin karşılık bu mu?" diye diretti.

"Sen kendini iyileştirdin," dedi Harrow. "Bu senin çabanın eseri, Bayan Hathaway."

Win'in yüz ifadesi doktora bakarken yumuşadı. "Teşekkür ederim." Yeniden Kev'e döndüğünde kaşları çatılmıştı. "Özür dileyecek misin Merripen?"

Rohan kolunu biraz daha büktü. "Yap şu işi lanet olası," diye mırıldandı. "Ailenin hatırına."

Kev gözlerini doktora dikerek Romanca konuştu. "*Kaxlia ma pe tute.*" *Üzerine pisleyeceğim.*

"Bunun anlamı..." dedi Rohan hızla. "Yanlış anlaşılmadan dolayı lütfen beni affedin, dost kalalım."

"*Te malavel les i menkiva*," diye ekledi Kev. *Ölümcül bir hastalıktan ölürsün umarım.*

"Kabaca çevirirsek bu da," dedi Rohan. "Bahçen şişman kirpilerle dolsun demek. Bu Romanların sık kullandığı bir kutsama cümlesidir."

Harrow kuşkuyla ona baktıktan sonra mırıldandı. "Özrünü kabul ediyorum, zaten kötü bir şey olmadı."

"Bizi lütfen affedin," dedi Rohan keyifli bir tavırla, hâlâ Kev'in kolunu sıkmaya devam ediyordu. "Lütfen gidip kahvaltınızı yapın. Bizim halletmemiz gereken işler var. Amelia'ya kalktığında öğlen döneceğimi söyleyin lütfen." Leo peşlerinden gelirken Kev'i odadan çıkardı.

Koridora çıkar çıkmaz Rohan Kev'in kolunu bırakarak ona döndü. Eliyle saçlarını sıvazlayarak bıkkınlıkla sordu: "Win'in doktorunu öldürünce eline ne geçecek?"

"Mutluluk."

"Bundan hiç kuşkum yok ama Win aynı mutluluğu duymayacak."

"Harrow neden burada?" diye öfkeyle sordu Kev.

"Buna ben cevap verebilirdim," dedi Leo omzunu duvara yaslayarak. "Harrow Hathaway'lerle tanışmak istedi. Çünkü o ve kız kardeşim... Oldukça yakınlar."

Kev midesinin bulanmaya başladığını hissetti, bir avuç dolusu çakıl taşı yutmuş gibiydi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu anlamış olduğu halde. Hiçbir erkek Win'e âşık olamaz ve ona açılamazdı.

"Harrow bir dul," dedi Leo. "Oldukça iyi bir adam. Kliniğine ve hastalarına çok bağlı. Oldukça görmüş geçirmiş biri, dünyayı gezmiş ve çok varlıklı. Hoş bir koleksiyoncu. Bulduğu güzel şeyleri topluyor."

Karşısındaki iki adam da bu imayı kaçırmamıştı. Win de koleksiyona eklenen güzelliklerden biri olmalıydı.

Bir sonraki soruyu sormak oldukça zordu ama Kev kendini buna hazırladı. "Win onu seviyor mu?"

"Win'in ona duyduğu ilginin ne kadarının şükran ne kadarının şefkat olduğunu bildiğini sanmıyorum." Leo Kev'e baktı. "Ve hâlâ kendi kendine çözmesi gereken birtakım sorunları var."

"Onunla konuşacağım."

"Yerinde olsam bunu yapmazdım. Biraz sakinleşmesini beklemeden olmaz. Şu an sana ateş püskürüyor."

"Neden?" diye sordu Kev, genç kızın ağabeyine bir gece önce yaşananları anlatıp anlatmadığını merak ederek.

"Neden mi?" Leo'nun dudakları büzüldü. "Sıralanacak çok şey var ve hangisinden başlayacağımı bulmakta zorlanıyorum. Bu sabah olanları bir kenara bırakırsak ona hiç yazmamış olmana ne demeli?"

"Yazdım," dedi Kev öfkeyle.

"Tek bir mektup," dedi Leo. "Bir çiftlik raporu. Bana gösterdi. İnsan doğu kapısına yakın araziye konulan gübreler hakkında yazmış olduğun o güzel sözleri nasıl unutabilir? Özellikle koyun bokları hakkındaki bölüm gözlerimden yaş gelmesine sebep oldu, son derece duygu yüklü ve..."

"Ona ne yazmamı bekliyordu ki?" diye direndi Kev.

"Boşuna anlatmaya çalışma lordum," diyerek araya girdi Cam Leo'nun ağzını açtığını görünce. "Bir Roman duygu ve düşüncelerini kâğıda dökmez."

"Bir Roman bir malikâneyi ve arazisini de işletmez, kiracılara ve işçilere efendilik de yapmaz," dedi Leo. "Ama bunları yaptı değil mi?" Kev'in asılan yüzünü görünce alayla gülümsedi. "Merripen her şeye rağmen sen oralara benden çok daha iyi bir efendi oldun. Kendine bir bak. Bir Roman gibi mi giyiniyorsun? Günlerini kamp ateşinin önünde muhasebe defterlerinin başında mı geçiriyorsun? Dışarıda toprak üstünde mi uyuyorsun yoksa kuştüyü yatakta mı? Romanca bile konuşmuyorsun. Zaten aksanını da kaybetmişsin. Tam bir..."

"Nereye varmak istiyorsun?" diyerek araya girdi Kev.

"Bu aileye girdiğinden beri taviz verdiğini söylüyorum. Win'e yakın olabilmek için elinden gelen her şeyi yaptın. Şimdi ikiyüzlülük yapıp Romanlaşmaya kalkışma ve sonunda elde ettiğin fırsatı..." Leo gözlerini devirerek sustu. "Ulu Tanrım. Bu benim için bile çok fazla. Dramlara alıştığımı sanıyordum." Rohan'a acı dolu gözlerle baktı. "Onunla sen konuş, ben gidip çay içeceğim." Onları koridorda bırakarak süite döndü.

"Koyun bokları hakkında yazmadım," diye homurdandı Kev. "O başka bir çeşit gübre."

Rohan sırıtmasına engel olmaya çalıştı ama başaramadı. "Ne olursa olsun *phral*, gübre kelimesi bir kadına yazılan mektuba hiç uygun düşmez."

"Bana *öyle* deme."

Rohan koridorda yürümeye başladı. "Benimle gel. Gerçekten işimiz var."

"İlgilenmiyorum."

"Tehlikeli bir durum," dedi Rohan. "Birilerine vurabilirsin, hatta bir kavga bile başlatabilirsin. Ah... Bunun seni ikna edeceğini biliyordum."

Rohan'ın Kev'i en rahatsız eden özelliklerinden biri de dövmelerinin ne anlama geldiğini bulma konusundaki ısrarıydı. Cam iki yıldır bu gizemin peşindeydi.

Omuzladığı onca sorumluluğun yanı sıra bu konuda önüne çıkan fırsatları da değerlendirmekten geri kalmıyordu. Öncelikle kendi kabilesini aramaya başlamıştı; her gördüğü *vardo*ya sorular soruyor, Roman kamplarını ziyaret etmekten vazgeçmiyordu. Ama Rohan'ın kabilesi yeryüzünden silinmiş gibiydi ya da yeryüzünün diğer ucuna gitmişti. Onları muhtemelen hiç bulamayacaktı - kabilenin aldığı yolun haddi hesabı yoktu ve İngiltere'ye dönebileceklerinin garantisine de sahip değillerdi.

Rohan tüm evlilik, doğum ve ölüm kayıtlarını araştırmış, annesi Sonya'dan ya da kendisinden bahseden bir şeyler bulmaya çabalamıştı. Hiçbir şey bulamamıştı. *Pooka* sembolünün ne anlama geldiğini öğrenmek için hanedan uzmanlarına ve İrlandalı tarihçilere başvurmuştu. Hepsi bunun efsanelerdeki kâbus atı olduğunu söylüyordu: İnsan sesiyle konuşan, gece yarısı ortaya çıkıp insanı yolculu-

ğa çıkaran, reddedilemeyen at. Onunla gidip yolculuktan sağ geri dönmeyi başaran sonsuza kadar değişiyordu.

Cam, Merripen ve Rohan adları arasında da bir bağlantı bulamamıştı, bunlar Romanlarda yaygın olan adlardı sadece. Rohan bunun üzerine Kev'in kabilesini ya da o kabile hakkında bir şeyler bilenleri araştırmaya başlamıştı.

Ve Kev onun otelin ahırlarına doğru ilerlerken anlattığı plandan hiç hoşlanmamıştı.

"Beni ölüme terk ettiler," dedi Kev. "Ve benden onları bulmana yardım etmemi mi istiyorsun? Onlardan birini bile görsem, özellikle de o *baroyu* oracıkta ellerimle öldürürüm."

"Güzel," dedi Rohan. "Bize dövmeyi anlattırdıktan *sonra* bunu yaparsın."

"Ne söyleyeceklerini ben sana zaten söyledim... Bu bir lanet. Ve ne anlama geldiğini bulursan..."

"Evet, evet, biliyorum. Lanete mahkûm olacağız. Merripen kolumda bir lanet taşıyorsam bunun ne anlama geldiğini öğrenmek en doğal hakkım."

Kev ona öldürecekmiş gibi bakarak ahırların köşesinde durdu. Toynak kazmaları, makaslar, dosyalar raflara düzenle yerleştirilmişti. "Ben gelmiyorum. Kabilemi bensiz arayacaksın."

"Sana ihtiyacım var," diye karşı çıktı Rohan. "Gideceğimiz yer *kekkeno mushes puv*."

Kev ona inanmaz gözlerle baktı. *Kekkeno mushes puv* sahipsiz topraklar anlamına geliyordu ve Thames Nehri'nin Surrey tarafında bulunan sefil bir yerdi. Balçık tarlasına benzeyen bu açık alan Çingene çadırlarıyla doluydu... Tabii birkaç harap *vardo*, yabani köpekler ve aynı yabanilikte olan Romanlarla. Chorodie denen düzenbaz ve dışlan-

mışlardan oluşan genellikle Sakson kökenli olan başka bir grup da orada yaşıyordu. Chorodie'ler gerçekten son derece aşağılık, vahşi ve pislerdi, gelenek görenekleri de yoktu. Onlara yaklaşmak saldırıya uğramak ya da soyulmakla eş anlamlıydı. Londra'nın doğusundaki birkaç sefil yer dışında orası kadar tehlikeli olan herhangi bir yer yoktu.

"Benim kabilemden herhangi birinin öyle bir yerde yaşıyor olabileceği de nereden aklına geldi?" diye sordu Kev, bu fikir onu şaşırtmıştı. O Roman *baro*nun liderliğinde dahi bu kadar düşmüş olamazlardı.

"Bir süre önce Bosvil kabilesinden bir *chal* ile tanıştım. En küçük kız kardeşi Shuri'nin bir zamanlar senin *baro*n ile evli olduğunu söyledi." Merripen'e baktı. "Görünüşe göre yaşadıkların tüm Romanya Çingeneleri tarafından biliniyor."

"Neden olduğunu anlamıyorum," diye mırıldandı Kev, boğulduğunu hissediyordu. "Önemli de değil."

Rohan omuz silkti, gözlerini Kev'e dikmişti. "Romanlar kendilerinden olanı korurlar. Hiçbir kabile yaralı ya da ölmek üzere olan bir çocuğu arkasında bırakmaz, şartlar ne olursa olsun bunu yapmaz. Duruma bakılırsa bu yaptıkları *baro*nun kabilesine laneti getirmiş... Şansları dönmüş ve çoğu yok olmuş. Bu senin adaletin olmuş."

"Adaleti umursamıyorum." Kev sesinin bu kadar boğuk çıkmasına şaşırdı.

Rohan anlayışlı bir şekilde sözlerini sürdürdü. "Yaşam garip değil mi? Kabilesi olmayan bir Roman. Ne kadar ararsan ara bir yuva bulamazsın. Çünkü bizim için yuva bir bina ya da bir *vardo* değil... Aile demektir."

Kev onun bakışlarına karşılık vermekte zorlandı. Kelimeler yüreğine değiyordu. Rohan'ı tanıdığı bunca zaman

içerisinde ona karşı hiç böylesine bir yakınlık hissetmemişti. Ama artık ortak pek çok noktalarının olduğunu görmezden gelemiyordu. İkisi de geçmişleri sorularla dolu olan iki yabancıydı. İkisi de bir şekilde Hathaway'lere doğru çekilmiş ve orada yuvalarını bulmuşlardı.

"Seninle geleceğim lanet olası," dedi Kev kaba bir sesle. "Ama bunun tek sebebi başına bir şey gelirse Amelia'nın bana yapacakları."

Bölüm On

Bahar İngiltere'nin bir yerinde toprağı yeşil bir örtü ve çalıların arasından çıkan çiçeklerle süslemişti. Yine o yerde gökyüzü mavi, hava yumuşaktı. Fakat sahipsiz bölgede milyonlarca bacadan çıkan duman, alanı gün ışığının bile hazmetmeyi başaramadığı sarı bir sise boğuyordu. Nehrin bir kilometre kadar yukarısında, tepelere ve demiryoluna sınır oluşturan bu çıplak arazi fazla çamurlu olmasa da sefaleti belirgindi.

Rohan'la birlikte bu Roman kampına doğru at süren Kev son derece mağrur ve sessizdi. Araziye geniş aralıklarla yayılmış olan çadırların önlerinde duran erkekler bıçaklarıyla oymacılık yapıyor ya da sepet örüyorlardı. Kev çocukların bağrıştıklarını duydu. Bir çadırın yanından geçince orada yaşanan kavganın etrafına toplanmış küçük bir grup gördüler. Adamlar kavga eden çocuklara bağırıyor, onlara kafesteki hayvanlarmışçasına kızgın direktifler veriyorlardı.

Bu görüntü Kev'in zihninde kendi çocukluk günlerinin belirmesine sebep oldu. Acı, vahşet, korku. Kaybettiği anda onu dövecek olan Roman *baro*nun gazabı... Kazandığında ise başka bir çocuğun kanlar içinde yere serilmiş

olmasının dışında bir ödül yoktu. Sadece ona hiç zarar vermemiş olan birine hasar vermiş olmanın suçluluk duygusuydu elde edilen.

Bu da ne? diye bağırmıştı *baro* kazanmış olsa da bir köşede sessizce ağlayan Kev'e. *Seni zavallı, sızlanan köpek. Sana her döktüğün gözyaşı için bunlardan birini vereceğim* - çizmesi yükselmiş ve Kev'in kaburgalarına bir darbe inmişti. *Ne tür bir aptal kazandığı için ağlar? İnsanın iyi olduğu tek konunun ardından ağlaması olur şey değil. Sendeki o yumuşaklığı kıracağım seni koca bebek* - kendinden geçene kadar Kev'i tekmelemeye devam etmişti.

Kev o günden sonra birini dövdüğünde hiç suçluluk hissetmemişti. Hiçbir şey hissetmemişti.

Merripen Rohan onunla konuşmaya başlayana kadar donup kaldığının ve hızla solumaya başladığının farkında değildi.

"Gel, *phral*."

Kev bakışlarını çocuklardan ayırmayı başardığında Rohan'ın gözlerindeki merhamet ve anlayışı gördü. Karanlık hatıralar zihnini terk etti. Başını sallayarak onu izledi.

Rohan birkaç çadırın önünde durup Shuri adlı kadını nerede bulabileceğini sordu. Cevaplar isteksiz, hatta kindardı. Romanlar Rohan ile Kev'e kuşku ve merakla bakıyorlardı. Burada kullanılan lehçe tanımlanması *tinker patois* adı verilen eski Romanca ile argo karışımıydı.

Yönlendirildikleri çadırın girişinde bir çocuk ters çevrilmiş bir kovanın üzerinde oturuyor, küçük bir bıçakla düğmeler oyuyordu.

"Shuri'yi arıyoruz," dedi Kev eski dilde.

Çocuk başını çevirerek çadırın içine baktı. "*Mamì*," diye

seslendi. "Seni görmek isteyen iki adam var. *Gadjo* gibi giyinmiş iki Roman."

Tuhaf görünümlü bir kadın girişte belirdi. Boyu 1.50 bile değildi ama bedeni geniş, başı dikti. Teni kararmış ve kırışmıştı, siyah gözleri ise parıldıyordu. Kev onu hemen tanıdı. Bu gerçekten de Shuri idi, Roman *baro* ile evlendiğinde sadece on altı yaşındaydı. Bunun üzerinden çok geçmeden Kev kabileden ayrılmıştı.

Yıllar ona hiç de nazik davranmamıştı. Bir zamanlar çarpıcı bir güzelliğe sahip olan Shuri zamanından çok daha önce yaşlanmıştı. Kev'le hemen hemen aynı yaştaydılar ama ondan yirmi yaş daha büyük duruyordu.

Kev'e ilgisiz bir şekilde baktı. Sonra gözleri irileşti ve nasırlı elleri kendini kötü ruhlardan korumak istermişçesine bedenine sarıldı.

"Kev," diye soludu.

"Merhaba, Shuri," dedi Kev güçlükle ve çocukluğundan beri söylemediği bir cümle ile onu selamladı. "*Droboy tume Romale*."

"Ruh musun?" diye sordu ona kadın.

Rohan ihtiyatlı gözlerle ona baktı. "Kev?" dedi. "Kabile adın bu mu?"

Kev onunla ilgilenmedi. "Ruh değilim Shuri." Onu sakinleştirmek için gülümsedi. "Bir ruh olsaydım hiç büyümemiş olurdum değil mi?"

Kadın başını iki yana salladıktan sonra gözlerini kuşkuyla kıstı. "Gerçekten sensen bana işareti göster."

"Bunu içeride yapabilir miyim?"

Uzun bir tereddüdün ardından Shuri onu isteksizce onayladı ve ikisine de çadıra girmelerini işaret etti.

Cam girişte durup çocukla konuştu. "Dikkat et atlar

çalınmasın," dedi. "Sana çıkışta yarım kron vereceğim." Atları tehdit eden gücün Chorodie'lerden mi yoksa Romanlardan mı geleceğinden emin olamıyordu.

"Tamam, *kako*," dedi çocuk olgun erkekler için kullanılan saygın terimi kullanarak.

Cam hüzünle gülümseyerek Merripen'in ardından çadıra girdi.

Çadır tepeye doğru eğrilen ana kazıklardan oluşuyordu, destek kazıkları ise onlara tellerle bağlanmıştı. Üzeri yere kadar inen kahverengi kalın kumaşla kaplıydı. İçeride masa ya da iskemle yoktu. Bir Romana her türlü hizmeti verebilecek bir yerdi. Bir köşede kap kacaklar, hendek kazıcılar ve üzeri örtülü ince bir palet vardı. Ortam üç bacaklı küçük mangalda yanan kömürlerle ısıtılmıştı.

Cam Shuri'nin tarafına geçip mangalın yanına bağdaş kurarak oturdu. Shuri Merripen'in dövmesini görme konusunda ısrar edince hafifçe sırıttı ve karşılığında acı dolu bakışlarla ödüllendirildi. Son derece alçak gönüllü ve mahremiyete önem veren bir adam olan Merripen muhtemelen onların yanında soyunmaktan haz etmiyordu. Çenesini havaya dikip ceketini çıkardı ve yeleğinin düğmelerini çözdü.

Sıra gömleğine gelince düğmelerini çözüp onu omzundan aşağı düşürdü. Kasları bakır gibi parlıyordu. Bu dövme hâlâ Cam'ı ürpertiyordu, onu bugüne kadar kendinden başka kimsede görmemişti.

Romanca ve Sanskritçeye benzer birtakım kelimeler mırıldanmaya başlayan Shuri Kev'in arkasına geçip dövmeye baktı. Merripen başını eğerek sessizce nefes almaya devam etti.

Cam'in eğlencesi Merripen'in çatık kaşlarını görünce sona erdi. Geçmişinden biriyle karşılaşmak Cam için bir ra-

hatlama ve mutluluktu, Merripen için ise sadece acı. Yine de gösterdiği dayanıklılık Cam'e dokundu. Genç adam o anda Merripen'i bu kadar kırılgan görmekten hiç hoşlanmadığını düşündü.

Shuri kâbus atı dövmesine baktıktan sonra Merripen'den uzaklaştı ve ona giyinmesini işaret etti. "Bu adam kim?" diye sordu başıyla Cam'i işaret ederek.

"*Kumpania*'mdan biri," diye homurdandı Merripen. *Kumpania* bir klanı tarif etmek için kullanılan bir kelimeydi, bir arada yaşayan insanlar anlamına geliyordu, kan bağına gerek yoktu. Giysilerini giyen Merripen kaba bir tavırla sordu: "Kabileye ne oldu Shuri? Roman *baro* nerede?"

"Toprağın altında," dedi kadın, kocasından hiç de saygıyla bahsetmiyordu. "Kabile de dağıldı. Kabile onun sana yaptıklarını gördükten sonra... Yani seni ölüme terk etmesinden sonra... O günden sonra her şey kötüye gitti Kev. Kimse onun peşinden gitmek istemedi. *Gadjo* sonunda onu *wafodu luvvu* yaparken yakalayıp astı."

"O da ne?" diye sordu Cam, kadının aksanını tam olarak anlayamıyordu.

"Sahte para," dedi Merripen.

"Ondan önce de," diye devam etti Shuri sözlerine. "Londra sokaklarında ve panayırlarda para kazanmak için genç çocukları *asharibe* yapmaya kalkışmıştı. Ama hiçbiri senin gibi dövüşemiyordu, aileleri de *baro*nun onlara sana yaptıklarını yapmasına izin vermedi." Siyah gözlerinde beliren kurnaz bakışlarla Cam'e döndü. "*Baro* Kev'e savaş köpeğim derdi ama köpeklere bile ona davrandığından daha iyi davranırdı."

"Shuri..." diye mırıldandı Merripen kaşlarını çatarak. "Bunları bilmesine gerek yok..."

"Kocam Kev'in ölmesini istedi," diye devam etti kadın. "Ama bir *baro* olmasına rağmen bunu açık açık yapma cesaretini gösteremedi. Bu yüzden çocuğu aç bıraktı, onu kavgalara soktu, yaralarını sarmadı, ilaç sürmedi. Kev'in hiçbir zaman bir battaniyesi ya da samandan bir yatağı bile olmadı. *Baro* görmeden ona gizlice ilaç ve yemek vermeye çalışırdık. Yine de onu savunacak kimse yoktu, zavallı çocuk." Merripen'e döndüğünde sesinde bir azarlama tonu belirmişti. "Sana yardım etmek hiç kolay değildi, her şeye terslenip hırlardın. Teşekkür ya da gülümseme nedir bilmezdin."

Merripen ses çıkarmadı, yüzü yere dönüktü ve yeleğinin düğmelerini ilikliyordu.

Cam *baro*nun ölümünden mutluluk duyduğunu fark etti. Çünkü içi onu bulup öldürme isteğiyle dolmuştu. Ayrıca Shuri'nin Merripen hakkındaki eleştirisinden de hiç hoşlanmamıştı. Tamam, Merripen bir mükemmellik abidesi değildi ama öylesine acımasız bir ortamda yetişmiş olan bir çocuğun bugün normal bir adam gibi yaşıyor olması tam bir mucizeydi.

Hathaway'ler Merripen'in hayatını kurtarmaktan çok daha fazlasını yapmışlardı. Onun ruhunu da kurtarmayı başarmışlardı.

"Kocan neden Merripen'den bu kadar çok nefret ediyordu?" diye usulca sordu Cam.

"*Baro gadjo*larla ilgili her şeyden nefret ederdi. Kabileden biri bir *gadjo* ile ilişkiye girerse onu öldüreceğini söylerdi."

Merripen bakışlarını ona dikti. "Ama ben Romanım."

"Sen bir *poshramsın* Kev. Yarı *gadjo*." Onun şaşkınlığı üzerine gülümseyerek cevap verdi. "Bundan hiç şüphe-

lenmedin mi? Bir *gadjo*ya benziyorsun. Dar burnun. Çene şeklin."

Merripen başını iki yana salladı, bu açıklama soluğunu kesmişti.

"Vay canına," diye fısıldadı Cam.

"Annen bir *gadjo* ile evlendi Kev," diye devam etti Shuri sözlerine. "O dövme ailenin simgesi. Fakat baban diğer *gadjo*ların yaptığı gibi onu terk etti. Senin öldüğünü düşündüğümüz günlerde *baro* şöyle demişti: *Geriye bir tane kaldı.*"

"Bir ne?" diye sormayı başardı Cam.

"Erkek kardeş." Shuri mangalı karıştırarak çadırın içinde bir parıltı oluşmasına neden oldu. "Kev'in kendinden küçük bir erkek kardeşi vardı."

Cam hissettiği duyguların yoğunluğuyla ürperdi. Şu an tüm dünyası, her bir düşüncesi değişiyordu. Hayatını yalnız olduğuna inanarak geçirdikten sonra şimdi onunla aynı kandan birinin daha olduğunu öğreniyordu. Gerçek bir kardeşinin olduğunu. Merripen'e baktığında onun durumu anladığını koyu kahverengi gözlerinde beliren bakışlardan anladı. Onun bu habere kendisi kadar sevinmediğinin farkındaydı, yine de bunu hiç umursamadı.

"Büyükanne bir süre iki çocuğa da baktı," dedi Shuri. "Ama sonra *gadjo*nun gelip onları alacağından korktu. Onları öldürmelerinden de. Bir çocuğu yanında alıkoydu, Kev'i ise kabileye dayısı Pov'un yani *baro*nun yanına gönderdi. Büyükanne Pov'un neler yapacağından habersizdi, bunu bilseydi çocuğu asla yollamazdı." Merripen'e baktı. "Muhtemelen Pov'un güçlü bir adam olduğunu ve seni koruyacağını düşündü. Ama *baro* senden iğreniyordu çünkü sen melez..."

Cam ceketini çıkarıp gömleğinin kolunu sıvayınca kadın inleyerek durdu. *Pooka* dövmesi koyu renkli teninin üzerinde öylece duruyordu.

"Ben onun kardeşiyim," dedi Cam, sesi fazlasıyla boğuklaşmıştı.

Shuri'nin bakışları iki adam arasında gidip geldi. "Evet, anladım," diye mırıldandı sonunda. "Yakın bir benzerlik yok ama orada duruyor işte." Dudaklarında merak uyandıran bir gülümseme belirdi. "*Devlesa avilan*. Sizi Tanrı bir araya getirdi."

Merripen'in onları bir araya getiren şey ya da kişi hakkındaki fikirleri başkaydı ama bunu dile getirmedi. Aksi bir tavırla yeni bir soru sordu: "Babamızın adını biliyor musun?"

"*Baro* bundan hiç bahsetmedi, üzgünüm."

"Hayır, fazlasıyla yardımcı oldun," dedi Cam. "*Gadjo*nun neden çocukları öldürmek isteyeceğine dair bir fikrin..."

"*Mamì*," diye seslendi dışarıdaki çocuk. "Chorodie'ler geliyor."

"Atları istiyorlar," dedi Merripen hızla ayağa kalkarak. Shuri'nin avcuna bir miktar para sıkıştırdı. "Şans ve sağlık," dedi.

"*Kushti bok*," dedi kadın duygusallaşarak.

Cam ile Merripen hızla çadırdan çıktılar. Üç Chorodie yaklaşıyordu. Keçeleşmiş saçlarının, yağlı ciltlerinin, çürümüş dişlerinin kokusu onlardan önce ulaştı, insandan çok hayvana benziyorlardı. Birkaç meraklı Roman güvenli bir mesafeden onları izliyordu, o taraftan bir yardım gelmeyeceği açıktı.

"Pekâlâ," dedi Cam kısık sesle. "Bu eğlenceli olacak."

"Chorodie'ler bıçakları severler," dedi Merripen. "Ama nasıl kullanacaklarını bilmezler. Bana bırak."

"Önden git o zaman," diye kabul etti Cam.

Chorodie'lerden bir tanesi Cam'in anlayamadığı bir dilde konuştu. Onları sinirli bir şekilde izleyerek toynaklarını yere vurup duran Pooka'yı, *Cam'in atını* gösteriyordu.

"Tam bir cehennem," diye mırıldandı Cam.

Merripen adama aynı anlaşılmaz sözlerle cevap verdi. Tahmin ettiği üzere Chorodie elini arkasına uzatıp bıçağını çekti. Merripen rahat görünüyordu ama parmakları gergindi, Cam duruşunun saldırmaya hazır bir şekilde farklılaştığını gördü.

Chorodie çığlık atarak ileri doğru atıldı, hedef midesiydi ama Merripen hızla yana kaydı. İnanılmaz bir hız ve beceriyle adamın kolunu yakaladı. Chorodie'nin süratini ona karşı kullanarak adamın dengesini kaybetmesini sağladı. Bunun hemen ardından rakibini kolunu bükmeye devam ederek yere yatırdı. Bir kemik çıtırtısı yükselince Cam bile irkildi. Chorodie haykırdı. Merripen adamın kırık elinden bıçağı alıp Cam'e fırlattı ve Rohan bıçağı hızla kaptı.

Merripen geride kalan iki Chorodie'ye baktı. "Sıradaki kim?" diye sordu buz gibi bir sesle.

Bu soruyu İngilizce sormuştu ama yaratıklar ne sorduğunu anlamışlardı. Yaralı arkadaşlarını toprakta sürünürken bırakıp arkalarına bile bakmadan kaçtılar.

"Harika, *phral*," dedi Cam hayranlıkla.

"Gidiyoruz," dedi Merripen kısaca. "Diğerleri gelmeden önce."

"Bir meyhaneye gidelim," dedi Cam. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Merripen hiç konuşmadan atına bindi. İlk kez Cam ile aynı fikirdeydiler.

Meyhaneler genellikle iş adamlarının dinlenme yeri, boş gezenlerin iş yeri, melankoliklerin sığınağı olarak bilinirdi. Hell & Bucket Londra'nın hiç de saygın olmayan bir yerinde bulunuyordu ve suçlu kovuğu ya da ayyaş cenneti olarak tanınıyordu. Şu an ise Cam ile Kev'e son derece iyi hizmet eden bir yerdi, iki Roman'a gık demeden servis yapacak bir yer. On iki buşel gücündeki bira kaliteliydi, barmenler asık suratlıydı ama bardağı doldurup getirme görevini başarıyla yerine getiriyorlardı.

Cam ile Kev küçük bir masaya oturdular. Masada oyulmuş bir şalgamın içine konmuş olan bir mum yanıyordu, kenarlarındaki oluklardan don yağı akıyordu. Kev bardağının yarısını içtikten sonra masanın üzerine koydu. Normalde şaraptan başka bir şey içmezdi. Alkolün verdiği kontrolsüzlükten hiç hoşlanmazdı.

Birasını bir dikişte içen Cam arkasına yaslandı ve Kev'e gülümseyerek baktı. "İçkiye karşı dayanıksızlığınla her zaman çok eğlenmişimdir," dedi. "Senin boyutlarındaki bir Roman tek seferde en azından çeyrek fıçıyı boşaltmalı. Şimdi bir de yarı İrlandalı olduğunu öğrendik... Bu artık affedilemez *phral*. Senin içme becerini kesinlikle geliştirmemiz gerekiyor."

"Bu konudan kimseye bahsetmeyeceğiz," dedi Kev asık bir suratla.

"Kardeş olduğumuz gerçeğini mi?" Cam onun irkildiğini görünce iyice keyiflendi. "Yarı *gadjo* olmak o kadar da kötü bir şey değil," dedi Kev'in yüz ifadesini görünce kıs kıs gülerek. "Tüm Romanlar hayatlarının sonuna kadar gezmeye devam ederken ikimizin de bir durak bulmuş olma sebebimizi gayet iyi açıklıyor. İrlandalı yanımız..."

"*Tek... Kelime... Etmek bile yok*," dedi Kev. "Aileye de."

Cam biraz ciddileşti. "Ben karımdan sır saklamam."

"Onun güvenliği için olsa bile mi?"

Rohan meyhanenin dar pencerelerinden dışarı bakarak bu konuyu düşündü. Sokaklar seyyar satıcılarla doluydu, Arnavut kaldırımları üzerinde çek çek arabalarının tekerlek sesleri yankılanıyordu. Satıcılar müşterileri tezgâhlarında sattıkları şapka kutularına, oyuncaklara, kibritlere, şemsiyelere, süpürgelere çekmek için çığlıklar atıp duruyorlardı. Sokağın diğer ucunda ise vitrini kesilmiş etlerle kıpkırmızı bir renge bürünmüş olan bir kasap dükkânı vardı.

"Sence babamızın ailesi bizi hâlâ öldürmeye çalışıyor mudur?" diye sordu Cam.

"Bu mümkün."

Cam dalgınlıkla gömleğinin üzerinden dövmesinin olduğu yeri sıvazladı. "Farkındasın değil mi? Bu dövmeler, sırlar, bizi ayırmaları ve bize farklı isimler vermeleri babamızın önemli bir adam olduğu anlamına geliyor. Aksi takdirde *gadjo* melez çocukları olmasını önemsemezdi. Annemizi neden terk ettiğini merak ediyorum. Ayrıca..."

"Umrumda bile değil."

"Eski doğum kayıtları üzerinde yeni bir araştırma yapacağım. Belki de babamız..."

"Yapma. Unut gitsin."

"*Unutayım mı*?" Cam ona inanmaz gözlerle baktı. "Bugün bulduğumuz şeyi gerçekten kayda almamaya kararlı mısın? Aramızdaki kan bağını görmezden mi geleceksin?"

"Evet."

Rohan başını iki yana sallayarak parmaklarında bulunan

altın yüzüklerden biriyle oynadı. "Kardeşim, artık seni daha iyi anlıyorum. Yetiştiriliş tarzın..."

"Bana o şekilde hitap etme."

"Kafesteki bir hayvan gibi yetiştirilmiş olmanın insanlara karşı olan duygularını belirlediğinin farkındayım. Dayıya gönderilen şanssız çocuk olman beni üzüyor. Ama adam gibi bir yaşam sürmekten uzak duramazsın. Kim olduğunu bulmadan yaşayamazsın."

"Kim olduğumu bulmam bana istediğim şeyi vermeyecek. Bunu hiçbir şey yapamaz. Yani bir anlamı yok."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Cam usulca.

Kev dudaklarını sımsıkı kapatarak ateş saçan gözlerle ona baktı.

"Bunu dile bile getiremiyorsun değil mi?" diyerek onun üzerine gitti Cam. Kev susarken onun bardağına uzandı. "Bunu bitirecek misin?"

"Hayır."

Rohan birayı birkaç yudumda bitirdi. "Biliyorsun," dedi alaycı bir tavırla. "Bir kulüp dolusu sarhoş ve kumarbazla ilgilenmek seninle ve Hathaway'lerle ilgilenmekten çok daha kolay." Bardağı masaya bıraktıktan sonra bir süre bekledi. "Sen bir şeylerden şüphelendin mi? Yani aramızdaki bağın bu kadar kuvvetli olabileceği hiç aklına geldi mi?"

"Hayır."

"Ben düşündüm. Derinlerde bir yerlerde şüphelerim vardı. Hep yalnız olmamam gerektiğini biliyordum."

Kev ona acı dolu bir bakış attı. "Bu bir şeyi değiştirmez. Ben senin ailen değilim. Aramızda bir bağ yok."

"Kan bağını küçümseme," dedi Cam nezaketle. "Kabilemin geri kalanı yok olduğuna göre tek sahip olduğum sensin *phral*. İstersen benden kurtulmayı bir dene."

Bölüm On Bir

Win yanında Hathaway ailesinin uşaklarından biri olan Charles ile birlikte otelin ana merdiveninden iniyordu.

"Dikkatli olun Bayan Hathaway," diye uyardı onu Charles. "Ayağınız kayarsa boynunuzu kırabilirsiniz."

"Teşekkür ederim, Charles," dedi genç kız hızını kesmeden. "Endişelenmene gerek yok." Fransa'daki klinikte günlük eğitiminin bir parçası olduğu için merdivenlere fazlasıyla alışıktı. "Seni uyarmalıyım Charles, bu iş bu hızla uzun bir süre devam edecek."

"Peki, efendim," dedi Charles az da olsa sıkkın bir ses tonuyla. Charles biraz kiloluydu ve yürümekten hoşlanmazdı. Yıllardır onlarla birlikte olduğu için Hathaway'ler emekliliğini istemediği sürece onun işine son vermeyeceklerdi.

Win hafifçe gülümsedi. "Sadece Hyde Park'a kadar gidip döneceğiz Charles."

Otelin giriş katına yaklaştıklarında Win lobide uzun boylu, koyu tenli birinin hareket ettiğini gördü. Bu mutsuz ve dalgın yüzle yere bakarak ilerlemekte olan Merripen'di. Bu yakışıklı, kızgın canavarı gördüğü için genç kızın içi yine kıpır kıpır olmuştu. Merdivene varan Merripen başı-

nı kaldırdı ve onu görünce ifadesi değişti. Gözlerinde bir an için bir tür açlık belirdi ve bunu hemen bastırdı. Ama bu kısa süren ifade bile Win'in ruhuna büyük bir huzur vermişti.

Sabahki olayın ve Merripen'in kıskançlık gösterisinin ardından Win Julian'dan özür dilemişti. Doktor rahatsız olmamış, aksine eğlenmiş gibi görünüyordu. "O tam olarak anlattığın gibi biri," demiş ve eklemişti: "Hatta fazlası."

Fazla kelimesi Merripen'e çok uyuyor diye düşündü genç kız. Onu abartmıyordu. Şu an romantik kitaplardan fırlamış acımasız bir çapkına benziyordu. Sarışın olan diğer kahraman tarafından sonunda mağlup edilen.

Lobide bulunan kadınların Merripen'e attıkları gizli bakışlar ondan tek etkilenenin Win olmadığını açıkça gözler önüne seriyordu. Modern giysiler ona yakışıyordu. Mükemmel bir terzinin elinden çıkmış olan giysilerinin içinde tuhaf bir özgüvene sahipti. Win Merripen'i bunu gerçekten umursamadığını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Win durup gülümseyerek onu bekledi. Genç adamın bakışları üzerinde gezindi, pembe yürüyüş giysisinin ve ona uyumlu keten ceketinin hiçbir ayrıntısını kaçırmadı.

"Giyinmişsin," dedi Merripen lobide çıplak gezmediğine hayret edermiş gibi bir tavırla.

"Bu bir yürüyüş giysisi," dedi. "Gördüğün üzere dışarı hava almaya çıkıyorum."

"Sana kim eşlik ediyor?" diye sordu birkaç adım geride duran uşağı görmüş olmasına rağmen.

"Charles," diye cevap verdi Win.

"*Sadece* Charles mı?" Merripen yine öfkelenmişti. "Bundan daha fazla korumaya ihtiyacın var."

"Sadece Marble Kemeri'ne kadar gideceğiz," dedi eğlenerek.

"Sen aklını mı kaçırdın? Başına Hyde Park'ta neler gelebileceğinin farkında değil misin? Orası yankesiciler, dürzenbazlar ve çetelerle dolu, hepsi senin gibi bir güvercini ağına düşürmek için hazır bekliyor."

Charles hiç alınmadı, hatta büyük bir hevesle söze girdi. "Bay Merripen haklı olabilir Bayan Hathaway. Orası oldukça uzak... Ve tabii insan başına ne geleceğini bilemez..."

"Onun yerine benimle gelmeyi mi teklif ediyorsun?" diye sordu Win.

Tam düşündüğü gibi Merripen homurdanarak söylendi. "Alternatifin Londra sokaklarında her köşe başındaki suçluyu peşine düşürerek dolaşmaksa sanırım olması gereken bu." Kaşlarını çatarak Charles'a baktı. "Bizimle gelmene gerek yok. Bir de seni korumak için arkama bakmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Peki, efendim," dedi uşak minnetle ve büyük bir mutlulukla arkasını dönerek merdivenlerden çıkmaya başladı, inerken hiç bu kadar coşkulu değildi.

Win Merripen'in koluna girdiği anda genç adamın ne kadar gergin olduğunu fark etti. Bir şey onu çok kızdırmış olmalıydı. *Bu* sabahki egzersiz kostümü ya da Hyde Park'a yapılacak olan yürüyüşle ilgili değildi. Fazlası vardı.

Otelden ayrılır ayrılmaz Merripen uzun adımlarıyla onun tempolu adımlarına uyum sağladı. Genç kız her zamanki keyifli tonlamasıyla sohbete başladı. "Hava bugün insanı canlandıracak kadar serin."

"Kömür dumanıyla kaplı," dedi onu bir su birikintisinin kenarına doğru çekerken, ayakları ıslanırsa ölüverecekmiş gibi davranıyordu.

"İşin aslı ceketinden gelen koku daha yoğun. Bu sabah Bay Rohan ile birlikte nereye gittiniz?"

"Bir Roman kampına."

"Neden?" diye üsteledi Win. Söz konusu Merripen olduğunda ondan bir şeyler öğrenebilmek hiç kolay olmazdı, bazıları ağzından tek kelime almayı bile başaramazdı.

"Rohan orada kabilemden birilerinin olabileceğini düşünmüş."

"Buldunuz mu?" diye sordu yumuşacık bir sesle, bunun çok hassas bir konu olduğunu biliyordu.

"Hayır."

"Evet, buldunuz. Fazlasıyla düşüncelisin."

Merripen ona bakınca Win'in kendisini incelediğini fark etti. İçini çekti. "Kabilemde adı Shuri olan bir kız vardı..."

Win bir an büyük bir kıskançlık hissetti. Merripen'in tanıdığı ve hiç bahsetmediği bir kız. Belki de umursadığı bir kız.

"Onu bugün kampta bulduk," diye devam etti Merripen sözlerine. "Eski haline hiç benzemiyor. Bir zamanlar çok güzeldi ama aradan geçen yıllar epeyce yaşlanmasına neden olmuş."

"Ah, bu çok kötü," dedi Win sesinin samimiymiş gibi çıkmasına özen göstererek.

"Kocası, yani Roman *baro* benim dayımdı. O... İyi bir adam değildi."

Merripen ile ilk tanıştıkları zaman düşünülünce bu hiç de şaşırtıcı bir durum değildi. Genç adam yaralı, terk edilmiş, son derece vahşi tavırları olan bir yaratıktan ibaretti.

Win'in içi şefkat ve merhametle doldu. Keşke yalnız olsalar ve tüm bunları ona sarılarak anlattırabilseydi. Ona

sadece bir âşık olarak değil bir dost olarak da sarılmak istiyordu. İnsanlar bu kadar güçlü bir adama bu kadar hassas yaklaşmasına gülebilirlerdi, fakat o güçlü yüzeyin altında çok derin duygular yatıyordu. Win onu tanıyordu. Ve Merripen'in bunu ölümüne inkâr edeceğini de biliyordu.

"Bay Rohan Shuri'ye dövmesinden bahsetti mi?" diye sordu Win. "Hani seninkiyle aynı olan?"

"Evet."

"Shuri ne dedi?"

"Hiçbir şey." Cevabı çok hızlıydı.

Biri roka demetleri diğeri de şemsiye taşımakta olan iki sokak satıcısı umutla onlara yaklaştı. Merripen'in tek bir bakışı adamların o yoğun trafikteki araba ve atların arasından hızla geçip sokağın diğer ucuna kadar ilerlemelerine sebep oldu.

Win birkaç dakika boyunca tek kelime etmedi ve Merripen'in kolunu tutup onun bunaltıcı patronluğunu kabul ederek homurdanmasını dinledi. *Oraya basma. Bu tarafa gel. Burada dikkatli adımlar at.* Genç adam kaldırımdaki kırık bir taş ya da kaldırımsız bir bölge büyük bir yaralanmaya sebep olacakmış gibi davranıyordu.

"Kev," diyerek isyan etti sonunda Win. "O kadar kırılgan değilim."

"Bunu biliyorum."

"O zaman lütfen bana attığım ilk yanlış adımda kırılacakmışım gibi davranma."

Merripen sokağın onun için yeterince iyi olmadığı gibi saçma sapan şeyler mırıldandı. *Çok düzensizdi. Çok pisti.*

Win kıkırdamadan edemedi. "Tanrı aşkına. Sokak altından yapılmış olsa ve etrafta melekler dolaşsa bile benim

için düzensiz ve pis olduğunu savunacaksın neredeyse. Beni koruma alışkanlığından kurtulmalısın."

"Yaşadığım sürece olmaz."

Win sessizdi, yalnızca Merripen'in kolunu daha sıkı tutuyordu. Bu basit cümlenin altında yatan tutku içini neredeyse ahlaksız bir hazla doldurdu. Hiç uğraşmadan yüreğinin en gizli köşelerine dokunabiliyordu bu adam.

"Beni bu kadar el üstünde tutmamalısın," dedi sonunda.

"El üstünde tutulmuyorsun. Sen..." Durup düşündü, biraz önce ne söylemiş olduğunu fark edince başını iki yana salladı. Bugün her ne olduysa onu kontrolünü kaybedecek kadar çok etkilemişti.

Win Shuri'nin neler söylemiş olabileceğini düşünmeye başladı. Bu Cam Rohan ile Kev'in arasındaki bir bağlantı olmalıydı...

"Kev," dedi Win adımlarını yavaşlatıp onu da yavaşlamaya zorlayarak. "Fransa'ya gitmeden önce bile o dövmenin seninle Bay Rohan arasındaki yakın bir bağlantıyı işaret ettiğine inanıyordum. Hasta olduğum için insanları gözlemleyecek vaktim vardı. Kimsenin vakit ayıramayacağı şeyleri görüyor ve düşünüyordum. Özellikle de sana odaklanıyordum." Onun yan gözle bakışını gördüğü anda bundan hiç hoşlanmadığını anladı. Anlaşılmak ya da incelenmek istemiyordu. O demir bir zırh gibi giyindiği yalnızlığında güvende olmak istiyordu.

"Bay Rohan ile tanışınca..." diye devam etti Win sözlerine olağan bir sohbet yapıyormuşçasına. "Aranızdaki benzerlikleri görünce çok şaşırdım. Başını eğişi, yarım gülümsemesi... Ellerini kullanışı... Hepsi sende gördüğüm şeylerdi. Ve kendi kendime düşündüm ki bir gün... *Kardeş olduğunuzu öğrenirsem buna hiç şaşırmazdım.*"

Merripen durdu, yüzünü ona döndü ve diğer yayaları etrafından dolaşmaya zorlayarak öylece kalakaldı. İnsanlar ne kadar anlayışsız olduklarını söyleyerek etraflarından dolanıyorlardı. Win onun cehennem gibi yanmakta olan koyu renkli gözlerine bakarak masum bir şekilde omuz silkti ve cevabını bekledi.

"İmkânsız," diye homurdandı genç adam.

"İmkânsız şeyler hep olur," dedi Win. "Özellikle de ailemizde." Ona bakmaya ve içini okumaya devam etti. "Bu doğru değil mi?" diye merakla sordu. "O senin kardeşin?"

Kev tereddüt etti. Win'in duyamayacağı bir sesle mırıldandı: "Küçük kardeşim."

"Senin adına sevindim. İkiniz adına da." Gülümsemeye devam etti, Merripen'in dudakları alaycı bir edayla kıvrıldı.

"Ben sevinmedim."

"Bir gün sevinirsin."

Bir süre sonra Kev onun yeniden koluna girmesini sağladı ve yürümeye başladılar.

"Bay Rohan ile kardeşsen..." dedi Win. "O zaman sen de yarı *gadjo*sun. Tıpkı onun gibi. Buna üzüldün mü?"

"Hayır, ben..." Duraksayarak konuyu düşündü. "Aslında şaşırmam gerektiği kadar çok şaşırmadım. Roman olmanın yanı sıra... *Bir şey daha* olduğumu hissediyordum yalnızca."

Win onun bunu neden hiç açıklamadığını anladı. Merripen Rohan'ın aksine diğer kimliğiyle, tam olarak benimseyemediği benliğiyle tanışmak istemiyordu. "Bu konuyu aileyle paylaşacak mısın?" diye sordu usulca. Tanıdığı kadarıyla genç adam bu bilgiyi tüm sorunları çözene kadar kendine saklamak isteyecekti.

Merripen başını iki yana salladı. "Önce cevaplanması gereken birtakım sorular var. *Gadjo* babamızın bizi neden öldürmek istediği de bunlardan bir tanesi."

"Öyle mi? Tanrı aşkına, neden?"

"Bunun bir miras davası olduğunu düşünüyorum. İşin içine *gadjo* girince sorun daima paradır."

"Çok acı," dedi Win Kev'in koluna biraz daha asılarak. "Hak ettim."

"Mutlu olmayı da hak ettin. Bugün kardeşini buldun ve yarı İrlandalı olduğunu keşfettin."

Bu gerçekten onu eğlendirmişe benziyordu. "Bu beni mutlu mu etmeli?"

"İrlandalılar oldukça üstün bir ırktır. Ve sende onların özelliklerini görüyorum: Toprak sevgin, azmin..."

"Kavgacı tabiatım."

"Evet. Belki de bu kısmı biraz bastırmalısın."

"Yarı İrlandalı olarak," dedi Merripen. "Daha iyi bir içki içen olmalıyım."

"Ve daha hoş sohbet."

"Sadece söyleyecek bir şeyim olduğunda konuşmayı tercih ederim."

"Hmmm. Bu ne bir İrlandalıya ne de bir Romana uyuyor. Belki henüz belirleyemediğimiz bir yönün daha vardır."

"Tanrım. Umarım yoktur." Gülümsemeye başlamıştı, Win içini hoş bir sıcaklığın kapladığını hissetti.

"Bu döndüğümden beri yüzünde gördüğüm ilk gerçek tebessüm," dedi. "Daha çok gülmelisin Kev."

"Öyle mi?" diye usulca sordu Kev.

"Ah, evet. Bu sağlığın için de önemli. Dr. Harrow gü-

len hastalarının diğerlerinden çok daha çabuk iyileştiğini söylüyor."

Dr. Harrow'un adı geçince Merripen'in o hoş tebessümü kayboldu. "Ramsay onunla yakınlaştığını söylüyor."

"Dr. Harrow bir dost," dedi.

"Sadece dost mu?"

"Evet, şimdilik. Bana kur yapmasına bir itirazın var mı?"

"Elbette yok," diye mırıldandı Merripen. "Hangi hakla itiraz edebilirim ki?"

"Edemezsin. Tabii senin için önemli olan ortaya atacağın herhangi bir iddian yoksa ki olmadığından eminim."

Merripen'in konuyu bu noktada kapatmak için içten içe savaştığını hissetti. Genç adam sonunda, "İştahın sevimsiz bir diyet yemeğini kaldırıyorsa bir itirazım yok tabii," dedi.

"Dr. Harrow'u bir diyet yemeğine mi benzetiyorsun?" Win sırıtmamak için kendini zor tuttu. Bu küçük kıskançlık gösterisi ruhunu okşamıştı. "Seni temin ederim ki o kadar da boş biri değil. Son derece mantıklı ve karakterli bir adam."

"Sulu gözlü, soluk benizli bir *gadjo*."

"Oldukça çekici. Gözleri de o kadar sulu değil."

"Seni öpmesine izin verdin mi?"

"Kev, sokak ortasındayız..."

"Verdin mi?"

"Bir kez," diye itiraf ettikten sonra onun bu bilgiyi hazmetmesini bekledi. Merripen kaşlarını çatarak kaldırımı seyretmeye başladı. Onun bir cevap vermeyeceğini anlayan Win sözlerine devam etti: "Bir şefkat belirtisiydi aslında."

Kev hâlâ tepkisizdi.

İnatçı öküz, diye düşündü Win. "Senin öpücüklerin gibi değildi. Ve biz asla..." Kızardığını hissetti. "Biz asla... Önceki gece seninle yaptığımız gibi şeyler yapmadık..."

"Bu konuyu tartışmayacağız."

"Dr. Harrow'un öpücüklerini konuşabiliyorsak neden seninkileri konuşamıyoruz?"

"Çünkü benim öpücüklerimin sonu evliliğe uzanan bir kur yapma ritüeli olmayacak."

Bu sözler Win'in canını acıttı. Ayrıca hem kafasını karıştırdı hem de öfkelenmesine sebep oldu. Her şey sona ermeden önce Merripen'e neden peşinde koşmayacağını anlattıracaktı ama burası ne yeri ne de zamanıydı.

"Evet, Dr. Harrow'la böyle bir şansım var," dedi pragmatik bir tonlamayla. "Ve benim yaşımda, artık evliliği ciddiye almak gerekiyor."

"Senin yaşında mı?" diye homurdandı. "Sadece yirmi beş yaşındasın."

"Yirmi altı. Yirmi beş bile olsam artık yaşını başını almış biri olarak değerlendiriliyorum. Hastalığım yüzünden birkaç yıl kaybettim ve onlar muhtemelen en iyi yıllarımdı."

"Şu an her zamankinden çok daha güzelsin. Seni istemeyecek adam ya kördür ya da deli." Bu mükemmel bir iltifat değildi ama bu erkeksi samimiyet genç kızın yanaklarının kızarmasına sebep oldu.

"Teşekkür ederim, Kev."

Yan gözle ona baktı. "Evlenmek istiyor musun?"

Win'in arzu dolu hain yüreği bir an için hızla çarptı çünkü onun "benimle evlenmek ister misin?" diye sorduğunu düşünmüştü. Ama hayır, o sadece bir babanın sorduğu

gibi evlilik hakkındaki düşüncesini sormuş, gerçekleşme ihtimali olan bir kavramdan bahsetmişti sadece.

"Evet, elbette," dedi. "Çocuklarımın olmasını da istiyorum. Kocamla birlikte yaşlanmak istiyorum. Kendime ait bir ailem olmasını istiyorum."

"Harrow tüm bunların artık mümkün olduğunu mu söylüyor?"

Win uzun bir süre tereddüt etti. "Evet, kesinlikle mümkün."

Merripen onu çok iyi tanıyordu. "Bana söylemediğin nedir?"

"Şu an istediğim şeyi yapabilecek kadar iyiyim," dedi keskin bir ses tonuyla.

"Doktor ne..."

"Bu konuyu şu an tartışmak istemiyorum. Senin yasaklı konuların varsa benim de var."

"Ne olduğunu bulacağımı biliyorsun," dedi Merripen usulca.

Win onu duymazdan gelerek bakışlarını biraz ilerideki parka dikti. Fransa'ya gitmek üzere buradan ayrılırken görmediği bir şeyi görünce gözleri irileşti. Demir ve camdan yapılmış dev gibi muhteşem bir yapıydı. "Crystal Palace bu mu? Öyle olmalı. Çok güzel... Bugüne kadar gördüğüm oymalı yapılardan çok daha muhteşem."

Bina otuz altı bin metrekarelik bir alana kurulmuştu, uluslararası sanat ve bilim eserlerinin sergilendiği bir yapıydı. Win büyük bir ilgiyle bu dev sergi alanından bahseden Fransız gazetelerinden konuyu takip etmişti.

"Biteli ne kadar zaman oldu?" diye sordu adımları parlayan binaya doğru hızlanmıştı.

"Daha bir ay olmadı."

"İçeri girdin mi? Sergileri gezdin mi?"

"Bir kez geldim," dedi Merripen onun coşkusunu görünce gülümseyerek. "Ve sadece birkaç sergiyi gezdim. Her şeye bakmak üç günü ya da daha fazlasını alır."

"Hangi bölüme gittin?"

"Daha çok makinelerin olduğu bölüme."

"Küçük bir bölüm de olsa görmeyi çok isterdim," dedi dalgın gözlerle o olağanüstü binaya akın eden ziyaretçileri izlerken. "Beni götürür müsün?"

"Bir şey görecek vaktin yok. Akşamüstü oldu bile. Seni yarın getiririm."

"Şimdi. *Lütfen.*" Sabırsızlıkla onun kolunu çekiştirdi. "Ah, Kev, sakın hayır deme."

Merripen ona bakınca midesinin kasıldığını hissetti, o çok ama çok yakışıklı bir erkekti. "Sana nasıl hayır diyebilirim ki?" diye sordu genç adam usulca.

Onu Crystal Palace'ın yüksek kemerli girişine götürdü, giriş ücreti olarak birer şilin ödedi, Win o sırada huşu içinde çevresine bakınıyordu. Endüstriyel tasarım sergisinin ardındaki itici güç Prens Albert'tı, oldukça geniş vizyonlu ve bilge bir kişiydi. Biletlerle birlikte verilen küçük haritadaki açıklamalara göre bina binin üzerinde çelik kolon ve üç yüz bin adet cam panelden oluşuyordu. Bazı bölümleri gelişmiş karaağaçları rahatlıkla barındıracak bir tavan yüksekliğine sahipti. Toplamda dünyanın dört bir yanından gelmiş olan yüz bin farklı sergi içeriyordu.

Sergi hem sosyal hem de bilimsel açıdan oldukça değerliydi. Tüm sınıflara ve bölgelere hitap ediyordu, üst sınıf ve alt sınıf aynı çatının altında, bir arada geziniyordu. Bu nadiren gerçekleşebilen bir şeydi. Binada her tür giysiye bürünmüş insan vardı.

Oldukça şık giyinmiş bir grup Crystal Palace'ın tam merkezinde duruyordu. Hiçbiri etrafıyla ilgilenmiyordu. "Bu insanlar neyi bekliyorlar?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye cevapladı Merripen. "Sadece görülmek için buradalar. Daha önce geldiğimde de buna benzer bir grup vardı. Sergileri gezmiyorlar. Etraflarına bakınarak burada duruyorlar."

Win güldü. "Pekâlâ, burada durup onlara hayranmışız gibi mi yapalım yoksa gidip gerçekten ilginç olan bir şeylere mi bakalım?"

Merripen ona küçük bir harita verdi.

Win tüm sergi ve bölümlerin listesini gözden geçirdikten sonra kararlı bir tavırla ne istediğini bildirdi. "Kumaş ve tekstil bölümü."

İnanılmaz genişlikte ve yükseklikte olan kalabalık cam koridorda Merripen ona eşlik etti. Ortam tekstil makinelerinin tıkırtılarıyla doluydu, halı balyaları mekânın kenarlarına ve ortasına dizilmişti. Yün ve boya kokusu havayı biraz keskinleştirmişti. Kidderminster, Amerika, İspanya, Fransa ve Ortadoğu'dan gelmiş olan mallar alanı gökkuşağına çevirmişti. Çok farklı dokumalar vardı... Hasır örgüler, kesik ve ilmek iplikli yer döşemeleri, işli, süslü, düz, örgülü... Win eldivenini çıkararak elini her tür dokumanın üzerinde gezdirdi.

"Merripen, şuna bak!" diye bağırdı. "Bir Wilton halısı. Brüksel halısının benzeri ama tüyleri daha kısa. Kadife gibi değil mi?"

Yanlarında duran ürün temsilcisi hemen söze girdi. "Wilton artık çok daha hesaplı, çünkü onları artık buhar motorlu tezgâhlarda üretebiliyoruz."

"Fabrikası nerede?" diye sordu Merripen elini yumuşak halının üzerinde gezdirirken. "Kidderminster'de mi?"

"Orada, diğeri de Glasgow'da."

Erkekler yeni tezgâhlar ve ürünler hakkında konuşmaya devam ederken Win daha ileride bulunan sıralara giderek o taraftaki numuneleri incelemeye başladı. Şaşırtıcı boyutlarda ve karmaşıklıkta olan pek çok dokuma makinesi vardı, bir kısmı yünü eğiriyor, bir kısmı baskı yapıyordu... Bir tanesi de döşek ve yastıkların bir gün nasıl makine ile doldurulacağını gösteriyordu.

Win hayranlıkla onu izlerken Merripen'in yanına geldiğini fark etti. "İnsan bir gün her şeyin makineler tarafından yapılacağını düşünmeden edemiyor," dedi ona.

Kev gülümsedi. "Vaktimiz olsaydı seni tarım bölümüne de götürürdüm. Bir adam makinesiyle elle yapılanın yarısı kadar vakitte iki kat ürün yetiştirmeyi başarmış. O makineyi Ramsay'deki kiracı çiftçiler için aldık bile... Oraya gittiğimizde sana gösteririm."

"Bu teknolojik gelişmeleri onaylıyor musun?" diye sordu Win şaşkınlıkla.

"Evet, neden onaylamayayım?"

"Romanlar böyle şeylere inanmazlar."

Genç adam omuz silkti. "Romanlar ne derse desin ben insanların hayatını iyiye yönlendirecek şeyleri görmezden gelemem. Makineleşme normal insanların giysi, yemek, sabun, hatta halı almasını bile kolaylaştıracak."

"Peki makineler yerlerini aldığında işini kaybedecek olanlara ne olacak?"

"Yeni endüstriler ve yeni iş alanları ortaya çıkacak. İnsanlar aptalca işleri yapmak yerine daha gelişmiş işleri yapmak üzere eğitilecekler."

Win gülümsedi. "Tam bir reformcu gibi konuşuyorsun," diye fısıldadı yaramaz bir çocuk edasıyla.

"Ekonomik değişimler her zaman sosyal değişimlere yol açar ve bunu kimse engelleyemez."

Ne kadar üstün bir zekâ, diye düşündü Win. Babası bulmuş olduğu Çingene çocuğun bugünkü halini görse nasıl da mutlu olurdu.

"Bu yeni endüstri için insan gücü de gerekecek," diye bir yorum yaptı Win. "Sence Londra ve diğer büyük şehirlere göç etmeyi isteyecek yeterli sayıda insan..."

Sürpriz bir patlama ve çevrelerinde bulunan ziyaretçilerin çığlıkları sözünün kesilmesine sebep oldu. Ortam yukarıdan aşağı inen boğucu bir bulutla kaplandı. Yastık doldurma makinesinde bir hata oluşmuş ve her yer kuştüyüyle dolmuştu.

Merripen hemen ceketini çıkarıp Win'in başına sardı. Ağzı ile burnunu da mendiliyle kapadı. "Bunun aracılığıyla solu," diye homurdandıktan sonra onu çekmeye başladı. Kalabalık kaçışıyordu, kimi öksürüyor, kimi küfrediyor, kimi de gülüyordu, her taraf beyaz tüylerle kaplanmıştı. Yan odadan gelen çocuklarsa dans edip zıplayarak sevinç çığlıkları atıyor, havada uçuşan tüyleri yakalamaya çalışıyorlardı.

Kev başka bir kumaş bölümüne varana kadar hızını kesmedi. Burada nehirler gibi akan kumaşları sergilemek için cam ve ahşaptan dev kutular yapılmıştı. Duvarlar kadifeler, brokarlar, ipekler, ketenler, muslin, yün, pamuklu ve akla hayale gelebilecek her tür giyim, döşemelik ya da perdelik kumaşla doluydu. Kumaş topları koridorlara ve ana salona dikey olarak yerleştirilmişti.

Merripen'in ceketinden kurtulan Win ona baktıktan

sonra kahkahalar atmaya başladı. Tüyler genç adamın siyah saçlarını ve giysilerini kar gibi kaplamıştı.

Merripen'in yüzündeki endişeli ifade somurtmaya dönüştü. "Ben de sana kuştüyü yutup yutmadığını soracaktım ama yaptığın gürültüye bakılırsa ciğerlerin tertemiz."

Win cevap veremedi, hâlâ kahkaha atıyordu.

Genç adam elini gece karası saçlarının arasında gezdirince görüntü daha da komik oldu.

"Yapma," demeyi başardı Win kahkahalarını bastırmaya çalışırken. "Bunu asla... Yardım etmeme izin vermelisin, daha kötü oluyor... Bir de benim yolunmuş güvercine benzediğimi söylüyordun..." Kıkırdamaya devam ederek elini uzattı ve onu kumaş dolu koridorlardan birine çekip başkaları tarafından görünmelerini engelledi. Loş bölümün içinde ilerlediler. "Tamam, burada kimse bizi görmez. Ah, bana göre çok uzunsun..." Onu kendisiyle birlikte yere doğru çekti ve oturmasını sağladı. Win etekleri etrafa yayılarak yere diz çöktü. Şapkasını çıkararak kenara fırlattı.

Merripen işe koyularak omuzlarını ve saçlarını temizlemeye başlayan Win'in yüzünü seyretti. "Bu seni eğlendiriyor olamaz," dedi.

"Aptal adam. Tüylerle kaplısın... *Elbette* çok eğleniyorum." Ve eğleniyordu. Suratını asarak yere çökmüş olan Kev tüylerden arınırken o kadar şeker görünüyordu ki... Ayrıca o gür, parlak saçlarla oynamak da Win için büyük bir keyifti, kahkahalarını bastırması mümkün değildi.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha ve genç kadın kahkaha atmayı kesip rahatlayarak bir rüyayı yaşıyormuşçasına onun saçlarındaki tüyleri ayıklamaya devam etti. Kalabalığın gürültüsü onları bir sis bulutu gibi çevreleyen kadifeler tarafından bastırılmıştı.

Merripen'in gözlerinde garip, karanlık bir parıltı belirdi, yüz hatları son derece sert ve güzeldi. Gece yarısından sonra ortaya çıkan tehlikeli pagan yaratıklara benziyordu.

"Neredeyse bitti," diye fısıldadı Win, aslında çoktan bitmişti. Parmaklarını saçlarının arasında dolaştırmaya devam etti. O canlı, gür saçlar ensesine doğru bir kadife ağırlığıyla iniyordu.

Merripen kıpırdayınca Win'in soluğu kesildi. Önce onun ayağa kalkacağını düşündü ama Kev onu kendine çekerek yüzünü ellerinin arasına aldı. Dudakları çok yakındı, nefesi sıcacık bir buhar gibi dudaklarını yakıyordu.

Tutuşundaki vahşi gerginlik Win'in donup kalmasına neden oldu. Onu kışkırtan şeyin ne olduğunu anlayamadan, o kızgın nefes alış verişi dinleyerek öylece durdu.

"Sana sunacak hiçbir şeyim yok," dedi sonunda genizden gelen bir sesle. "Hiçbir şeyim."

Win'in dudakları kurumuştu. Onları hafifçe nemlendirerek titrek bir heyecanla konuşmaya çalıştı. "Sen varsın," diye fısıldadı.

"Beni tanımıyorsun. Tanıdığını sanıyorsun ama tanımıyorsun. Yaptıklarımı ve yapabileceklerimi bilmiyorsun... Sen ve ailen yaşamı kitaplardaki gibi sanıyorsunuz. Bir anlayabilseydin..."

"*Anlamamı sağla*. Bana beni reddetmene sebep olan o korkunç şeyi söyle."

Merripen başını iki yana salladı.

"O zaman ikimize de işkence yapmaktan vazgeç," dedi titrek bir sesle. "Beni bırak, gitmeme izin ver."

"Yapamam," dedi hızla. "Yapamam, lanet olsun." Win sesini çıkaramadan onu öpmeye başladı.

Kalbi hızla atmaya başlayan Win'in dudakları çaresiz bir

iniltiyle aralandı. Burnuna duman ve onun erkeksi kokusu doldu. Dudakları ilkel bir açlıkla dudaklarına kapanmış, dili derinlikleri araştırıyordu. Dizlerinin üzerinde doğruldular, Win bedenini ona sımsıkı yapıştırdı. Ona değen her yeri acıyla kıvranıyordu. Tenini, elinin altındaki sert kasları tüm çıplaklığıyla hissetmek istiyordu.

Arzular alevlendi ve mantık tümüyle yok oldu. Kev burada, şu anda onu kadifelere yaslayıp dilediğini yapabilirdi. Win onu içine almak istiyordu, eteklerinin altında bir ateş yanıyor, içinden yükselen ısı onu kıvrandırıyordu. Genç adamın dudakları boynunda dolaşmaya başlayınca başı iyice geri gitti ve ona kolaylık sağladı. Merripen'in dudakları nabız atışlarını izledi, dili o hassas noktaya darbeler vurarak onu inletti.

Win yüzüne uzanıp parmaklarını onun çenesinde gezdirdi, tıraşın ardından hafifçe uzamış olan sert sakalları nazik avuçlarını örseliyor ve bu çok hoş bir haz yaşamasına sebep oluyordu. Merripen'in dudakları yeniden dudaklarını bulduğunda ise içi inanılmaz bir hazla doldu.

"Kev," diye fısıldadı öpücüklerin arasında. "Seni o kadar uzun zamandan beri seviyorum ki..."

Merripen'in dudakları sadece bu sözleri değil aynı zamanda duyguları da boğmak istermişçesine dudaklarının üzerine kapandı. Mümkün olan her şekilde onun tadını almaya, her bir milimi sahiplenmeye çabalıyordu. Win titreyerek öylece duruyordu, istediği ve ihtiyaç duyduğu tek şey Kev'di.

Kev bedenlerinin arasındaki sıcaklığı koparırcasına geri çekildiğinde genç kızın boğazından hafif bir inilti yükseldi.

Uzun bir süre ikisi de kıpırdamadı, ikisi de dengesini

bulmaya çalışıyordu. O arzu patlaması sona ererken Win onun sözlerini duydu. "Seninle yalnız kalamam. Bu tekrarlanmamalı."

İşte bu kadar, diye düşündü genç kız öfkelenerek, bu gerçekten inanılmazdı. Merripen ona olan duygularını açıklamayı reddediyor ve sebebini de açıklamıyordu.

"Pekâlâ," dedi Win ve ayağa kalkmaya çalışırken Merripen'in elini uzattığını gördü. "Hayır," dedi sabırsızlıkla onun elini iterken. "Yardımını istemiyorum." Eteklerini silkelemeye başladı. "Kesinlikle haklısın Merripen. Asla yalnız kalmamalıyız, sonuç hep aynı olacak: Sen ilk adımı atacaksın, ben karşılık vereceğim, sonra sen beni reddedeceksin. Ben sürekli olarak itilip çekilen bir oyuncak değilim Kev."

Merripen şapkasını bulup ona verdi. "Olmadığını biliyorum..."

"Seni tanımadığımı söyledin," diyerek öfkeyle devam etti Win sözlerine. "Ama sen de beni tanımadığının farkında bile değilsin. Kim olduğumdan çok eminsin, değil mi? Geçtiğimiz iki yılda çok değiştim. En azından nasıl bir kadına dönüştüğümü anlamaya çalışabilirdin." Koridorun sonuna gitti, kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakındı ve ana salona adımını attı.

Merripen onun peşinden ilerledi. "Nereye gidiyorsun?"

Win ona bakınca onun da en az kendisi kadar dağılmış ve bezgin olduğunu görerek rahatladı. "Gidiyorum. Sergilerden keyif alamayacak kadar kızgınım."

"Diğer taraftan gideceksin."

Merripen onu Crystal Palace'tan çıkarırken Win hiç konuşmadı. Kendini hiç bu kadar huzursuz ve hırçın hisset-

memişti. Ebeveynleri huzursuzluğun dalağın fazla çalışmasından kaynaklandığını söylerdi ve Win bugüne kadar bunun bir dalak meselesi olmadığını anlayacak bir tecrübe yaşamamıştı. Tek bildiği yanında yürümekte olan adamın da en az kendisi kadar kötü durumda olduğuydu.

Kev'in tek kelime dahi etmemesi sinirini bozuyordu. Hızlı ve sert adımlarına ayak uydurması ya da Win nefes nefese kalırken ona hiçbir şeyin olmaması da...

Rutledge'e vardıklarında Win sessizliği bozdu. Sesinin sakin çıkabilmesine sevindi. "İsteklerine uyacağım Kev. Bugünden itibaren ilişkimiz sadece dostça olacak. O kadar." İlk basamakta durarak ciddi bir yüz ifadesiyle ona baktı. "Bana bir şans verildi... Yeni bir yaşam şansı. Ve bunu sonuna kadar kullanacağım. Bunu sevgimi istemeyen ve ona ihtiyaç duymayan bir adamla harcamayacağım. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Cam süitlerindeki yatak odasına girdiğinde Amelia'yı içinden kurdeleler, ipekler ve kadın süslerinin sarkmakta olduğu üst üste yığılmış kutuların önünde buldu. Kapıyı kapatırken genç kadın yüzünde mahcup bir gülümsemeyle ona doğru döndü, kocasını görmek yüreğinin hızla çarpmasına sebep olmuştu. Yakasız gömleğinin üst düğmeleri açık olan Rohan'ın bedeni bir kedi çevikliğinde kaslara sahipti, yüzündeki duygusal ifade ise o erkeksi güzelliğini daha da çok ortaya çıkarıyordu. Amelia bir zamanlar değil böylesine egzotik bir varlıkla evli olmayı onunla ilgilenmeyi bile aklından geçirmemişti.

Cam'in bakışları Amelia'nın üzerinde gezindi, pembe kadife sabahlığı geceliğini ve çıplak uyluklarını gözler

önüne seriyordu. "Alışveriş macerasının başarıyla sonuçlandığını görüyorum."

"Bana ne olduğunu bilmiyorum," dedi Amelia özür dileyer gibi. "Müsrif olmadığımı sen de bilirsin. Sadece birkaç mendil ve çorap alacaktım ama..." Eliyle kutuları gösterdi. "Sanırım bugün çok açgözlüydüm."

Rohan'ın koyu tenli yüzünde bir tebessüm belirdi. "Daha önce de söylediğim gibi aşkım dilediğin kadar para harcayabilirsin. Denesen bile beni fakirleştiremezsin."

"Sana da bir şeyler aldım," dedi genç kadın yığını karıştırarak. "Kravatlar, kitaplar, bir Fransız tıraş sabunu... Gerçi bu konuyu seninle tartışmam gerekiyor ama..."

"Neyi tartışacağız?" Cam arkadan yaklaşarak onu boynundan öptü.

Amelia boynunda gezinen sıcak nefesin etkisiyle neredeyse söyleyeceği şeyi unutacaktı. "Tıraş olman konusunu," dedi dalgın bir sesle. "Bu aralar sakal moda. Bence keçisakalı denemelisin. Son derece etkileyici ve..." Cam'in dudakları aşağılara kayarken sözlerini tamamlayamadı.

"Gıdıklayabilir," diye mırıldandı Cam ve karısı ürperince güldü.

Amelia'yı yavaşça kendine doğru çevirerek gözlerinin içine baktı. Genç kadın onda bir farklılık olduğunu düşündü. Bugüne kadar hiç görmediği merak uyandırıcı bir hassasiyet.

"Cam," dedi dikkatle. "Bugün Merripen ile yaptığınız iş nasıl gitti?"

Cam'in kehribar rengi gözleri heyecanla ışıldadı. "Çok iyi. Bir sırrım var, *monisha*. Sana söyleyeyim mi?" Onu kendine çekip kollarının arasına aldı ve kulağına fısıldadı.

Bölüm On İki

Kev o akşam birkaç sebepten ötürü ateş püsküren bir şeytana benziyordu. Başlıca sebebi Win'in savurduğu tehdidi uygulamaya koymasıydı. Genç kız son derece dostça tavırlar sergiliyordu. Nazik, kibar, iyi... Merripen buna itiraz edemiyordu çünkü isteği yerine getirilmişti. Ama Win'in ona özlemle bakmasından daha kötü bir durum olabileceğini hiç akıl etmemişti. Bu ilgisizlikti.

Genç kız ona Leo ve Cam'e davrandığı gibi nezaket ve şefkatle yaklaşıyordu. Kev'e bir ağabeymiş gibi davranıyordu. Buna dayanmak çok zordu.

Hathaway'ler süitlerinin yemek salonunda toplanmışlardı, masaya otururken şakalaşıp gülüyorlardı. Yıllardan sonra ilk kez hep birlikte yemek yiyeceklerdi: Kev, Leo, Amelia, Win, Poppy ve Beatrix; tabii yanlarında Cam, Bayan Marks ve Dr. Harrow da vardı.

Bayan Marks bu duruma itiraz etmiş olsa da bütün aile birlikte yemek konusunda ısrar etmişti. "Hem," diye söze girmişti Poppy gülerek. "Nasıl davranmamız gerektiğini nereden bileceğiz? Birinin bizi bizden koruması gerek."

Bayan Marks duruma razı olmuştu, fakat şu an başka yerde olmayı istediği de açıktı. Mümkün olduğunca az

yer kaplamaya çalışıyordu, dar ve renksiz bedeni Beatrix ile Dr. Harrow'un arasına sıkışmıştı. Genellikle tabağına bakıyor olsa da Leo konuştuğunda başını kaldırıyordu. Gözlüğü gözlerini perdeliyordu ama Kev yine de onun Hathaway'lerin ağabeyinden hiç hoşlanmadığından şüpheleniyordu.

Görünüşe bakılırsa Bayan Marks ile Leo en nefret ettikleri kişilik özelliklerini birbirlerinde bulmuşlardı. Leo espriden anlayamayan, önüne geleni yargılayan insanlardan hiç hoşlanmazdı ve mürebbiyeye hemen bir isim takmıştı: Etekli şeytan. Bayan Marks da hovardalardan nefret ediyor, onları çekici değil iğrenç buluyordu.

Akşam yemeğinin sohbeti çoğunlukla Hathaway'lerin mucizevi bir yer olarak gördükleri Harrow'un kliniği ile ilgiliydi. Kadınlar mide bulandırıcı bir şekilde Harrow'a yaltaklanıyor, onun sohbetinden keyif alıyor ve tüm hayranlıklarını açıkça ortaya koyuyorlardı.

Kev içgüdüsel bir şekilde Harrow'dan nefret ediyordu, bunun nedeni doktor yüzünden mi yoksa Win'in sevgisini kaybetme tehlikesinden miydi bilemiyordu.

Tüm mükemmeliyetine rağmen Harrow'u küçümsemek istiyordu. Adam yüzünde çapkın bir tebessümle sohbeti takip ediyor ve kendini hiç de ciddiye almıyor gibi görünüyordu. Omuzlarında ciddi bir sorumluluk taşıyor - yaşam ve ölüm - ve bu yükün kolaylıkla üstesinden geliyordu. Şartlar ne olursa olsun uyum sağlayabiliyordu.

Aile sohbet ederek yemek yerken Kev suskun kalmayı tercih etti, sadece Ramsay Evi hakkında sorulan birkaç soruya cevap verdi. Dikkatle Win'i izleyip onun Doktor Harrow'a karşı ne hissettiğini anlamaya çalıştı. Genç kız her zamanki soğukkanlılığıyla davranıyordu ve yüz ifade-

sinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Bakışları buluştuğu anda aralarında bir bağlantı olduğunu anladı, ortak bir geçmişleri vardı. Kev doktorun bakışlarında bir şey daha gördü ve bu en kötüsüydü... Win'e olan ilgisinin bir yansımasıydı bu.

Bu korkunç derecede hoş geçen yemeğin ortalarına doğru Kev masanın bir ucunda oturmakta olan Amelia'nın çok sessiz olduğunu fark etti. Ona daha dikkatle bakınca renginin soluk, yanaklarının da terli olduğunu gördü. Hemen solunda oturduğu için hızla ona doğru eğilip fısıldadı: "Ne oluyor?"

Amelia dalgın gözlerle ona baktı. "Hasta," diye fısıldadı yutkunmaya çalışarak. "Ben çok... Ah, Merripen, masadan kalkmama yardım et."

Kev tek kelime etmeksizin iskemlesini geri itip onun kalkmasına yardım etti.

Masanın diğer ucunda oturan Cam onlara baktı. "Amelia?"

"Hasta," dedi Kev.

Cam endişeden gerilmiş bir yüzle yanlarında belirdi. Onu kucağına alıp diğer odaya götürürken Amelia muhtemelen hazımsızlık çektiğini ve kendisine ağır yaralıymış muamelesi yapmaması gerektiğini söylüyordu.

"Belki bir işe yararım," diyen Dr. Harrow peçetesini masaya bıraktıktan sonra masadan kalkarak onları izledi.

"Teşekkür ederim," dedi Win ona minnetle gülümseyerek. "Burada olduğun için çok mutluyum."

Harrow odadan çıkarken Kev kıskançlıkla dişlerini gıcırdatmamak için kendini zor tuttu.

Yemeğin geri kalanı pek ilgi görmedi ve aile oturma odasına geçerek Amelia'dan haber gelmesini beklemeye

başladı. Birinin ortaya çıkması sinir bozacak kadar uzun bir zaman aldı.

"Ne olmuş olabilir?" diye sordu Beatrix. "Amelia hiç hastalanmaz."

"İyi olacak," diyerek sakinleştirdi onu Win. "Dr. Harrow ona çok iyi bakacaktır."

"Belki ben de odalarına gitmeliyim," dedi Poppy. "Nasıl olduğunu sorarım."

Birileri bu fikre bir yorum yapamadan önce Cam eşikte belirdi. Şaşkın görünüyor ve aile fertleri etrafına toplanırken ela gözleri parlıyordu. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor gibi bir hali vardı. Gizlemeye çalışmasına rağmen yüzünde göz kamaştıran bir tebessüm belirdi. "Gadjenin bu durumu çok daha medeni bir şekilde açıklayacağından eminim," dedi. "Amelia hamile."

Ortamda bir anda kutlama çığlıkları yükseldi.

"Amelia ne dedi?" diye sordu Leo.

Cam'in tebessümü alaycıydı. "Bunun hiç de uygun bir durum olmadığına dair bir şeyler."

Leo usulca güldü. "Çocuklar hep böyledir. Yine de kardeşim yönetebileceği birinin daha ortaya çıkmasına bir süre sonra mutlu olacaktır."

Kev odanın diğer ucundan Win'e baktı. Yüzünde beliren istek büyüleyiciydi. Çocuk sahibi olmak istediğinden artık kesinlikle emindi. Genç kıza bakarken içini bir sıcaklık, bir sertlik kapladı ve bunun ne olduğuna geç de olsa anladı. Uyarılmıştı, bedeni Win'e istediğini vermek için kıvranıyordu. Onu kollarının arasına almak, sevmek, içini tohumlarıyla doldurmak istiyordu. Bu tepkisi son derece barbarca ve utanç vericiydi.

Win bakışlarını hissetmiş gibi ona baktı. İçten içe his-

settiklerini anlamış gibi bakıyordu ona. Ve sonra yavaşça başını diğer yöne çevirdi.

Cam oturma odasındakilerden müsaade isteyerek Amelia'nın yanına döndü. Genç kadın yatağın kenarında oturuyordu. Dr. Harrow onları yalnız bıraktı.

Cam kapıyı kapatıp çerçevesine yaslandı, şefkat dolu bakışları karısının küçük, gergin bedenindeydi. Bu konularda çok az bilgisi vardı. Hem Roman hem de *gadjo* kültüründe hamilelik ve doğum konusu kesinlikle kadının egemenliğindeydi. Karısının kontrol edemediği durumlardan büyük bir rahatsızlık duyduğunu da biliyordu. Bu durumdaki kadınların destek ve şefkate ihtiyaç duyduğunu da. Bu konuda ise ona karşı tükenmez bir kaynağa sahipti.

"Sinirli misin?" diye sordu Cam usulca ona yaklaşırken.

"Ah, hayır, hem de hiç. Bu normal bir şey, zaten olacağı belliydi..." Cam yanına oturup onu kollarının arasına alınca Amelia bir anda gözyaşlarına boğuldu. "Evet, biraz sinirliyim. Keşke... Keşke annemle konuşabilseydim. Bununla nasıl başa çıkacağımı tam olarak bilemiyorum."

Elbette. Amelia her konuyla başa çıkabilmeli, otoriter ve savaşçı bir tavır sergilemeliydi. Fakat hamilelik gün geçtikçe bağımlılık ve çaresizlik hissettiren bir durumdu ve sonunda doğa kesinlikle işi kendi ellerine alıyordu.

Cam dudaklarını onun ışıltılı, gül kokan koyu renk saçlarına bastırdı. Sırtını onun en sevdiği şekilde okşayarak, "Konuşman için tecrübesi olan birini bulacağız," dedi. "Leydi Westcliff olabilir mesela. Onu seversin ve o da sana karşı açıksözlü olacaktır. Ne yapmak üzere olduğunu düşünürsek... Sana bakmama, seni şımartmama ve sana her

istediğini vermeme izin vermen gerekiyor." Genç kadının biraz rahatladığını hissetti. "Amelia, aşkım," diye mırıldandı. "Bunu uzun zamandır istiyordum."

"Öyle mi?" Gülümseyerek ona biraz daha sokuldu. "Ben de. Gerçi daha uygun bir zamanda olmasını istiyordum, yani Ramsay Evi tamamlandıktan, Poppy nişanlandıktan, tüm aile yerine yerleştikten..."

"Güven bana, söz konusu senin ailen olduğunda hiçbir zaman uygun bir zaman olmayacak." Cam onu yavaşça çevirdi ve birlikte yatağa uzandılar. "Çok güzel, küçük bir anne olacaksın," diye fısıldadı ona sarılarak. "Mavi gözlerin, pembe yanakların ve içinde çocuğumu taşıdığın kocaman karnınla..."

"Karnım büyüdüğünde umarım ortalıkta beni erkekliğinin bir simgesi olarak gösterip herkese bunu anlatarak dolaşmazsın."

"Bunu yapmaya başladım bile *monisha*."

Amelia onun gülen gözlerinin içine baktı. "Bunun nasıl olduğunu anlayamıyorum."

"Sana evlendiğimiz gece anlatmamış mıydım?"

Genç kadın kıkırdayarak kollarını onun boynuna doladı. "Önlem aldığımdan bahsediyordum. O iğrenç tada sahip olan çayları içiyordum ve yine de hamile kaldım."

Cam, "Roman gücü," dedikten sonra onu tutkuyla öptü.

Amelia salonda çay içen kadınlara katılacak kadar iyileştiğinde erkekler Rutledge'in alt katındaki erkekler odasına indiler. Bu oda aslında otel konuklarına hizmet etmek adına yapılmıştı, fakat gözlemek ya da gözetlenmek isteyen

asiller ve yabancı ziyaretçiler için önemli bir uğrak yerine dönüşmüştü.

Tavanları huzur veren bir koyulukta ve alçaklıktaydı, yerler ise kalın Wilton halısıyla kaplıydı. Erkekler odası okumak, içmek, yemek yemek veya sohbet etmek için panellerle özel alanlara bölünmüştü. Ana boşluk yüksek arkalı kadife koltuklar, sigara kutuları ve gazetelerle dolu sehpalarla döşenmişti. Hizmetliler sükûnet içerisinde odada dolanıyor, sıcak brendi ve şarap servisi yapıyorlardı.

Boş olan sekizgen bölmelerden birine yerleştikten sonra Kev masadakilere brendi ısmarladı.

"Derhal Bay Merripen," dedi hizmetli telaşla isteği yerine getirmek için ilerlerken.

"Ne kadar iyi eğitilmiş bir personel," dedi Dr. Harrow. "Tüm konuklara ayrım yapmadan hizmet verdiklerine inanamıyorum."

Kev gözlerini kısarak ona baktı. "Neden yapmasınlar?"

"Sizin köklerinize sahip olan beylerin her yerde aynı hizmeti aldığınızı hayal edemiyorum."

"Pek çok işletmede insanların giysilerine ten renginden çok daha fazla önem veriliyor," dedi Kev ifadesiz bir tonlamayla. "Hizmetin bedelini ödediğim sürece bir Roman olmamla ilgilenmiyorlar."

"Elbette." Harrow huzursuz olmuştu. "Özür dilerim. Genellikle böyle düşüncesiz laflar etmem Merripen."

Kev başını sallayarak alınmadığını belirtti.

Harrow Cam'e dönerek konuyu değiştirmeye çalıştı. "Umarım Bayan Rohan'a bakması için size bir meslektaşımı önermeme izin verirsiniz. Londra'da pek çok ünlü uzman tanıdığım var."

"Elbette," dedi Cam hizmetlinin getirdiği brendi kadehini alarak. "Ama Londra'da uzun süre kalacağımızı sanmıyorum."

"Bayan Winnifred çocukları çok seviyormuş gibi görünüyor," dedi Harrow. "Onun durumunda sevecek yeğen ve kuzenlerin olması büyük bir şans."

Diğer üç adamın bakışları hızla ona çevrildi. Cam kadehini dudaklarına götürmekten vazgeçti. "Hangi durum?" diye sordu.

"Çocuk sahibi olamaz," diye açıkladı Harrow.

"Sen neden bahsediyorsun Harrow?" diye sordu Leo. "Senin başarılı çabaların sonucunda kardeşimin mucizevi iyileşmesi karşısında daha yeni sevinmedik mi?"

"Gerçekten iyileşti lordum." Harrow kadehine bakarken kaşlarını çattı. "Ama yine de her zaman hassas olacak. Bence asla gebe kalmaya uğraşmamalı. Bu büyük bir olasılıkla ölümüne sebep olur."

Bu açıklamayı ağır bir sessizlik izledi. Ancak genellikle ilgisiz bir tavır takınmayı seçen Leo buna tepkisiz kalamadı. "Kardeşimin bundan haberi var mı?" diye sordu. "Çünkü bana günün birinde evlenip çocuk sahibi olmayı umuyor gibi geldi."

"Bu konuyu onunla konuştum elbette," dedi Harrow. "Ona evleneceği adamın çocuksuz kalmayı kabullenen biri olması gerektiğini söyledim." Duraksadı. "Gerçi Bayan Hathaway henüz bu fikirle barışmaya hazır değil. Zaman içerisinde onu bu beklentilerinden vazgeçirebileceğimi umuyorum." Hafifçe gülümsedi. "Toplum öyleymiş gibi düşünse de her kadının mutlu olması için anne olması gerekmez."

Cam ona kararlı gözlerle baktı. "Büyük bir hayal kırıklığı yaşayacak."

"Evet. Ama Bayan Hathaway çocuksuz bir kadın olarak çok daha sağlıklı ve kaliteli bir yaşam sürecek. Durumunu kabullenmeyi öğrenecek. O güçlü biri." Devam etmeden önce içkisinden bir yudum aldı. "Bayan Hathaway muhtemelen kızıl humma geçirmeden önce de çocuk doğuramayacaktı. Çok dar bir çatısı var. Çok nazik, doğum için ideal bir tip değil."

Kev kadehi kafasına dikti ve kehribar renkli içkinin boğazını yakmasına izin verdi. Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı, bu piç kurusuna daha fazla tahammül edemeyecekti. Win'in "dar çatısı" bardağı taşıran son damlaydı. Homurdanarak izin istedikten sonra otelden çıkıp kendini karanlık sokaklara attı. Serin havayı içine çekti, şehrin iğrenç kokuları, kıpırtıları ve çığlıkları gece hayatının en belirgin belirtileriydi. Tanrım buradan uzaklaşmak istiyordu.

Win'i de yanına alıp taşraya götürmek istiyordu, taze ve sağlıklı yerlere. Temiz, titiz, korkunç bir mükemmelliğe sahip olan pırıltılı Dr. Harrow'dan uzağa. İçgüdüleri ona Harrow'un Win için hiç de güvenli biri olmadığını söyleyip duruyordu.

Ama kendisi de güvenli değildi.

Annesi doğumda ölmüştü. Win'i kendi bedeniyle öldürme düşüncesi, onun içinde büyüyen dölünün onu...

Bu düşünce ürpermesine neden oldu. En büyük korkusu ona zarar vermekti. Onu kaybetmek.

Kev onunla konuşmak, onun dinlemesini sağlamak, sahip olduğu sınırları kabullenmesinde ona yardımcı olmak istiyordu. Ama aralarına bir set çekmişti ve onu aşmaya korkuyordu. Harrow'un kusuru empati eksikliğiydi, Kev'inki de tam tersi. Çok fazla duygu ve çok fazla ihtiyaç...

Onu öldürmeye yetecek kadar.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Cam Kev'in odasına gitti. Merripen yürüyüşten yeni dönmüştü ve şehrin kokusu ceketine, saçlarına sinmişti.

Kev tıklatılan kapıyı açtıktan sonra kaşlarını çatarak eşikte durdu. "Ne var?"

"Harrow ile özel bir konuşma yaptım," dedi Cam ifadesiz bir yüzle.

"Ve?"

"Win'le evlenmek istiyor. Ama bunun sözde bir evlilik olacağını söylüyor. Win bunu henüz bilmiyor."

"Kahretsin," diye homurdandı Kev. "Onu da güzel nesneler koleksiyonuna katacak. Adam ilişkilerini yaşarken Win el değmemiş olarak kalacak..."

"Win'i çok iyi tanımıyorum," diye mırıldandı Cam. "Ama böyle bir anlaşmayı kabul edeceğini sanmam. Özellikle de sen ona bir alternatif sunarsan, *phral*."

"Onun sadece tek alternatifi var, ailesiyle güvende olmak."

"Bir tane daha var. Bunu ona sen sunabilirsin."

"Bu mümkün değil."

"Neden?"

Kev yüzünün yandığını hissetti. "Onunla ilişkiye girmeden duramam. Bunu başaramam."

"Hamileliği engelleyen birtakım önlemler var."

Merripen garip bir homurtu çıkardı. "Bunlar sende çok işe yaradı değil mi?" Hüzünle yüzünü sıvazladı. "Ona bir şey sunamamamın diğer sebeplerini de biliyorsun."

"Bir zamanlar ne şekilde yaşadığını biliyorum," dedi Cam kelimelerini özenle seçerek. "Ona zarar vermekten

korkmanı anlıyorum, fakat onun başka bir adamla gitmesine izin verebileceğini hiç sanmıyorum."

"Onun için en iyisi buysa..."

"Winnifred Hathaway için en iyinin Harrow gibi biri olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Onun gibi birinin olması," diyebildi Kev. "Benim gibi birinin olmasından iyidir."

Sezon sona ermemiş olsa da ailenin Hampshire'a dönmesine karar verildi. Amelia'nın durumu öncelikliydi - sağlıklı bir çevrede çok daha iyi olacaktı - ve Win ile Leo da Ramsay topraklarını görmek istiyorlardı. Tek sorun Poppy ile Beatrix'in sezonun kalanından feragat etme zorunluluklarıydı. Yine de ikisi de Londra'dan ayrılmanın onları mutlu edeceğini söylediler.

Kitaplar, hayvanlar ve vahşi bir yaratık gibi doğada koşuşturmaktan hoşlanan Beatrix'in bu tepkisi beklenmedik bir şey değildi. Ama Leo kendisine bir koca bulmak için sabırsızlanan Poppy'den böyle bir istek gelmesine şaşırmıştı.

"Sezondaki tüm seçenekleri gördüm," dedi Poppy Leo'ya büyük bir ciddiyetle Hyde Park'ta arabayla gezerlerken. "Hiçbiri şehirde kalmaya değmez."

Beatrix karşı koltukta kucağında kıvrılarak yatmış olan gelincik Dodger ile oturuyordu. Bayan Marks köşeye kaçmış dışarıdaki manzarayı seyrediyordu.

Leo bu kadar itici bir kadınla neredeyse hiç karşılaşmadığını düşünüyordu. Rahatsız edici, soluk, eklemleri belirgin, köşeli kemiklere sahip olan gergin, sorunlu ve kuru bir kadındı.

Catherine Marks erkeklerden nefret ediyordu. Kendi

cinsinin kusurlarının fazlasıyla farkında olan Leo onu bu yüzden hiç suçlamıyordu. Ama o bir kadına da benzemiyordu. Bir tek Poppy ve Beatrix ile yalnız kaldığında yumuşuyordu çünkü kızlar onun çok zeki, oldukça esprili olduğunu ve çok güzel gülümsediğini söyleyip duruyorlardı.

Leo mürebbiyenin dudaklarının hafifçe kıvrıldığını bile hayal edemiyordu. Dişlerinin olduğundan bile şüpheliydi çünkü onları hiç görmemişti.

"Manzarayı mahvedecek," demişti Leo sabah Poppy ile Beatrix gezilerine onun da katılmasını isteyince. "Manzarayı üzerine Ölüm Meleğinin gölgesi düşmeden daha çok seveceğimden eminim."

"Ona böyle korkunç isimler verip durma Leo," diye kızmıştı Beatrix. "Ben onu çok seviyorum ve sen ortalıkta yokken o çok nazik bir insan."

"Sanırım geçmişinde ona çok yanlış davranmış olan bir erkek var," dedi Poppy kısık sesle. "İşin aslı Bayan Marks'ın bir skandalın ardından mürebbiye olmak zorunda kaldığına dair birkaç dedikodu da duydum."

Leo konuyu merak etmişti. "Ne tür bir skandal?"

Poppy sesini daha da alçaltmıştı "İyi niyetini savurganca kullanmış."

"Hiç o tipte bir kadına benzemiyor," dedi Beatrix alışılmış tavrıyla.

"Kısık sesle konuş, Bea!" diye bağırmıştı Poppy. "Bayan Marks'ın duymasını istemiyorum. Hakkında dedikodu yaptığımızı düşünebilir."

"Ama hakkında dedikodu *yapıyoruz*. Hem ben onun öyle bir şey yapacağını hiç sanmıyorum... Yani biriyle... Hiç öyle bir kadın değil."

"Ben inanıyorum," demişti Leo. "Bu tür özelliklerini yitiren kadınlar genellikle o özelliklere sahip olmayanlardır."

"Anlayamadım," demişti Bea.

"Çekici olmayan kadınların daha kolay baştan çıkarılabildiğini söylüyor," demişti Poppy. "Ben aynı fikirde değilim. Hem Bayan Marks çekici olmayan bir kadın değil. O sadece biraz. . . Sert."

"Ve İskoç tavukları kadar zayıf," diye mırıldanmıştı Leo.

Araba Marble Kemeri'ni geçip Park Lane'e doğru ilerlemeye başladığında Bayan Marks bakışlarını dışarıda açmış olan çiçeklere dikmişti.

Leo tembel bakışlarla onu inceleyince aslında hoş bir profili olduğunu düşündü - gözlüğünü tutan minik, sivri uçlu, tatlı bir burun, hoş, yuvarlak bir çene. Çok kötü bir şekilde gerilmiş dudaklar ve o hep çatık duran kaşlar her şeyi mahvediyordu.

Dikkatini Poppy'ye çevirdi ve onun Londra'da kalmama isteğini deşmeye başladı. Onun yaşındaki başka bir kız sezon bitene kadar Londra'da kalıp tüm balolara katılmak için ısrarcı olurdu.

"Bana sezondaki seçenekleri anlat bakalım," dedi Poppy'ye. "Bir tanesi bile ilgini çekmedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbiri. Hoşlandığım birkaç tanesi ile tanıştım, mesela Lord Bromley ya da..."

"Bromley'mi?" diye tekrarladı Leo kaşlarını kaldırarak. "O senin iki katın yaşında. İlgini çeken daha genç biri yok muydu? Mesela bu yüzyılda doğmuş biri falan?"

"Bay Radstock vardı."

"İri ve hantal," dedi Leo o şişko domuzla tanışmış olduğunu hatırlayarak. Londra'nın yüksek sosyetesindekiler küçük bir gruptu aslında. "Başka kim var?"

"Lord Wallscourt, çok kibar ve dost canlısı ama... Tam bir tavşan."

"Meraklı ve sevimli mi?" diye sordu tavşanları çok seven Beatrix.

Poppy gülümsedi. "Hayır ama o kadar sıkıcı ki... Ah, tavşan gibi işte." Şapkasının kurdelelerini çenesinin altından bağlarken sözlerine devam etti. "Leo muhtemelen beklentilerimi düşürmemi isteyeceksin ama ben onları fazlasıyla düşürdüm zaten... Sana şunu söyleyeyim, bu seneki Londra sezonu tam bir hayal kırıklığıydı."

"Üzgünüm Poppy," dedi Leo tatlılıkla. "Keşke sana tavsiye edebileceğim biri olsaydı ama benim tanıdıklarım ya sarhoş ya da işe yaramaz. Mükemmel dostlar ama onlardan birinin eniştesi olmak istemem."

"Bu da sana bir soru sormamı gerektiriyor."

"Ya?" Onun tatlı ve ciddi yüzüne baktı, sakin ve sıradan bir yaşamın peşinden koşan mükemmel kardeşini bir süre seyretti.

"Sosyeteye girdim," dedi Poppy. "Ve birtakım söylentilere de tanık oldum..."

Leo'nun gülümsemesi kardeşinin ne öğrenmek istediğini anlayınca acı bir tebessüme dönüştü. "Benim hakkımda mı?"

"Evet. Gerçekten insanların söylediği kadar kötü müsün?"

Soru son derece özel olsa da Leo Beatrix ile Bayan Marks'ın da cevabı merakla beklediklerinin farkındaydı.

"Korkarım öyleyim hayatım," dedi geçmişte işlediği günahları kafasından geçirirken.

"Neden?" diye sordu Poppy her zamanki açıksözlülüğüyle.

"Kötü olmak çok daha kolay," dedi. "Özellikle de iyi olmak için hiçbir sebebi olmayanlar için."

"Peki ya cennete gitmek?" diye sordu Catherine Marks. Bu kadar sevimsiz bir kaynaktan çıkmış olmasa kadının sesinin hoş olduğu düşünülebilirdi. "Kendinizi biraz daha terbiyeli olmaya itmek için bu iyi bir sebep değil mi?"

"Duruma göre değişir," dedi Leo. "Cennet size ne ifade ediyor Bayan Marks?"

Kadın bu soruyu Leo'nun beklediğinden çok daha büyük bir ilgiyle düşündü. "Barış. Huzur. Günah, dedikodu ya da karmaşanın olmadığı bir yer."

"Bakın Bayan Marks, korkarım sizin cennetiniz benim cehennemim. Bu nedenle kötülüklerim devam edecektir." Poppy'ye döndü ve daha nazik bir sesle sözlerine devam etti. "Umudunu kaybetme kardeşim. Dışarıda seni bekleyen biri var. Bir gün onu bulacak ve istediğin her şeye sahip olacaksın."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Poppy.

"Hayır. Ama bunun senin durumundaki bir kıza söylenecek en güzel şey olduğunu düşünüyorum."

Poppy kıkırdayarak Leo'yu dürttü, Bayan Marks ise öfke dolu bakışlarını onun üzerine dikmişti.

Bölüm On Üç

Londra'daki son gecelerinde aile, Bay ve Bayan Hunt'ın Mayfair'deki evlerinde verdikleri özel bir partiye davetliydi. Bay Hunt İngiliz lokomotif işletmelerinin ortağı olan bir girişimciydi, bir kasabın oğlu olarak dünyaya gelmiş ve her şeyini çalışarak kazanmıştı. Yeni büyümeye başlayan yatırımcılar grubunun bir üyesiydi, uzun zamandır otoriteyi ellerinde tutan işadamları ve yöneticiler bu yeni oluşumdan huzursuzdu.

Hunt'ların yıllık bahar balosuna oldukça etkileyici ve karışık bir grup katılıyordu... Siyasetçiler, yabancılar, aristokratlar ve işadamları. Davetiyelerin çok kıymetli olduğu dilden dile dolaşıyordu, ona tepeden bakmayı tercih edenler bile Bay Hunt'ın gücünden yararlanabilmenin peşindeydiler.

Hunt Malikânesi özel teşebbüsün başarı sembolü olarak da tasvir edilebilirdi. Geniş, lüks, teknolojik açıdan gelişmiş bir yerdi, bütün odalar gaz lambalarıyla aydınlatılmış ve şu anda sadece Crystal Palace'da sergilenen modern alçı kalıplar her yeri doldurmuştu. Yere kadar uzanan pencereler dışarıdaki yürüyüş yollarına ve bahçeye geçmeyi kolay-

laştırıyordu, yer altından dolaşan karmaşık bir boru sistemiyle ısıtılan cam tavanlı sera ise başlı başına bir olaydı.

Hathaway'ler Hunt Malikânesine varmak üzereyken Bayan Marks işinin gereği olarak son hatırlatmalarını yapıyordu. Onlara dans kartlarını partiye sonradan katılacak beyefendiler olması şıkkını göz önünde bulundurarak hemen doldurmamalarını, eldivenlerini asla çıkarmamalarını, dansı bir başkasına söz vermemiş oldukları sürece bir dans teklifini asla reddetmemelerini öğütlüyordu. Ne olursa olsun bir beyefendiyle üç danstan fazlasını etmemelerini de - bu tür bir aşırı yakınlık hemen dedikoduların çıkmasına sebep olurdu.

Win Bayan Marks'ın bu öğütleri verirkenki dikkatinden çok etkilenmişti, kardeşlerinin onu aynı dikkatle dinlemesinden de. Bu üçlünün görgü denen karmaşık labirentte çok zorlu bir yol aldıkları her hallerinden anlaşılıyordu.

Win kardeşleriyle karşılaştırıldığında oldukça dezavantajlı durumdaydı. Uzun zamandır Londra dışında olduğu için sosyal görgü ve adetlerin de uzağında kalmıştı.

"Umarım hiçbirinizi utandırmam," dedi usulca. "Yine de hata yapma ihtimalimin çok yüksek olduğu konusunda sizi uyarmalıyım. Umarım bana da bir şeyler öğretirsiniz Bayan Marks."

Mürebbiye beyaz dişlerini ve yumuşak dudaklarını ortaya çıkaran bir gülümseme sergiledi. Win onun biraz kilo aldığı takdirde oldukça güzel bir kadın olacağını düşünmeden edemedi. Kadın, "Senin doğal bir düzgünlüğün var," dedi Win'e. "Mükemmel bir hanımefendi gibi davranacağından hiç kuşkum yok."

"Ah, Win asla hata yapmaz," dedi Beatrix.

"Win bir azizedir," diye onayladı Poppy. "Çok yorar ama ona tahammül etmeye çalışıyoruz."

Win onlara gülümsedi. "O zaman şunu bilin," dedi yine kısık bir sesle. "Balo sona ermeden en azından üç görgü kuralını kırmayı düşünüyorum."

"Hangi üç?" diye sordu Poppy ile Beatrix aynı anda. Bayan Marks ise insanın neden bilerek böyle bir şey yapacağını çözmeye çalışıyordu.

"Henüz karar vermedim." Win eldivenli ellerini kucağında kenetledi. "Fırsatların teker teker karşıma çıkmasını bekleyeceğim."

Misafirler içeri girince hizmetçiler pelerinleri, şalları, erkeklerin şapka ve paltolarını aldılar. Cam ile Merripen'in yan yana durarak aynı jestlerle paltolarını çıkarışlarını seyreden Win'in yüzünde tuhaf bir tebessüm belirdi. Onların kardeş olduğunu kimsenin nasıl anlamadığını gerçekten merak ediyordu. Aynı değillerdi ama akraba oldukları çok belliydi. Aynı uzun atletik bedene sahiplerdi, Cam biraz daha uzun ve zayıftı, Merripen ise kaslı bir boksörün yapısına sahipti.

En büyük farklılıkları fiziksel özelliklerinden biri değil dünyaya bakış açılarıydı. Cam keyif dolu bir hoşgörüye, cazibeye ve kurnazca bir güvene sahipti. Merripen ise hırpalanmış haysiyeti, içinde yanan ateş ve en önemlisi de duygularını belli etmemek için gösterdiği umutsuz çabanın ağırlığı altında eziliyor gibiydi.

Ah, onu nasıl da istiyordu. Ama bir gün başarsa bile onu kazanmak kolay olmayacaktı. Win bu durumun avuçlarının arasındaki vahşi bir yaratığı tatlı dille yola getirmek gibi bir şey olduğunu düşünüyordu: Sonu gelmeyen ileri

gidişler ve geri çekilişler, beraberinde korkuyu getiren bir açlık ve ihtiyaç.

Onu bu ışıltılı kalabalığın arasında siyah ve beyazdan oluşan gece giysileriyle görünce her zamankinden çok daha fazla istemişti. Merripen kendini etrafındaki insanlardan daha aşağıda görmüyordu, fakat onlardan biri olmadığını da biliyordu. Her zaman aynı fikri paylaşmasa da onların nelere değer verdiğini biliyordu. *Gadjo* dünyasına fazlasıyla uyum sağlamıştı - o içinde bulunduğu her koşula uyum sağlayabilecek biriydi. Win içten içe keyiflenerek düşündü: Kaç kişi hem vahşi bir atı eğitebilir hem eliyle taştan bir çit yapabilir hem Yunan alfabesini ezberleyebilir hem de ampirizm ve rasyonalizmin göreceli felsefi esaslarını tartışabilirdi? Bir malikânede doğmadığı halde orayı inşa edip işletmeyi büyük bir başarıyla yerine getirdiğinden söz etmeye bile gerek yoktu.

Kev Merripen inanılmaz derecede gizemli bir adamdı. Onun tüm sırlarını öğrenmek ve korunaklı kalbine ulaşmak Win'in saplantısı olmuştu.

Etrafa göz atıp derinden gelen müziğin önünde kahkahalar atarak sohbet eden misafirlere bakınca içini bir hüzün kapladı. Bu kadar eğlenceli bir yerde o hâlâ odadaki en ulaşılmaz erkekle yalnız kalmayı istiyordu.

Duvar süsü olmaya hiç niyeti yoktu. Dans edecek, kahkahalar atacak ve hasta yatağında yıllar boyunca hayal ettiği her şeyi yapacaktı. Ve bu Merripen'i kızdırır ya da kıskandırırsa daha da mutlu olacaktı.

Win pelerinini çıkardıktan sonra kız kardeşleriyle birlikte ilerledi. Hepsi açık renkli satenlere bürünmüştü... Poppy pembe, Beatrix mavi, Amelia lavanta, kendisi de beyaz giymişti. Elbisesi çok rahatsızdı, Poppy gülerek bu-

nun iyi bir şey olduğunu söylemişti, rahat bir elbise asla şık olamazdı. Kıyafetin üst kısmı çok dardı, yakası da oldukça açık bir dikdörtgendi. Belden aşağısı da çok ağırdı, üç ayrı kattan oluşan volanlı bir etekti. Ama esas rahatsızlık yaratan korsesiydi. Uzun zamandır kullanmadığı için bu sıkılığa tahammülü yoktu. Aslında korse oldukça gevşek bağlanmıştı ama yine de bedenini sıkıştırıyor, göğüslerini yapay bir şekilde yukarı doğru itiyordu. Bu aslında oldukça uygunsuz bir görüntüydü ama her nedense korsesiz dolaşmak uygunsuz olarak algılanıyordu.

Merripen'in tepkisini görünce tüm bu sıkıntılara değdiğini düşündü. Dekolteli balo elbisesini görünce ifadesi değişen Kev onu saten ayakkabılarının ucundan yüzüne kadar inceledi. Bakışları birkaç dakikadan uzun bir süre boyunca göğüslerinde asılı kaldı. Göz göze geldiklerinde Win orada bir kıvılcımın çaktığını fark ederek ürperdi ve güç de olsa bakışlarını ondan kaçırmayı başardı.

Hathaway'ler parke zemini aydınlatan avizenin ışığı eşliğinde yollarına devam ettiler.

Win yanında ilerlemekte olan Dr. Harrow'un, "Ne kadar olağanüstü bir bayan," diye mırıldandığını duydu. Bakışları misafirlerini karşılamakla meşgul olan ev sahibesi Bayan Annabelle Hunt'a kaydı.

Bayan Hunt'la hiç tanışmamıştı ama yapılan tasvirlerden onu hemen tanımıştı. İngiltere'nin en güzel kadınlarından biriydi, ince şekilli bedeni, dolgun kirpiklerin örttüğü mavi gözleri, bal ve altın gibi parlayan saçlarıyla orada duruyordu. Onu olduğundan da güzel gösteren şey etrafına yansıttığı canlılık ve parıltıydı.

"Yanında duran da kocası," diye mırıldandı Poppy. "Korkunç görünüyor ama nazik biri."

"Ben farklı düşünüyorum," dedi Leo.

"Onun korkunç olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Win.

"Nazik olduğunu düşünmüyorum. Ne zaman karısıyla aynı odada olsam gözlerini beni öldürmek istermiş gibi üzerime dikiyor."

"Pekâlâ," dedi Poppy. "İnsan onu bu yüzden yargılayamaz." Win'e eğilerek sözlerine devam etti. "Bay Hunt karısına vurgundur. Onlarınki bir aşk evliliği."

"Ne kadar demode," dedi Dr. Harrow sırıtarak.

"Karısıyla dans bile eder," dedi Beatrix. "Ki eşlerin bunu yapmaması gerekir. Ama insanlar servetini göz önünde bulundurarak onun bu tavrına katlanıyorlar."

"Belinin inceliğine bak," diye mırıldandı Poppy. "Hem de üç doğumdan sonra... İki tanesi de oldukça iri erkek çocuğu."

"Bayan Hunt ile sıkı korseler hakkında bir konuşma yapmam gerekecek," dedi Dr. Harrow kısık sesle.

Win bir kahkaha attı. "Korkarım sağlıkla moda arasında bir seçim yapmak bir kadın için hiç de kolay değil. Bu gece korse giymeme izin vermiş olmana hâlâ şaşıyorum."

"Ona ihtiyacın yok," dedi gri gözleri ışıldayarak. "Senin doğal belin Bayan Hunt'ın korseli belinden daha kalın değil."

Win Julian'ın yakışıklı yüzüne bakarak gülümsedi, o yanındayken kendini güvende hissediyordu. Onunla ilk tanıştığı gün de bunu hissetmişti. Adam ona ve klinikteki herkese tanrısal bir figür gibi görünüyordu. Win hâlâ onun etten kemikten bir adam olabileceğine inanmıyordu. Daha sık yalnız görüşseler buna inanır mıydı onu da bilemiyordu.

"Kayıp, gizemli Hathaway kardeşi!" diye heyecanlı bir karşılama yaptı Bayan Hunt Win'in ellerini eldivenli ellerinin arasına alarak.

"O kadar gizemli sayılmaz," dedi Win gülümseyerek. "Bayan Hathaway, sonunda sizinle tanışabilmek ve sizi bu kadar sağlıklı görmek ne büyük bir keyif."

"Bayan Hunt seni hep sordu," dedi Poppy Win'e. "Biz de senin gösterdiğin her gelişmeden onu haberdar ederdik."

"Teşekkür ederim Bayan Hunt," dedi Win utangaç bir ifadeyle. "Şimdi çok iyiyim ve evinizde misafir olmak benim için bir onur."

Bayan Hunt baş döndüren bir şekilde gülümsedikten sonra ellerini Cam'e uzatarak konuşmasına devam etti. "Ne asil tavırlar. Bay Rohan, Bayan Hathaway'in kardeşlerinin popülerliğini daha da arttıracağını düşünüyorum."

"Bu korkarım seneye kaldı," dedi Cam hemen. "Bu balo bizim için sezonun sonu. Bir hafta içerisinde hep birlikte Hampshire'a gidiyoruz."

Bayan Hunt yüzünü astı. "Bu kadar çabuk mu? Ama sanırım bu olması gereken bir şey. Lord Ramsay evini görmek isteyecektir."

"Evet, Bayan Hunt," dedi Leo. "Pastoral ortamlara bayılıyorum. İnsan başka bir yerde asla bu kadar çok koyunu bir arada göremez."

Bayan Hunt'ın kahkahasını duyan kocası da sohbete katıldı. "Hoş geldiniz lordum," dedi Leo'ya. "Dönüş haberiniz Londra'nın her yanında kutlamalara sebep oluyor. Anladığım kadarıyla kumarhaneler ve şarap evleri yokluğunuzdan çok etkilendiler."

"O zaman ekonomiyi yeniden canlandırmak için elimden geleni yapacağım," dedi Leo.

Simon Hunt hafifçe sırıttı. "Bu çocuğa çok şey borçlusun," dedi Leo'ya, dönüp Merripen'in elini sıkarken. Kev her zamanki gibi grubun dışında duruyordu. "Westcliff ve diğer komşu arazi sahipleri Merripen'in Ramsay arazilerinde kısa sürede büyük bir gelişme kaydedilmesini sağladığını söylüyorlar."

"Ramsay adı başarı kelimesiyle pek sık yan yana gelmez," dedi Leo. "Merripen'in başarısı bu yüzden çok daha etkileyici."

"Belki de gecenin ilerleyen saatlerinde…" dedi Hunt Merripen'e. "Aldığın döven makinesi hakkındaki görüşlerini benimle paylaşırsın. Lokomotif işleri rayına oturdu, şimdi tarım aletleri konusunda birtakım girişimlerde bulunmak istiyorum. Yeni bir döven makinesinin yapıldığını ve samanların buhar gücüyle basıldığını duydum."

"Tüm tarım süreci makineleşiyor," dedi Merripen. "Biçerdöverler, kesiciler, bağlayıcılar… Pek çok prototip yeni alanda sergileniyor."

Hunt'ın koyu renkli gözleri ilgiyle parladı. "Daha fazlasını dinlemeyi çok isterim."

"Kocam makinelere hayrandır," dedi Bayan Hunt gülerek. "Korkarım diğer tüm ilgi alanları gölgede kaldı."

"Hepsi değil," dedi Hunt yumuşacık bir sesle. Karısına bakış şekli kadının yanaklarının kızarmasına sebep oldu.

Çok eğlenen Leo ortamı yumuşatarak, "Bay Hunt, sizi kardeşimin sağlığını kazanmasını sağlayan Dr. Harrow ile tanıştırmak isterim," dedi.

"Bu bir onur," diyen Dr. Harrow Hunt'ın elini sıktı.

"Karşılıklı," dedi Hunt adamın elini sıkmaya devam ederken. Ancak doktora garip bir bakış fırlattı. "Siz Fransa'daki kliniği işleten Harrow'sunuz değil mi?"

"Evet."

"Ve hâlâ orada mı oturuyorsunuz?"

"Evet, programımın izin verdiği zamanlarda İngiltere'ye arkadaşlarımı ziyaret etmeye geliyorum."

"Rahmetli eşinizin ailesiyle tanışmıştım," diye mırıldandı Hunt ona sert sert bakarak.

Harrow birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra pişmanlıkla tebessüm etti. "Lanham'lar. Muhterem insanlardır. Onları yıllardır görmedim. Anlarsınız işte, anılar…"

"Anlıyorum," dedi Hunt usulca.

Win iki erkeğin arasındaki uyumsuzluğu ve uzun duraksamaları izlerken şaşkına dönmüştü. Ailesine ve Bayan Hunt'a baktı, onlar da ne olduğunu anlamamışlardı.

"Pekâlâ, Bay Hunt," dedi Bayan Hunt canlı bir sesle. "Yine dans ederek herkesi şoke edecek miyiz? Birazdan vals çalmaya başlayacaklar… Ve sen de benim ideal partnerimsin."

Hunt'ın tüm dikkati hemen kendisiyle flört eden karısına yöneldi. Gülümseyerek, "Sen ne istersen aşkım," dedi.

Harrow Win'in gözlerinin içine baktı. "Uzun zamandan beri vals yapmadım," dedi. "Dans kartında bana yer ayırabilir misin?"

"Adın zaten yazılı," dedi genç kız elini uzatılan kolun üzerine koyarak. Hunt'ların peşinden ana salona geçtiler.

Poppy ile Beatrix'in etrafı hemen müstakbel partnerlerle çevrelenmişti. Cam elini Amelia'nın eldivenli elinin üzerine koydu. "Eğer şoka sebep olan tek kişi Hunt olursa lanetlenirim. Gel ve benimle dans et."

"Korkarım bu kimseyi şoke etmeyecek," dedi Amelia tereddüt etmeden kocasıyla birlikte ilerlerken. "İnsanlar

zaten bizim başka bir şey yapmayacağımızı çoktan fark ettiler."

Leo kısık gözlerle yan salona geçenleri izlerken Merripen'e döndü. "Merak ediyorum, Hunt Dr. Harrow hakkında acaba ne biliyor? Onu bunu sorabilecek kadar iyi tanıyor musun?"

"Evet," dedi Merripen. "Ama tanımasam bile bana söylemesini sağlamadan buradan ayrılmazdım."

Bu Leo'nun kıs kıs gülmesine sebep oldu. "Şu koca salonda Simon Hunt'a bir şey yaptırmayı düşünen tek kişi sensin. O lanet olası piçin teki."

"Ben de öyleyim," dedi Merripen yüzünü buruşturarak.

Güzel bir baloydu ya da Merripen mantıklı bir insan gibi davranmaya çalışsaydı güzel bir balo olacaktı. Sürekli olarak Win'i gözlüyor ve bunu gizleme gereği bile hissetmiyordu. Win gruplar arasında dolaşıyordu, Kev de Bay Hunt'ın dahil olduğu bir grupla sohbet ediyordu ama bakışlarını genç kızdan ayırmıyordu.

En az üç kez Win'in yanına dans etmek üzere farklı erkekler yaklaştı, fakat Kev her seferinde ateş saçan gözlerini üzerlerine dikerek adamları gönderdi.

Genç kızın tüm taliplerini dağıttı.

Bayan Marks bile onu durduramadı. Merripen'e onun şaperonluğuna ihtiyaç olmadığını, kendisinin durumu zaten kontrol altında tuttuğunu söyledi. Kev ona o zaman şaperonluğunu daha iyi yapmasını ve istenmeyen erkekleri ondan hemen uzaklaştırmasını söyledi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye fısıldadı Win, Merripen öfkeyle başka bir erkeği daha utandırarak uzaklaş-

tırdığında. "Onunla dans etmek istiyordum! Ona bunu yapacağıma dair söz vermiştim!"

"Onun gibi bir pislikle dans etmeyeceksin," diye homurdandı Merripen.

Genç kız şaşkınlıkla başını salladı. "Saygın bir aileden gelen bir vikont. Buna nasıl bir itirazın olabilir?"

"O Leo'nun arkadaşı. Bu da yeterli sebeptir."

Win öfkeyle ona baktı. Sakin kalmakta zorlandığı ifadesinden belli oluyordu. Aslında bu işte her zaman çok başarılıydı ama son zamanlarda giderek zorlanıyordu. Tüm duyguları su yüzüne çıkıveriyordu. "Gecemi mahvetmeye uğraşıyorsan mükemmel bir iş çıkarıyorsun. Ben dans etmek istiyorum, sense yanıma yaklaşan herkesi korkutuyorsun. Beni yalnız bırak." Ona arkasını döndü ve Julian Harrow'un yaklaştığını görünce rahatladı.

"Bayan Hathaway," dedi genç adam. "Bana sizinle..."

"Evet," dedi Win, adam daha cümlesini bitiremeden. Kolunu tuttu ve onun kendisini dönerek vals yapan çiftlerin arasına götürmesine izin verdi. Başını hafifçe çevirerek Merripen'in kendisine baktığını görünce ona en korkutucu bakışını attı. O da ona kaşlarını çattı.

Win yürürken hayal kırıklığıyla dolu bir kahkahanın boğazından yükseldiğini hissetti. Kev'in yeryüzündeki en sinir bozucu erkek olduğunu düşünerek bu kahkahayı yutmaya çalıştı. O azgın bir köpeğe benziyordu, onunla ilişkiye girmeyi reddediyor, bu arada onun herhangi bir ilişkiye girmesini de engelliyordu. Ne kadar dayanıklı bir adam olduğunu çok iyi biliyordu ve bu iş yıllarca sürebilirdi. Hatta sonsuza kadar. Win bu şekilde yaşayamazdı.

"Winnifred," dedi Julian Harrow, gri gözlerinde endişeli bir ifade belirmişti. "Sıkıntı duymanı gerektirmeyecek

kadar hoş bir gece geçiriyoruz. Hangi konuda tartışıyordunuz?"

"Önemli bir şey değil," dedi hoş bir sesle konuşmaya çabalayarak ama gerginliğini daha çok ortaya koymuştu. "Aile meselesi."

Win reveransını yapınca Julian karşısında eğildi ve sonra onu kollarının arasına aldı. Eli genç kızın sırtına kaydı ve dansı mükemmel bir şekilde idare etmeye başladı.

Julian'ın dokunuşu Win'in kliniğe dair anılarını canlandırdı... Harrow'un onu yardımlarıyla cesaretlendirmesini, ihtiyaç duyduğu anda yanında olmasını, programında başarıyla ilerlediğinde yaptığı kutlamaları. İyi, nazik ve ileri görüşlü bir adamdı. Yakışıklıydı. Win onun kadınların bakışlarından etkilenmediğinin de farkındaydı. Odadaki bekâr kızların hepsi böylesine muhteşem bir taliple bir arada olmak için her şeylerini verirlerdi.

Onunla evlenebilirim, diye düşündü. Tek bir hamlesiyle bunun olabileceğini net bir şekilde belirtmişti Julian. Doktorun karısı olup Güney Fransa'da yaşayabilir, hatta ona klinikte bile yardım edebilirdi. Kendi durumunda olan acı çeken insanlara yardım etmek... Hayatta pozitif bir şeyler yapmak... Şu anki halinden daha iyi olmaz mıydı?

Tüm bunlar sahip olamayacağı bir adamı sevmekten çok daha iyiydi. Ona bu kadar yakın olursa daha çok acı çekecek ve boğulacaktı. Merripen'den nefret etmeye bile başlayabilirdi.

Julian'ın kollarında rahatladığını hissetti. Umutsuzluğu ve öfkesi söndü, müziğin ve valsın ritmi onu sakinleştirdi. Doktor onu dans salonunda diğer dansçıların arasında hiçbir yere çarpmadan dikkatle döndürmeye devam etti.

"Hep bunu hayal etmiştim," dedi Win. "Bunu yapabilmeyi... Herkes gibi."

Belindeki el sıkılaştı. "Ve yapıyorsun. Ama herkes gibi değilsin. Sen buradaki en güzel kadınsın."

"Hayır," dedi gülerek.

"Evet. Eski ustaların çalışmalarındaki meleklere benziyorsun. Hatta *Uyuyan Venüs*'e. O resmi biliyor musun?"

"Korkarım hayır."

"Seni bir gün onu görmeye götürürüm. Gerçi biraz şoke edici bulabilirsin."

"Sanırım bu çalışmada Venüs çıplak." Win görmüş geçirmiş bir tavırla konuşmaya gayret etmişti ama yine de kızarmasına engel olamadı. "Bu tür güzellik tasvirlerinde neden çıplaklık olduğunu anlayamıyorum, bir örtü etkiyi bu kadar mı azaltıyor?"

"Yeryüzünde örtüsüz kadın formundan daha güzel bir şey yoktur," diyerek güldü Julian, onun daha da kızardığının farkındaydı. "Seni açıksözlülüğümle utandırdım mı? Üzgünüm."

"Üzüldüğümü hiç sanmıyorum. Bana kalırsa sadece dikkatimi dağıtmak istedin." Julian ile flört etmek değişik bir his uyandırıyordu.

"Haklısın. Dengeni biraz kaybetmeni de istedim."

"Neden?"

"Çünkü beni ne yapacağı belli olan sıkıcı Dr. Harrow'dan daha farklı bir gözle görmeni istiyorum."

"Bu söylediklerinin hiçbiri değilsin," dedi genç kız gülerek.

"Güzel," diye mırıldandı Harrow gülümseyerek.

Vals sona erdi ve beyefendiler partnerlerini yerlerine götürürken piste yeni çiftler geldi.

"Burası çok sıcak ve kalabalık," dedi Julian. "Benimle dışarı kaçarak küçük bir skandal yaratmak ister misin?"

"Buna bayılırım."

Julian onu bir yanı büyük saksılı bitkilerle kısmen kapatılmış olan bir köşeye götürdü. Ellerine geçen ilk fırsatta onu salondan çıkarıp büyük cam seraya soktu. Burası yürüyüş yolları, iç mekân ağaçları, çiçekler ve banklarla doluydu. Seranın ilerisinde Mayfair'deki diğer evlere ve bahçeye bakan geniş bir teras vardı. Şehir uzaktaydı, bacalardan tüten dumanlar gecenin karanlığına karışıyordu.

Banklardan birine oturdular. Julian'ın yüzü ona kısmen dönüktü. Ay ışığı fildişi rengindeki teninde ışıltılar yaratıyordu. "Winnifred," diye mırıldandı, kısık çıkan sesinde çok samimi titreşimler vardı. Win onun gri gözlerinin içine baktığı anda kendisini öpeceğini anladı.

Ama Harrow Win'in eldivenlerinden birini büyük bir özenle çıkararak onu şaşırttı, ay ışığı siyah saçlarında parlıyordu. İnce elini dudaklarına götürerek parmaklarının üzerini, sonra da elini çevirerek bileğini öptü. Bu şefkat gösterisi genç kızın gardını indirmesine neden oldu.

"İngiltere'ye neden geldiğimi biliyorsun," dedi yumuşacık bir sesle. "Beni daha iyi tanımanı istedim sevgilim, klinikte mümkün olmayan bir şekilde. Ben..."

Yakından gelen bir ses Julian'ın konuşmasını keserek başını kaldırmasına sebep oldu.

İkisi birden gelen kişiye baktılar.

Gelen elbette ki Merripen'di, bu iri ve karanlık adam kızgın adımlarla üzerlerine doğru geliyordu.

Win'in çenesi seğirdi, buna inanamıyordu. Onu buraya kadar takip mi etmişti? Kendini avlanan bir yaratık gibi

hissetti. Tanrı aşkına bu öfkeli adamdan kaçabileceği bir yer yok muydu?

"*Git... Buradan*," dedi kelimeleri öfkeyle vurgulayarak. "Şaperonum değilsin."

"Şaperonunla birlikte olmalıydın," diye tersledi onu Merripen. "Onunla değil."

Win duygularına hükmetmekte bu kadar zorlandığını hiç hatırlamıyordu. Onları bastırarak ifadesiz bir tavır takındı. Yine de içinde yükselmekte olan sabırsız öfkeyi hissediyordu. Julian'a döndüğünde sesi titriyordu. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz Dr. Harrow? Merripen ile halletmemiz gereken bir konu var."

Julian bir Merripen'e bir ona baktı. "Bunu yapmam gerektiğinden pek emin değilim," dedi usulca.

"Gecemi mahvediyor," dedi Win. "Ve buna son verebilecek tek kişi benim. Lütfen kısa bir süre beni onunla baş başa bırakın."

"Pekâlâ." Julian banktan kalktı. "Seni nerede bekleyeyim?"

"Salona dönün," dedi Win, Julian'la tartışmak zorunda kalmadığı için mutluydu. "Teşekkür ederim, Dr. Harrow."

Julian'ın gidişiyle ilgilenmedi, Merripen'e odaklanmıştı. Ayağa kalktı ve öfkeyle kaşlarını çatarak ona doğru ilerledi. "Beni delirtiyorsun!" diye bağırdı. "Buna bir son vermeni istiyorum Kev! Ne kadar komik olmaya başladığının farkında mısın? Ya da bu gece ne kadar kötü tavırlar sergilediğinin?"

"*Ben* mi kötü tavırlar sergiliyorum?" diye gürledi. "Şerefine gölge düşürmek üzereydin."

"Belki de bunu yapmak istiyorumdur."

"Bu çok kötü," dedi genç kızın kolunu yakalamak üzere elini uzatarak, onu içeri götürmeye hazırlanıyordu. "Çünkü senin güvende olmanı sağlamaya kararlıyım."

"Bana dokunma!" Win ondan kurtulmak için kıvrandı. "Yıllardır güvendeyim. Güvenle yatağa tıkılarak herkesin hayattan zevk almasını izledim. Bir ömre yetecek kadar uzun bir süre *güvende* yaşadım Kev. İstediğin şey sevilmeden yalnız başıma yaşamamı sağlamaksa cehennemin dibine kadar yolun var."

"Hiçbir zaman yalnız değildin," dedi Kev sertçe. "Hiç sevgisiz kalmadın."

"Bir *kadın* olarak sevilmek istiyorum. Bir çocuk, kardeş ya da hastalıklı olarak değil..."

"Ben seni hiç öyle..."

"Belki de sen böyle bir sevgiyi hissetmeye muktedir değilsindir." Win yaşadığı hayal kırıklığıyla bu kez yepyeni bir hisse kapılmıştı. Birini incitme isteğine. "Bu senin içinde yok."

Merripen cam seradan yansıyan ay ışığının altına doğru kaydı, Win onun yüzünde beliren ifadeyi görünce şoka girdi. Birkaç kelime ile onu bu hale getirebiliyordu demek ki. Onun birazdan acımasız pençesini üzerine savuracağını düşünerek bir adım geriledi.

Kev onu ansızın kollarının arasına aldı. "Cehennemin ateşi bin yıl boyunca yansa yine de sana günün her dakikasında hissettiğimin yanına bile yaklaşamaz. Seni o kadar çok seviyorum ki bundan haz alamıyorum. Sadece işkence çekiyorum. Sana karşı hislerimin milyonda birini bile göstermeye kalkışsam bu seni öldürmeye yetecek. *Ve benim kollarımda ölmendense o ruhsuz, soğuk piç kurusunun kolları arasında yaşamanı görmeyi seçmek* beni fazlasıyla çileden çıkarıyor."

Win onun ne söylediğini ve imalarını tam olarak algılayamadan önce Merripen'in dudakları dudaklarını vahşi bir açlıkla esir aldı. Bir ya da iki dakika boyunca Win kıpırdayamadı, sadece orada çaresizlik içerisinde dağılmaya devam etti, mantığı yok olmuştu. Bayılacak gibiydi ama bunun hastalığıyla bir alakası yoktu. Elleri yavaşça Kev'in ensesine doğru yükseldi, yakasının altındaki gergin kaslara, ipek gibi dökülen saçlara dokundu.

Parmakları şuursuzca ensesini okşayarak nefesinde hissettiği öfkeyi yatıştırmaya çalışıyordu. Dudaklarının tadı baş döndürücü bir lezzetteydi. Ancak çok geçmeden birdenbire bu çılgınlık sona erdi ve Kev ona karşı daha nazik olmaya başladı. Titreyen elleriyle yüzüne dokundu, yanaklarını okşadı ve aç dudakları dudaklarından ayrılıp göz kapaklarını, burnunu ve alnını öptü.

Onu kendine doğru daha da çekerken Win seranın duvarına yaslanmak zorunda kaldı. Çıplak omuzları soğuk cam panele yapışırken inledi, tüyleri diken diken olmuştu. Ama Kev'in vücudu sıcacıktı ve boynunda, göğüslerinin üzerinde gezinen dudakları yakıcıydı.

Merripen iki parmağını korsajın içine sokarak göğsünü hafifçe okşadı. Ancak bu yeterli değildi. Sabırsızlıkla korseyi çekiştirirken, Win gözlerini kapadı ve soluk soluğa kalmış olsa da ona hiç karşı koymadı.

Göğsü serbest kalınca Merripen tatminkâr bir tavırla homurdandı ve Win'i biraz yukarı kaldırarak dudaklarını göğsüne bastırdı.

Win çığlık atmamak için dudağını ısırmak zorunda kaldı. Dilinin her bir darbesi ayak parmaklarına dek ürpermesine neden oluyordu. Biri eldivenli diğeri eldivensiz olan

ellerini genç adamın saçlarının arasına soktu, dudaklarının o şefkat dolu uyarıları tüm bedenini sızlatıyordu.

Göğüs ucu sertleşince Kev yeniden onun boynuna döndü ve dudaklarını o muhteşem cildin üzerinde gezdirmeye devam etti. "Win." Sesi paramparçaydı. "Ben..." Kelimeleri yutarak onu daha derin ve ateşli bir şekilde öpmeye başladı, bir yandan da göğsünü okşamayı sürdürüyordu. Ve bu yıkım Win zevkten bitap düşüp zevkten inleyene kadar devam etti.

Ve her şey zalim bir süratle son buldu. Kev donakaldı ve Win'i hızla camdan çekerek arkasına aldı. Bedeniyle onu saklamaya çalışırken dudaklarının arasından bir küfür sıyrıldı.

"Ne..." Win konuşmakta zorlandığını hissetti. Derin bir uykudan zorla uyandırılmış gibiydi, düşüncelerini toparlayamıyordu. "Ne oldu?"

"Terasta bir hareketlilik olduğunu gördüm. Biri bizi görmüş olabilir."

Bu Win'i hızla normal hayata döndürdü. Arkasını dönüp beceriksiz bir şekilde elbisesini düzeltmeye çalıştı. "Eldivenim," diye fısıldadı onun küçük bir ağacın altında durduğunu görünce.

Merripen hızla gidip eldiveni aldı.

"Ben... Ben hanımların hazırlık odasına gidiyorum," dedi genç kız titreyerek. "Kendime çekidüzen vereceğim ve en kısa zamanda salonda olmaya çalışacağım."

Tam olarak ne olduğunun ve olanların ne anlama geldiğinin farkında değildi. Merripen onu sevdiğini itiraf etmişti. Sonunda bunu söylemişti. Win bunun hep mutluluk dolu bir itiraf olacağını hayal etmişti, böylesine acı dolu ve öfkeli bir açıklama olmasını değil. Her şey ters gidiyordu.

Keşke şimdi otele dönüp odasında yalnız kalabilseydi. Düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Ne demişti? *Benim kollarımda ölmendense o ruhsuz, soğuk piç kurusunun kolları arasında yaşamanı görmek...* Bu çok anlamsızdı. Neden böyle bir şey söylemişti?

Onunla yüzleşmek istiyordu ama şu an ne yeri ne de zamanıydı. Bu daha büyük bir dikkatle ele alınması gereken bir konuydu. Merripen insanların düşündüğünden çok daha karmaşık bir adamdı. Diğerlerinden çok daha az hassasmış gibi görünse de gerçek onun çok duygusal olduğu ve duygularıyla başa çıkmayı başaramadığı yönündeydi.

"Daha sonra konuşmamız gerekiyor Kev," dedi.

Kev başıyla onayladı, omuzları inanılmaz bir yükün altında ezilmişçesine çökmüştü.

Win mümkün olduğu kadar kimseye görünmeden üst katta bulunan hanımların odasına varmayı başardı. Burada hizmetçiler yırtılan volanları onarıyorlar, terleyenleri pudralıyorlar, saçları yeni tokalarla yeniden eski hallerine döndürüyorlardı. Kadınlar küçük gruplar halinde toplanmışlar, görüp duyduklarını birbirlerine anlatarak kıkırdaşıyorlardı. Win aynadaki yansımasına baktı. Yanakları kızarmıştı, bu her zamanki solgunluğuna hiç uymuyordu, dudakları da pembeleşmiş ve şişmişti. Herkesin ne halde olduğunu görüp görmediğini merak ederken yüzünün rengi daha da koyulaştı.

Bir hizmetçi yanına gelip yüzünü pudralayınca Win ona teşekkür etti. Birkaç derin nefesin ardından - korsenin izin verdiği derinlikte - kimseye belli etmeden korsajının göğüslerini tam olarak kapatıp kapatmadığını kontrol etti.

Kendini aşağı inmeye hazır hissettiğinde aradan sadece

otuz dakika geçmişti. Poppy içeri girip yanına gelince ona gülümsedi.

"Merhaba hayatım," dedi Win iskemlesinden kalkarak. "Benim iskemlemi al. Toka lazım mı? Ya da pudra?"

"Hayır, teşekkür ederim." Poppy gergin ve endişeliydi, dahası yüzü de kızarmıştı.

"Eğleniyor musun?" diye sordu Win onun adına endişelenerek.

"Pek sayılmaz," dedi Poppy onu köşeye çekerken. "Genel kalabalıktan farklı, unvanlı yaşlıların ya da daha da kötü durumda olan unvanlı gençlerin dışında bir şeyler bulmayı umuyordum, fakat yeni tanıştıklarım da ya işadamı ya da işadamı olmaya çalışanlar. Ya paradan bahsediyorlar - ki bu konuda hiçbir şey bilmiyorum - ya da adından bile bahsedemeyecekleri birtakım kariyerlere sahipler, bence yasal olmayan işlerle ilgileniyorlar."

"Peki ya Beatrix? O ne durumda?"

"O oldukça popüler aslında. Ortalıkta dolanıp acayip şeyler anlatıyor ve insanları güldürüyor. Ciddiyetini fark etmedikleri için onun oldukça esprili olduğunu düşünüyorlar."

Win gülümsedi. "Aşağı inip onu bulalım mı?"

"Henüz olmaz." Poppy uzanıp onun elini sımsıkı tuttu. "Win, hayatım... Seni bulmaya geldim çünkü... Aşağıda bir kargaşa yaşanıyor. Ve... Bu seninle ilgili."

"Kargaşa mı?" Win ürperdiğini hissederek başını iki yana salladı. Midesi bulanmaya başlamıştı. "Anlamıyorum."

"Senin serada uygunsuz, hem de oldukça uygunsuz bir şekilde görüldüğünün dedikodusu ortalığa yayılmış durumda."

Win yüzünün bembeyaz olduğunu hissetti. "Sadece otuz dakika oldu," diye fısıldadı.

"Burası Londra," dedi Poppy yüzünü buruşturarak. "Dedikodular her zaman hızla yayılır."

O sırada iki kadın odaya girdi ve Win'i görür görmez fısıldaşmaya başladı.

Win'in bakışları Poppy'ninkilerle buluştu. "Bir skandal çıkacak değil mi?" diye sordu kırık dökük bir sesle.

"Hemen ve akıllıca idare edilirse çıkmayacak." Poppy onun elini sıktı. "Seni kütüphaneye götürüyorum hayatım. Amelia ile Bay Rohan oradalar... Onlarla buluşup kafa kafaya verip bu işin içinden çıkacağız."

Win neredeyse hasta olup o küçük baygınlıklarından birini yaşamayı isteyecek duruma gelmişti. Doğrusu şu an uzun süreli bir baygınlık yaşamak ona çok cazip geliyordu. "Ah, ben ne yaptım?" diye fısıldadı.

Poppy bu sözler üzerine hafifçe gülümsedi. "Herkes aynı şeyi merak ediyor."

Bölüm On Dört

Hunt'ların kütüphanesi sırlı cam kapaklı maun kitaplıklarıyla oldukça güzel bir odaydı. Cam Rohan ile Simon Hunt üzerinde içki dolu sürahiler duran bir büfenin hemen yanında ayakta duruyorlardı. Elinde içinde kehribar renkli içki olan bir kadeh tutan Hunt içeri giren Win'i gizemli bakışlarla süzdü. Amelia, Bayan Hunt ve Dr. Harrow da oradaydı. Win bunun gerçekten olabildiğine inanamıyordu bir türlü. Daha önce bir kez bile adı skandala karışmamıştı ve bu durum hasta yatağındayken hayal ettiği gibi heyecan verici ya da ilginç de değildi.

Korkutucuydu.

Merripen'e şerefini iki paralık etmek istediğini söylemişti ama bunda ciddi değildi. Kafası çalışan hiçbir kadın bunu istemezdi. Bir skandalın kahramanı olmak sadece Win'in değil kardeşlerinin itibarını da zedelerdi. Tüm aileye gölge düşürürdü. Dikkatsizliği sevdiği tüm insanlara zarar verecekti.

"Win." Amelia hemen yanına gidip ona sıkıca sarıldı. "Tamam hayatım. Bununla başa çıkacağız."

Win bu kadar sıkıntılı olmasaydı gülümseyebilirdi. Ablası her şeyle başa çıkabileceğini düşünürdü, doğal afetler,

yabancı istilaları ya da yabani hayat bile buna dahildi. Ama bunların hiçbiri Londra sosyetesindeki bir skandalın yanından bile geçemezdi.

"Bayan Marks nerede?" diye sordu Win boğuk bir sesle.

"Beatrix ile balo salonunda. Dışarıya karşı mümkün olduğunca normal görünmeye çalışıyoruz." Amelia Hunt'lara gergin ve kederli bir gülümsemeyle baktı. "Ailemiz bu konuda hiç başarılı olamamıştır."

Win Leo ile Merripen'in odaya girdiğini görünce gerildi. Kev her zamanki gibi köşeye çekilirken Leo hemen yanına geldi. Merripen ona bakmıyordu bile. Oda bir anda ensesindeki tüyleri kaldıracak kadar yoğun bir sessizlik ve enerjiyle yüklenmişti.

Bu durumdan sadece o sorumlu değildi.

Win öfkelendi.

Kev ona şu an yardım etmeliydi. Onu korumalıydı. Kendi adını da.

Yüreği hızla çarpmaya başladı, canı acıyordu.

"Sanırım kaybettiğin zamanı hızla kazanmaya çalışıyorsun kardeşim," dedi Leo arsız bir tavırla, fakat bakışları endişeliydi. "Bu konuyu hızla çözmeliyiz çünkü insanlar ortalıktan topluca yok olmamızdan farklı anlamlar çıkaracaklardır. Diller çok hızlı çalışır ve birazdan tüm salonda buz gibi bir rüzgâr esmeye başlar."

Bayan Hunt Amelia ile Win'in yanına geldi. "Winnifred." Sesi çok nazikti. "Bu söylenti doğru değilse hemen senin adına reddedebilirim."

Win titrek bir nefes aldı. "Doğru," dedi.

Bayan Hunt kolunu okşayarak teskin edici bir şekilde ona baktı. "Güven bana sen böyle bir duruma düşen ne ilk ne de son kızsın."

"Aslında," dedi Bay Hunt. "Bayan Hunt da bu deneyime..."

"Bay Hunt," dedi karısı hiddetle ve adam susup sırıttı. Bayan Hunt Win'e dönerek sözlerine devam etti: "Winnifred, sen ve söz konusu olan beyefendi bu işi bir an önce çözmelisiniz." Nazik bir duraksama anı yaşandı. "Sana kiminle birlikte görüldüğünü sorabilir miyim?"

Win cevap veremedi. Halıya bakıp üzerindeki madalyon ve çiçek desenlerini seyrederek Merripen'in konuşmasını bekledi. Sessizlik sadece birkaç saniye sürdü, fakat ona saatler gibi geldi. *Bir şey söyle* diye düşündü umutsuzlukla. *Söyle onlara sen olduğunu!*

Merripen'den ne bir hareket ne de bir ses geldi.

Ve sonra Julian Harrow bir adım öne çıktı. "Söz konusu beyefendi benim," dedi usulca.

Win hızla başını kaldırdı ve Julian elini tutarken şaşkınlıkla ona baktı.

"Hepinizden özür dilerim," diye devam etti Harrow sözlerine. "Özellikle de Bayan Hathaway'den. Niyetim onu dedikodu ya da kınamalara maruz bırakmak değildi. Zaten ona evlilik teklifinde bulunmak istiyordum."

Nefesi kesilen Win Merripen'e baktı ve sessiz bir çığlık yüreğini parçaladı. Kev'in sert yüz ifadesi ve kömür karası gözlerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Genç adam hiçbir şey söylemedi.

Hiçbir şey yapmadı.

Merripen onun şerefini yerle bir etmişti ve şimdi de başka bir adamın bu sorumluluğu üstlenmesine izin veriyordu. Bir başkasının onu kurtarmasına izin veriyordu. İhanet daha önce yaşamış olduğu hastalık ya da acıdan çok

daha beterdi. Win ondan nefret ediyordu. Ve ondan ölene kadar nefret edecekti.

Julian'ın teklifini kabul etmekten başka bir şansı var mıydı? Ya bu teklifi kabul edecekti ya da hem kendinin hem de kız kardeşlerinin lekelenmesine sebep olacaktı.

Yüzünün bembeyaz kesildiğini hisseden Win ağabeyine bakarak gülümsemeyi başardı.

"Ne dersiniz lordum?" diye sordu Leo'ya. "Önce sizin izninizi almamız gerekmez mi?"

"Sizi kutsuyorum," dedi ağabeyi kuru bir sesle. "Ne de olsa tertemiz ünümün senin skandallarınla sarsılmasını istemem."

Win Julian'a döndü. "O zaman teklifinizi kabul ediyorum Dr. Harrow," dedi sakin bir ses tonuyla. "Sizinle evleneceğim."

Bayan Hunt'ın koyu renkli güzel kaşları Win'e bakarken çatıldı. Başını bir işadamı edasıyla salladı. "Ben dışarı çıkıp insanlara sarıldıklarını gördükleri çiftin nişanlı olduğunu söyleyeceğim... İşin içinde biraz sarhoşluk da olabilir tabii ama nişanlılık söz konusu olduğunda bu oldukça affedilebilir bir durumdur."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Bay Hunt karısının yanına giderek. Dr. Harrow'un elini sıktı. "Kutlarım bayım." Sesi samimiydi ama coşku içermiyordu. "Bayan Hathaway ile evlenme fırsatını ele geçirdiğiniz için çok şanslısınız."

Hunt'lar odadan çıkarken Cam Win'e yaklaştı. Genç kız kendini onun anlayışlı ela gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"İstediğin bu mu küçük kardeşim?" diye usulca sordu Cam.

Bu sevgi dolu sözler neredeyse Win'in çözülmesine se-

bep olacaktı. "Ah, evet." Dudaklarını hafifçe bükerek gülümsemeyi başardı. "Dünyanın en şanslı kadınıyım."

Merripen'e bakacak gücü kendinde bulduğunda onun orada olmadığını fark etti.

"Ne kadar korkunç bir akşam," diye mırıldandı Amelia herkes kütüphaneden çıktıktan sonra.

"Evet," dedi Cam onu koridora çıkarırken.

"Nereye gidiyoruz?"

"Ortalıkta görünmek üzere ana salona. Mutlu ve güvende görünmeye çalış lütfen."

"Ah, ulu Tanrım." Amelia ondan uzaklaşıp sokağa bakan kemerli pencerenin önüne gitti. Alnını cama yaslayarak derin derin soludu. Sonra o ritmik vuruş sesi koridorda duyuldu.

Durum ciddiydi ama Cam sırıtmadan edemedi. Amelia ne zaman kızsa ya da sinirlense bu alışkanlığı ortaya çıkardı. Bunu ona söylediğinde genç kadın ona tarla kuşunun da kafesinde bir ayağını sürekli olarak yere vurduğunu söylemişti.

Cam onun yanına giderek sıcak avuçlarını onun serin omuzlarına bastırdı. Dokunduğu anda titrediğini hissetti. "Tarla kuşu," diye fısıldayarak ellerini ensesine kaydırdı ve oradaki gergin kasları gevşetmeye çalıştı. Amelia'nın öfkesi hafifledikçe ayak vuruşları da etkisini kaybetti.

"Kütüphanedeki herkes onun şerefine leke sürenin Merripen olduğunu biliyordu," dedi genç kadın bir süre sonra. "Harrow *değil*. Buna inanamıyorum. Win onca şeyi atlattıktan sonra bunu mu yaşayacaktı? Sevmediği bir adamla evlenerek Fransa'ya gidecek ve Merripen onu durdurmak için parmağını bile kıpırdatmayacak mı? *Nesi* var onun?"

"Bu şu anda açıklanamayacak kadar uzun bir konu. Sakin ol aşkım. Senin huzursuzluğun Win'i daha da kötü yapacak."

"Elimde değil. Her şey yanlış. Ah, kardeşimin yüzünde beliren o ifade..."

"Bunu çözmek için zamanımız var," diye mırıldandı Cam. "Nişanlılık evlilik değildir."

"Ama bağlayıcıdır," dedi Amelia acınacak bir sabırsızlıkla. "İnsanlar onu kolayca bozulamayacak bir kontrat olarak algılarlar."

"Yarı bağlayıcı diyebiliriz."

"Ah, Cam." Omuzları çöktü. "Sen aramıza kimsenin girmesine izin vermezdin değil mi? Sen asla ayrılmamıza izin vermezdin."

Bu soru o kadar saçma ve komikti ki Cam ne cevap vereceğini bilemedi. Amelia'yı kendine doğru çevirdi ve o anda büyük bir şaşkınlıkla karısının ağlamak üzere olduğunu gördü. Hamilelik onu duygusallaştırmış olmalı, diye düşündü. Gözlerindeki ıslak parıltılar Cam'in içini inanılmaz bir şefkatle doldurdu. Bir koluyla onu sararken diğer elini saçlarını arasına soktu, şekilli buklelerin bozulacak olması umrunda bile değildi. "Sen yaşama sebebimsin," dedi kısık sesle onu iyice kendine çekerek. "Her şeyimsin. Hiçbir şey seni bırakmamı sağlayamaz. Biri bizi ayırmaya kalkışırsa onu öldürürüm" Dudaklarını dudaklarına bastırdı ve onu yıkıcı bir duygusallıkla öpmeye başladı. Amelia iyice zayıf düşüp yanakları kızararak ona yapışıncaya kadar da durmadı. "Şimdi," dedi esprili bir tavırla. "O sera neredeymiş?"

Bu sözler karısının kıkırdamasına sebep oldu. "Sanırım bir gece için yeterince dedikodu malzemesi olduk. Merripen ile konuşacak mısın?"

"Elbette. Dinlemeyecek ama bu beni daha önce de durdurmadı."

"Sence o..." Amelia koridordan gelen ayak seslerini duyunca sustu. Cam ile birlikte nişin içine doğru çekilip onun kollarının arasına saklandı ve öylece durup gelen iki kadının aralarında yaptığı sohbeti dinlemeye başladılar.

"Tanrı aşkına Hunt'lar onları niye davet etti?" diye sordu bir tanesi asabi bir ses tonuyla.

Amelia bu sesi tanıdığını düşündü - ana salonun yanında oturan asık suratlı şaperonlardan biriydi. Birinin bakire halası, kız kurusu mertebesine yükselmişti.

"Çok zengin oldukları için mi?" diye tahmin yürüttü diğer kadın.

"Bence Lord Ramsay bir vikont olduğu için."

"Haklısın. Hem de bekâr bir vikont."

"Ama aynı zamanda... Ailede *Çingeneler* var! Bu çok vahim! İnsan onların hiçbir zaman medeni hareketler sergilemesini bekleyemez... Hep hayvani güdüleriyle yaşarlar. Bizden de bu tip insanlarla onlarla eşitmişiz gibi zaman geçirmemiz bekleniyor."

"Zaten Hunt'lar da *burjuva*. Hunt'ın Londra'nın yarısına sahip olmasının bir anlamı yok, ne olursa olsun bir kasabın oğlu işte."

"Onlar ve buradaki pek çok misafir hiç de bizim ayarımızda değil. Gece sona ermeden önce yarım düzine daha skandal olacağından eminim."

"Korkunç ama sana katılıyorum." İkinci kadın biraz duraksadıktan sonra hevesle ekledi: "Umarım seneye de davet ediliriz..."

Sesler alçalırken Cam kaşlarını çatarak karısına baktı. İnsanların söyledikleri umrunda bile değildi - bugüne

kadar Çingeneler hakkında söylenebilecek her sözü duymuştu. Ama oklar Amelia'ya yöneldiğinde işte bu durumdan nefret ediyordu.

Onun gülümsediğini görünce şaşırdı. Endişesi meraka dönüştü. "Komik olan nedir?"

Amelia Cam'in ceketinin düğmesiyle oynamaya başladı. "Düşünüyordum da... Bu gece o iki kart tavuk muhtemelen soğuk yataklarına tek başlarına girecekler." Dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. "Oysa ben beni gece boyunca sıcak tutacak, yakışıklı ve yaramaz bir Romanla birlikte olacağım."

Kev Bay Hunt'a yaklaşabileceği zamanı kollayarak beklemeye devam etti ve adam kıkırdayan bir çift kadınla yaptığı muhabbetten kendini kurtarmayı başardığı anda yanına gitti. "Biraz konuşabilir miyiz?" diye usulca sordu.

Hunt şaşırmış görünmüyordu. "Arka terasa çıkalım."

Salonun yan kapısından doğruca terasa çıktılar. Bir köşede erkekler küçük bir grup olarak toplanmış halde sigaralarının tadını çıkarıyorlardı. Serin rüzgâr tütün kokusunu içine çekiyordu.

Simon Hunt ona selam veren ve ikisini birden yanlarına çağıran adamlara hoş bir tavırla gülümsedikten sonra, "Konuşmamız gereken bir iş meselesi var," dedi. "Belki daha sonra." Demir korkuluklara yaslandıktan sonra Kev'i araştıran gözlerle inceledi.

Hampshire, Stony Cross Park Ramsay arazilerinin sınırıydı, burada birkaç kez karşılaşmışlardı ve Kev bu adamı sevmişti. Ne söylediğini bilen biriydi. Para kazanmaktan ve onu harcamaktan keyif alan hırslı bir adamdı. Onun pozisyonundaki pek çok kişi kendini çok ciddiye alırdı, Hunt ise kendisiyle rahatlıkla dalga geçebilen bir yapıdaydı.

"Sanırım Harrow hakkında ne bildiğimi soracaksın," dedi Hunt.

"Evet."

"Öncelikle belirtmeliyim ki söyleyeceklerim konusunda elimde bir kanıt yok. Ama Lanham'ların Harrow hakkındaki suçlamaları oldukça ciddi ve yeterli."

"Hangi suçlamalar?" dedi Kev.

"Harrow Fransa'daki kliniğini kurmadan önce Lanham'ların büyük kızı Louise ile evlendi. Çok güzel bir kız olduğu söylenir, şımarık ve söz dinlemez olduğu da. Harrow için mükemmel bir kısmetti. İyi bir aile ve yüklü bir drahoma ile ona gitti."

Hunt ceketinin cebinden sigara kutusunu çıkardı. "İster misin?" diye sordu. Kev başını sallayarak teklifi reddetti.

Hunt sigarasını çıkardı, ucunu ısırarak kopardıktan sonra yaktı. "Lanham'lara göre," diye devam etti sözlerine sigarasından derin bir nefes çektikten sonra. "Evlenmelerinden bir yıl sonra Louise değişti. Son derece uysal ve mesafeli biri oldu, geçmişte peşinden koştuğu her şeye olan ilgisini yitirmiş gibiydi. Lanham'lar bu endişelerini Harrow'a söylediklerinde o bu değişikliklerin evliliğin tatmini ve olgunlaşmanın doğal sonuçları olduğunu ifade etti."

"Ama ona inanmadılar, değil mi?"

"Hayır. Louise'i sorguladıklarında onlara mutlu olduğunu ve karışmamalarını söyledi." Hunt sigarasını yeniden dudaklarına götürdü ve düşünceli gözlerle yanıp sönen Londra ışıklarına baktı. "İkinci yılda Louise bir düşüşe geçti."

Kev *düşüş* kelimesinin içini ürperttiğini hissetti, bu doktorlar tarafından teşhisi konamayan hastalıklar için çok sık kullanılan bir kelimeydi. Hiçbir tedavinin kâr etmediği bedensel bir yıkımı anlatırdı.

"Zayıfladı, neşesini yitirdi ve yatağa mahkûm oldu. Kimse onun için bir şey yapamadı. Lanham'lar kendi doktorlarının ona bakmasını istediler ama doktor herhangi bir hastalık teşhisi koyamadı. Bir ay sonra Louis daha da kötüleşti ve sonunda öldü. Aile onun ölümünden Harrow'u sorumlu tuttu. Evlenmeden önce Louise son derece sağlıklı, mutlu bir kızdı ve iki yıl içerisinde yok oldu."

"Bazen böyle düşüşler olur," dedi Kev şeytanın avukatlığını yaparak. "Harrow'un bir şey yapmış olmasına gerek yok."

"Hayır. Ama Harrow'un tepkisi ailenin Louise'in ölümünden onu sorumlu tutmasına sebep oldu. Çok sakindi. Soğuk. Birkaç damla gözyaşı, hepsi bu."

"Sonra drahomayla birlikte Fransa'ya mı gitti?"

"Evet." Hunt geniş omuzlarını dikleştirdi. "Dedikodudan iğrenirim Merripen. Duyduğum şeyi bir başkasına nadiren iletirim. Ama Lanham'lar dramatik olmayan son derece saygın insanlardır." Kaşlarını çatarak sigarasının külünü korkuluğun kenarına vurarak silkti. "Harrow'un hastalarına uygulamış olduğu onca iyi tedaviye rağmen ben hâlâ onda bir yanlışın olduğunu düşünüyorum. Bu kelimelere dökülebilecek bir his değil."

Kev kendi düşüncelerinin Hunt tarafından tekrarlandığını duyunca rahatladığını hissetti. "Onunla tanıştığım günden beri aynı şeyi hissediyorum," dedi. "Ama herkes ona çok saygı duyuyor."

Hunt'ın siyah gözlerinde küçümseyici bir bakış belirdi. "Bu durum... Toplumla aynı fikri paylaşmadığım ilk örnek değil. Yine de Bayan Hathaway'i sevenlerin endişelenmesi gerektiğini düşünüyorum."

Bölüm On Beş

Merripen sabah gitmişti. Rutledge'den ayrılırken Ramsay Evi'ne tek başına seyahat edeceğini bildiren bir not bırakmıştı.

Win karmakarışık zihninde beliren anılarla uyandı. Çok yorgun ve asık suratlıydı. Merripen oldukça uzun bir zamandan beri onun bir parçasıydı. Onu hep yüreğinde taşımış, iliklerinde hissetmişti. Ondan vazgeçmek bir uzvunu kestirmek gibiydi. Ama yapılmalıydı. Kev onun aksini yapmasını engellemişti.

Yıkandı ve hizmetçisinin yardımıyla giyinip saçlarını örgü topuz yaptı. Ailesiyle anlamlı konuşmalar yapmanın gereksiz olduğunu düşündü. Gözyaşları ya da pişmanlıklar olmayacaktı. Dr. Julian Harrow ile evlenecek ve Hampshire'dan uzak bir yaşam sürecekti. Bu uzak mesafe onun huzur bulmasını sağlayacaktı.

"En kısa zamanda evlenmek istiyorum," dedi Julian'a o akşamüstü aile süitinde çay içerlerken. "Fransa'yı özledim. Gecikmeden oraya dönmek istiyorum. Karın olarak."

Julian gülümseyerek onun yanağına dokundu. "Çok güzel sevgilim." Elini tutup okşadı. "Londra'da halletmem gereken birtakım işlerim var, birkaç gün sonra

Hampshire'da sana katılırım. Planlarımızı orada yaparız. İstersen evin şapelinde evleniriz."

Merripen'in yeniden inşa ettiği şapel. "Mükemmel," dedi Win.

"Sana bugün bir yüzük alacağım," dedi Julian. "Hangi taşı tercih edersin? Gözlerine uyan bir safire ne dersin?"

"Senin seçeceğin taş benim için uygundur." İkisi de bir süre hiç konuşmadılar. "Julian," diye mırıldandı genç kız. "Dün gece Merripen ile aramda neler olduğunu bana hâlâ sormadın."

"Buna hiç gerek yok," diye cevap verdi Julian. "Ben sonuçtan fazlasıyla memnunum."

"Ben... Sana iyi bir eş olacağımı anlamanı isterim," dedi Win ciddiyetle. "Ben... Yani Merripen ile geçmişteki bağlantım..."

"Zaman içinde silinecektir," dedi Julian nezaketle.

"Evet."

"Ve seni uyarıyorum Winnifred... Sevgini kazanmak için bir savaş başlatacağım. Sana adanmış, cömert bir koca olacağım, yüreğinde benim dışımda kimseye yer kalmayacak."

Win çocuk konusunu dile getirmeyi düşündü, sağlığı biraz daha düzelirse günün birinde Harrow bunu kabul ederdi belki de. Ama onu tanıdığı kadarıyla kararından dönmesi pek de mümkün değildi. Win bunun ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu artık. Kapana kısılmıştı.

Yaşam ona neler sunarsa ondan faydalanmak için elinden geleni yapacaktı.

İki gün süren toparlanmanın ardından aile Hampshire yoluna çıktı. Cam, Amelia, Poppy ve Beatrix ilk arabada,

Leo, Win ve Bayan Marks da ikinci arabada yolculuk yapıyorlardı. On iki saat sürecek yolu bir an önce kat edebilmek için gün doğmadan yola çıkmışlardı.

İkinci arabada nasıl bir sohbet yapıldığını bir tek Tanrı bilirdi. Cam Win'in varlığının Leo ile Bayan Marks arasındaki husumeti çözeceğini umuyordu.

Birinci arabadaki sohbet ise Cam'in beklediği gibi eğlenceliydi. Poppy ile Beatrix Merripen'i koca adayı yapmak için bir kampanya başlatmışlardı. Kızlar tüm saflıklarıyla tek sorunun Kev'in servet sahibi olmaması olduğunu sanıyorlardı.

"Ona paranın birazını verebilirsin..." diyordu Beatrix büyük bir ciddiyetle.

"Ya da Leo'nun servetinin bir kısmını," diye lafa karıştı Poppy. "Leo onu boşa savurup duracak..."

"Merripen'e onun Win'in drahoması olduğunu anlatırsınız," dedi Beatrix. "Böylelikle onuru kırılmaz."

"Zaten fazla paraya ihtiyaçları olmaz," dedi Poppy. "İkisi de büyük evlere ya da arabalara değer vermiyor."

"İkiniz de durun," dedi Cam elini kendini savunurcasına havaya kaldırarak. "Sorun paradan çok daha karmaşık ve... Hayır, durun ve beni dinleyin." Heyecanla ona bakmakta olan iri mavi gözlerin içine bakarak gülümsedi. Merripen ile Win'i böylesine düşünmeleri çok hoşuna gidiyordu. "Merripen'in Win'e sunacak çok şeyi var. Ramsay Evi'nin yöneticisi olarak kazandığı para zaten hoş bir yaşam sürmelerini sağlar, ayrıca Ramsay hesaplarına sınırsız ulaşım hakkı da var."

"O zaman Win neden Dr. Harrow ile evleniyor?" diye diretti Beatrix.

"Merripen'in kendine özgü sebepleri var, ona uygun bir koca olmadığını düşünüyor."

"Ama onu seviyor!"

"Sevgi her sorunu çözmüyor," dedi Amelia usulca.

"Bu tam annemin söyleyeceği bir sözdü," dedi Poppy gülümseyerek.

"Babanız ne derdi?" diye sordu Cam.

"Hepimizi sevginin doğasını anlamakla ilgili uzun süren bir tartışmaya sürüklerdi, tartışma sonuçlanamazdı büyük ihtimalle," dedi Amelia. "Ama muhteşem olurdu."

"Kim ne derse desin," dedi Beatrix. "Win Merripen'le evlenmeli. Sen de öyle düşünmüyor musun Amelia?"

"Bu bizim seçimimiz değil," diye cevapladı Amelia. "O koca ahmak bir alternatif sunmadığı sürece Win'in seçimi de değil. Ona evlenme teklif etmezse Win'in yapabileceği bir şey yok."

"Kadınlar erkeklere evlenme teklif edebilseydi ne güzel olurdu," dedi Beatrix.

"Tanrı aşkına, hayır," dedi Amelia hemen. "O zaman erkeklerin işi çok kolaylaşırdı."

"Hayvanlar aleminde," diye söze başladı Beatrix. "Dişiler ve erkekler eşit statüye sahip. Dişi dilediğini yapabiliyor."

"Hayvanlar alemi biz insanların taklit edemeyeceği pek çok davranışı barındırıyor hayatım. Toplum içinde kaşınmak. Kusmak. Çiftleşmek için ortalıkta azametle dolanmak. Diğer kısımdan hiç bahsetmiyorum bile. Evet, burada durmalıyım sanırım."

"Keşke devam etseydin," dedi Cam sırıtarak. Amelia'yı daha rahat etmesi için bedenine yasladıktan sonra Beatrix ve Poppy ile konuşmaya devam etti. "Siz ikiniz, beni

dinleyin. İkiniz de bu konu hakkında Merripen'e bir şey söylemeyeceksiniz. Yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum ama yapacağınız tek şey onu daha da kışkırtmak olacaktır."

İkisi de homurdanarak onu onayladılar ve köşelerine çekilip kıvrıldılar. Dışarısı hâlâ karanlıktı ve arabada hoş bir sallantı vardı. Birkaç dakika sonra ikisi de derin bir uykuya daldılar.

Cam Amelia'ya bakınca onun hâlâ uyanık olduğunu gördü. Onun yüzünü ve boynunu okşayarak mavi gözlerinin içine baktı.

"Neden öne çıkmadı Cam?" diye fısıldadı. "Neden Win'i Dr. Harrow'a verdi?"

Cam cevap vermeden önce zaman kazanmaya çalıştı. "Korkuyor."

"Neden?"

"Win'e yapabileceklerinden."

Amelia şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Bu çok anlamsız. Merripen onu asla incitmez."

"Bilerek değil."

"Çocuk yapma konusundaki tehlikeden mi bahsediyorsun? Win bu konuda Dr. Harrow ile aynı fikirde değil, ayrıca Dr. Harrow da bundan tam olarak emin olmadığını belirtti."

"Sadece o değil." Cam içini çekerek onu kendine doğru çekti. "Merripen sana bir zamanlar *asharibe* olduğundan bahsetti mi?"

"Hayır, o ne demek?"

"Roman dövüşçülerine verilen isimdir. Beş altı yaşına gelen çocuklar yumruklarıyla dövüşmek üzere eğitilirler. Kural ya da zaman kısıtlaması yoktur. Amaç karşıdakine

en kısa sürede mümkün olan en büyük hasarı vererek onu yere indirmektir. Çocukların yetiştiricileri halktan para toplar. Bu maçlar sırasında kör olan, hatta ölen *asharibe*ler gördüm. Gerekiyorsa kırık bilekleri ve kaburga kemikleriyle kavgaya devam ederler." Cam Amelia'nın saçlarını okşamaya devam ederek ekledi: "Benim kabilemde hiç yoktu. Liderimiz bunun zulüm olduğunu düşünüyordu. Kavga etmeyi elbette öğrendik ama bizim için bir yaşam şekli değildi."

"Merripen..." diye fısıldadı Amelia.

"Tek söyleyebileceğim şey onun durumunun hepsinden de kötü olduğu. Onu yetiştiren adam..." Cam sözlerine devam etmekte zorlanıyordu.

"Dayısı mı?" diyerek gereken yönlendirmeyi yaptı Amelia.

"Dayımız." Cam ona Merripen ile kardeş olduğunu söylemişti. Ama Shuri'nin diğer söylediklerini itiraf etmemişti. "Merripen'i bir oyun köpeği olarak yetiştirmiş."

Amelia bembeyaz kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Merripen vahşi bir kafes hayvanı gibi yetiştirildi. Aç bırakıldı, kötü davranışlara maruz kaldı, böylelikle koşullar ne olursa olsun itirazsız savaşacaktı. Her çektiği acı cezalandırılarak bunu rakibine karşı öfkeye dönüştürmesi sağlandı."

"Zavallı çocuk," diye mırıldandı Amelia. "Bu bize geldiği zamanki halini açıklıyor. Yarı vahşiydi. Ama... Bu çok uzun zaman önceydi. Hayatı çok değişti. O kadar acı çektikten sonra şimdi sevilmek istemiyor mu? Mutlu olmak istemiyor mu?"

"O işler öyle olmuyor sevgilim." Cam onun şaşkın yüzüne bakarak gülümsedi. Sevgi dolu bir ailede büyü-

müş olan Amelia'nın bir erkeğin kendi ihtiyaçlarından bir düşman gibi korkuyor olmasını anlaması beklenemezdi. "Çocukluğun boyunca yaşam sebebinin başkalarına acı çektirmek olduğunu öğrenseydi sen ne yapardın? Tüm o vahşetin senin iyiliğin için olduğunu... Böyle bir şeyi nasıl unutursun. Unutamazsın. Mümkün olduğu kadar üzerini kapatırsın ama derinlerde yatmaya devam eder."

"Ama... Merripen'in değiştiği ortada. O çok iyi niteliklere sahip bir adam."

"Merripen buna katılmıyor."

"Pekâlâ, Win onu her şekilde istediğini açıkça belli etti."

"Bunun bir önemi yok. O Win'i kendinden korumakta kararlı."

Amelia belirgin çözümleri olmayan sorunlardan nefret ediyordu. "O zaman ne yapabiliriz?"

Cam başını eğip karısının burnunun ucunu öptü. "Bunu duymaktan nefret edeceğini biliyorum aşkım... Ama bir şey yapamayacağız. Bu kesinlikle onların elinde."

Amelia başını onun omzuna bastırırken anlaşılmayan bir şeyler homurdandı.

"Ne dedin?" diye sordu gülümseyerek.

Genç kadın başını kaldırdı ve dudaklarında kendini küçümseyen bir ifade belirdi. "Geleceklerini Merripen ile Win'in ellerine bırakmaktan *nefret* ettiğime dair bir şeyler işte."

Win ile Leo Ramsay Evi'ni harap, yarı yanmış, her yanını otlar bürümüş bir yer olarak hatırlıyorlardı. Ailenin diğer üyeleri gibi yapım aşamasındaki safhaları da görmemişlerdi.

Güneyde yer alan ve zengin bir bölge olan Hampshire etrafı fundalıklarla, yaban hayat açısından son derece canlı tarihi bir ormanla çevrili olan bir kıyı şehriydi. İngiltere'nin diğer bölgelerinden çok daha ılımlı bir iklime sahipti. Win Dr. Harrow'un kliniğine gitmeden önce Hampshire'da çok uzun bir süre yaşamamıştı ama yine de kendini yuvasına dönmüş gibi hissediyordu. Ramsay arazilerine yürüme mesafesinde olan Stony Cross kasabası son derece davetkâr ve samimi bir yerdi.

Hava bugün Ramsay Evi'ne bol güneş sunuyordu, manzarayı pitoresk bulutlar süslüyordu.

Araba mavi-gri tuğlaların krem rengi taşlarla buluştuğu bekçi kulübesinin yanından geçti. "Ona Mavi Ev diyorlar," dedi Bayan Marks. "Sebebi aşikâr."

"Çok güzel!" diye bağırdı Win. "Hampshire'da daha önce hiç bu renkte tuğla görmemiştim."

"Mavi Staffordshire tuğlası," dedi Leo evin diğer tarafını görebilmek için boynunu uzatırken. "Artık demiryolları aracılığıyla farklı bölgelerden tuğla getirilebiliyor, bu sayede inşaatçıların bölgeden tuğla bulmasına gerek kalmıyor."

Eve doğru uzanan etrafı kadife gibi çimler, beyaz çakıllı yürüme yolları, yemyeşil çitler ve gül ağaçlarıyla çevrili uzun araba yolunda ilerlemeye devam ettiler. "Aman Tanrım," diye mırıldandı Leo eve yaklaştıklarında. Krem renkli, çoklu kalkan çatısı ve şirin pencereleri olan taş bir bina duruyordu karşılarında. Mavi arduvaz çatının mahya ve eşik kiremitleri ona tezat oluşturan terakotadan yapılmıştı. Eski evin aynısıydı ama ona yeni bölümler de eklenmişti. Orijinal bina o kadar hoş bir şekilde restore edilmişti ki eskiyle yeniyi birbirinden ayırmak mümkün olmuyordu.

Leo gözlerini evden alamadı. "Merripen garip şekilli odaları ve pencereleri koruduklarını söylemişti, fakat ben pencere sayısının artmış olduğunu görüyorum. Bir servis kanadı da eklenmiş."

Her yerde birileri çalışıyordu, arabacılar, sığır çobanları, bıçkıcılar, duvarcılar, çitleri budayan bahçıvanlar, seyisler ve uşaklar. Ev hayata geçmişti ve gerçekten büyüleyiciydi.

Ağabeyinin ilgili yüz ifadesini izlemeye devam eden Win bunları yaptığı için Merripen'e şükran duydu. Böyle bir eve gelmek Leo için çok iyi bir şeydi. Bu onun yeni hayatı için çok olumlu bir başlangıçtı.

"Personel sayısının arttırılması gerekti," dedi Bayan Marks. "Bay Merripen'in bugüne kadar işe aldıkları son derece verimli çalışıyorlar. Bay Merripen detayları göz önünde bulunduran bir yönetici ve bir o kadar da kibar biri."

Win bir uşağın yardımıyla arabadan indi ve adamın kendisine ön kapıya kadar eşlik etmesine izin verdi. Alt kısmı masif ahşap, üst kısmı ise kurşunlu cam panellerden oluşmuş olan çift kanatlı kapı muhteşemdi. Win üst basamağa ulaştığı anda kapılar açıldı, zencefil rengi saçları, çilli bir yüzü olan orta yaşlı bir kadın onu karşıladı. Yüksek boğazlı siyah elbisesinin içerisinde oldukça sağlam bir duruşu vardı. "Hoş geldiniz Bayan Hathaway," dedi sıcacık bir sesle. "Ben Bayan Barnstable, kâhyayım. Sizi tekrar Hampshire'da görmek büyük mutluluk."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Win onu hole doğru izlerken.

İçeriyi görünce Win'in gözleri iyice büyüdü, çok aydınlık ve iç açıcıydı, iki kat yüksekliğindeki girişin panel duvarları krem rengiydi. İleride gri taş bir merdiven vardı,

demir korkulukları siyahtı ve pırıl pırıl parlıyordu. Her yer sabun ve taze balmumu kokuyordu.

"Olağanüstü," dedi Win derin bir nefes alarak. "Eski haliyle alakası yok."

Leo yanına geldi. Hayatında ilk kez bir şeyle alay etmedi ve hayranlığını saklama gereği hissetmedi. "Bu tam bir mucize," dedi. "Hayretler içerisindeyim." Kâhyaya döndü. "Merripen nerede Bayan Barnstable?"

"Arazinin kereste deposunda lordum. Bir yük arabasının boşaltılmasına yardım ediyor. Kütükler oldukça ağır, işçiler bu gibi durumlarda Bay Merripen'in yardımına ihtiyaç duyuyorlar."

"Kereste depomuz mu var?" diye sordu Leo.

Cevabı Bayan Marks verdi: "Bay Merripen yeni kiracı çiftçiler için yeni evler yapmayı planlıyor."

"Bunu ilk kez duyuyorum. Neden onlara ev yapıyoruz?" Leo'nun tonlamasında bir kınama yoktu sadece konuyla ilgilenmişti. Ama Bayan Marks'ın dudakları inceldi, soruyu bir şikâyet olarak algılamayı tercih etmişti.

"Son kiracılar kendilerine vaat edilen yeni evler için buraya geldiler. Hepsi zaten son derece başarılı, eğitimli ve ileri görüşlü çiftçiler. Bay Merripen onların varlığının arazilerin de değerini arttırdığını düşünüyor. Stony Cross Park ve diğer arazi sahipleri de çalışanları için yeni evler yapıyorlar..."

"Tamam," diyerek araya girdi Leo. "Savunmaya geçmenize gerek yok Bayan Marks. Bu kadar şeyi gördükten sonra Merripen'in işlerine karışmaya kalkışmak gibi bir niyetim asla yok." Kâhyaya baktı. "Bana yolu tarif ederseniz gidip Merripen'i bulabilirim Bayan Barnstable. Belki kereste arabasının boşaltılmasına benim de bir yardımım dokunur."

"Uşak size yolu gösterir lordum," dedi kâhya hemen. "Ama yapılan iş oldukça tehlikeli, sizin konumunuzdaki biri için pek uygun bir iş değil."

Bayan Marks kısık sesli ama imalı bir konuşma daha yaptı: "Zaten yardımcı olabilmeniz de şüphe götürür."

Kâhyanın ağzı açık kaldı.

Win sırıtmamaya çalıştı. Bayan Marks Leo'dan 1.80'in üzerinde yapılı bir adam değil de cılız bir ot parçasıymış gibi söz etmişti.

Leo mürebbiyeye gülümsedi. "Fiziksel kapasitem düşündüğünüzden çok daha yüksektir Bayan Marks. Bu ceketin altında ne olduğunu hayal dahi edemezsiniz."

"Ve bundan fazlasıyla memnunum."

"Bayan Hathaway," diyerek araya girdi kâhya, telaşla sorunu geçiştirmeye çalışıyordu. "Size odanızı gösterebilir miyim?"

"Evet, teşekkür ederim." Kız kardeşlerinin sesini duyan Win onların Bay Rohan ile birlikte içeri girdiklerini görünce o tarafa döndü.

"Eeee?" diye sordu Amelia gülerek. "Nasıl buldunuz?"

"Tarifi imkânsız bir güzellikte," dedi Win.

"Önce bir temizlenip üzerimizdeki yolculuk kirinden kurtulalım, sonra da sana etrafı göstereyim."

"Birkaç dakika sonra hazır olurum."

Win kâhya ile birlikte merdivene doğru ilerledi. "Ne kadar zamandır burada çalışıyorsunuz Bayan Barnstable?" diye sordu ikinci kata vardıklarında.

"Yaklaşık olarak bir yıl oldu. Ev yaşanabilir duruma geldiğinden beri. Daha önce Londra'da çalışıyordum ama evin sahibi öldü, yeni gelende personelin çoğunun işine son vererek yerlerine kendi personelini getirdi. İşsiz kalmıştım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm ama Hathaway'ler adına da sevindim."

"Zorlu bir girişimdi," dedi kâhya. "Personeli toplamak ve onları eğitmek. İşin aslı bu yeni görevim konusunda çok büyük endişelerim vardı, ancak Bay Merripen çok ikna ediciydi."

"Evet," dedi Win dalgın dalgın. "Ona hayır demek zordur."

"Oldukça güçlü ve dayanıklı biri. Onun düzinelerce işi aynı anda yaptığını görüyorum ve hayret ediyorum... Marangozlar, boyacılar, demirci, baş seyis, hepsi ondan bir şey istiyor. Ve o her zaman serinkanlılıkla onlarla ilgileniyor. Onsuz hiçbir şey yapamazdık. O buranın direği."

Win suratını asarak kafasını salladıktan sonra önünden geçtikleri odalara bakmaya başladı. Yine krem rengi duvarlar, kiraz ağacı mobilyalar, son dönemde çok moda olan koyu ve iç karartıcı renkler yerine açık tonlarda kadife kaplamalar ve perdeler. Bu evin tadını arada bir yapacağı ziyaretler dışında çıkaramayacağı için üzülmeye başlamıştı bile.

Bayan Barnstable onu pencereleri bahçelere bakan çok güzel bir odaya götürdü. "Burası sizin odanız," dedi. "Daha önce bu odada kimse kalmadı." Yatak açık mavi kumaşla kaplı panellerden oluşmuştu, örtüler ise beyaz ketendendi. Köşede çok güzel bir çalışma masası duruyordu, bir de kapaklarının birinde ayna olan akçaağaç bir gardırop vardı odada.

"Bay Merripen duvar kâğıdını özel olarak kendi seçti," dedi Bayan Barnstable. "İç mimarı neredeyse delirtiyordu, istediği deseni bulana kadar yüzlerce numune baktı."

Duvar kâğıdı beyazdı ve üzerinde çok hoş çiçek dalları

desenleri vardı. Belirli aralıklarla bu dallardan birine bir kızıl gerdan konmuştu.

Win duvara doğru ilerleyip parmaklarını kuşlardan birinin üzerinde gezdirdi. Görüşü bulandı.

Kızıl hummadan sonra geçirdiği uzun iyileşme döneminde elinde kitap tutmaktan yorulduğunda ya da kimsenin ona okuyamayacak durumda olduğu zamanlarda penceresinden görünen akçaağacın üzerindeki kızıl gerdan yuvasını seyrederdi. Yavruların mavi gagalarıyla yumurtalarını kırışlarını izlemişti, pembe damarlı gövdeleri ve karmakarışık tüyleri vardı. O tüylerin uzayışına, anne kızıl gerdanın yavrularının gagalarını doldurarak onları besleyişine ve kendisi hâlâ yatakta yatarken o yavruların teker teker yuvadan ayrılışlarına tanık olmuştu.

Merripen yüksekten korkmasına rağmen sık sık bir merdivene tırmanır ve ikinci katın o penceresini onun için temizlerdi. Görüşünün hep açık olmasını isterdi.

Gökyüzünün onun için hep mavi olması gerektiğini de söylerdi.

"Kuşları seviyor musunuz Bayan Hathaway?" diye sordu kâhya.

Win kafasını salladı, yüzünün kızarmış olmasından endişe ediyordu. "Özellikle de kızıl gerdanları," dedi fısıldayarak.

"Uşak birazdan bavullarınızı getirir ve hizmetçiler de onları açarlar. Bu arada temizlenmek isterseniz yıkanma bölümünün üzerinde temiz su hazır."

"Teşekkür ederim." Win porselen sürahi ile leğenin bulunduğu yere giderek yüzüne beceriksizce serin su çarptı, damlalar bluzuna döküldü. Yüzünü havluya kurularken

içini yakan ateşten kısa bir süreliğine de olsa kurtulmuş olduğunu düşündü.

Döşemelerin çıtırdadığını duyan Win hızla döndü. Merripen eşikte durmuş onu seyrediyordu. Bu lanet olası kızarma son bulmayacaktı. Şu an dünyanın diğer ucunda olmak istiyordu. Onu bir daha görmek istemiyordu. Ve bu arada tüm duyuları açgözlülükle onu istiyordu... Onu orada açık yakalı gömleği ile görmek... Beyaz keten yanık tenine çok yakışıyordu... Katlı kesim siyah saçları, teninin burnunu gıdıklayan kokusu. Varlığı yine donup kalmasına neden olmuştu. Tenini dudaklarıyla tatmak istiyordu. Nabız atışlarını yeniden parmak uçlarında hissetmek. Ona şu an yaklaşsa, yatağa atsa, o sert bedeniyle üzerine uzansa ve onu alsaydı keşke. Keşke...

"Londra'dan buraya yolculuk nasıldı?" diye sordu, yüzü ifadesizdi.

"Seninle boş konuşmalar yapmayacağım." Win pencereye giderek uzaklardaki karanlık ormana odaklandı.

"Odayı beğendin mi?"

Ona bakmadan kafasını salladı.

"İhtiyaç duyduğun bir şey varsa..."

"İhtiyacım olan her şeye sahibim," diyerek sözünü kesti. "Teşekkür ederim."

"Seninle konuşmak istiyorum önceki..."

"Her şey yolunda," dedi sakin durmaya çalışarak. "Neden benim için ortaya çıkmadığını anlatmana ya da bahaneler bulmana gerek yok."

"Anlamanı istediğim şey..."

"Anlıyorum. Ve seni çoktan affettim. Belki bu şekilde daha iyi olacağımı bilmek vicdanını rahatlatır."

"Affını istemiyorum."

"Tamam, affedilmedin. Seni ne mutlu edecekse o olsun." Onunla bir dakika daha yalnız kalmaya tahammülü yoktu. Kalbi kırılmıştı ve hâlâ kırıldığını hissediyordu. Başını eğerek onun hareketsiz duran bedeninin yanından geçip gidecekti.

Win'in durmak gibi bir niyeti yoktu. Ama eşiği geçmeden önce ona bir kol boyu mesafede durdu. Ona söylemek istediği tek bir şey vardı. Bunu içinde tutamazdı.

"Bu arada," dedi soğuk bir ses tonuyla. "Dün Londra'da bir doktora gittim. Oldukça saygı duyulan birine. Ona tıbbi geçmişimi anlattım ve genel sağlığımı değerlendirmesini istedim." Merripen'in bakışlarındaki yoğunluğun farkındaydı. "Profesyonel fikrine göre istediğim takdirde çocuk sahibi olamamam için hiçbir sebep yok. Hiçbir kadına risksiz doğum yapma garantisi veremeyeceğini de söyledi. Günün birinde Tanrı izin verirse anne olabileceğim." Duraksadı ve acı dolu bir sesle ekledi: "Julian bunu ona söylediğimde çok mutlu olacak, sence de öyle değil mi?"

Merripen'in gardı düştüyse de buna dair hiçbir iz yoktu. "Onun hakkında bilmen gereken bir şey var," dedi usulca. "İlk karısının ailesi... Lanham'lar... Kızlarının ölümüyle onun ilgisi olduğunu düşünüyorlar."

Kafasını hızla ona doğru çeviren Win gözlerini kısarak Kev'e baktı. "Bu kadar alçalabileceğine inanamıyorum. Julian bana her şeyi anlattı. Onu sevmiş. Ve hastalığı süresince elinden gelen her şeyi yapmış. Öldüğünde mahvolmuş, sonrasında da ailesi tarafından suçlu olarak görülmüş. Kederleri birini suçlamalarını gerektiriyormuş. Julian da günah keçisi olmuş."

"Lanham'lar onun ölümünün ardından şüpheli davranışlar sergilediğini söylüyorlar. Yas tutan bir kocaya hiç benzemiyormuş."

"Herkes üzüntüsünü aynı şekilde göstermez," dedi Win hızla. "Julian bir doktor... İşi gereği hiçbir şeye tepki vermemek üzere kendini yetiştirmiş, hastaları için böylesi çok daha iyi. Doğal olarak üzüntüsü ne kadar yoğun olursa olsun bunu dışa vurmamış ve kimseye göstermemiş. Sen ne cüretle onu yargılıyorsun?"

"Tehlikede olabileceğini düşünmüyor musun?"

"*Julian'dan* gelecek bir tehlike mi? Beni iyileştiren adamdan." Başını iki yana sallayarak bir kahkaha attı. "Geçmişteki dostluğumuzun hatırına bu konuda söylediklerini unutacağım Kev. Ama şunu hiç unutma, gelecekte Julian'a hakaret etmene asla izin vermeyeceğim. O benim için senin çıkmadığın yerde öne çıktı, bunu sakın unutma."

Merripen'in vereceği tepkiyi beklemeden oradan ayrıldı ve ablasının koridordan oraya doğru gelmekte olduğunu gördü. "Amelia," dedi canlı bir sesle. "Tura başlayalım mı? Her şeyi görmek istiyorum."

Bölüm On Altı

Merripen Ramsay Evi'nin efendisinin Leo olduğunu herkese belirtmiş olsa da hizmetliler ve işçiler hâlâ onu otorite olarak görüyorlardı. Sorunları olduğu anda ilk başvurdukları kişi Merripen'di. Leo yeni ev ve yaşayanlarıyla tam anlamıyla tanışana kadar bunun böyle yürümesine karar vermişti.

"Öyle görünebilirim ama o kadar da aptal değilim," dedi Merripen'e bir sabah arazinin doğusunda ata binerlerken. "Yaptığın tüm düzenlemeler tıkır tıkır işliyor. Buraların lordu olduğumu ispatlamak uğruna bunları mahvetmeye hiç niyetim yok. Söylemek istediğim şu ki... Kiracıların evlerinin daha iyi hale getirilmesi için birkaç önerim var."

"Öyle mi?"

"Tasarımda yapılacak birkaç az masraflı değişiklik kulübeleri çok daha kullanışlı ve çekici hale getirecek. Ve bu işlem civardaki tüm kulübelere uygulanırsa sonunda elimizde model bir köyün tüm planları oluşmuş olacak."

"Plan ve cepheler üzerinde mi çalışmak istiyorsun?" diye sordu Merripen, üşengeç lordun bu ilgisi onu gerçekten şaşırtmıştı.

"Bir itirazın yoksa."

"Elbette yok. Burası senin." Merripen kuşkulu gözlerle onu inceledi. "Mesleğine dönmek gibi bir niyetin mi var?"

"Evet, kesinlikle. İşe yevmiyeli mimar olarak başlarım. Bakalım bu işler bizi nereye götürecek. İlk işimi kendi kiracılarımın evlerinde yapmak da son derece mantıklı." Sırıttı. "Ne de olsa onlar bana dava açmazlar."

Ramsay arazisi gibi ağaçlarla dolu olan bir yerde on yılda bir ormanı inceltmek gerekirdi. Merripen'in hesaplarına göre en az iki dönem bu işlem yapılmamıştı ki bu da yaklaşık otuz yıllık hasta ve ölü ağacın Ramsay ormanlarından çıkarılması gerektiği anlamına geliyordu.

Merripen Leo'yu zorla bu işlemi izlemeye götürerek onu dehşete düşürmüştü. Leo mecburen ağaçlar hakkında bilmek istediğinden çok daha fazlasını öğrenmişti.

"Doğru bir ayıklama doğaya yardımcı olur," dedi Merripen Leo'nun homurtusuna cevap olarak. "Eğer doğru ağaçlar sökülürse arazideki diğer ağaçlar çok daha sağlıklı olacak, çok daha iyi keresteler elde edilecek ve değerleri artacak."

"Ben ağaçları kendi hallerine bırakma taraftarıyım," dedi Leo, Merripen onu duymazdan geldi.

Merripen kendini ve Leo'yu daha eğitimli kılmak adına bölgenin ormancılarıyla bir toplantı ayarladı. Hep birlikte belirlenen ağaçların yanına gittiler ve ormancılar onlara ölçümlerin nasıl yapılacağını anlattılar. Bir kayış, altı metrelik bir çubuk ve bir merdiven kullanarak birtakım ön değerlendirmeler yaptılar.

Leo daha ne olduğunu anlayamadan kendini bir merdivenin tepesinde ölçümlere yardım ederken buldu.

"Sormama izin var mı?" diye seslendi Merripen'e. "Ben yukarıda boynumu kırma tehlikesi yaşarken sen neden aşağıda duruyorsun?"

"Senin ağacın," dedi Merripen kısa ve öz bir şekilde.

"Ve benim boynum!"

Leo, Merripen'in arazi ve oradaki tüm olaylarla ilişki kurmasını istediğini anladı. Artık arazi sahiplerinin kütüphanelerinde oturup Porto şarabı içtiği günler geride kalmıştı, gerçi bu senaryo da çok çekiciydi. İnsan elbette ki tüm sorumluluğu yöneticilere ve hizmetlilere bırakabilirdi ama bu da kazıklanma riskini göze almak anlamına geliyordu.

Leo günler geçtikçe son üç yıl içerisinde Merripen'in ne kadar zorlu bir işin altından kalkmayı başarmış olduğunu daha da iyi anladı. Çoğu yönetici bu işe bir çıraklık döneminden sonra başlardı, asillerin oğulları da bir gün araziler onlara geçeceği için genç yaştan itibaren bu işin eğitimini alırlardı.

Merripen ise bu işlerin hepsini - hayvancılık yönetimi, çiftçilik, ormancılık, inşaat, arazi geliştirme, maaşlar, kiralar - hiçbir ön hazırlığı ve zamanı olmadan öğrenmek zorunda kalmıştı. Ama adam zaten bu işler için yaratılmıştı. Mükemmel bir hafızası, çalışma sevgisi ve detaycılığı vardı.

"İtiraf et," demişti Leo çiftçilik hakkındaki bunaltıcı bir sohbetin ardından. "Sen de zaman zaman bunları sıkıcı buluyorsun değil mi? Mısır rotasyonunun nasıl olması ya da ekilebilir alanların ne kadarına mısır ne kadarına fasulye ekileceği konusunu saatler boyunca tartışmak seni de sıkıyor olmalı."

Merripen bu konuyu daha önce hiç düşünmemiş gibi

uzun bir süre cevap vermeden durmuştu, sanki buradaki hiçbir şeyden sıkılmıyordu. "Yapılması gereken buysa sıkılmıyorum."

Leo sonunda anlamayı başarmıştı. Merripen bir şeyi hedeflediğinde hiçbir ayrıntı ufak değildi ve her tür görev üstlenilmeliydi. Çıkan hiçbir sıkıntı onu yolundan döndüremezdi. Leo'nun geçmişte dalga geçtiği çalışma aşkı sonunda kendine mükemmel bir çıkış noktası bulmuştu. Tanrı Merripen'in yoluna çıkacak olanlara yardım etmeliydi.

Ama Merripen'in zayıf bir noktası vardı.

Ailedeki herkes Merripen ile Win arasındaki şiddetli ve imkânsız ilişkinin farkındaydı. Ve hepsi bu konuyu açmanın kendilerine yarardan çok zarar getireceğini biliyordu. Leo birbirini böylesine çeken iki insanın böylesine savaştığını hiç görmemişti.

Kısa bir zaman önce Leo Dr. Harrow'u hiç tereddüt etmeden Win için seçmişti. Genç kızın bir Çingeneyle evlenmesi elbette ki bir hayal kırıklığı olurdu. Londra sosyetesi ise bir âşık bulmak için en uygun yerdi. Ama bu Win için mümkün değildi. Onun yüreği çok saftı ve duyguları son derece güçlüydü. Kardeşinin iyileşmek için verdiği savaşı ve bu arada asil karakterinden de hiçbir şey kaybetmediğini gördükten sonra Leo onun istediği kişiyle evlenememesinin büyük bir kayıp olduğunu düşünüyordu.

Hampshire'a gelişlerinin üçüncü gününde Amelia ile Win dairesel bir rota üzerinde yürüyüşe çıkmışlardı, yol onları yeniden Ramsay Evi'ne götürecekti. Güzel bir gündü, hava açıktı, yolun bazı yerleri çamurluydu, çayırlar beyaz papatyalarla kaplanmıştı ve ilk bakışta bir kar bulutu gibi görünüyorlardı.

Yürüyüşü çok seven Amelia Win'in hızlı adımlarına kolaylıkla ayak uydurmuştu.

"Stony Cross'u seviyorum," dedi Win serin, temiz havayı içine çekerek. "Burayı Primrose'dan daha çok yuvam gibi hissediyorum, oysa burada hiç de o kadar uzun yaşamadım."

"Evet. Hampshire'ın gerçekten de özel bir durumu var. Londra'dan her dönüşümüzde inanılmaz derecede rahatladığımı hissediyorum." Amelia şapkasını çıkarıp kurdelelerinden tuttu ve onu sallayarak yürüyüşüne devam etti. Manzarayı özümsüyordu, her yer çiçeklerle doluydu, güneşin ısıttığı otların ve terelerin biberimsi kokusu inanılmazdı. "Win," dedi sonunda, sesi dalgındı. "Hampshire'dan ayrılmak zorunda değilsin, bunu biliyorsun."

"Evet, ayrılmak zorundayım."

"Ailemiz tüm skandalların altından kalkar. Leo'ya bak. Bunların hepsini atlattık..."

"Skandal açısından düşünürsek," diyerek onun sözünü kesti Win. "Sanırım Leo'nun yaptıklarından daha kötüsünü yaptım."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum hayatım."

"Bir kadının erdemlerini yitirmesinin aileyi bir erkeğin onurunu yitirmesinden çok daha fazla etkilediğini sen de en az benim kadar biliyorsun. Bu hiç adil değil ama böyle."

"Sen erdemlerini yitirmedin," dedi Amelia inatla.

"Denemediğimi sanma. İnan bana çok istedim." Ablasına bakınca onu şoke ettiğini fark etti. Hafifçe gülümsedi. "Benim bunları hissedemeyecek kadar yukarılarda yer aldığımı mı düşünüyordun Amelia?"

"E-evet sanırım öyle düşünüyordum. Sen hiçbir zaman

yakışıklı çocukları düşünmedin, balolardan, partilerden bahsetmedin, gelecekteki kocanı hayal etmedin."

"Bunun sebebi Merripen'di," diye itiraf etti Win. "Tek istediğim oydu."

"Ah, Win," diye fısıldadı Amelia. "Çok üzgünüm."

Win taş çitlerin arasındaki basamağa tırmandı, Amelia da onu takip etti. Ormana açılan otlu yürüyüş yolunda yollarına devam edip derenin üzerindeki yaya köprüsüne yöneldiler.

Amelia onun koluna girdi. "Biraz önce söylediğin şeyden sonra artık kesinlikle Harrow ile evlenmemen gerektiğini düşünüyorum. Yani istiyorsan elbette onunla evlenebilirsin ama bunun sebebi korku ya da skandal olmamalı."

"İstiyorum. Ondan hoşlanıyorum. İyi bir insan olduğuna inanıyorum. Ve burada kalırsam bu hem benim için hem de Merripen için bitmek bilmeyen bir sefillik olacak. Birimizin gitmesi gerekiyor."

"Bu neden sen olacakmışsın?"

"Merripen'e burada ihtiyaç var. O buraya ait. Ve benim için de gerçekten nerede olduğumun bir önemi yok. Hatta başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmanın bana iyi gelebileceğini bile düşünüyorum."

"Cam onunla konuşacak," dedi Amelia.

"Ah, hayır, bunu yapmamalı! Benim adıma olmaz." Win'in gururu ön plana çıkmıştı, Amelia'ya döndü. "Bunu yapmasına izin verme. *Lütfen*."

"Ne yaparsam yapayım Cam'i durduramam. Merripen ile senin için konuşmayacak Win. Merripen ile Merripen'in iyiliği için konuşacak. Seni kaybettikten sonra ne hale geleceğini düşünmek bizi korkutuyor."

"Beni zaten kaybetti," dedi Win. "Beni benim için öne çıkmadığı anda kaybetti. Ben gittikten sonra da her zamankinden farklı olmayacaktır. Hiçbir zaman içindeki yumuşaklığın yüzeye çıkmasına izin vermeyecek. Aslında onu mutlu eden her şeyi küçümsediğini düşünüyorum çünkü mutluluk onu yumuşatabilir." Yüz ifadesi donuktu. Win eliyle alnına masaj yapmaya başladı. "Beni ne kadar çok umursarsa o kadar çok itmeye karar veriyor."

"Erkekler," diye homurdandı Amelia köprüden geçerken.

"Merripen bana verebileceği hiçbir şeyi olmadığına kendini inandırmış. Bunda biraz kibir olduğunu düşünmüyor musun sen de? Neye ihtiyaç duyduğuma o karar veriyor. Duygularımı görmezden geliyor. Beni inanılmaz yükseklikteki bir kaidenin üzerine yerleştiriyor ve her tür sorumluluktan kurtuluyor."

"Kibir değil," dedi Amelia usulca. "Korku."

"Tamam, ben o şekilde yaşayamam. Kendi korkularımın ya da onun korkularının esiri olmayacağım." Win biraz gevşediğini hissediyor, gerçekleri kabullendikçe sakinleşiyordu. "Onu seviyorum ama onu zorla bir evliliğin içine çekmek ya da tuzağa düşürmek istemiyorum. Ben istekli bir partner arıyorum."

"Kimse seni bunun için suçlayamaz. Bu hep beni de rahatsız etmiştir, insanlar her zaman kadının kendine iyi bir adam 'avladığını' söylerler. Sanki onlar birer alabalık, biz de kafalarını sudan çıkardıklarında onlara oltayı takıveriyoruz."

Win tüm keyifsizliğine rağmen gülümsemeden edemedi.

Nemli ve sıcak arazide yürümeye devam ettiler. Ramsay Evi'ne yaklaştıklarında bir arabanın girişin önünde durduğunu gördüler. "Bu Julian," dedi Win. "Çok erken! Londra'dan hava aydınlanmadan çıkmış olmalı." Adımlarını hızlandırarak o arabadan inerken ona ulaşmayı başardı.

Julian'ın o kendinden emin yakışıklılığı uzun Londra yolculuğunun ardından bile bozulmamıştı. Win'in ellerini tutarak sıktı ve ona gülümsedi.

"Hampshire'a hoş geldin," dedi Win.

"Teşekkür ederim sevgilim. Yürüyüşe mi çıkmıştın?"

"Tempolu bir yürüyüşe," dedi gülerek.

"Çok güzel. Bak sana bir şey getirdim." Uzanıp cebinden küçük bir nesne çıkardı ve Win'in parmağına taktı. Genç kız başını eğip altın ve elmasların ortasına yerleştirilmiş olan güvercin kanı olarak da adlandırılan yakuta baktı. "Yakutun..." dedi Julian. "İnsana tatmin ve huzur getirdiğini söylerler."

"Teşekkür ederim, çok hoş," diye mırıldandı öne doğru uzanarak. Alnına bastırılan dudakları hissedince gözlerini kapadı. Tatmin ve huzur... Tanrı isterse belki de bir gün onlara sahip olabilirdi.

Cam Merripen kereste deposunda çalışırken ona mantıklı bir şeyler anlatabileceğinden kuşkuluydu. Bir süre boyunca onun üç ormancıya yardım edişini izledi, masif kütükleri beraberce yük arabasından indiriyorlardı. Bu tehlikeli bir işti, ufak bir hata çok ciddi bir yaralanmaya ya da ölüme sebep olabilirdi.

Eğimli plakalar ve uzun manivelalar arasında adamlar kütükleri yavaş yavaş yere indiriyorlardı. Harcadıkları güç homurdanmalarına sebep oluyor, var güçleriyle aşağı

inen ağırlığı kontrol etmeye çalışıyorlardı. Grubun en iri ve kuvvetlisi olan Kev tam ortada duruyordu, ters bir şey olduğunda en kaçılamayacak yerde…

Endişelenen Cam yardım etmek için ileri atıldı.

"Geri çekil," diye kükredi Merripen onun ne yaptığını yan gözle görerek.

Cam hemen durdu. Ormancıların metodik bir şekilde çalıştığını fark etti. Ne yaptıklarını bilmeyen biri farkında olmadan hepsine zarar verebilirdi.

Kütüklerin güvenle yere indirilmesini bekledi. Adamlar öne doğru eğilip ellerini dizlerine koyarak solumaya başladılar, bu baş döndürücü çabanın sonunda toparlanmaya çalışıyorlardı. Merripen ise elindeki sivri kancayı kütüklerin arasına sokmakla meşguldü. Uzun bir çift maşayı elinden bırakmadan Cam'e döndü.

Tam bir şeytana benziyordu, karamsar yüzü terliydi ve gözlerinde bir cehennem ateşi vardı. Cam onu üç yıldır tanıyordu ve hiç böyle gördüğünü hatırlamıyordu. Hiçbir kurtuluş umudu ve arzusu olmayan lanetli bir ruh gibiydi.

Tanrım bana yardım et, diye düşündü Cam. Win Dr. Harrow ile evlendikten sonra Merripen kontrolden çıkabilirdi. Cam Leo ile çektiklerini hatırlayarak için için inledi.

Aslında bu pislikten tamamen arınmak istiyordu, ağabeyinin akıl sağlığını korumaya uğraşmaktan çok daha faydalı işler yapabilirdi. Merripen'i kendi seçiminin sonuçlarıyla baş başa bırakmalıydı.

Ama sonra biri ya da bir şey Amelia'yı elinden almaya kalkışırsa olacakları düşündü. Kesinlikle ondan daha iyi durumda olmazdı. İçini hiç de istemediği bir şefkat duygusu sardı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Merripen maşayı kenara koyarak.

Cam yavaşça ona yaklaştı. "Harrow burada."

"Gördüm."

"İçeri gelip ona hoş geldin diyecek misin?"

Merripen Cam'e küçümseyerek baktı. "Evin efendisi Leo. O piç kurusunu o karşılasın."

"Sen kereste deposunda saklanırken mi?"

Kev'in kahverengi gözleri kısıldı. "Saklanmıyorum. Çalışıyorum ve sen de bana engel oluyorsun."

"Seninle konuşmak istiyorum, *phral*."

"Bana o şekilde hitap etme. Senin işlere burnunu sokmana ihtiyacım yok."

"Biri seninle konuşup mantıklı olmanı sağlamalı," dedi Cam usulca. "Şu haline bak Kev. Roman *baro*nun yaratmaya çalıştığı o canavar gibi davranıyorsun."

"Kes sesini," dedi Merripen kaba bir tavırla.

"Hayatının kalanını şekillendirmesine izin veriyorsun," diye direndi Cam. "Var gücünle kendini zincire vuruyorsun."

"O çeneni kapamazsan…"

"Tek zarar gören sen olsan ağzımı bile açmazdım. Ama Win'i de incitiyorsun ve buna hiç önem vermi…"

Cam'in sözleri üzerine çullanan Merripen tarafından kesildi, birlikte yere yuvarlandılar. Yer çamurlu olmasına rağmen çarpışmanın sertliği inanılmazdı. Yerde birkaç tur yuvarlandılar, ikisi de üste çıkmaya çalışıyordu. Kev çok ağırdı.

Yerde kalmanın kendisine ağır bir hasar vereceğinin farkına varan Cam bükülerek serbest kaldı ve ayağa fır-

ladı. Yumruklarını kaldırarak bir adım yana çekildi ve Merripen'in azgın bir kaplan gibi ayağa kalkmasını izledi.

Diğer adamlar hızla yanlarına geldiler, ikisi Merripen'i tutarak geri çekerken diğeri Cam'e yöneldi.

"Tam bir aptalsın," diye söylendi Cam ateş püsküren gözlerle Merripen'e bakarak. Kendini tutmaya çalışan adamdan kurtuldu. "Ne olursa olsun kendine zarar vermekten geri kalmayacaksın değil mi?"

Kev ileri atıldı, yüzünde ölümcül bir ifade vardı, adamlar onu yeniden geri çektiler.

Cam nefretle başını salladı. "En azından bir ya da iki dakika süreyle mantıklı bir konuşma yapabileceğimizi düşünmüştüm ama bu bile seni aşıyor." Adamlara baktı. "Bırakın onu! Tek başıma halledebilirim. Duygularının içindeki iyiliği yok etmesine izin veren bir adamı yenmek kolaydır."

Merripen öfkesini kontrol altına almak için büyük bir çaba gösterdi, öylece durdu, gözlerindeki vahşilik soğuk bir nefrete dönüştü. Adamlar kütükleri taşımakta gösterdikleri özenle yavaş yavaş onun kollarını bıraktılar.

"Sen yolunu seçtin," dedi Cam. "Ve bunu herkese ispatlamak için elinden geleni yapıyorsun. Seni daha fazla çaba harcamaktan kurtarayım: Sana katılıyorum. Ona hiç uygun değilsin."

Ve Merripen öfkeyle arkasından bakarken kereste deposundan ayrıldı.

Kev'in yokluğu akşam yemeğine gölge düşürmüştü, hepsi normal davranmaya uğraşıyordu ama olmuyordu. İşin en garibi de Merripen hiçbir zaman ortamın gözdesi olmazdı ya da sohbeti yürüten kişi, fakat onun varlığı

masanın ayakta durmasına yarıyordu. O gidince her şeyin dengesi bozuluyordu.

Julian cazibesi ve hafifliğiyle boşluğu doldurmaya çalıştı, Londra'daki tanıdıkları hakkında komik hikâyeler anlattı, kliniğinden bahsetti, hastalarına iyi gelen tedavilerin birkaç sırrını açıkladı.

Win onu dinleyerek gülümsedi. Etrafındakilerle ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyor, üzeri porselen yemek tabakları, kristal bardaklar, gümüş servislerle dolu olan masayı inceliyordu. Görünüşte son derece sakindi ama içinde öfke, arzu, keder birbirine karışarak onu kıvrandırıyordu. Genç kız hangisinin daha yoğun olduğunu bile keşfedemiyordu.

Yemeğin ortasına doğru balık ve et servisi sırasında bir uşak elinde gümüş bir tepsiyle masaya yaklaştı. Üzerindeki notu Leo'ya verdi. "Lordum," diye mırıldandı.

Leo notu okurken bütün masa sessizliğe gömüldü. Genç adam doğal hareketlerle notu cebine soktuktan sonra uşağa atını hazırlamaları konusunda bir şeyler mırıldandı.

Bütün bakışlar ona dönünce Leo gülümsedi. "Hepinizden özür dilerim," dedi sükûnetle. "Bekleme imkânı olmayan bir işi halletmek için bana ihtiyaçları var." Amelia'ya bakarken gözlerinde alaycı bir parıltı belirdi. "Belki de mutfağa bana bir tabak tatlı ayırmalarını söylersin? O küçük içi boş tatlıları ne çok sevdiğimi bilirsin."

"Tatlı olarak mı eylem olarak mı?" diyerek ona katıldı Amelia.

Leo sırıttı. "Her iki türlü de." Masadan kalktı. "İzninizle lütfen."

Win endişelenmişti. Bunun Merripen ile bir ilgisi ol-

duğunu biliyor, bunu iliklerinde hissediyordu. "Lordum," dedi boğuk bir sesle. "Bu..."

"Her şey yolunda," dedi Leo hızla.

"Benim gitmemi ister misin?" diye sordu Cam gözlerini Leo'ya dikerek. Leo'nun sorun çözücü olması hepsi için bir yenilikti. Özellikle de Leo için.

"Mümkün değil," dedi Leo. "Kimse beni bu zevkten mahrum bırakamaz."

Stony Cross Hapishanesi Fishmonger Lane'deydi. Yerliler iki odadan oluşan bu hapishaneye "ağıl" diyorlardı. Bu kelime Orta Çağ'dan geliyordu ve hayvanların açık alanda kapalı tutulduğu bir yerdi. Kayıp inek, keçi ya da koyunun sahibi onu bu toplu alanda bulup bir ücret karşılığında geri alabiliyordu. Şimdi de sarhoşlar ve küçük çapta kanunlara karşı gelenler yakınları tarafından aynı yöntemle buradan dışarı çıkarılıyordu.

Leo da ağılda birkaç gece geçirmişti. Ama Merripen hayatı boyunca ne bir kanuna karşı gelmiş ne de sarhoş olmuştu. Bugüne kadar.

Durumlarının terse dönmüş olması çok ilginçti. Leo'yu karıştığı güç durumlardan ya da hapisten kurtaran kişi hep Merripen olurdu.

Leo sorumlu polis memuru ile tanıştı, adam da çok şaşkındı.

"Suçun ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi Leo çekinerek.

"Meyhanede başını derde sokmuş," dedi memur. "Ve yerlilerden biriyle kavgaya tutuşmuş."

"Kavga konusu neymiş?"

"Adam Çingeneler ve alkol hakkında bir şeyler söylemiş,

bu sözler de Bay Merripen'i bir anda öfkelendirmiş." Memur kafasını kaşıyarak sözlerine devam etti. "Merripen'i savunmak üzere ortaya pek çok adam atılmış - buradaki çiftçiler onu çok severler - ama o onlarla da kavga etmiş. Buna rağmen adamlar kefaletini ödemek istediler. Hepsi bu geceki adamın hiç de Bay Merripen'e benzemediğini söyledi. Benim de bildiğim kadarıyla o sessiz ve sakin biridir. Türünün diğer örneklerine hiç benzemez. Yine de ben o sakinleşene kadar kefaleti almayacağımı ve onu bırakmayacağımı söyledim. Adamın yumrukları Hampshire domuz butları iriliğinde. Onu ayılmadan bırakmayacağım."

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Evet, lordum. İlk odada. Sizi götüreyim."

"Rahatsız olmanıza gerek yok," dedi Leo. "Yolu biliyorum."

Memur sırıttı. "Aynı fikirdeyim lordum."

Hücrede kısa bacaklı bir tabure, boş bir kova, bir de döşek vardı. Merripen döşeğin üzerine oturmuş, sırtını ahşap duvara yaslamıştı. Bir dizini yukarı doğru çekmiş ve kolunu ona sarmıştı. Kafası yenilginin etkisiyle öne eğilmişti.

Merripen Leo onları ayıran demir parmaklıkların diğer ucunda durunca başını kaldırdı. Karamsar yüzü son derece asıktı.

Leo bu duyguyu çok iyi biliyordu. "İşte bu bir değişiklik," dedi keyifle. "Genellikle sen bu tarafta, ben de o tarafta olurdum."

"Bas git," diye kükredi Merripen.

"Ve ben de genellikle böyle derdim," dedi Leo.

"Seni öldüreceğim," dedi Merripen.

"Bunun seni buradan çıkarmama pek bir faydası do-

kunmaz değil mi?" Leo kollarını göğsünde kavuşturarak karşısındaki adamı süzdü. Kev artık sarhoş değildi. Sadece bir iblis kadar kötüydü ve acı çekiyordu. Leo kendi geçmişinde yapmış olduklarını düşünerek ona karşı çok daha sabırlı olması gerektiğine karar verdi. "Fark etmez," dedi. "Serbest bırakılmanı sağlayacağım çünkü sen de pek çok kez aynısını benim için yaptın."

"Yap o zaman."

"Birazdan. Ama önce söyleyeceğim birkaç şey var. Seni bunu yapmadan önce çıkarırsam bir tavşan gibi hızla kaçacağını biliyorum, yani bana başka bir şans bırakmıyorsun."

"Ne istersen söyle seni dinlemiyorum."

"Şu haline baksana. Rezil bir haldesin ve ağıla kapatılmışsın. Ve benden, yani zaten dibe batmış bir adamdan nasıl davranman gerektiği konusunda bir konuşma dinliyorsun." Duruma bakılırsa boşa konuşuyordu. Yine de yılmadan sözlerine devam etti. "Sen bu işe hiç uygun değilsin Merripen. İçki içmeyi bilmiyorsun. Ayrıca içince benim gibi eğlenceli bir tip değil canavar ruhlu bir trole dönüşüyorsun." Onu en iyi nasıl kışkırtabileceğini bulmak için durdu. "Alkolün insanın doğasını ortaya çıkardığını söylerler."

Bu onu etkiledi. Merripen Leo'ya acı ve öfke dolu gözlerle baktı. Onun bu güçlü tepkisi Leo'nun tereddüt etmesine sebep oldu.

Durumun bu lanet olası adamın inandığı ya da inanmak istediğinden çok daha fazlasını içerdiğini anladı. Belki de Leo onun gizemli geçmişini bilmesi gerektiği kadar iyi bilmiyordu, belki de karakterindeki bu ani değişiklikler onu sevdiği kadına ulaşmaktan alıkoyuyordu. Ama Leo'nun bildiği hepsinden öte bir gerçek vardı.

Hayat çok kısaydı.

"Lanet olsun sana," diye mırıldandı Leo ileri geri volta atarak. Gereken şeyi söylemektense kendini en keskin bıçakla kesmeyi tercih ediyordu. Ama söyleyeceklerinin Merripen ile onun kendini yok etmesinin arasındaki ince sınırı etkileyeceğinin fazlasıyla farkındaydı ve bunu yapmak zorundaydı.

"Bu kadar inatçı bir katır olmasaydın," dedi Leo. "Ben de bunu yapmak zorunda kalmayacaktım."

Merripen'den bir cevap gelmedi. Ona bakmadı bile.

Leo yan dönerek eliyle ensesini sıvazladı ve parmaklarını gerilen kaslarına bastırdı. "Laura Dillard konusunda hiç konuşmadığımı biliyorsun. Hatta ölümünden sonra adını ilk kez dile getiriyorum. Ama onunla ilgili bir şeyler söyleyeceğim çünkü Ramsay için yapmış olduklarından dolayı sana bunu borçluyum…"

"Yapma Leo." Kelimeleri sert ve soğuktu. "Kendini utandıracaksın."

"Tamam, bu işte zaten oldukça iyiyim. Ve sen de bana başka bir şans bırakmadın. Nasıl bir durumda olduğunun farkında mısın Merripen? Oradan çıkmayı başarsan bile yine bir kapana kısılmış olacaksın. Tüm hayatın kendi ellerinle oraya koyduğun parmaklıkların ardında geçecek." Laura'yı düşündü, fiziksel özelliklerini artık net olarak hatırlayamıyordu. Ama onu düşününce güneşi ve sıcaklığını anımsıyordu, ölümünden sonra dünya buz gibi olmuştu.

Cehennem ateşli bir kükürt çukuru değildi. Cehennem yalnız uyanmaktı, uyandığında çarşaflarını gözyaşlarınla ve tohumlarınla ıslanmış bulmaktı, hayalindeki kadının asla sana dönemeyeceğini bilmekti.

"Laura'yı kaybettikten sonra yaptığım her şey sadece

vakit geçirmek adınaydı. Bu aslında pek de bir şey ifade etmiyor ancak en azından onun için sonuna kadar savaştığını biliyorum. O ölene kadar mümkün olan her dakikayı onunla birlikte geçirdim. Onu sevdiğimi bilerek öldü."

Durup küçümseyen gözlerle Merripen'e baktı. "Ama sen her şeyi elinin tersiyle itiyorsun... Ve kardeşimin de kalbini kırıyorsun çünkü sen lanet olası bir ödleksin. Ya da aptal. Sen nasıl..." Merripen ileri atılıp çılgına dönmüşçesine parmaklıkları sarsmaya başlayınca sustu.

"Kes sesini lanet olası."

"Win Harrow ile gittikten sonra ikinizin de ne yapacağınızı düşündün mü?" diye devam etti Leo. "Sen hapishanende güvende olacaksın bu aşikâr. Fakat Win çok daha kötü durumda olacak. Yalnız kalacak. Ailesinden uzak kalacak. Onu rafına konması gereken güzel bir nesneden farklı görmeyen bir adamla evlenmiş olacak. Ya güzelliğini kaybeder ve onun gözündeki değerini yitirirse ne olacak? Ondan sonra kardeşime nasıl davranacak?"

Merripen yüzünü buruşturarak durdu, bakışları ölümcüldü.

"O güçlü bir kız," diye devam etti Leo. "Win ile iki yıl geçirdim, onun her zorlukla peş peşe başa çıkmasını izledim. Onca mücadeleden sonra kendi kararlarını verme hakkına sahip oldu. Eğer çocuk doğurmak isterse - kendini bunu yapacak kadar güçlü hissederse - bu onun hakkı. İstediği erkek sensen onu kendinden uzaklaştırma aptallığına sakın düşme." Yorgun bir tavırla alnını sıvazladı. "Sen de ben de adam olmayız," diye mırıldandı. "Ah, sen yöneticiliğe devam edersin, bana hesapları gösterirsin, kiracılarla ve kokuşmuş kiler envanterleriyle ilgilenirsin. Birlikte gayet iyi idare ederiz ama ikimiz de yarı ölüden öte bir

şey olmayız. Aslında pek çok kişi öyle ama işin kötüsü biz durumumuzun farkındayız."

Leo durdu, boğazını sıkmaya başlayan şey onu şaşırttı, sanki bir kement geçirilmişti ve gittikçe sıkılıyordu. "Amelia bana bir zamanlar bir şeyden kuşkulandığını anlatmıştı. Bu onun çok canını sıkmıştı. Win ve ben kızıl hummadan ölmek üzereyken sen ölümcül bir şurup yapmışsın, hem de gereğinden fazla bir miktarda. Bir kısmını saklamışsın. Amelia Win ölmüş olsaydı senin de zehrin kalanını içeceğini düşündüğünü söylemişti. Sırf bu yüzden senden hep nefret ettim. Beni sevdiğim kadın olmadan yaşamaya mahkûm ettin ama senin aynısını yapmaya hiç niyetin yoktu."

Merripen cevap vermedi, Leo'nun sözlerini kayda aldığına dair bir tepki de vermedi.

"Lanet olsun dostum," dedi Leo boğuk bir sesle. "Onunla birlikte ölecek cesarete sahipsin, bu cesaretinin onunla birlikte yaşarken daha çok işine yarayacağını düşünemiyor musun?"

Parmaklıklardan uzaklaşırken çok sessizdi. Yaptığı işin bir faydasının olup olmayacağını düşünerek memurun ofisine gitti ve Merripen'i çıkarabileceğini söyledi. "Yine de bir beş dakika daha bekleyin," dedi kuru bir sesle. "Hızlı bir başlangıca ihtiyacım var."

Leo gittikten sonra masadaki sohbet keyifle sürdürülmeye çalışılmıştı. Kimse Merripen'in yokluğundan ya da Leo'nun gizemli işinden bahsetmiyordu... Ama ikisinin bağlantılı olduğu açıktı.

Win için için üzülüyor, bir yandan da Merripen için endişelenmeye hakkı olmadığını düşünüyordu. Bunu dü-

şününce daha da çok canı acıyordu. Lokmalarını yutmaya çabalarken onların boğazına yapıştığını hissediyordu.

Başının ağrıdığını bahane ederek erken saatte yatağına gitti, diğerleri salonda oyunlar oynuyordu. Julian merdivenlere dek ona eşlik edince genç adamın kendisini öpmesine izin verdi. Bu uzun bir öpücüktü ve dudaklarının ıslanmasına sebep olmuştu. Dudaklarının üzerinde gezinen sabırlı dudakların - sarsıcı olmasa da - hoş olduğu söylenebilirdi.

Win Julian'ın - onu sevişmeye ikna edebildiği takdirde - becerikli ve hassas bir partner olabileceğini düşünüyordu. Ama Julian onu tahrik etmek için bir çaba göstermiyordu, bu hem hayal kırıklığına hem de rahatlamaya sebep olan bir şeydi. Ona Merripen gibi açlıkla baksa, o ihtiyacı hissettiğini gösterse belki de Win'in içinde bir tepki uyandırabilirdi.

Win Julian'ın kendisini arzuladığını biliyordu ama onun duyguları hiçbir zaman Merripen'in duyguları gibi onu sarmalamayacaktı. Julian'ın daha mahrem durumlarda da kendini kaybedeceğini düşünemiyordu. Onun terleyerek ve inleyerek kendisine sarılışını gözlerinin önüne bile getiremiyordu. Harrow kendini öyle aşağılık bir seviyeye düşürmeyecekti.

Julian'ın gelecekte başka kadınlarla yatma ihtimalinin varlığından da haberdardı. Bu fikir yine de iticiydi. Fakat bu düşünce evlilikten kaçmasına yetecek bir sebep oluşturmuyordu. Zaten zina denen şey oldukça bilinen bir durumdu. Aslında erkekler verdikleri sadakat yeminini tutmalılardı ancak pek çok kadın bu işi yapan kocayı affediyordu. Sosyeteye göre bir eş bağışlayıcı olmalıydı.

Win banyo yaptıktan sonra geceliğini giydi ve yatağına

uzanıp bir süre kitap okudu. Poppy'nin vermiş olduğu bu roman çok sayıda karmaşık karaktere sahipti ve dili de oldukça ağırdı, insan yazarın kelime başına para almaya başladığını düşünüyordu. İki bölüm okuduktan sonra kitabı bıraktı ve lambayı söndürdü. Gözlerini karanlığa dikerek yatmaya devam etti.

Sonunda uyku onu ele geçirdi. Win hemen bu kaçış noktasına sığınarak derin bir uykuya daldı. Bir süre sonra ortalık hâlâ karanlıktı ama biri onu rüyalarından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Odasında bir şey ya da biri vardı. Önce aklına Beatrix'in gelinciği geldi, bazen ilgisini çeken şeyleri toplamak üzere içeri giriyordu.

Win gözlerini ovuşturarak yerinden doğruldu. Yatağının yanında bir hareketlilik vardı. Oldukça iri bir gölge üzerine doğru eğiliyordu. Şaşkınlığı korkuya dönüşmeden önce tanıdık bir homurtu duydu ve adamın parmaklarının dudaklarının üzerine kapandığını hissetti.

"Benim."

Dudakları baskı yapan elin altında sessizce kıpırdandı.

Kev.

Win midesinin keyifle kasıldığını hissetti, kalbi de yerinden çıkacakmışçasına hızla atmaya başlamıştı. Ama ona hâlâ kızgındı, gecenin bir yarısı konuşmak için geldiyse istediğini kesinlikle alamayacaktı. Ona tam bunu söyleyecekken şaşkınlıkla ağzının bir bezle kapatıldığını fark etti ve bez başının arkasından bağlandı. Birkaç dakika sonra elleri de önünde bileklerinden bağlanmıştı.

Win panikleyerek kaskatı kesildi. Merripen asla böyle bir şey yapmazdı. Ama o Merripen'di. Onu sadece dokunuşlarından bile tanırdı. Ne istiyordu? Aklında ne vardı? Saçlarına vuran nefesi her zamankinden çok daha keskin-

di. Gözleri karanlığa alışırken ifadesinin çok sert olduğunu gördü.

Merripen yakut yüzüğü parmağından çıkararak komodinin üzerine fırlattı. Başını ellerinin arasına alıp irileşen gözlerinin içine baktı. Sadece iki kelime söyledi. Fakat o iki kelime ne yaptığını ve ne yapmaya niyetlendiğini açıkça anlatıyordu.

"Sen benimsin."

Onu kaldırıp güçlü omzuna attı ve odadan çıkardı.

Win özlemle titreyerek gözlerini yumdu. Ağzını saran bez içinde kopan, hüznün ya da korkunun değil muhteşem bir rahatlamanın belirtisi olan hıçkırıkları bastırdı. Bu fevri bir hamle değil bir ritüeldi: Eski Romanlar bu şekilde kur yapardı. Gönülsüzlük gibi bir şey söz konusu değildi. Kaçırılıyordu ve kirletilecekti.

Sonunda.

Bölüm On Yedi

Kız kaçırma işlemi başarıyla yerine getirilmişti. Kimse zaten Merripen'den aksini bekleyemezdi. Win onun odasına gideceklerini düşünmüştü, fakat Kev onu dışarıda bekleyen atına götürerek şaşırttı. Ceketini onun bedenine sardıktan sonra genç kızı göğsüne bastırdı ve yola çıktılar. Bekçi kulübesine doğru değil de gecenin sisli karanlığında ağaçların arasında ilerlediler.

Win ona yaslanarak güvenle gevşedi ama yine de titriyordu. Bu hem Merripen'di hem de hiç o tanıdığı adam değildi. Kev hep kontrol altında tuttuğu bu yanını ilk kez serbest bırakmıştı.

Merripen atını meşe ve dişbudak ağaçlarından oluşan koruluğun arasından ustalıkla geçirdi. Küçük beyaz bir kulübe karanlığın içinde bir hayalet gibi karşılarında belirdi. Win kulübenin kime ait olduğunu merak etti. Çok düzgün ve yeni görünüyordu, bacasından da duman tütüyordu. Bilinmeyen misafirleri karşılamak üzere aydınlatılmıştı.

Merripen attan inip Win'i kollarının arasına aldı ve onu ilk basamağa kadar taşıdı. "Kıpırdama," dedi. O atını bağlarken Win denileni yerine getirerek onu bekledi.

Kev onu bağlı bileklerinden tutarak içeri soktu. Win isteksiz bir esir olarak onu takip etti. Kulübe oldukça ferah bir dekorasyona sahipti. Ahşap ve taze boya kokuyordu. Şu an içinde yaşayan olmadığı gibi daha önce de burada kimse yaşamamış gibiydi.

Merripen onu yatak odasına götürüp beyaz ketenden yatak örtülerinin üzerine yatırdı. Win yerinden doğrulunca çıplak ayakları yatağın kenarından aşağı sallandı.

Kev onun tam önünde durdu, şöminenin ateşi yüzünde parlıyordu. Bakışları ona kilitlenmişti. Ceketini yavaş hareketlerle çıkararak yere attı, kaliteli kumaş umrunda bile değildi. Gömleğini başının üzerinden çekip çıkarırken Win onun güçlü, geniş göğsünü seyretti, kaslarını ve koyu kahverengi tenini. Göğsünde tüy yoktu, teni saten gibi parlıyordu, Win'in parmakları ona dokunma arzusuyla kasıldı. İçi beklentiyle doldu ve yüzü kızararak yanmaya başladı.

Merripen'in karanlık bakışları onun bu tepkisini kaçırmadı. Win ne istediğini, neye ihtiyaç duyduğunu daha dile getirmeden onun anladığını hissetti. Botlarını çıkararak yana doğru tekmeledi ve Win'in onun tuzlu erkeksi kokusunu alabileceği bir mesafeye geldi. Uzanıp geceliğinin dantelli yakasını hafifçe aralayıp göğsünü kavradı. Bu sıcak dokunuş genç kızın içini titretti ve göğüs ucu hemen sertleşiverdi. Merripen'in tam o noktayı öpmesini istiyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki nefesi kesiliyor, ayak parmakları bükülüyordu.

Kev uzanıp ağzındaki bağı çözdü ve onun rahat bir nefes almasını sağladı.

Win kıpkırmızı bir yüzle titreyerek fısıldamayı başardı. "Onu... Onu kullanmana gerek yoktu. Sesimi çıkarmazdım."

Merripen'in sesi çok ciddiydi ama gözlerinin derinliklerinde pagan bir parıltı vardı. "Bir şeyi yapmaya karar verirsem kurallarına uygun olarak yaparım."

"Evet." Kev elini saçlarının arasından kaydırıp başını tutunca genç kızın boğazından sevinç dolu bir hıçkırık yükseldi. "Bunu biliyorum."

Genç adam başını ellerinin arasına alıp eğildi ve sıcacık dudaklarını dudaklarına bastırdı. Win karşılık verir vermez öpücüğü daha talepkâr hale geldi. Öpüşme sürdükçe genç kızın nefes alması güçleşiyor, dili tadına varmak istercesine açgözlülükle kıvrılıyordu. Onu içine çekiyor, tadını çıkarıyor ve içinde yükselen uyarıları hissediyordu. Çok geçmeden onunla birlikte yatakta yatıyor olduğunun farkına vardı, bağlı elleri başının üzerinde duruyordu.

Merripen'in dudakları boynuna kaydı, aralık dudakları yavaşça teninin tadını çıkarıyordu.

"B-biz neredeyiz?" demeyi başardı, Kev'in dudakları hassas noktalarını buldukça titriyordu.

"Avlak bekçisinin kulübesinde." O hassas noktanın üzerinde uzun süre kalınca Win kıvrandı.

"Avlak bekçisi nerede?"

Kev'in sesi tutkuyla boğuklaşmıştı. "Henüz bir avlak bekçimiz yok."

Win yanağını ve çenesini onun yoğun saçlarına sürterek ona dokunmanın tadını çıkardı. "Ben burayı daha önce nasıl görmedim?"

Başını kaldırdı. "Ormanın içinde," diye fısıldadı. "Kalabalıktan uzakta." Göğüs ucunu parmaklarının arasına alıp onunla oynamaya başladı. "Avlak bekçisinin kuşlara bakabilmesi için sessiz ve sakin bir yerde oturması gerekiyor."

Win içinin huzurla dolduğunu hissediyordu. Bilekle-

rini ipek bağlardan kurtarmaya çalışarak, "Kev, ellerimi çöz," dedi.

Merripen kafasını sallayarak bu teklifi geri çevirdi. Bedeninin üzerinde tembelce gezinen eli genç kızın kıvranmasına neden oluyordu.

"Ah, lütfen," diye inledi. "Kev..."

"Şşşş..." diye mırıldandı. "Henüz değil." Dudakları açlıkla dudaklarında gezindi. "Seni o kadar uzun zamandır istiyorum ki. Sana çok ihtiyacım var." Alt dudağını dişlediği anda Win bir kez daha uyarıldı. "Bana dokunduğun anda bir saniye bile dayanamam."

"Ama sana sarılmak istiyorum," dedi genç kız hüzünle ve bakışları içini titretti.

"Bu iş sona erdiğinde aşkım bana bedeninin her köşesiyle sarılmış olacaksın." Kalbinin üzerine elini koydu. Başını eğip kızarmış yanağını öperken fısıldadı: "Ne yapacağımı anlıyorsun değil mi Win?"

Genç kız kesik kesik nefes aldı. "Sanırım. Amelia geçmişte birkaç şey anlatmıştı. Zaten herkes koyunlarla sığırların her bahar neler yaptığını bilir."

Bu sözler Merripen'in sırıtmasına sebep oldu. "Eğer bunlarla karşılaştırılıyorsam bence bir sorun yaşamayacağız."

Win bağlı elleriyle ona tutunup dudaklarına uzanmaya çabaladı. Merripen onu yatağa bastırarak öptü, ardından yavaşça bacaklarının arasına doğru kaydı ve Win onun sertliğini en mahrem noktasında hissetti. Bu ritmik sürtünme kıvrılıp bükülmesine, içinin hazla ürpermesine sebep oluyordu. Sersemlemiş bir halde bu işi yıllardır tanıdığı biriyle yapmanın bir yabancıyla yapmaktan daha az utanç verici olup olmadığını düşünmeye çalıştı.

Gece güne dönüyordu, sabahın gümüşi ışıkları odaya dolmaya başlamıştı, ağaçlarda kuşlar cıvıldaşıyordu... Kızılkuyruklar, kırlangıçlar... Ramsay Evi'ndekileri gözünün önüne getirdi. Çok geçmeden gitmiş olduğunu fark edeceklerdi. Onu aramaya başlayacakları fikri içini ürpertti. Oraya bakire olarak dönerse Merripen ile geleceği tehlikeye girebilirdi.

"Kev," diye fısıldadı heyecanla. "Belki de acele etmelisin."

"Neden?" diye sordu dudaklarını boynundan ayırmadan.

"Birilerinin bizi durdurmasından korkuyorum."

Kev başını kaldırdı. "Kimse bizi durduramaz. Bir ordu kulübeyi abluka altına alabilir. Bombalar patlayabilir. Şimşekler çakabilir. *Bu* yine de olacak."

"Yine de biraz hızlanman gerektiğini düşünüyorum."

"Öyle mi?" Merripen kalbini durduracak kadar güzel bir şekilde gülümsedi. Rahat ve mutluyken yeryüzünün en yakışıklı erkeği oluyordu.

Usta hareketlerle dudaklarını yeniden ele geçirerek derin ve ateşli öpücükleriyle aklını bir kez daha başından aldı. Aynı anda geceliğinin önünü kavrayıp kumaşı kâğıttan yapılmış bir dantelmişçesine iki parçaya ayırıverdi. Win yenilgiyi kabullenerek inledi ama kıpırdamadan durmaya devam etti.

Merripen yükseldi. Bileklerini tutarak onları bir kez daha başının üzerine doğru kaldırdı. Göğüsleri kabarmış, çıplak bedeni tamamen gözler önüne serilmişti. Açık pembe renkli göğüs uçlarına baktı ve boğazından öyle bir inilti yükseldi ki Win keyifle ürperdi. Başını eğip dudaklarını göğsüne bastırdı ve bu temas yanmasına sebep olmuş gibi

hızla geri çekildi. Başını kaldırdığında göğüs ucu kızarmıştı ve biraz önceki halinden çok daha sertti.

Diğer göğse uzanırken gözlerindeki tutku iyice yoğunlaşmıştı. Dili orada açmakta olan goncayı sıcak vuruşlarla sararken genç kızın nefesi kesildi. Merripen göğüs ucunu dikkatle dişlerinin arasına alıp tattıktan sonra bıraktı. Win onun güçlü elleri çıplak bedeninde dolaşırken inanılmaz bir hassasiyetle inledi.

Uyluklarına erişen eller bacaklarını aralamaya çalıştı ama Win onları büyük bir mahcubiyetle kapalı tutmakta ısrar etti. Devam etme isteği en hassas noktasında oluşan ve haberdar dahi olmadığı o ıslaklık yüzünden bir anda sona ermişti.

"Hızlanmam gerektiğini söylediğini sanıyordum," diye fısıldadı Merripen kulağına. Dudakları kıpkırmızı olmuş yüzünde dolaşıyordu.

"Ellerimi çöz," diye yalvardı Win huzursuzlukla. "Benim... Pekâlâ, toparlanmam lazım."

"Toparlanmak mı?" Sorgulayıcı bakışlarını ondan ayırmayan Merripen genç kızın bileklerini çözmeye başladı. "Odayı toparlamaktan mı bahsediyorsun?"

"Hayır, k-kendimi."

Merripen'in şaşkınlığı siyah kaşlarının çatılmasına sebep oldu. Genç kızın birbirine sımsıkı bastırmakta olduğu bacaklarını okşadı ve sorunun ne olduğunu anlayarak gülümsedi. İçi şefkatle dolarken, "Canını sıkan bu mu?" diye sordu. Bacaklarının arasına elini kaydırarak ekledi: "Buranın ıslanması mı?"

Win gözlerini yumarak boğulurcasına bir ses çıkarırken kafasını salladı.

"Yapma," diye sakinleştirdi onu Kev. "Bu iyi bir şey,

hatta olması gereken bir şey. İçine girmeme yardım edecek ve sen..." Nefesi sertleşti. "Ah, Win, çok güzelsin, sana dokunmama izin ver, sana sahip olmama..."

Win utançtan kıvranarak bacaklarını aralamasına izin verdi. Ses çıkarmadan ve kıpırdamadan durmaya gayret etti, fakat bacaklarının arasındaki acı verici derecede hassaslaşmış noktaya dokunduğu anda kıvranmaya başladı.

Merripen onu usulca okşadı. Bu dokunuş onun her bir yanını sararken Kev'in bir parmağını içeri kaydırdığını hissetti. Gerilerek inledi ve Merripen elini hemen geri çekti.

"Canını mı acıttım?"

Kirpikleri aralandı. "Hayır," dedi büyük bir merakla. "Aslında hiç acı hissetmedim." Doğrularak aralarına bakmaya çalıştı. "Kan var mı? Belki de benim..."

"Hayır. Win..." Genç kızın yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. "Biraz önce yaptığım şey acıya ya da kanamaya sebep olmaz." Duraksadı. "Bunu kamışımla yaptığımda işte o zaman canın çok acıyacak."

"Ah." Bunu bir süre düşündü. "Erkeklerin mahrem bölgelerine verdikleri isim bu mu?"

"*Gadjo*nun kullandığı kelimelerden bir tanesi de bu."

"Peki ya Romanlar ne diyor?"

"*Kori*."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Diken."

Win mahcup bir ifadeyle pantolonunun üzerinden belli olan bölgeye baktı. "Bir dikenden çok daha doyurucu görünüyor. Buna daha uygun bir kelime bulmuş olduklarını düşünmüştüm. Ama sanırım..." Merripen'in eli aşağılara kaydığında içini çekti. "Sanırım gülü seven..." Parmağını yeniden içinde hissetti. "Dikenine katlanır."

"Çok felsefi." Parmağını usulca hareket ettirmeye başladı.

Win karnının kasıldığını hissetti. "Kev, benim ne yapmam gerekiyor?"

"Hiçbir şey. Sadece seni mutlu etmeme izin ver."

Win hayatı boyunca ne olduğunu tam olarak bilmediği bu şeyin açlığını duymuştu. Bu yavaş, şaşkınlık verici karışımın. Bu tatlı çözülmenin. Bu karşılıklı teslimiyetin. Kontrol Kev'deydi ama o da mutlak bir merakla araştırmaya devam ediyordu. İliklerine kadar hazla dolduğunu hissediyordu, bedeni gittikçe daha da çok ısınıyordu.

Merripen vücudundaki hiçbir noktayı ondan saklamasına izin vermiyordu... Bedenini çevirip, kaldırıp, yuvarlayarak istediği her şeyi alıyordu, bunu büyük bir şefkat ve tutku dolu bir ısrarla yapıyordu. Koltuk altlarını, belini, her yerini öpüyor, dilini her kıvrımında ve nemli katmanlarında gezdiriyordu.

Yavaş yavaş artan haz karanlık ve ham bir şeylere dönüştü, Win hissettiği ihtiyacın keskin acısıyla inledi.

Kalp atışlarının titreşimlerini göğüslerinde, kollarında, bacaklarında, karnında, hatta ayak ve el parmaklarında hissediyordu. Kev'in içinde uyandırdığı bu vahşilik gerçekten çok fazlaydı. Ona bir an soluklanabilmek için yalvardı.

"Henüz değil," dedi Kev soluk soluğa kalmış bir halde, sesinde Win'in tam olarak ne olduğunu algılayamadığı bir zafer sarhoşluğu vardı.

"Lütfen, Kev..."

"Çok yakınsın, bunu hissedebiliyorum. Ah, Tanrım." Win'in başını ellerinin arasına alıp onu aç bir kurt gibi öpmeye başladı ve dudakları dudaklarının üzerindeyken konuşmaya devam etti: "Durmamı şu an için isteme. Sana bunun sebebini göstermeme izin ver."

Kafası bacaklarının arasına doğru inince Win sızlandı. Dudaklarını o hassas noktaya dokundurduğu an yerinden doğrulmaya çalıştı, fakat Kev bunu görmezden gelip durmayınca gerisin geri yatağa devrildi. Dili güçlü ve sıcacıktı.

Odaya dolmaya başlayan gün ışığının altında pagan bir kurban gibi yatıyordu. Merripen sıcak, ıslak dokunuşlarıyla ona tapınıyor, teninin tadını çıkarıyordu.

Win ellerini çaresizce onun saçlarının arasında gezdirirken utanç duygusunu tamamen yitirmişti, bedeni anlatılmaz bir şekilde kıvrılıyordu... *Burası, lütfen, biraz daha, daha, şimdi...* Ve inlediği anda Kev dudaklarını daha hızlı bir ritimle oraya kenetledi. Haz genç kızın tüm bedenini ele geçirdi, dudaklarından şaşkınlık dolu bir inilti koptu ve birkaç saniye boyunca her şey durdu. Evrendeki tüm hareketler, ölçüler ve titreşimler o zorlayıcı, kaygan ateşte o can alıcı noktaya perçinlendi, sonra bir anda hepsi boşaldı, gerilim inanılmaz hoşluktaki titremelerle çözülüverdi.

Win karşı koyamadığı bir huzura kavuştu ve spazmlar yavaş yavaş sona erdi. Bedeni parıltılı bir yorgunluk ve tüm vücudunu saran bir huzurla doldu. Merripen tamamen soyunacak kadar kısa bir süre boyunca onu bıraktı. Çırılçıplak, uyarılmış bir halde tekrar yanına döndü ve ihtiyaçla titreyerek bacaklarının arasına yerleşti.

Win mırıldanarak kollarını ona doğru kaldırdı. Parmaklarının altındaki geniş sırt sert ve kaygandı, dokunduğu yerdeki kaslar anında geriliyordu. Kev başını indirerek tıraşlı yanağını yanağına sürttü. Win ona tam bir teslimiyetle, bacaklarını kalçalarına sararak karşılık verdi.

Merripen kendini hafifçe öne itti. Win'in saf teni buna önce karşı koydu, ancak çok geçmeden yaşadığı hissin yakıcı acısıyla nefesi kesildi. Hafifçe kıvranınca, Kev ağırlığıyla onu yerine sabitledi, ona inleyerek kıpırdamamasını ve beklemesini söyledi, o da kıpırdamayacaktı ve bu en iyisiydi. Birlikte hızla soluyarak öylece durdular.

"Vazgeçeyim mi?" diye boğuk bir fısıltıyla sordu Merripen, yüz ifadesi gergindi.

İhtiyaçla titrerken bile onu düşünüyordu. Bunu ne kadar arzuladığını ve bu soruyu sormasının neye mal olduğunu anlayan Win içinin daha da yoğun bir sevgiyle dolduğunu hissetti. "Bunu düşünme bile," diye fısıldadı onu cesaretlendirerek.

Merripen inleyerek harekete geçti, her bir darbe birleştikleri noktayı yakıyordu ama Win onu yine de daha derinlerine çekmeye çalıştı. Onu içinde hissetmek, acı ya da mutluluktan çok daha öte bir şeydi. Bu bir *gereksinimdi.*

Kev ona baktı, yüzü kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. Vahşi, yırtıcı ve sıradan insanların yaşadığından çok daha farklı bir şeyi yaşıyormuşçasına yolunu kaybetmiş gibi görünüyordu. Win onun yıllar boyunca bastırmaya çalıştığı tutkusunu tam olarak şu an kavramaya başlamıştı. Merripen anlaşılmaz bir şekilde kaderlerine karşı büyük bir savaş vermişti ve şimdi diğer tüm duyguları gölgede bırakacak bir saygı ve yoğunlukla bedenine sahipti.

Ve onu bir kadın olarak seviyordu, ruhani bir varlık olarak değil. Ona olan hisleri son derece gerçek, şevkli ve dizginsizdi. Tam Win'in istediği gibi.

Win onu derinliklerine çekti, ince bacaklarını beline sıkıca doladı, yüzünü boynuna gömdü. Sevgiyle sırtını okşadı, boynuna öpücükler kondurdu. Bu şefkati Kev'i

inanılmaz bir güçle etkiledi, hareketleri hızlandı, gözleri kapandı. Ve son bir kez içine girdikten sonra durdu, tüm bedeni çaresizlikle sarsılıyordu.

"Win," diye inledi. "Win." Bu tek hece binlerce duanın içerebileceği bir tutku ve inancı simgeliyordu.

Konuşmaya başlamadan önce dakikalar geçmesi gerekti. Birbirlerinin içinde erimiş bir şekilde, ayrılmayı hiç istemeden sarmaş dolaş yatmaya devam ettiler.

Merripen'in dudakları yüzünde gezinmeye başlayınca Win gülümsedi. Çenesine ulaşınca orayı hafifçe ısırdı. "Bir kaideye yerleştirmedim," diye homurdandı.

"Hmmm?" Elini onun yanağına götürdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni inanılmaz yükseklikteki bir kaideye yerleştirdiğimi söylemiştin… Hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bunu asla yapmadım. Seni hep yüreğimde taşıdım. Hep. Bunun yeteceğini düşünmüştüm."

Win kıpırdanarak onu usulca öptü. "Ne oldu Kev? Neden fikrini değiştirdin?"

Bölüm On Sekiz

Kev onunla ilgilenmeden önce bu soruyu cevaplamak niyetinde değildi. Yataktan kalktı ve içinde küçük bir kuzine ile oradan sıcak su elde etmek için yerleştirilmiş olan boruların ucuna konulmuş pirinç su deposunun bulunduğu küçük mutfağa gitti. Oradan sıcak su ve temiz bir havlu aldıktan sonra yatağa geri döndü.

Win'in yan yatmış görüntüsüne bakınca duraksadı, beyaz keten çarşafın altındaki kıvrımlarını, omuzlarına dökülen gümüş-altın karışımı saçlarını seyretti. En güzel bölüm de yüzündeki doyumun verdiği yumuşaklık ve biraz önce öpüp durduğu dudakların şişmiş pembeliğiydi. Onu yatakta bu şekilde görmek en gizli rüyalarını süslemişti hep. Onu beklerken.

Havluyu sıcak suyla ıslattı, çarşafı üzerinden sıyırdı ve gördüğü güzellik onu büyüledi. Onu bakire olsa da olmasa da isteyecekti... Ama ilk âşığı olduğunu bilmek içine ayrı bir haz dolmasına neden oluyordu. Ona tek dokunan, haz veren, gören sadece kendisiydi... Tek şey dışında...

"Win," dedi kaşlarını çatarak onu temizlemek için havluyu bacaklarının arasına götürdüğünde. "Klinikte üzerinde egzersiz kıyafetinden daha azıyla hiç dolaştın mı? Yani Harrow seni hiç gördü mü?"

Win'in yüz ifadesi sakindi, fakat o güzel mavi gözlerinde eğlenceli bir ışıltı vardı. "Julian'ın bir profesyonel olarak beni hiç çıplak görüp görmediğini mi soruyorsun?"

Kev kıskanıyordu ve bunu ikisi de biliyordu, kaşlarını çatmaktan bir türlü vazgeçemiyordu. "Evet."

"Hayır, görmedi. Solunum sistemimle ilgileniyordu ve senin de bildiğin gibi bu bölge üreme organlarımla oldukça farklı bir yerde."

"Ama ciğerlerinden çok daha fazlasıyla ilgileniyordu," dedi Kev karamsar bir tavırla.

Win gülümsedi. "Sorduğum soruyu bana unutturmaya çalışıyorsan bu bir işe yaramıyor. Dün akşam sana ne oldu Kev?"

Havludaki kan lekelerini suda çalkalayarak çıkardıktan sonra bacaklarının arasını başka bir bezle temizlemeye başladı. "Ağıldaydım."

Gözleri irileşti. "Hapishanede mi? Leo oraya mı geldi? Seni dışarı çıkarmaya mı?"

"Evet."

"Tanrı aşkına parmaklıkların ardında ne işin vardı?"

"Meyhanede bir kavgaya karıştım."

Win'in ifadesi ciddileşti. "Sen mi?"

Bu soru kasıtsız bir ironi içeriyordu, Kev neredeyse gülecekti. Aslında gülmemek için epey çabalaması gerekti, son derece şaşkın, hatta acınacak haldeydi ve konuşmayı başaramadı. Yüz ifadesi de değişmiş olmalıydı çünkü Win bakışlarını üzerine dikerek yattığı yerden doğrulmuştu.

Genç kız bezi bir kenara bırakmasını sağlayıp çarşafları göğüslerinin üzerine çekti. Uzanıp elini Kev'in çıplak om-

zunda gezdirdi, dokunuşu rahatlatıcıydı. Okşamaya devam etti... Göğsünde, boynunda, karnında gezinen eli her hareketiyle Kev'in kendine olan hâkimiyetini azaltıyordu.

"Ailenin yanına gelene kadar," dedi Kev boğuk bir sesle. "Varlığımın tek sebebi kavga etmek ve insanların canını yakmaktı. Ben... Bir canavardım." Win'in gözlerinin içine baktığında orada sadece endişe dolu bir ilgi gördü.

"Anlat bana," diye fısıldadı Win.

Merripen başını iki yana salladı. Sırtında bir ürperti hissetti.

Win'in eli ensesine doğru kaydı. Başını yavaşça tutarak onu omzuna doğru çekti, yüzünün yarısı gizlenmişti. "Anlat bana," diye üsteledi.

Kev kaybolmuştu, ondan bir şey saklayabileceğini sanmıyordu. İtiraf etmek üzere olduğu şeyin onun kendisinden iğrenmesini ve uzaklaşmasını sağlayacağını biliyordu ama bunu yine de yapacaktı.

Ona tüm acımasız gerçeği hiçbir şey saklamadan anlattı, aslında nasıl bir canavar olduğunu ve hâlâ içinde bunu barındırdığını anlamasını sağladı. Ona nefesi kesilene kadar dövdüğü çocukları, hatta daha sonra ölmüş olma ihtimali olanları bile anlattı, ölüp ölmediklerini o da bilmiyordu. Ona bir hayvan gibi artıklarla beslenerek ve çalarak içindeki öfkeyle nasıl yaşadığını anlattı. Bir zorba, bir hırsız ve bir dilenciydi. Gururunu ve iyi düşüncelerini kendine saklamasının sağlanması için nasıl aşağılandığını, ne tür işkencelere maruz kaldığını da anlattı.

Kev bunları bugüne kadar hep içinde tutmuştu, fakat konuşmaya başlayınca hepsi birden dilinden dökülüvermişti. Kontrolünü kaybettiğini görüp her susmaya çalışmasında Win'den gelen yumuşacık bir dokunuş ve idam

mahkûmunun karşısında duran bir rahip gibi birkaç mırıldanış anlatmaya devam etmesini sağlıyordu.

"Sana bu ellerle nasıl dokunurum?" diye sordu acı dolu bir sesle. "Sen buna nasıl izin verirsin? Tanrım yaptıklarımın hepsini bir bilsen..."

"Ellerini seviyorum," diye mırıldandı Win.

"Sana layık değilim. Ama kimse sana layık değil. Pek çok erkeğin iyi ya da kötü yapabilecekleri sınırlıdır, sevdikleri için bile bu böyledir. Benimse sınırlarım yok. Ne Tanrı, ne ahlaki bir değer ne de inanç. Sadece *sen* varsın. Benim dinim sensin. Senin istediğin her şeyi yapabilirim. Senin için kavga ederim, çalarım, adam öldürürüm. Senin için..."

"Şşşş. Sus. Tanrım." Nefes nefeseydi. "Tüm kurallara karşı gelmeye gerek yok Kev."

"Anlamıyorsun," dedi ona bakmak için geri çekilerek. "Sana söylediklerimin hepsi gerçek..."

"Anlıyorum." Yüz ifadesi bir meleğinki gibi yumuşak ve sevgi doluydu. "Ve tüm anlattıklarına inanıyorum... Ama senin çıkardığın sonuçların doğruluğuna inanmıyorum." Yanağına dokundu. "Sen sevgi dolu iyi bir adamsın. Roman *baro* senin içini öldürmeye çalışmış ama başarılı olamamış. Bunun sebebi senin gücün ve senin yüreğin." Yatağa uzanarak onu da yanına çekti. "Huzura kavuş artık Kev," diye fısıldadı. "Dayın kötü bir adammış ama yaptıkları da onunla birlikte gömülmeli. *Ölüleri gömmek gerek*... Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Kev başını iki yana salladı.

"Geçmişi geride bırak ve sadece önündeki yeni yolculuğa bak. O zaman yolunu bulabilirsin. Yeni bir yaşamı.

Bu bir Hıristiyan deyişidir... Ama sanırım bir Romana da mantıklı gelecektir."

Mantıklıydı. Hatta Win'in düşündüğünden de mantıklıydı. Romanlar ölüm ve ölüler söz konusu olduğunda batıl inançlara sahiplerdi, ölülerin tüm özel eşyalarını da onunla birlikte yok ederek ölüyü mümkün olduğunca yüksüz bırakırlardı. Bu hem ölüler hem de canlılar adına yapılan bir hareketti, onların canlılar dünyasına sefil birer hayalet olarak dönmelerini de engellemek için yapılırdı. *Ölüleri gömmek gerek*... Yine de bunu yapabileceğinden pek emin değildi.

"Bırakmak çok zor," dedi kalın bir sesle. "Unutmak çok zor."

"Evet." Kollarını ona sardı. "Ama kafanı düşünülmesi gereken çok daha iyi şeylerle dolduracağız."

Kev kulağını Win'in kalbine yaslayarak uzun bir süre suskunluğunu korudu, onun kalp atışlarını ve nefes alış verişini dinledi.

"Seni ilk gördüğüm andan itibaren bana ne ifade ettiğini biliyordum," diye mırıldandı Win sonunda. "Vahşi ve öfkeli bir çocuktun. Seni o anda sevmiştim. Bunu sen de hissetmiştin değil mi?"

Kev başını hafifçe sallayarak onun varlığının tadını çıkarmaya devam etti. Teni tatlı erik gibi kokuyordu ve içinde uyarıcı bir dişilik kokusu da vardı.

"Seni evcilleştirmek istedim," dedi. "Her yanını değil. Sadece sana yaklaşmamı sağlayacak kadarını." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Zalim adam. Seninle geleceğimi bildiğin halde bu kaçırma olayı da nereden çıktı?"

"Önemli bir konuya parmak basıyordum," dedi boğuk bir sesle.

Win kıkırdayarak onun başını okşadı, dokunuşuyla çok geçmeden mırlamaya başlayabilirdi. "Konunun önemi anlaşıldı. Hemen geri dönmek zorunda mıyız?"

"İstiyor musun?"

Win başını iki yana salladı. "Yine de... Bir şeyler yemeye bir itirazım olmazdı."

"Seni almaya gelmeden önce kulübeye yiyecek getirmiştim."

Parmaklarını kulaklarının etrafında gezdirmeye başladı. "Sen ne düşünceli bir vahşisin. Yani gün boyunca burada kalabilir miyiz?"

"Evet."

Win keyifle kıpırdandı. "Bizi aramaya gelen olacak mı?"

"Sanmam." Kev çarşafı aşağı indirerek burnunu göğüslerinin arasındaki o görkemli vadiye sürttü. "Ayrıca o eşikten geçmeye çalışacak ilk adamı öldürürüm."

Win'in boğazından küçük bir kahkaha yükseldi.

"Ne oldu?" dedi Kev kıpırdamadan.

"Ah, yataktan çıkıp seninle olabilmek için çabaladığım onca yıl aklıma geldi. Ve eve döndüğümde aklımdaki tek şey yatağa girmekti. Seninle."

Kahvaltıda demli çay ve üzerinde eritilmiş peynir olan iki dilim ekmek vardı. Win Merripen'in gömleğine sarınarak mutfaktaki alçak tabureye oturmuştu. Onu portatif küvete kaynar su doldururken seyretmek ve sırt kaslarının hareketini izlemek hoşuna gidiyordu. Ekmeğinin son parçasını ağzına atarken gülümseyerek, "Kaçırılmak ve tacize uğramak," diye söze başladı. "İnsanın iştahını açıyor."

"Tacizininkini de."

Bu küçük, sessiz ve sıradan kulübede oldukça büyülü bir atmosferi paylaşıyorlardı. Win kendini bir sihrin içinde yaşıyormuş gibi hissediyordu. Rüya görüyor olduğundan korkuyordu, sanki hasta yatağında uyanıverecekti. Ama Merripen'in canlı varlığı rüya olamayacak kadar gerçekti. Vücudunun farklı yerlerinde hissettiği sızılar da yaşadıklarının bir başka kanıtıydı. Onunla birlikte olduğunun.

"Artık hepsi biliyordur," dedi Win dalgın gözlerle Ramsay Evi'ndekileri düşünerek. "Zavallı Julian. Öfkelenmiş olmalı."

"Ya kalp kırıklığı?" Üzerinde sadece pantolonu olan Merripen Win'in yanına gitti.

Win kaşlarını çattı. "Sanırım hayal kırıklığına uğrayacak. Beni umursadığını düşünüyorum ama hayır, kalbi kırılmayacak." Saçlarını okşamakta olan Merripen'e yaslandı, yanağı kaslı düzgün karnına sürtündü. "Beni asla senin istediğin gibi istemedi."

"Bunu istemeyen bir adamın hadım olduğunu düşünürüm." Win göbek deliğini öperken bir an için nefesi kesildi. "Ona Londra'daki doktorun söylediklerini anlattın mı? Çocuk doğurabilecek kadar sağlıklı olduğunu söyledin mi?"

Win başıyla onayladı.

"Harrow ne dedi?"

"Julian bana birkaç doktorla daha görüşüp onlardan da fikir almamız gerektiğini söyledi, böylelikle farklı görüşleri değerlendirdikten sonra istediğim kararı verebilirmişim. Ama Julian'ın görüşüne göre çocuksuz kalmam en doğrusu."

Merripen onu ayağa kaldırıp gözlerinin içine baktı, yüzündeki ifadeyi çözmek zordu. "Seni riske atmayı hiç

istemem, fakat bu arada Harrow'a ve fikirlerine hiç güvenmiyorum."

"Onu bir rakip olarak gördüğün için mi?"

"Bunun da etkisi var," diye itiraf etti. "Ama bu daha çok içgüdüsel. Onda... Onda eksik bir şeyler var. Bir terslik var."

"Belki de doktor olduğu içindir," diye bir tahmin yürüttü Win, Merripen üzerindeki gömleği çıkarırken ürperdi. "Onun işini yapan erkekler biraz daha soğuk oluyorlar. Hatta kendilerini büyük görüyorlar. Ama bu elbette gerekli çünkü..."

"Konu o değil." Merripen onu küvete götürüp içine yerleşmesine yardım etti. Win nefesini tuttu, bunun sebebi sadece suyun sıcaklığı değil aynı zamanda onun karşısında çırılçıplak olmasıydı. Küvet bacakları açarak yatacak şekilde tasarlanmıştı ve kişi yalnızken son derece rahatlatıcı olabilirdi, ancak birinin varlığında son derece utandırıcıydı. Merripen küvetin yanına diz çöküp onu yıkamaya başlayınca utancı daha da arttı. Ama Kev'in hareketlerinde şehvet yoktu, sadece sevgiyle onunla ilgileniyordu, Win çok geçmeden bu güçlü ve huzur veren ellerin dokunuşuyla rahatlamaya başladığını hissetti.

"Hâlâ Julian'ın ilk karısına bir zarar vermiş olmasından şüpheleniyorsun, biliyorum," dedi Win Merripen onu yıkarken. "Ama o bir doktor. Kimseyi incitemez, en azından bunu karısına yapmaz." Durdu ve Kev'in yüzünde beliren ifadeyi çözmeye çalıştı. "Bana inanmıyorsun. Onun hakkında en kötüsünü düşünmeye kararlısın."

"Yaşam ve ölüme karar verme hakkına sahip olduğunu düşündüğünü düşünüyorum. Sen ve kız kardeşlerinin mitolojide o çok sevdiğiniz tanrılara benziyor."

"Julian'ı benim kadar iyi tanımıyorsun."

Merripen cevap vermeksizin onu yıkamaya devam etti. Genç kız buharların arasından onun yüzünü seyretti, amansız Babil savaşçılarına benziyordu, çok güzeldi. "Aslında onu savunmak için hiç uğraşmamalıyım," dedi hüzünle. "Ne yaparsam yapayım onun hakkında iyi bir şey düşünmeyeceksin değil mi?"

"Hayır," diyerek kabul etti.

"Peki ya Julian'ın iyi bir adam olduğuna inansaydın?" diye sordu. "Benimle evlenmesine izin verir miydin?"

"Hayır." Kendinden nefret eder gibi bir hali vardı. "Bunu yapamayacak kadar bencilim. Bunun olmasına asla izin veremezdim. Konu o kadar uzasaydı seni düğününden kaçırırdım."

Win onun bu konuda soylu davranışlar sergilemesi gibi bir arzusu olmadığını söylemek istedi. Bu şekilde sevilmekten ötürü çok mutluydu - hatta kendinden geçmiş haldeydi - böylesi bir tutku aklını başından alıyordu. Ama ağzını açmayı başaramadan Merripen biraz sabun alıp elini sızlayan uyluklarının arasına kaydırdı.

Ona sevgiyle dokundu. Ve sahiplenircesine. Win'in gözleri kapanmaya başladı. Kev parmağını usulca derinlerine kaydırınca genç kız onun göğsüne yaslandı. Bu küçük hareket canını acıtmıştı. Yine de Merripen o kadar nazikti ki bir süre sonra suyun sıcaklığıyla birleşen bu nezaket Win'in gevşemesini sağladı.

Buharların arasından sabun, ahşap ve sabah havasını içine çekti. Ve sevgilisinin sarhoş edici kokusunu. Dudaklarını onun omzunda gezdirerek teninin tuzunu tattı.

Merripen'in gıdıklayan tembel dokunuşları bir nehir akıntısı gibi içini sarmaya başladı. Becerikli parmakları he-

men o en çok istenilen noktayı buldu. Win elini aşağı indirerek onun güçlü bileğini tuttu ve kaslarının hareketini hissetti. İki parmağı içine girdi, başparmağı ise kadınlığının üzerinde daireler çiziyordu.

Win kendini ritmik hareketlerle onun dokunuşlarına teslim etti. Üçüncü parmak da içeri kayınca kasılarak inledi - bu kadarı fazlaydı, yapamazdı. Fakat Kev yapabileceğini fısıldadı ve onun iniltilerini öpücükleriyle bastırdı.

Win çok geçmeden gevşedi ve bir anda açgözlü, vahşi bir kadına dönüşerek kıvranmaya başladı. Bu inanılmaz hazzı daha fazla hissetmek istiyordu. Çıplak sırtına tırnaklarını geçirdiğinde Kev mutluluğunu ifade edercesine inledi. İlk şoke edici huzur dalgasında Win'in dudaklarından küçük bir çığlık sıyrıldı. Kendine hâkim olmaya çalışırken yeni bir dalga daha geldi ve bir tane daha... Ve soluk soluğa kalıp bir külçe gibi yığılana dek sürdü.

Merripen küvetteki pozisyonunu özenle düzeltip onu birkaç dakika yalnız bıraktı. Genç kız kendini buharı hâlâ tütmekte olan sulara bıraktı, onun nereye gittiğini düşünemeyecek kadar bitkindi. Kev elinde büyük bir havluyla dönüp onu sudan çıkardı. Win onun önünde kıpırdamadan durup kendisini bir çocuk gibi kurulamasına izin verdi. Ona yaslandığında bedenine vermiş olduğu hasarı ve kırmızı izleri gördü, derin değillerdi ama bunları o yapmıştı. Aslında dehşete kapılarak özür dilemesi gerekiyordu ancak şu an tek istediği şey onları yeniden yapmaktı. Ondan beslenmek. Bu aslında ona son derece aykırı bir hareketti, bir ara durup üzerinde düşünmeliydi.

Merripen onu yatak odasına götürdü ve yatağa yatırdı. Win çarşafların arasına gömüldü ve onun yıkanıp küveti boşaltarak geri dönmesini uyuklayarak bekledi. Yıllardan

beri hissetmediği bir duyguyu yaşıyordu... Kendini Noel sabahı uyanan mutlu bir çocuk gibi hissediyordu. Sesini çıkarmadan orada yattı, çok yakında çok güzel şeylerin olacağını biliyordu, yüreği bu beklentiyle hızla çarpıp duruyordu.

Kev'in yatağa tırmandığını hissedince gözleri aralandı. Döşek ağırlığıyla ezilmişti, bedeni Win'in serin bedenine nazaran çok sıcaktı. Kollarının arasına yerleşip içini çekti. Merripen'in eli yavaşça sırtında gezindi.

"Günün birinde buna benzer bir kulübemiz olacak mı?" diye mırıldandı genç kız.

Merripen planını çoktan yapmıştı. "Bir ya da en fazla iki yıl boyunca, tadilat sona erip Leo ayaklarının üzerinde durmayı başarana kadar Ramsay Evi'nde kalacağız. Sonra bir çiftlik ve içine sana uygun bir ev yapabileceğim bir arazi bulacağım. Sanırım bundan biraz daha büyük olacak." Eli genç kızın kalçasına inip daireler çizmeye başladı. "Müsrif bir yaşamımız olmayacak ama rahat olacağız. Aşçın, uşağın ve sürücün olacak. Ailene yakın bir yerde olacağız ki onları dilediğin zaman görebilesin."

"Kulağa çok hoş geliyor," demeyi başarabildi Win, mutluluktan nefes almakta zorlanıyordu. "Tam bir cennet olacak." Kendisine çok iyi bakacağından ve onu çok mutlu edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Birlikte iyi bir yaşam kuracaklardı ve bunun hiç de sıradan olmayacağından emindi.

Kev'in sesi çok ciddiydi. "Benimle evlenirsen hiçbir zaman bir hanımefendi konumunda olmayacaksın."

"Senin karın olmaktan daha iyi bir pozisyon yok."

"Senin için hep bundan fazlasını istedim."

"Yalancı," diye fısıldadı. "Beni hep kendine istedin."

Kahkaha atarak, "Evet," diye itiraf etti.

Sustular ve sabahın aydınlığının dolduğu odada yan yana yatmanın tadını çıkardılar. Bundan önce de birbirlerine çok yakın olmuşlardı... Birbirlerini çok iyi tanıyorlardı... Ama böyle değil. Fiziksel samimiyet Win'in duygularına yepyeni bir boyut kazandırmıştı, sanki içine sadece bedenini değil ruhunun bir parçasını da almıştı. İnsanların bu mahremiyeti sevgi olmadan nasıl paylaşmayı başarabildiklerini anlayamıyordu, öylesi çok boş ve anlamsız olmalıydı.

Çıplak ayaklarını Kev'in bacaklarında gezdirdi, parmaklarını sert kaslarına sürttü. "Onlarla birlikteyken beni düşündün mü?" diye sordu çekinerek.

"Kimlerle?"

"Yattığın kadınlarla." Merripen'in bir anda gerilmesi üzerine onun bu sorudan hoşlanmadığını anladı.

Kev suçluluk dolu kısık bir sesle, "Hayır. Onlarla birlikteyken hiçbir şey düşünmedim," diye yanıt verdi.

Win elini onun pürüzsüz göğsünde gezdirdi, kahverengi göğüs uçlarını bulup onlarla oynadı. Dirseğinden destek alıp yerinden doğrulurken açık yüreklilikle konuştu: "Bunu bir başkasıyla yaptığını düşünmeye dayanamıyorum."

"Bana hiçbir şey ifade etmediler. Sadece bir alışverişti. Mümkün olduğunca çabuk bitirilen bir iş."

"Bence bu işi daha da kötüleştiriyor. Bir kadını bu şekilde kullanmak, yani hiç duygu olmadan..."

"Onlara oldukça iyi ödemeler yapıldı," dedi alaycı bir tavırla. "Ve hep isteklilerdi."

"Ama seni seven ve sevdiğin birini bulman gerekirdi. Bu sevgisiz bir alışverişten çok daha iyi."

"Yapamazdım."

"Neyi yapamazdın?"

"Bir başkasını sevemezdim. Yüreğimde çok fazla yer kaplıyordun."

Win böylesi bir cevap karşısında mutlu olmasının ne tür bir bencillik olduğunu düşünmeden edemedi.

"Sen gittikten sonra," dedi Merripen. "Delireceğimi düşündüm. Kendimi daha iyi hissedebileceğim, gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Birlikte olmak istediğim kimse yoktu. Senin iyileşmeni istiyordum... Bunun için hayatımı verirdim. Ama aynı zamanda gittiğin için senden nefret de ediyordum. Her şeyden nefret ettim. Çarptığı için yüreğimden bile. Yaşamak için tek sebebim kalmıştı o da seni yeniden görmekti."

Win bu açıklamadan çok etkilendi. Kev'in başlı başına bir güç olduğunu düşündü. Bir fırtına nasıl durdurulamazsa o da durdurulamazdı. Onu dilediğince, ölçüsüzce sevmiş ve bunun sonuçlarına da katlanmıştı.

"Kadınların yardımı oldu mu?" diye sordu usulca. "Onlarla yatmak seni yatıştırdı mı?"

Başını iki yana salladı. "Daha kötü oldu," dedi. "Çünkü onlar *senin gibi* değillerdi."

Win Kev'in üzerine uzandı, saçları ışıltılı kurdeleler gibi onun göğsüne, boynuna ve kollarına dağıldı. Yaban eriği rengine dönüşmüş olan o gözlerin içine baktı. "Birbirimize sadık olmamızı istiyorum," dedi büyük bir ciddiyetle. "Bugünden sonra."

Bir sessizlik yaşandı, bu şüpheden değil farkındalıktan doğan küçük bir tereddüt anıydı. Edecekleri yemin gözle görünmeyen bir varlık tarafından duyulup izleniyordu sanki.

Merripen'in göğsü aldığı derin nefesle yükseldi. "Sana sadık olacağım," dedi. "Sonsuza kadar."

"Ben de sana."

"Beni bir daha bırakmayacağına da söz ver."

Win onun göğsünü öpüp, "Söz veriyorum," dedi.

Bu sözlerini mühürlemek için çok istekliydi ama Kev bunu yapmadı. Onun dinlenmesini istiyordu, bedeni bir mola vermeliydi. Genç kız buna itiraz edince onu şefkatli öpücükleriyle susturdu. "Uyu," diye fısıldadı ve Win ona itaat ederek hayatındaki en tatlı karanlığa daldı.

Gün ışığı astarsız perdelerden içeri süzülüyordu. Kev Win'i saatlerce kollarının arasında tuttu. Hiç uyumadı. Ona bakmak tüm dinlenme ihtiyacını gideriyordu. Hayatının daha önceki kısmında onu pek çok kez bu şekilde seyretmişti, özellikle de hasta olduğu zamanlarda. Ama şu an her şey farklıydı. Win ona aitti.

Win'i severek ve ne olacağını bilemeden ona büyük bir özlem duyarak uzun bir zaman geçirmişti. Şimdi onu kollarının arasında tutarken hiç alışık olmadığı bir duyguyu yaşıyordu, çocuklar gibi mutluydu. Kaşlarının ve dudaklarının çağrısına dayanamayarak onu öptü, kendine bu izni verdi. Yanağının pembe kavisinde bir süre durdu. Burnunun ucu tam tapılacak bir noktaydı, bir şiir kadar değerliydi. Onun her yerini seviyordu. Bir anda ayak parmaklarının aralarındaki boşlukları öpmemiş olduğunu hatırladı, bu en kısa zamanda düzeltilmesi gereken büyük bir hataydı.

Win bir bacağını üzerine atmış halde uyuyordu, dizi dizlerinin arasındaydı. Merripen uyluklarının arasına değen sarı tüyleri hissedince bir anda sertleşti, üzerine değen çarşaf bile sızlamasına sebep oluyordu.

Win kol ve bacaklarını esneterek kıpırdandıktan sonra gözlerini araladı. O gözlerde önce kollarının arasında

uyanmış olmanın verdiği şaşkınlığı gördü, ardından da daha önce olanları hatırlayarak şaşkınlığın yerini alan tatmini. Win'in elleri yavaşça üzerinde gezinerek yeni bir araştırmaya girişti. Kev'in tüm bedeni gerilmişti, uyarılmıştı ve kıpırdamıyordu, onun araştırmasını dilediğince yapmasına izin verdi.

Win büyük bir saflıkla keşfine devam etti, bu Kev'i inanılmaz derecede baştan çıkardı. Dudakları gergin göğsünde dolaştı, karnına inince küçük bir yamyam gibi orayı dişledi. Ellerinden bir tanesi aşağılara, uyluklarının arasına doğru ilerledi.

Kev kesik kesik nefes alırken onun adını mırıldanarak o işkence eden parmaklara uzandı. Ama Win onun elini hızla itti. Bu Kev'i nedense daha da uyardı.

Win erkekliğini kavradı ve onu yavaşça sıktı. Kev bu dokunuş karşısında perişan bir halde inledi, neredeyse ona daha sert tutması için yalvarmaya başlayacaktı. Ama sadece nefes nefese beklemeyi başarabildi.

Genç kızın üzerine eğildiğini, altın renkli buklelerin ışıldadığını gördü. Kıpırdamadan durmak istemesine rağmen erkekliğinin tepki vererek kalkmasına engel olamadı. Büyük bir şaşkınlıkla onun başını daha da eğip kendisini öptüğünü hissetti. Win öpücüklerine hararetle devam edince Kev hazla inlemeye başladı, buna inanamıyordu.

O güzel dudakları üzerindeydi… Ölüyordu, aklını kaybediyordu. Win nasıl devam etmesi gerektiğini bilemeyecek kadar deneyimsizdi. Yine de ah Ulu Tanrım bu kadarı bile şimdilik yeterliydi zaten. Kev o tatlı ıslak dudaklardan çıkan sesi duyduğu anda ıstırapla homurdandı. Romanca ve İngilizce karışımı birtakım sözcükler sarf ederek onu

kalçasından yakalayarak yukarı çekti ve Win esir bir denizkızı gibi kıvranırken dudaklarını kadınlığına bastırdı.

Uyarıldığını hissettiği anda hiç durmadan şevkle devam etti. Win'in bacakları doyuma ulaşmak üzereymiş gibi gerildi. Bu anı yaşarken onun içinde olmalı, tüm kasılmalarını hissetmeliydi. Onu yavaşça aşağı indirip bacaklarını iki yana açarak üzerine yerleştirdi.

Daha fazla davete gerek görmedi, usulca onun derinlerine kaydı ve hafifçe aşağı doğru uzanıp o en hassas tomurcuğu okşamaya başladı. Çok geçmeden genç kız çığlık atarak zirveye ulaştı.

Kev artık rahatlayabilirdi ama bu anı uzatmak istiyordu. Mümkün olsa sonsuza kadar bu şekilde devam edebilirdi. Pozisyonlarını bozmadan onun sırtüstü uzanmasını sağladı. Hâlâ onun içindeydi, kadınlığı da parmaklarının arasında.

Win birkaç kez daha titredi, omuzları tutkudan renk değiştirmişti. Kev dudaklarını bu kızaran noktalara bastırarak her bir noktayı öptü, bu arada hızını arttırarak kendini onun derinliklerine bıraktı. Sonunda durdu ve şiddetle sarsılarak kendi doyumunu yaşadı.

Yana kayıp onu kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı ve nefes alış verişini düzene sokmak için savaş vermeye başladı. Yüreğindeki çarpıntı birkaç dakika süreyle kulaklarının uğuldamasına neden oldu, bu yüzden kapının vurulduğunu ilk anda fark edemedi.

Win kafasını kaldırıp onunla yüz yüze geldi. Gözleri irileşmişti. "Biri geldi," dedi.

Bölüm On Dokuz

Kısık sesle bir küfür savuran Kev pantolonu ve gömleğini üzerine geçirerek çıplak ayaklarıyla kapıya ilerledi. Kapıyı açtığında bir elinde bir valiz, diğerinde üstü örtülü bir sepet tutmakta olan Cam Rohan'ın lakayt bir tavırla orada durmakta olduğunu gördü.

"Merhaba." Cam'in ela gözleri ışıldıyordu. "Size birkaç eşya getirdim."

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu Kev soğukkanlılıkla.

"Çok uzağa gitmeyeceğinizi biliyordum. Giysilerin eksilmemişti, çanta ya da herhangi bir bavul da. Bekçi kulübesi çok göz önünde olurdu, burası da aklıma gelen ikinci yer oldu. Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Hayır," dedi Kev kısaca.

Cam sırıttı. "Yerinde olsaydım ben de en az senin kadar konuktan hoşlanmazdım *phral*. Sepette yiyecek, valizde de ikiniz için giysi var."

"Teşekkür ederim." Kev eşyaları alıp hemen bir köşeye koydu. Doğrularak kardeşine baktı, yüzünde eleştiren ya da suçlayan bir tavır aradı, ikisi de yoktu.

"*Ov yilo isi?*" diye sordu Cam.

Bu "*Burada her şey yolunda mı?*" anlamına gelen eski bir Roman deyişiydi. Ama tam olarak çevrilmesi gerektiğinde "*Burada yürek var mı?*" anlamına da gelirdi ki bu anlam şu an için daha uygundu.

"Evet," dedi Kev usulca.

"İhtiyacınız olan bir şey yok mu?"

"Hayatımda ilk kez," diye itiraf etti Kev. "İhtiyaç duyduğum hiçbir şey yok."

Cam gülümsedi. "Güzel." Rahat bir tavırla ellerini ceplerine soktuktan sonra kapının kenarına yaslandı.

"Ramsay Evi'nde durum nedir?" diye sordu Kev alacağı cevaptan biraz da korkarak.

"Bu sabah birkaç dakikalık bir karmaşa yaşandı ama sonra birlikte gitmiş olduğunuz anlaşıldı." Kibar bir şekilde duraksadı. "Harrow hâlâ Win'in isteği dışında götürülmüş olduğunda ısrar ediyor. Hatta bir ara polise başvuracağını bile söyledi. Win'i akşama kadar getirmezsen şiddete başvuracakmış."

"Yani?"

"Bilmiyorum. Fakat burada adamın nişanlısıyla otururken Ramsay Evi'nde onunla birlikte yaşayanların huzurunu da biraz düşünmen gerekir."

"O artık benim nişanlım. Ve onu canım istediğinde geri getiririm."

"Anlaşıldı." Cam'in dudakları kıvrıldı. "Umarım onunla yakında evlenmeyi düşünüyorsundur?"

"Yakında değil," dedi Kev. "Hemen."

"Tanrı'ya şükür. Bu Hathaway'ler için bile biraz münasebetsiz bir durum." Cam Merripen'in darmadağın haline bakarak gülümsedi. "Sonunda huzura kavuştuğunu gör-

mek güzel... Karşımdaki sen olmasaydın mutlu göründüğünü bile söyleyebilirdim."

Mahremiyeti saklama alışkanlığından vazgeçmek kolay değildi. Yine de Kev aslında kardeşine açılmak istiyor ama bunu sözcüklere nasıl dökeceğini bilemiyordu. Bir kadına âşık olmanın insanın karşısına yepyeni bir evren çıkardığını söyleyebilirdi ya da o kırılgan ve korunmaya muhtaç görünen Win'in aslında kendisinden bile güçlü bir varlık olduğunu...

"Rohan," dedi usulca, Win'in duymasını istemiyordu. "Bir sorum var..."

"Evet?"

"Evliliğini bir Roman gibi mi bir *gadje* gibi mi yürütüyorsun?"

"Çoğunlukla *gadje* gibi," dedi Rohan hiç tereddüt etmeden. "Aksi işe yaramaz. Amelia başkasının emri altına girebilecek türden bir kadın değildir. Fakat bir Roman olarak ona uygun gördüğüm şekilde bakma ve onu koruma hakkımı her zaman saklı tutuyorum." Hafifçe gülümsedi. "Sen de bizim bulduğumuz gibi orta yolu bulacaksın."

Kev ellerini saçlarının arasından geçirerek ürkekçe sordu: "Hathaway'ler yaptığım şey için bana kızgın mı?"

"Win'i kaçırmandan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"Aldığım tek şikâyet bunu yapmak için çok beklemiş olduğun üzerineydi."

"Aralarında nerede olduğumuzu bilen var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok." Cam'in gülümsemesi çarpıldı. "Sana birkaç saat daha kazandırabilirim *phral*. Ama onu hava kararmadan getir, aksi halde Harrow'u hiç susturamayacağız." Hafifçe kaşlarını çattı. "O *gadjo* garip bir adam."

Kev ona dik dik baktı. "Neden öyle dedin?"

Cam omuz silkti. "Onun yerindeki pek çok adam şu ana kadar pek çok şey ya da bir şey yapmış olurdu. Bir eşyayı kırardı. Birinin boğazına sarılırdı. Ben şu ana kadar kadınımı bulmak için Hampshire'ın altını üstüne getirmiştim mesela. Ama Harrow sadece konuşuyor. Hep konuşuyor."

"Ne hakkında?"

"Hakları hakkında bir sürü şey söyledi... Neler yapabileceğini, ihanete karşı olan bakış açısını. Ama Win'in ne durumda olduğunu merak etmediği gibi ne istiyor olduğuyla da hiç ilgilenmedi. Elinden oyuncağı alınmış bir çocuk gibi davranıyor ve bir an önce onu geri istiyor sadece." Yüzünü buruşturdu. "Bu bir *gadjo* için bile utanç verici bir hal." Sesini yükselterek göremediği Win'e seslendi: "Ben artık gidiyorum. İyi günler küçük kız kardeşim."

"Size de Bay Rohan!" diyen mutlu sesi duyuldu genç kızın.

Sepetteki yiyecekleri boşalttılar: Kızarmış tavuk, çeşitli salatalar, meyve ve kalın dilimler halinde kesilmiş susamlı çörek. Çoğunu yedikten sonra ocağın önüne serdikleri yorganın üzerine oturdular. Üzerinde sadece Kev'in gömleği olan Win onun bacaklarının arasında otururken Meripen onun saçlarındaki karışıklıkları fırçayla açtı. Parmaklarını ay ışığı gibi parlayan uzun ipek yığınlarının arasında durmadan dolaştırdı.

"Artık kıyafetlerim olduğuna göre yürüyüşe çıkalım mı?" diye sordu Win.

"İstiyorsan olur." Kev saçlarını yana çekip onu ensesinden öptü. "Sonra da yatağa döneriz."

Titreyerek keyifli bir ses çıkardı. "Senin yatakta bu kadar çok vakit geçiren biri olduğunu hiç bilmezdim."

"Bugüne kadar bunu yapmak için iyi bir nedenim yoktu." Fırçayı kenara bırakıp onu kucağına çekerek kollarının arasına aldı. Ağır hareketlerle onu öptü. Win daha fazlasını istercesine kıvranmaya başlayınca gülümseyerek geri çekildi. "Sakin ol," dedi çenesini okşayarak. "Yeniden bunu yapmaya başlamayacağız."

"Ama biraz önce yatağa dönmek istediğini söyledin."

"Dinlenmekten bahsediyordum."

"Bir daha sevişmeyecek miyiz?"

"Bugün değil," dedi usulca. "Yeteri kadar seviştin." Parmağıyla öpülmekten şişmiş olan dudaklarını okşadı. "Seninle bir kez daha sevişirsem yarın yürüyemeyeceksin."

"Ben çok iyiyim," dedi Win inatla onun kucağında doğrularak. Yüzünü, boynunu ve erişebildiği her yerini öpücüklere boğdu. "Geri dönmeden önce bir kez daha. Sana ihtiyacım var Kev..."

Kev dudaklarını dudaklarına bastırarak onu susturdu ve son derece hararetli, sabırsız bir yanıt alınca küçük bir kahkaha atmaktan kendini alamadı.

Win geri çekilerek, "Bana mı gülüyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Hayır. Bu sadece... Sen tapılası birisin, beni çok mutlu ediyorsun. Benim hevesli küçük *gadji*m..." Onu yeniden öperek sakinleştirmeye çalıştı. Ama Win ısrarcıydı, üzerindeki gömleği çıkararak Kev'in ellerini çıplak bedeninin üzerine koydu.

"Neden bu kadar endişelisin?" diye fısıldadı Merripen

onunla birlikte yorganın üzerine uzanırken. "Hayır... Dur... Win, konuş benimle."

Win onun kollarının arasında kıpırdamadan durdu, yüzleri birbirine çok yakındı. "Geri dönmeye korkuyorum," diye itiraf etti. "İçimde kötü bir şey olacakmış gibi bir his var. Gerçekten birlikte olabilmemiz mümkün değilmiş gibi geliyor."

"Burada sonsuza kadar saklanamayız," diye mırıldandı Kev saçlarını okşayarak. "Hiçbir şey olmayacak aşkım. Zaten dönüşü olmayan bir yola girdik. Artık benimsin ve bunu kimse değiştiremez. Harrow'dan mı korkuyorsun? Sorun bu mu?"

"Tam olarak korku değil. Ama onunla yüzleşmeye de pek meraklı değilim."

"Elbette değilsin," dedi Kev usulca. "Sana bu konuda yardımcı olurum. Onunla önce ben konuşurum."

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum," dedi tereddütle.

"Bu konuda ısrar ediyorum. Sükûnetimi kaybetmeyeceğim. Ama yaptığım şeyin sorumluluğunu üstleneceğim. Başına geleceklere yanında ben olmadan katlanmana kesinlikle itiraz ediyorum."

Win yanağını onun omzuna yasladı. "Benimle evlenme kararını hiçbir şeyin değiştiremeyeceğinden emin misin?"

"Yeryüzündeki hiçbir şey buna sebep olamaz." Vücudundaki gerilimi hissederek onu göğsüne yasladı ve ellerini üzerinde dolaştırmaya başladı. Sırtında daireler çizdi. "Kendini daha iyi hissetmen için ne yapabilirim?" diye sordu şefkatle.

"Sana bunu söyledim ve sen yapmadın," dedi somurtkan bir sesle ve Kev'i kahkahalara boğdu.

"O zaman istediğin olacak," diye fısıldadı. "Ama yavaş yavaş, böylelikle canını yakmamış olacağım." Kulak memesinin arkasını öptü, oradan beyaz omzuna doğru ilerledi ve boynunun yanında atan nabzına indi.

Daha da yumuşak hareketlerle dolgun göğüslerine vardı. Göğüs uçları parlıyor ve daha önceki girişimlerinden dolayı gergin duruyordu. Onlara karşı da çok nazik oldu, dudakları onları yavaşça kapladı.

Win hafifçe inleyince canını yaktığına karar verdi. Ama genç kızın elleri başını tutarak orada durmasını sağladı. Dilini kullanarak son derece ağır hareketlerle onu okşamaya devam etti. Win inleyip bu küçük hareketlerden daha fazlasını istediğini belirterek kalçasını kıpırdatmaya başlayana kadar da durmadı.

Merripen dudaklarını kadınlığına bastırıp o hassas noktayı bularak okşamaya başladı. Win onun başını sımsıkı kavrayarak adını haykırdı, boğuk sesi Kev'in daha da çok heyecanlanmasına neden oldu.

Genç kız sonunda dayanamayarak kıvranmaya başladığında Merripen geri çekilip onun bacaklarının arasına yerleşti ve onu bedeniyle sarmaladı.

Win kıpırdanarak onu hareket etmeye zorladı ama Kev öylece durarak dudaklarını onun kulağına bastırdı ve onun bu şekilde doyuma ulaşacağını söyledi, ne kadar süre geçerse geçsin içinde öylece duracaktı.

Kızaran Win gerilerek onu sımsıkı sardı. "Lütfen hareket et," diye fısıldadı ama Kev hayır anlamında başını salladı.

"Lütfen hareket et, lütfen..."

Hayır.

Fakat bir süre sonra hoş bir ritim tutturdu. Her geçen

saniye acımasızca daha da derinlere inerken, Win inleyerek titremeye başladı. Sonunda zirveye ulaştı, dudaklarından küçük çığlıklar dökülüyor, bedeni vahşice kasılıyordu. Kev ise büyülenmişçesine sessizdi. O incecik beden onu içine çekerken her yanına inanılmaz bir ateş yayılıyordu.

Bu öylesine büyük bir hazdı ki gözlerinde ve burnunda hiç alışık olmadığı bir batma, yanma hissediyordu. Temellerinden sarsılmıştı. *Lanet olsun* diye düşündü içinde bir şeylerin değiştiğini fark ederek, bunlar bir daha asla yerine konmayacaktı. Tüm savunmaları bu küçük kadının belirsiz gücü karşısında yok olmuştu.

Ağaçlarla dolu vadide güneş batarken ikisi de giyinmişti. Ateş söndürülmüş, kulübe soğuğa ve karanlığa gömülmüştü.

Win ata doğru giderlerken Merripen'in eline yapıştı. "Mutluluğun neden bu kadar kırılgan bir şey olduğunu hep merak etmişimdir," dedi. "Ailemizin başına gelenler... Ebeveynlerimizi kaybetmemiz, Leo'nun Laura'yı kaybetmesi, yangın, hastalığım... Bütün bu olanlar değer verdiğimiz şeylerin elimizden kolayca alınabildiğini gösterdi hep. Yaşam bir andan diğerine çok değişiyor."

"Her şey değişmez. Bazı şeyler sonsuza kadar kalır."

Win durup ona doğru döndü ve kollarını boynuna doladı. Merripen ona hemen karşılık vererek onu kollarının arasında güvenle sardı ve güçlü bedenine hapsetti. Genç kız yüzünü göğsüne gömdü. "Öyle olduğunu umarım," dedi kısa bir süre sonra. "Kev gerçekten artık benim misin?"

"Hep senindim," diye fısıldadı kulağına.

Kendini kız kardeşlerinin koparacağı yaygaraya hazırlamaya çalışan Win Kev ile birlikte Ramsay Evi'ne döndüklerinde evin son derece sakin ve sessiz olduğunu görünce rahatladı. Bu hiç alışılmadık bir sükûnetti, herkesin hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar verdiği çok açıktı. Amelia, Poppy, Bayan Marks ve Beatrix'i üst kattaki salonda buldu. Beatrix yüksek sesle kitap okurken, diğer üçü nakış işi yapmakla meşguldü.

Win usulca odaya girdiği anda Beatrix durdu, herkes parlayan meraklı bakışlarını ona dikti.

"Merhaba hayatım," dedi Amelia sıcacık bir sesle. "Merripen ile yaptığın gezi güzel miydi?" Bundan bir piknik ya da araba gezisiymiş gibi bahsediyordu.

"Evet, teşekkür ederim." Win Beatrix'e gülümsedi. "Devam et, Bea. Her ne okuyorsan kulağa çok hoş geliyor."

"Duygusal bir roman," dedi Beatrix. "Çok heyecanlı. Karanlık ve kasvetli bir köşk var ve hizmetliler çok garip tavırlar sergiliyorlar. Bir de duvar halısının ardında gizli bir kapı var." Dramatik bir tavırla sesini alçalttı. "Biri öldürülecek."

Beatrix konuşmaya devam ederken Win Amelia'nın yanına oturdu. Ablasının elini elinin üzerine koyduğunu hissetti. Bu oldukça rahatlatıcı bir dokunuştu. Amelia'nın bu sevgi dolu kavrayışı çok şey ifade ediyordu… İlgi, kabullenme, güven.

"Nerede?" diye fısıldadı Amelia.

Win ifadesini sakin tutmaya çalıştı ama içini bir endişe kapladı. "Dr. Harrow ile konuşmaya gitti."

Amelia onun elini biraz daha sıkı tuttu. "Pekâlâ," dedi alaycı bir sesle. "Oldukça hararetli bir sohbet olacak. Harrow'un hâlâ söyleyecek şeyleri olduğunu düşünüyorum."

"Seni ilkel, aptal köylü." Julian Harrow'un yüzü beyazdı ama Kev ile kütüphanede yaptığı konuşmada kontrolünü hâlâ koruyordu. "Ne yaptığın konusunda en ufak bir fikrin dahi yok. İstediğini uzanıp alma telaşını yaşarken içinde bulunduğun koşulları aklından bile geçirmedin. Ve çok geç olana kadar da geçirmeyeceksin. Ta ki onu öldürdüğün güne kadar."

Harrow'un yaklaşık olarak neler söyleyeceğinin farkında olan Kev ona karşı nasıl bir tavır sergileyeceğine önceden karar vermişti. Win'in hatırına adamın hakaret ve suçlamalarına tahammül edecekti. Doktor söylediklerini bitirince de arkasını dönüp gidecekti. Kazanmıştı. Win artık ona aitti, gerisinin hiçbir önemi yoktu.

Yine de kolay değildi. Harrow çileden çıkmış romantik kahramanı mükemmel oynuyordu… İnce, zarif, solgun yüzü son derece kibirliydi. Kev'e kendini esmer, kötü bir köylü olarak hissettirmeyi başarmıştı. Ve o son sözleri… *Ta ki onu öldürdüğün güne kadar*… Onu iliklerine kadar dondurmuştu.

Ellerinin arasından pek çok savunmasız varlık geçmişti. Kev'in geçmişine sahip biri Win'i asla hak edemezdi. Win o vahşet günlerini kabullenmiş olsa da Kev'in o günleri unutabilmesi mümkün değildi.

"Kimse ona zarar vermeyecek," dedi Kev. "Senin karın olarak çok daha iyi bakılacağı ortada ama o bunu istemiyor. Seçimini kendi yaptı."

"Baskı altındayken!"

"Onu zorlamadım."

"Elbette zorladın," dedi Harrow onu hor görerek. "Onu kaba güç kullanarak buradan götürdün. Bir kadın olarak elbette bundan etkilenecek ve bunu romantik bu-

lacaktı. Kadınlar üzerlerinde hâkimiyet kurularak her şeye ikna edilebilirler. Gelecekte çocuk doğururken ve acı içinde ölürken de seni bu yüzden suçlamayacak. Ama sen bu işin sorumlusu olduğunu bileceksin." Kev'in yüzündeki ifadeyi görünce kahkaha attı. "Gerçekten ne söylediğimi anlayamayacak kadar basit misin?"

"Çocuk doğuramayacak kadar hassas olduğunu düşünüyorsun," dedi Kev. "Ama Londra'da başka bir doktora danıştı ve o..."

"Evet. Winnifred sana o doktorun adını söyledi mi?" Harrow'un gözleri buz grisiydi, sesi de son derece aşağılayıcı.

Kev başını iki yana salladı.

"Ben öğrenmek için ısrar ettim," dedi Harrow. "Bana söyleyene kadar peşini bırakmadım. Ve söylediği anda bu adı uydurduğunu anladım. Sahteydi. Ama emin olmak için yine de Londra'daki doktor kayıtlarını araştırdım. Verdiği isimde bir doktor yoktu. Yalan söylüyordu Merripen." Ellerini saçlarının arasından geçirerek ileri geri yürüyüp duruyordu. "Kadınlar istedikleri şeye ulaşmak istediklerinde çocuklar kadar sinsi olurlar. Tanrım seni kolayca manipüle etti değil mi?"

Kev ona cevap veremedi. Win'e inanmıştı, çünkü bugüne kadar onu sadece bir kez kandırmış ve yanık acısı çekerken ona morfin vermişti. Kev daha sonra bunu neden yapmış olduğunu anlayarak onu hemen affetmişti. Fakat *bu* konuda yalan söylediyse... Istırap kanını asit gibi yakıyordu.

Şimdi Win'in dönüş konusunda neden bu kadar çok endişelendiğini anlıyordu.

Harrow kütüphanedeki masanın önünde durdu, ona

yaslanarak yarı oturur pozisyona geçti. "Onu hâlâ istiyorum," dedi kısık sesle. "Hâlâ ona sahip olmak istiyorum. Tabii hamile kalmamış olması koşuluyla." Kev'in öldürücü bakışları duraklamasına sebep oldu. "İstediğin kadar öfkelenebilirsin ama gerçekleri reddedemezsin. Şu haline baksana... Yaptığın işi nasıl savunacaksın? Sen de ırkının geri kalanı gibi incik boncuktan etkilenen pis bir Çingenesin." Sözlerine devam ederken gözlerini Kev'den ayırmadı. "Kendi tarzında onu sevdiğinden eminim. Elbette onun ihtiyaç duyduğu gibi gelişmiş bir şekilde değil ama becerebileceğin kadar işte. Bunu aslında dokunaklı buluyorum. Acıması da. Winnifred hiç şüphesiz çocukluktan bu yana kurduğunuz bağın sana diğer erkeklerden daha fazla hak tanıdığını düşünüyor. Fakat o çok uzun bir süre bu dünyadan kopuk yaşadı. İhtiyaçlarının farkına varabileceği bir bilgeliğe ve tecrübeye sahip değil. Seninle evlenirse kısa sürede senden sıkılacak ve senin ona verebileceklerinden çok daha fazlasını isteyecek. Git ve kendine gürbüz bir köylü kız, bul Merripen. Hatta bir Çingene bulursan ona sunacağın basit hayattan mutlu olmasını da bilir. Bir güvercine hizmet verebilecek durumdasın ancak bir bülbül istiyorsun. Doğru olanı yap Merripen. Onu bana ver. Hâlâ geç değil. Benimle güvende olacak."

Kev kendi sesini zorlukla duyarak, "Belki de bunu Lanham'lara sormalıyım. Acaba seninle güvende olacağı konusunda hemfikir olacaklar mı?" dedi. Kalbi öfke ve çaresizlik içinde hızla çarpıyordu.

Sözlerinin yarattığı etkiyi görmeye bile gerek görmeden kütüphaneden çıktı.

Win'in huzursuzluğu akşam çöktükçe daha da arttı.

Salonda kardeşleri ve Bayan Marks ile Beatrix okumaktan bitap düşene kadar oturdu. Gerginliğini biraz olsun hafifleten tek şey ona olan tüm nefretine rağmen - ya da sırf bu yüzden - Bayan Marks'a âşıkmış gibi davranan Beatrix'in gelinciği Dodger idi. Kadın onu kısık gözlerle izlerken mürebbiyeye sürtünüp duruyor ve örgü şişlerinden bir tanesini çalmaya uğraşıyordu.

"Bunu aklına bile getirme," dedi Bayan Marks umutlu gelinciğe buz gibi bir sesle. "Yoksa et bıçağıyla kuyruğunu keserim."

Beatrix sırıttı. "Bunun sadece kör farelere yapıldığını düşünürdüm Bayan Marks."

"Tüm suçlu kemirgenler için geçerlidir," dedi Bayan Marks karamsar bir tavırla.

"Gelincikler aslında tam olarak kemirgen değildir," dedi Beatrix. "Sansargillerden gelirler ve gelincik olarak sınıflandırılırlar. Sansarlar. Tabii insan yine de isterse gelinciğin fare ile uzaktan kuzen olduğunu söyleyebilir."

"Yakından tanışmaya meraklı olmadığım bir aile," dedi Poppy.

Dodger koltuğun koluna uzanıp kendisini görmezden gelen Bayan Marks'a sevgiyle baktı.

Win gülümseyerek gerindi. "Yoruldum. Herkese iyi geceler diliyorum."

"Ben de yoruldum," dedi Amelia esnememeye çalışarak.

"Belki de hepimiz çekilmeliyiz," dedi Bayan Marks, küçük örgü sepetini toparlarken.

Herkes odasına çekildi. Koridorun uğursuz sessizliğinde ilerleyen Win'in sinirleri ise çok gergindi. Merripen neredeydi? Julian ile arasında ne geçmişti?

Odasına vardığında bir lambanın hafif bir şekilde yandığını gördü, parıltısı loş koridorda gölgeler oluşturuyordu. Tam köşede hareketsiz duran karaltıyı gördüğünde gözlerini kırpıştırdı... Merripen iskemlede oturuyordu.

"Ah," diye soludu şaşkınlıkla. "Kev?" diye sordu çekinerek, ensesindeki tüm tüyler ürpermişti. Konuşma iyi gitmemişti. Bir terslik vardı. "Ne oldu?" dedi boğuk bir sesle.

Merripen ayağa kalkarak ona tepeden baktı, ifadesi anlaşılmıyordu. "Londra'da gördüğün doktor kimdi Win? Onu nasıl buldun?"

O zaman anladı. Midesi kasıldı, toparlanabilmek için birkaç derin nefes aldı. "Öyle bir doktor yok," dedi. "Buna ihtiyaç duymadım."

"Buna ihtiyaç duymadın demek," diye usulca tekrarladı.

"Hayır. Çünkü... Julian'ın da daha sonra söylediği gibi... Doktor doktor dolaşıp istediğimi söyleyen bir tanesini bulabilirdim."

Merripen derin bir nefes alarak başını iki yana salladı. "Tanrım."

Win onu hiç bu kadar yıkık görmemişti, öfkeli değildi, bağırmıyordu. Elini uzatarak ona doğru ilerledi. "Kev, lütfen, izin ver..."

"Yapma. Lütfen." Kendini kontrol altında tutmak için gözle görülür bir çaba harcıyordu.

"Çok üzgünüm," dedi son hızla. "Seni çok istiyordum ve Julian ile nişanlanmak zorunda kalmıştım, sana başka bir doktor gördüğümü söylersem bunun... Bunun seni biraz olsun ikna edebileceğini düşündüm."

Merripen yumruklarını sıkarak arkasına döndü.

"Bir fark yaratmaz ki," dedi Win sakin olmaya ve hızla atan kalbine aldırmamaya çalışarak. "Bir şeyi değiştirmez, özellikle de bugünün ardından."

"Bana yalan söylemiş olduğun ortaya çıkar," dedi boğuk bir sesle.

Roman erkekleri kadınlar tarafından manipüle edilmekten hiç hoşlanmazlardı. Ve Merripen'in ona olan güveni de oldukça zayıf olduğu bir zamanda kırılmıştı. Tüm kalkanlarını indirerek Win'in içeri girmesine izin vermişti. Başka ne şekilde kendisini ona verebilirdi ki?

"Seçme şansım yoktu," dedi. "Sen karar verdiğinde son derece inatçı oluyorsun. Bunu nasıl değiştireceğimi bilemiyorum."

"Ve sen de yeniden yalan söyledin."

"Kırıldığın ve kızdığın için üzgünüm, bunu çok iyi anlıyorum, yani senin ne kadar…"

Merripen inanılmaz bir hızla dönüp onu kollarından tutarak duvara yasladı. Yüz ifadesi son derecede sertti. "Eğer anlamış olsaydın seni öldürecek olan bir bebeği sana vermemi beklemezdin."

Win gerilmiş bir şekilde titreyip gözlerinin karanlığında boğulana dek ona baktı. İnatçı bir tavır takınıp konuşmaya başlamadan önce yutkundu. "İstediğin kadar çok doktora görünürüm. Bütün fikirleri alır, sonra da değerlendiririz. Ama kimse kesin olarak ne olacağını söyleyemez. Ve bunların hiçbiri yaşamımın kalanını nasıl geçireceğim konusunda bana hükmedemez. Kendi kurallarımı kendim koyacağım. Ve sen… Sen de ya beni olduğum gibi alırsın ya da bırakırsın. Artık hastalıklı olarak yaşamayacağım. Bu seni kaybetmek anlamına da gelse bunu yapmayacağım."

"Ben ültimatom almam," dedi onu hafifçe sarsarak. "Hele bir kadından asla."

Gözleri buğulanan Win tutmaya çalıştığı gözyaşlarına lanet etti. Öfkeli bir umutsuzlukla kaderin insanlara bahşettiği sıradan hayatı neden ona bahşetmediğini düşündü. "Seni kibirli Roman," dedi boğuk bir sesle. "Bu senin seçimin değil, benim. Benim bedenim. Benim riskim. Ve zaten çok geç olmuş olabilir. Çoktan hamile kalmış olabilirim…"

"Hayır." Başını ellerinin arasına alıp alnını onunkine bastırdı, nefesi dudaklarını alev gibi yakıyordu. "Bunu yapamam," dedi pürüzlü bir sesle. "Sana zarar veremem."

"Sadece beni sev." Win dudaklarını yüzünde hissetmeden önce ağladığının farkında değildi, Kev genzinden küçük iniltiler yükselirken onun yanaklarından süzülen yaşları öptü. Öpüşündeki vahşilik genç kızın ayak parmaklarına dek ürpermesine neden oldu. Merripen onu kendine doğru çektiğinde aralarındaki giysilere rağmen onun uyarılmış olduğunu hissetti. Bir anda tüm bedeni ona cevap verme isteğiyle doldu, o mahrem bölgenin ıslandığını fark etti. Kev'in içinde olmasını istiyordu, derinlerinde.

Uzanıp erkekliğini kavradığında Kev çaresizce inledi.

Win geri çekilip nefes almaya çalışarak, "Beni yatağa götür Kev. Beni..." dedi.

Ama Kev öfkeli bir küfür savurarak onu itti.

"Kev…"

Merripen ona kızgın bir bakış atarak odadan ayrıldı, arkasından çarpan kapının menteşeleri yerinden oynadı.

Bölüm Yirmi

Sabah havası taptaze ve yağmur yüklüydü, Cam ile Amelia'nın yatak odalarının aralık penceresinden içeri serin bir esinti giriyordu. Cam karısının harika bedeninin ona sokulduğunu hissederek uyandı. Amelia her zaman beyaz patiskadan yapılmış mutevazi bir gecelik giyerdi, üzerinde de hep minik firfirlar ve kurdeleler olurdu. Bu durum Cam'i asla başarısızlığa sevk etmemişti çünkü o ağırbaşlı geceliğin altında gizlenen muhteşem kıvrımları çok iyi biliyordu.

Geceliği uyku sırasında dizlerine kadar açılmıştı. Çıplak bacaklarından birini Cam'in bacağının üzerine atmıştı ve dizi tam kasığının üzerinde duruyordu. Karnının güzel yuvarlaklığı yanına dayanmıştı. Hamilelik onun kadınsı formunu daha da leziz bir hale getirmişti. Bugünlerde üzerinde bir parıltı vardı, içinde filizlenen hassasiyet Cam'in içini onu daha çok koruma isteğiyle dolduruyordu. Bu değişikliklerin kendi tohumları yüzünden olduğunu bilmek, onun içinde bir parçasının büyüdüğünü görmek... Bu durum onu inanılmaz derecede uyarıyordu.

Amelia'nın durumunun kendisini böylesine büyüleyeceğini hiç beklemiyordu. Romanların gözünde doğum ve

onunla ilgili tüm konular *mahrime*, yani kirli olaylar olarak algılanırdı. İrlandalılar ise üreme konusuna son derece kuşkulu ve iffet taslayan gözlerle bakarlardı. Karısının hamileliğinden aldığı zevk ve keyfi soyunun iki ucu da önemsemiyordu. Ama o yine de kendine engel olamıyordu. Yeryüzünde bugüne kadar karşılaştığı en güzel ve büyüleyici varlık oydu.

Genç kadının kalçasını geceliğin üzerinden okşarken içgüdüsel olarak onunla sevişmek istedi. Kumaşı yukarı sıyırıp çıplak teninde parmaklarını gezdirdi, çenesini öperek tadını aldı.

Amelia kıpırdandı. "Cam," diye mırıldandı uykulu bir sesle. Bacakları aralanarak yapılmakta olan keşfe yeni bir davet gönderdi.

Cam onun yanağını öperken gülümsedi. "Sen ne kadar küçük bir kadınsın," diye fısıldadı Romanca. Elleri sıcak bedeninde gezinmeye başlayınca Amelia gerinerek keyifle iç geçirdi. Bacaklarını okşamaya, ona övgüler yağdırmaya ve göğüslerini öpmeye devam etti. Parmakları uyluklarının arasına kaydığında Amelia kesik kesik inlemeye başlayıp onu üzerine çekti. Cam'in bedeni onun bu sıcak karşılaması ile daha da uyarıldı...

Kapı hafifçe vuruldu. Boğuk bir ses geldi. "Amelia?"

İkisi de donup kaldı.

Yumuşacık bir kadın sesi duyuldu. "Amelia?"

"Kardeşlerimden biri," diye fısıldadı Amelia.

Cam ne yapmaya niyetlendiğini ve onu bitiremeyeceğini açıkça anlatan bir küfür mırıldandı. "Ailen..." diye başladı kasvetli bir sesle.

"Biliyorum." Genç kadın yatak örtüsünü üzerinden

attı. "Özür dilerim. Ben..." Cam'in uyarılmışlığının ölçüsünü görünce sesi kesildi. "Ah, sevgilim."

Hathaway'lerin tuhaflıkları ve özel konuları söz konusu olduğunda genellikle çok toleranslı olan Cam'in şu an anlayışlı olmak gibi bir niyeti yoktu.

"Her kimse hemen kurtul," dedi. "Ve buraya gel."

"Tamam. Denerim." Sabahlığını geceliğinin üzerine geçirip üst üç düğmesini iliklediği. Hızla yandaki oturma odasına geçerken sabahlığın ince kumaşı bir geminin yelkeni gibi şişti.

Cam olduğu yerde kalıp seslere dikkat kesildi. Koridora açılan kapının önünden sesler geldi ve biri küçük oturma odasına girdi. Amelia'nın sükûnetle sorgulayan sesi ve kardeşlerinden birinin verdiği endişeli tepki de duyuluyordu. Bu Win diye düşündü, Beatrix ile Poppy büyük bir felaket yaşanmadığı sürece asla bu saatte uyanmazlardı.

Cam'in Amelia'ya tapma sebeplerinden bir tanesi de onun kardeşlerinin büyük ya da küçük her tür sorununa inanılmaz bir şefkatle yaklaşıyordu olmasıydı. O küçük bir anneydi ve ailesine tam bir Roman kadını gibi değer veriyordu. Bu Cam'in kendini çok iyi hissetmesine sebep oluyordu. Kabilesiyle birlikte yaşamasına izin verilen zamanlara, çocukluğuna geri döndüğünü hissediyordu. Aile onlar için aynı derecede önemliydi. Fakat bu durum zaman zaman Amelia'yı yanlış zamanlarda diğerleriyle paylaşması anlamına da geliyordu ve bu çok can sıkıcıydı.

Birkaç dakika sonra kadın sesleri hâlâ dinmemişti. Amelia'nın kısa sürede yatağa dönemeyeceğini anlayan Cam içini çekerek yataktan kalktı.

Üzerine bir şeyler geçirip oturma odasına gitti ve kardeşinin küçük kanepede Win ile birlikte oturduğunu gördü. Perişan görünüyordu.

Konuşmaya öylesine dalmışlardı ki Cam'in varlığından pek etkilenmediler. Cam yanlarında duran koltuğa oturup onları dinlemeye başladı ve Win'in doktor konusunda Merripen'e yalan söylediğini, bu yüzden de ilişkilerinin paramparça olduğunu anlamayı başardı.

Amelia Cam'e döndü, alnı endişeyle kırışmıştı. "Evet, Win onu kandırmamalıydı ama kendisi hakkında karar verme hakkına da sahip." Amelia konuşurken Win'in elini ellerinin arasına almıştı. "Win'i tehlikelerden ne kadar korumak istediğimi çok iyi biliyorsun ve hep bunu yaptım... Ama ben bile bunun mümkün olmadığını biliyorum. Merripen de Win'in onunla normal bir evlilik hayatı yaşamak istediğini kabul etmeli."

Cam yüzünü sıvazlayarak esnedi. "Evet. Fakat ona bunu kabul ettirmenin yolu onu manipüle etmek değil." Doğrudan Win'e baktı. "Küçük kız kardeşim, Roman erkeklerine asla ültimatom veremeyeceğini öğrenmelisin. Ne yapacağının bir kadın tarafından söylenmesi bir Romanın genlerine aykırıdır."

"Ona ne yapacağını söylemedim," diyerek itiraz etti Win perişanlıkla. "Ona sadece..."

"Ne hissettiğinin ve ne düşündüğünün önemi olmadığını söyledin," diye mırıldandı Cam. "Hayatını ne olursa olsun kendi bildiğin gibi yaşayacağını..."

"Evet," dedi Win zayıf bir sesle. "Ama onun duygularını umursamadığımı söylemek istememiştim."

Cam hüzünle gülümsedi. "Metanetine hayranım kardeşim. Hatta içinde bulunduğun durumu da onaylıyorum, ancak bir Romanla bu şekilde baş edemezsin. Diplomat-

lıkla bir alakası olmayan ablan bile bana çok daha uzlaşmacı bir tavırla yaklaşıyor."

"İstediğim zaman *son derece* diplomatik tavırlar sergileyebilirim," diye itiraz etti Amelia kaşlarını çatarak. Cam gülümsedi. Win'e dönen Amelia istemese de bunu itiraf etti: "Cam aslında haklı."

Win bunu sindirebilmek için bir süre sustu. "Şimdi ne yapacağım? İşleri nasıl yoluna sokacağım?"

İki kadın da Cam'e baktı.

Genç adamın en son istediği şey Win ile Merripen'in ilişkisine müdahil olmaktı. Tanrı biliyor ya Merripen bu sabah mutlaka tuzağa düşmüş bir ayı kadar çekici olmalıydı. Cam'in tek isteği karısıyla yatağa dönmek ve onunla birlikte olmaktı. Ve belki biraz da uyumak. Ama kız kardeşler yalvaran mavi gözlerini ona dikmişlerdi. "Onunla konuşurum," diye mırıldandı iç çekerek.

"Bu zamana kadar uyanmıştır," dedi Amelia umutla. "Merripen hep erken kalkar."

Cam yüzünü asarak kafasını salladı, huysuz ağabeyiyle kadın meselelerini konuşmaya hiç meraklı değildi. "Beni tozlu bir salon halısı gibi oradan oraya savuracak," dedi. "Ve bunu yapacağı için onu hiç suçlayamam."

Cam yıkanıp giyindikten sonra Merripen'in her sabah kahvaltısını yaptığı odaya gitti. Servis masasının yanından geçerken hamur içinde pişirilmiş et, kızartılmış sosis, domuz pastırması, yumurta, dil balığı filetosu, kızarmış ekmek ve fırında kuru fasulye ile dolu servis tabaklarını gördü.

Yuvarlak masalardan bir tanesindeki iskemle arkaya itilmişti. Boş bir kahve fincanı ile tabağı masada duruyordu,

yanında da gümüş bir demlik vardı. Keskin kahvenin kokusu odaya yayılıyordu.

Cam terasa açılan cam balkon kapısından bakınca Merripen'in orada durduğunu gördü. Çiçek bahçesinin yanına yapılmış olan meyve bahçesini seyreder gibi duruyordu. Omuzlarının ve başının duruşundan ne kadar sinirli ve huysuz olduğu anlaşılıyordu.

Lanet olsun. Cam'in ağabeyine ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Belirli bir güven duygusuna erişmek için daha almaları gereken bir yol vardı. Cam'in ona vermeye çalışacağı her tavsiye muhtemelen geri tepecekti.

Cam bir dilim kızarmış ekmek alıp üzerine bir kaşık portakal marmeladı koyduktan sonra terasa çıktı.

Merripen Cam'e şöyle bir baktıktan sonra dikkatini yeniden manzaraya verdi: Evin etrafını saran verimli topraklara ve ırmağın kenarında uzanan ormana...

Uzaktaki nehir kıyısından ince bir duman yükseliyordu, burası Hampshire'a yolculuk eden Çingenelerin kamp kurduğu bölgeydi. Cam oradaki ağaçların üzerine elleriyle işaretler kazımış ve Romanların orada mutlulukla karşılandığını belirtmişti. Ne zaman bir kabile gelse onları ziyarete gidip şans eseri ailesinden kalan birilerine rastlar mı diye bakınmaktan hiç vazgeçmiyordu.

"Yeni bir *kumpanya* daha gelmiş," dedi Merripen'in yanına giderek. "Neden bu sabah benimle birlikte onları ziyarete gelmiyorsun?"

Merripen'in sesi son derece soğuk ve aksiydi. "İşçiler doğu kanadı için yeni alçı kalıplar dökecekler. Son seferinde işi yüzlerine gözlerine bulaştırdıkları için orada olmam gerekiyor."

"Son seferde kalıp çıtalarını düzgün birleştirmemişlerdi," dedi Cam.

"Bunu biliyorum," diye terslendi Merripen.

"Güzel." Cam uykusuzluk ve huzursuzlukla yüzünü sıvazladı. "Bak, burnumu ilişkine sokmak gibi bir niyetim yok ama..."

"O zaman sokma."

"Dışarıdan bakan birinin görüşlerini dinlemek canını acıtmaz."

"Nasıl baktığın umrumda bile değil."

"Bu kadar kendinle dolu olmasaydın," dedi Cam yüzünü buruşturarak. "Yeryüzünde olacaklar konusunda tek endişelenin sen olmadığını görebilirdin. Amelia'ya doğumda neler olabileceğini düşünerek endişelenmediğimi mi sanıyorsun?"

"Amelia'ya hiçbir şey olmayacak," dedi Merripen konuyu baştan savarak.

Cam kızdı. "Bu ailedeki herkes Amelia'nın yıkılmaz olduğunu düşünüyor. Amelia da öyle düşünüyor. Ama o da hamile olan her kadının yaşadığı hassasiyetleri yaşıyor. Ve gerçek şu ki bu iş her zaman riskli."

Merripen'in koyu renkli gözleri düşmanca parladı. "Win için daha da riskli."

"Muhtemelen. Fakat o bu riski göze almak istiyor ve bu onun seçimi."

"Seninle ayrıldığımız nokta burası Rohan. Çünkü ben..."

"Çünkü sen kimseyi riske atmazsın, bu mu? Bir rafın üzerine koyup koruyabileceğin bir kadına âşık olmadığın için çok üzgünüm *phral*."

"Beni bir kez daha bu şekilde adlandırırsan," diye homurdandı Merripen. "O lanet kafanı koparırım."

"Hadi durma, denesene."

Açık cam kapıdan o sırada biri dışarı çıkmasaydı Merripen muhtemelen Cam'in üzerine atılacaktı. Kimin geldiğine göz atan Cam için için inledi.

Gelen Harrow'du, son derece kontrollü ve her şeyin üstesinden gelir bir hali vardı. Merripen'i görmezden gelerek Cam'a yaklaştı. "Günaydın Rohan. Sana günün ilerleyen saatlerinde Hampshire'dan ayrılacağımı bildirmeye geldim. Bayan Hathaway'i aklını başına toplamaya razı edemezsem olacak budur."

"Elbette," dedi Cam ifadesindeki mutluluğu gizlemeye çalışarak. "Yolculuğunu kolaylaştırmak için bir şey yapmam gerekiyorsa lütfen bana haber ver."

"Ben sadece onun için en iyi olanı istiyorum," diye mırıldandı doktor, hâlâ Merripen'e bakmıyordu. "Onun benimle birlikte Fransa'ya gelmesinin hâlâ en iyi çözüm olduğunu düşünüyorum ama bu Bayan Hathaway'in kararına kalmış tabii." Duraksadı, gri gözleri son derece ciddiydi. "Umarım olanların neye mal olacağını herkes çok iyi anlamıştır."

"Durumu fazlasıyla kavramış olduğumuzu düşünüyorum," dedi Cam alaycılığını maskeleyen bir nezaketle.

Harrow kuşku dolu gözlerle bir süre onu süzdükten sonra başını hafifçe salladı. "O zaman sizi *tartışmanızla* baş başa bırakayım," dedi bir kavganın eşiğinde olduklarının farkındaymışçasına. Terastan ayrılarak cam kapıyı arkasından kapadı.

"Bu piç kurusundan nefret ediyorum," dedi Merripen burnundan soluyarak.

"Ben de bayılmıyorum," diye onayladı Cam. Yorgun hareketlerle ensesini ovaladı, gergin kaslarını gevşetmeye uğraşıyordu. "Roman kamp alanına gideceğim. Ve senin için bir sakıncası yoksa içtiğin o lanet olası şeyden içeceğim. Ondan nefret ediyorum ama beni uyanık tutacak bir şeye ihtiyacım var."

"Demlikte kalanı al," diye mırıldandı Merripen. "Ben gereğinden fazla uyanığım zaten."

Cam kafasını sallayarak harekete geçti. Eşikte durup ensesindeki saçları düzelttikten sonra sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Merripen, birini sevmenin en kötü yanı onu koruyamayacağın şeylerin her zaman var olması. Kontrolün dışındaki birtakım şeylerin. Sonunda ölmekten daha korkunç şeylerin olduğunu anlıyorsun... Bu da onun başına bunun gelmesi. Hep bu korkuyla yaşamak zorunda kalıyorsun. Fakat iyi şeyleri istiyorsan kötüleri de beraberinde kabul etmek zorundasın."

Kev boş gözlerle ona baktı. "İyi yanı hangisi?"

Cam'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Geri kalanın hepsi," dedikten sonra içeri girdi.

"Hiçbir şey söylememem için ölümüne bir uyarı aldım." Doğu kanadındaki odalardan birinde Merripen ile buluşan Leo'nun ilk cümlesi bu oldu. Köşede iki alçı ustası duvarları ölçerek birtakım işaretler koyuyorlardı ve bir diğeri de tavanda çalışacak olanların kullanacağı iskeleyi hazırlıyordu.

"İyi bir tavsiye," dedi Kev. "Buna uymalısın."

"İyi ya da kötü kimseden tavsiye almam. Bu beni sadece aksini yapmaya teşvik eder."

Kev iç karartıcı haline rağmen dudaklarında istemeden

de olsa bir gülümsemenin belirdiğini hissetti. Yanda duran gri balçıkla dolu kovayı işaret etti. "Neden bir sopa alıp içindeki topakları karıştırmıyorsun?"

"O nedir?"

"Kireç sıva ile kıllı kil karışımı."

"Kıllı kil mi? Çok hoş." Leo yine de söz dinleyerek sopayı eline aldı ve kovanın içindeki karışımı karıştırmaya başladı. "Kadınlar sabah gezisine çıktılar," dedi. "Stony Cross'a Bayan Westcliff'i ziyaret etmeye gittiler. Beatrix bana gelinciğine bakmamı tembih etti ama ortalıkta yok. Bayan Marks da burada kaldı." Düşünerek duraksadı. "Garip küçük bir yaratık, sence de öyle değil mi?"

"Gelincik mi Bayan Marks'mı?" Kev ahşap çıtayı dikkatle duvara yerleştirip çiviledi.

"Marks. Merak ediyorum da... O bir *misandrist* mi yoksa genelde herkesten mi nefret ediyor?"

"*Misandrist* nedir?"

"Erkek düşmanı."

"Erkeklerden nefret etmiyor. Bana ve Rohan'a karşı her zaman çok nazik."

Leo gerçekten şaşırmıştı. "O zaman... Sadece benden mi nefret ediyor?"

"Öyle görünüyor."

"Ama bunun için bir sebebi yok ki!"

"Senin küstah ve saygısız olmana ne demeli?"

"Bu aristokratik cazibemin bir parçası," diye karşı koydu Leo.

"Aristokratik cazibenin Bayan Marks'ı etkilemediği ortada." Kev onun kaşlarını çattığını görünce tek kaşını kaldırdı. "Bunu neden umursuyorsun? Ona karşı özel bir ilgin yok değil mi?"

"Elbette yok," dedi Leo öfkelenerek. "Bea'nin kirpisiyle yatarım daha iyi. O sivri dirsekleri ve dizleri bir gözünün önüne getirsene. Tüm o keskin açıları. İnsan ona sarılmaya çalışsa kendini yaralar..." Alçıyı daha büyük bir hırsla karıştırmaya başladı, muhtemelen zihninden mürebbiye ile yatmanın sayısız tehlikeleri geçiyordu.

Fazla dalgın, düşündü Kev.

Çok yazık, diye aklından geçirdi Cam ellerini cebine sokup yeşil çayırlarda ilerlerken; birbirine sımsıkı bağlı bir ailede yaşamak diğerlerinin bir sorunu olduğunda insanın kendi sahip olduklarıyla gururlanıp mutlu olamaması anlamına geliyordu.

Şu an zevk alabileceği pek çok şey vardı... Baharın yeşerttiği manzarayı güneşin kutsaması, nemli toprağın tüm bitkileri uyandırarak yukarı doğru itelemesi, bitkilerin büyümek için gösterdiği heyecan. Roman kampından süzülerek gelen, umut vaat eden dumanın keskin kokusu... Belki de bugün eski kabilesinden birini görme fırsatını yakalayacaktı. Böyle bir günde her şey mümkün olabilirdi.

Karnında bebeğini taşıyan güzel bir karısı vardı. Amelia'yı hayattan bile daha çok seviyordu. Ve kaybedecek çok şeyi vardı. Yine de Cam korkunun onu zayıflatmasına ya da karısını tüm ruhuyla sevmesine engel olmasına izin vermeyecekti. Korku... Adımlarını yavaşlattı, kalp atışlarının aniden hızlanması onu şaşırttı. Hiç durmadan kilometrelerce koşmuş gibiydi. Etrafına bakınca otların yeşilinin alışılmadık bir tona büründüğünü gördü.

Kalp atışları acı vermeye başladı, sanki biri hiç durmadan tekmeler atıyordu. Cam göğsüne bıçak batırılıyormuşçasına irkildi. Tanrım, güneş çok parlaktı ve gözlerinin sulanmasına sebep oluyordu. Koluyla gözlerini sildi ve o sırada dizlerinin üzerine yuvarlanınca daha da şaşırdı.

Hissettiği acının hafiflemesi için bekledi, kalp atışlarının yavaşlaması gerekiyordu ama tam aksine daha da kötüleşti. Dik durarak nefes almaya çalıştı. Bedeni ona itaat etmiyordu. Yüzüstü yere yuvarlandı ve yanağı çimlerle buluştu. Daha fazla acı ve daha da fazlasını hissetti.

Cam ölmek üzere olup olmadığını düşündü panikleyerek. Nedenini bilemiyordu ama Amelia'nın ona ihtiyacı olduğundan emindi, onu bırakamazdı. Biri ona bakmalıydı, yorulduğunda ayaklarını ovacak biri olmalıydı. Cam çok yorgundu, başını ya da kolunu kaldıramıyor, bacaklarını kıpırdatamıyordu, tüm kasları bedeninden bağımsız bir şekilde kasılıyordu, ipin ucunda duran bir kukla gibi titriyordu. *Amelia. Senden ayrılmak istemiyorum. Tanrım, ölmeme izin verme, henüz çok erken.* Acı devam etti, onu içine çekti, her nefesini ve kalp atışını boğdu.

Amelia. Adını söylemek istedi ama başaramadı. Bu kıymetli adı bir kez daha söyleyemeden ölecek olması inanılmaz bir zalimlikti.

Bir saat süren çivileme işinin ardından farklı kireç, şap, killi kil karışımlarını denedikten sonra Kev, Leo ve işçiler doğru oranları buldular.

Leo bu sürece ummadığı kadar çok ilgi duymuş, hatta üç kat yapılacak alçılama işleminin ilk katını güçlendirmek ve doğru bir astar oluşmasını sağlamak için fikirler bile üretmişti. "Bu kata biraz daha saç ekleyin," diye önerdi. "Hatta onu malayla uygulayın ve ikinci katın ona daha kolay yapışması için pürüzler oluşturun."

Leo'nun evin mali işleriyle ilgilenmekten hoşlanmadı-

ğını bilen Kev onun mimari ve yapım aşamasına olan sevgisinin günden güne geliştiğinin farkındaydı.

Leo iskeleden aşağı inerken kâhya Bayan Barnstable yanında bir çocukla birlikte kapıdan girdi. Kev çocuğa büyük bir merakla baktı. On bir ya da on iki yaşlarındaydı. Renkli giysiler giymemiş olsa da bakır teni ve hatları onun bir Roman olduğunu ortaya koyuyordu.

"Efendim," dedi kâhya Kev'e özür diler gibi bakarak. "İşinizi böldüğüm için özür dilerim ama bu çocuk kapıya geldi ve anlamadığım bir şeyler söyledi, fakat onu bir türlü kovmayı başaramadım. Sizin onu anlayabileceğinizi düşündük."

O anlaşılmayan sözler aslında mükemmel bir Romanca idi.

"*Droboy tume Romale*," dedi çocuk nezaketle.

Kev bu selamlamayı başını sallayarak kabul etti. "*Mishto avilan.*" Konuşmasına Romanca devam etti. "Nehrin kenarındaki *vitsa*dan mısın?"

"Evet, *kako*. *Rom phuro* tarafından arazinin ortasında yatan bir Roman bulduğumuzu söylemek için gönderildim. Bir *gadjo* gibi giyinmiş. Buradan biri olabileceğini düşündük."

"Arazide mi yatıyor?" diye tekrarladı Kev, içi bir anda ürpermişti. Çok kötü bir şey olduğunu anlamıştı. Büyük bir çaba harcayarak sesini sakin tutmaya çalıştı. "Dinleniyor muymuş?"

Çocuk başını iki yana salladı. "Hasta ve aklı başında değil. Böyle titriyor..." Elleriyle adamın hareketlerini taklit etti.

"Sana adını söyledi mi?" diye sordu Kev. "Herhangi bir şey söyledi mi?" Hâlâ Romanca konuşmaya devam etmelerine rağmen Leo ile Bayan Barnstable acil bir durum

olduğunun farkına vararak onu endişeli gözlerle izlemeye başlamışlardı.

"Ne oluyor?" diye sordu Leo kaşlarını çatarak.

Çocuk Kev'e cevap verdi. "Hayır, *kako*, pek bir şey söyleyemedi. Ve kalbi..." Çocuk kendi göğsüne küçük yumruklar attı.

"Beni ona götür." Kev durumun gerçekten acil olduğundan emindi. Cam Rohan hiç hastalanmazdı, fiziksel durumu mükemmeldi. Onu düşüren her neyse sıradan bir hastalık değildi.

Kev İngilizce konuşmaya başlayarak Leo ile kâhyaya döndü. "Rohan hasta olarak bulunmuş... Roman kamp alanında. Lordum Stony Cross'a bir araba göndererek hemen Amelia'yı buraya getirtmenizi rica ediyorum. Bayan Barnstable siz de doktor çağırın. Ben Rohan'ı mümkün olduğunca çabuk buraya getireceğim."

"Efendim," dedi kâhya büyük bir şaşkınlıkla. "Dr. Harrow'dan mı bahsediyorsunuz?"

"Hayır," dedi Kev hızla. Tüm içgüdüleri Harrow'u bu işin dışında tutmasını söylüyordu. "Aslında onu olanlardan sakın haberdar etmeyin. Bir süre mümkün olduğunca sessiz kalın."

"Evet, efendim." Kâhya Kev'in sebeplerini tam olarak algılayamamıştı ama onun otoritesini sorgulamayacak kadar iyi yetişmişti. "Bay Rohan bu sabah çok iyi görünüyordu," dedi. "Ona ne olmuş olabilir?"

"Çok yakında öğreneceğiz." Kev diğer soru ya da tepkileri beklemeden çocuğun omzunu tuttu ve onu kapıya yöneltti. "Gidelim."

Vitsa küçük ama varlıklı bir kabile gibi görünüyordu.

Oldukça organize bir kamp kurmuşlardı, iki *vardo*ları, aynı zamanda oldukça sağlıklı gözüken at ve eşekleri vardı. Çoğunun Roman *phuro* olarak adlandırdığı kabilenin lideri uzun saçlı, koyu renk gözlü, oldukça çekici bir adamdı. Uzun boylu ve sağlam yapılıydı, dahası otoritesi karşıdan anlaşılıyordu. Kev onun bu kadar genç olduğunu görünce şaşırdı. *Phuro* kelimesi belirli bir yaş ve bilgeliğe gelmiş kişiler için kullanılırdı. Bu adam otuzlu yaşların sonlarında olmalıydı ve buna rağmen alışılmadık bir saygı görüyordu.

Birbirlerine tanışma sözcüklerini sarf ettikten sonra Roman *phuro* Kev'i *vardo*suna yönlendirdi. "Arkadaşın mı?" diye sordu gözle görünür bir endişeyle.

"Kardeşim." Kev'in bu yorumu adamın ona bir kez daha bakmasına sebep oldu.

"Burada olman iyi. Onu bu dünyada görmen için bu son şansın olabilir."

Bu yorum üzerine öfkelenen ve hüzünlenen Kev, "Ölmeyecek," dedi hızla ve adımlarını *vardo*ya girmek için daha da hızlandırdı.

Çingene karavanının içi dörde iki büyüklüğündeydi, metal bacalı tipik bir soba kapının yanına yerleştirilmişti. *Vardo*nun diğer ucunda bir ranza vardı. Cam Rohan alttaki yatağa yatırılmıştı ve ayakları yatağın dışına taşmıştı. Kıpırdanıyor ve titriyordu.

"Lanet olsun," dedi Kev boğuk bir sesle, bu kadar kısa bir süre içerisinde onun bu hale gelmiş olmasına inanamıyordu. Rohan'ın yüzünün o sağlıklı rengi yok olmuştu, kâğıt gibi bembeyazdı, dudakları çatlayarak gri bir renk almıştı. Acıyla inliyor, köpek gibi soluyordu.

Kev ranzanın kenarına oturup elini Rohan'ın buz gibi

olan alnına koydu. "Cam," dedi telaşla. "Cam, ben Merripen. Aç gözlerini. Bana ne olduğunu anlat."

Rohan titremelerini kontrol altına almaya çabaladı, bakışlarını odaklamaya uğraştı ama bu mümkün değildi. Bir kelime söylemek istedi ancak ağzından sadece belirsiz bir ses çıktı.

Kev elini Rohan'ın göğsüne koyduğu anda vahşi ve düzensiz kalp atışlarını hissetti. Ne kadar sağlıklı olursa olsun hiç kimsenin böylesine bir çarpıntıya uzun süre dayanamayacağını bilerek bir küfür savurdu.

"Farkında olmadan zehirli otlardan birini yemiş olmalı," dedi Roman *phuro* huzursuzlukla.

Kev başını iki yana salladı. "Kardeşim bu tür otları son derece iyi tanır. Asla böyle bir hata yapmaz." Rohan'ın perişan yüzüne bakınca içi öfke ve şefkatle doldu. Kendi kalbinin kardeşininkinin yerini almasını diledi. "Biri onu zehirledi."

"Bana ne yapabileceğimi söyle," dedi kabile lideri usulca.

"Öncelikle o zehirden mümkün olduğunca kurtulmaya çalışmalıyız."

"Onu *vardo*ya getirmeden önce midesindekileri boşaltmıştı."

Bu iyi bir şeydi. Ama görünen tepki kötüydü, zehri vücuttan atmış olmasına rağmen son derece toksik bir maddeyle karşı karşıya oldukları ortadaydı. Kev'in elinin altındaki kalp yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu. Rohan kısa bir süre sonra havale geçirecekti. "Nabzını ve titremelerini yavaşlatacak bir şeye ihtiyacımız var," dedi. "Afyon ruhu var mı?"

"Hayır ama saf afyonumuz var."

"Bu daha iyi. Hemen getirin."

Roman *phuro vardo*nun girişine henüz gelmiş olan iki kadına gereken komutları verdi. Bir dakikadan daha kısa bir sürede, içinde kahverengi bir macun bulunan bir kavanoz getirdiler. *Kurutulmuş saf afyon.* Bir kaşığın ucunu macuna daldıran Kev onu Rohan'a yedirmeye çalıştı.

Dişleri metale çarpan Rohan başını geriye atıp kaşığın ağzından çıkmasını sağladı. Kev kolunu onun boynunun altına koyup Rohan'ı hafifçe kaldırdı. "Cam. Benim. Sana yardım etmeye geldim. Bunu benim için yut. Hemen." Kaşığı yeniden Rohan'ın ağzına sokarak o yutana kadar orada tuttu. "İşte bu," diye mırıldandı kaşığı geri çekerken. Sıcak elleriyle kardeşinin boynunu hafifçe ovaladı. "Yut. Evet, *phral*, işte bu."

Afyon mucizevi bir güçle etkisini gösterdi. Titremeler hafifledi ve o korkunç soluk alış verişi yavaşladı. Kev elini Rohan'ın kalbinin üzerine koydu, oradaki ritim de düzene girmişti.

"Ona biraz su içirmeye çalış," dedi kabile lideri ahşap oymalı bir kabı eline vererek.

Kev kabı Rohan'ın dudaklarına bastırarak onun sudan az da olsa içmesine yardımcı oldu.

O kalın kirpikler yükseldi, Rohan odaklanmaya çalıştı. "Kev..."

"Buradayım kardeşim."

Rohan ona bakarak gözlerini kırpıştırdı. Kev'in açık yakasına boğulan bir adam edasıyla yapıştı. "Mavi," diye fısıldadı perişanlıkla. "Her şey... Mavi."

Kev kolunu Rohan'ın sırtına koyarak onu sıkıca kucakladı. Roman *phuro*ya bakarak çaresizlik içerisinde düşünmeye çalıştı. Bu tür semptomlardan bahsedildiğini daha

önce duymuştu, görüşün mavi bir sisle kaplanması... Buna çok fazla kalp ilacı almak sebep olurdu. "Dijitalin olabilir," diye mırıldandı. "Ama onun neden üretildiğini bilmiyorum."

"Yüksükotu," dedi Roman *phuro*. Sesi ifadesizdi ama yüzü endişeyle gerilmişti. "Ölümcüldür. Çiftlik hayvanlarını bile öldürür."

"Panzehiri nedir?" diye sordu Kev.

Liderin cevabı çok yumuşaktı. "Bilmiyorum. Olduğunu da sanmıyorum."

Bölüm Yirmi Bir

Leo köy doktorunu getirmesi için bir uşak gönderdikten sonra Çingene kampına giderek Rohan'ın nasıl olduğunu görmeye karar verdi. Hiçbir şey yapmadan beklemenin gerilimine tahammül etmesi imkânsızdı. Ailenin temel taşı haline gelmiş olan Rohan'ın başına bir şey gelmesinden çok endişeleniyordu.

Hızla basamakları inip hole vardığında kendisine yaklaşmakta olan Bayan Marks'ı gördü. Yanında hizmetçi kızlardan biri vardı ve mürebbiye kızı bileğinden yakalamıştı. Hizmetçinin yüzü solgundu ve gözleri kızarmıştı.

"Lordum," dedi Bayan Marks aksi bir sesle. "Hemen bizimle birlikte salona gelmenizi istiyorum. Mutlaka öğrenmeniz gereken bir şey..."

"Sizin de görgü bilginize bağlı olarak Bayan Marks kimse evin efendisine ne yapması gerektiğini söyleyemez."

Mürebbiye sabırsızlıkla dudaklarını büzdü. "Görgü kurallarının canı cehenneme. Bu çok önemli."

"Pekâlâ. Görünüşe bakılırsa hoş karşılanmalısınız. Ama ne olduğunu bana burada söyleyin çünkü salonda yapılacak boş konuşmalara harcayacak zamanım yok."

"Salon," diye diretti kadın.

Leo gözlerini devirdikten sonra Bayan Marks ile hizmetçiyi takip etti. "Sizi uyarıyorum, bu sadece anlamsız ev meseleleriyle ilgiliyse başınız büyük dertte. Şu anda hiç vakit harcamadan ilgilenmem gereken bir konu var ve..."

"Evet, evet..." Marks hızla salona doğru yürürken onun sözünü kesti. "O konuyu biliyorum."

"Öyle mi? Kahretsin, Bayan Barnstable'ın kimseye söylememesi gerekiyordu."

"Alt katlarda sırların sır olarak kalması mümkün değildir lordum."

Salona girdiklerinde Leo mürebbiyenin dimdik duran sırtına bakarken onunla ne zaman birlikte olsa huzursuz olduğunu hissetti. Bu insanın sırtında ulaşamadığı bir noktayı kaşımaya çalışmasına benziyordu. Bunun kesinlikle kadının ensesinde sıkıca topuz yapılmış olan kahverengi saçlarıyla bir ilgisi vardı. Ve dar gövdesi, incecik korseli beli, kuru ve soluk cildiyle de. Onun korsesini gevşetip tokalarını çıkarıp her yanını serbest bırakmak istiyordu. Gözlüğünü de çıkaracaktı. Onu kızartacak, öfkelendirecek ve derinden rahatsız edecek şeyler yapmak istiyordu.

Evet, buydu. Onu rahatsız etmek istiyordu.

Hiç durmadan.

Ulu Tanrım, ona neler oluyordu böyle?

Salona girince Bayan Marks kapıyı kapatarak ince beyaz eliyle hizmetçinin kolunu okşadı. "Bu Sylvia," dedi Leo'ya. "Bu sabah garip bir şey görmüş ve birine söylemeye korkmuş. Ama Bay Rohan'ın hastalığını öğrendikten sonra bana gelip bu bilgiyi verdi."

"Neden bu zamana dek beklemiş?" diye sabırsızlıkla sordu Leo. "Garip olan bir şey anında rapor edilmeli."

Bayan Marks o sıkıcı sükûnetiyle cevap verdi: "Görme-

mesi gereken bir şeye tanık olan hizmetçileri koruyan bir kural yok. Akıllı bir kız olan Sylvia da günah keçisi olmak istememiş. Sylvia'nın açıklayacağı şeylerden sonra başına bir şey gelmeyeceğinin güvencesini verir misiniz?"

"Sözüm söz," dedi Leo. "Ne olduğu hiç önemli değil. Anlat bana Sylvia."

Hizmetçi başını salladıktan sonra destek alabilmek için Bayan Marks'a yaslandı. İncecik mürebbiyeden çok daha ağırdı ve yere devrilmemeleri şaşkınlık vericiydi. "Lordum," dedi yutkunarak. "Balık çatallarını cilaladıktan sonra sabah servis masasına filetoların yanına koyacaktım. Odaya girdiğim sırada Bay Rohan ile Bay Merripen'in terasta olduklarını gördüm, konuşuyorlardı. Doktor Harrow da odada durmuş onları izliyordu…"

"Ve?" Leo üsteleyince kızın dudakları titredi.

"Sanırım Dr. Harrow'un Bay Merripen'in kahve demliğinin içine bir şey koyduğunu gördüm. Cebinden bir şey çıkardı… Eczacılarda bulunan o garip cam tüplere benziyordu. Ama her şey çok çabuk oldu ve ne yaptığından tam olarak emin değilim. Sonra arkasını dönerek odaya girdiğimi gördü. Ben hiçbir şey görmemiş gibi davrandım lordum. Sorun çıkarmak istemedim."

"Bay Rohan'ın içine bir şey karıştırılan bu içeceği içtiğini düşünüyoruz," dedi mürebbiye.

Leo başını iki yana salladı. "Bay Rohan kahve içmez."

"Bu sabah bir değişiklik yapmış olması mümkün değil mi?"

Sesindeki istihza dayanılmaz derecede can sıkıcıydı.

"Mümkün. Ama ona uygun bir hareket değil." Leo derin bir nefes aldı. "Lanet olsun. Harrow'un yaptığı bir şey

varsa ne olduğunu bulmaya çalışacağım. Teşekkür ederim Sylvia."

"Evet, lordum." Hizmetçi rahatlamış görünüyordu.

Leo odadan çıkarken Bayan Marks'ın hemen dibinde olduğunu fark ederek bunaldı. "Benimle gelmeyin Marks."

"Bana ihtiyacınız var."

"Bir yere gidip bir şeyler örün. Fiil çekimleyin. Bir mürebbiye ne yaparsa onu yapın işte."

"Yapardım," dedi terslenerek. "Durumu idare edebileceğinize güvenebilseydim yapardım. Ama gördüğüm kadarıyla bunu benim yardımım olmadan yapabileceğinizi pek sanmıyorum."

Leo diğer mürebbiyelerin de efendileriyle bu şekilde konuşup konuşmadıklarını merak etti. Sanmıyordu. Kardeşleri neden sakin hoş bir kadın yerine bu eşek arısını seçmişlerdi ki? "Bayan Marks sizin asla görmek ya da denemek keyfini yaşayamayacağınız pek çok beceriye sahibim."

Kadın hakaret dolu bir *hmmm* dedikten sonra onu takip etmeye devam etti.

Harrow'un odasına vardıklarında Leo kapıyı şöyle bir vurduktan sonra içeri girdi. Dolap boştu ve yatağın yanında açık bir bavul vardı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim Harrow," dedi Leo sadece kibar olabilmek adına. "Ama bir gelişme oldu."

"Ya?" Doktor oldukça kayıtsız görünüyordu.

"Biri hastalandı."

"Bu ne şanssızlık. Yardımcı olmayı isterdim ama gece yarısı olmadan Londra'ya varmalıyım, bu yüzden hemen

buradan ayrılmam gerekiyor. Başka bir doktor bulmak zorundasınız."

"Ama size ihtiyaç duyan birine ahlaki olarak bakmak zorundasınız," dedi Bayan Marks. "Hipokrat yemininize ne oldu?"

"Yemin bağlayıcı değildir. Ayrıca son olanların ışığında yardım etmek gibi zorunluluğum da yok. O adamı tedavi edecek başka birini bulmak zorundasınız."

O adam.

Leo onun da aynı şeyi kaçırmadığını görmek için Bayan Marks'a bakma gereği duymadı. Harrow'u konuşturmaya devam etmesi gerektiğini düşündü. "Merripen kardeşimi adil olarak kazandı, dostum. Onları bir araya getiren şey sen ortaya çıkmadan çok önce yaşanmaya başlamıştı. Onları suçlamaya gerek yok."

"Ben onları suçlamıyorum," dedi Harrow. "Seni suçluyorum."

"*Beni mi?*" Leo öfkelenmişti. "Ne için? Benim bu konuyla bir ilgim yok."

"Kardeşlerine biraz değer verseydin ailenin içine bir değil iki Çingeneyi birden sokmazdın."

Leo göz ucuyla gelincik Dodger'ın halının üzerinde süründüğünü gördü. Meraklı yaratık siyah ceketin üzerinde durduğu iskemleye tırmandı. Arka ayaklarının üzerinde durup ceketin ceplerini karıştırmaya başladı.

Bayan Marks üzerine basa basa konuşmaya başladı. "Bay Merripen ve Bay Rohan son derece mükemmel karakterlere sahip olan iki erkektir Dr. Harrow. İnsan Lord Ramsay'i pek çok şeyle suçlayabilir ama bununla asla."

"Onlar *Çingene*," dedi Harrow aşağılayarak.

Leo konuşmaya başladı ama sözü Bayan Marks'ın nutkuyla kesildi. "Bir erkek yaptıklarıyla ve nereden nereye geldiğiyle değerlendirilmelidir Dr. Harrow. Kimse bakmadığında yaptıklarıyla. Bay Merripen ile Bay Rohan'a bu kadar yakın yaşayan bir kişi olarak onların son derece iyi ve onurlu erkekler olduklarını söyleyebilirim."

Dodger ceketin cebinden bir şey çıkararak zaferle kıvrandı. Harrow'u izleyerek odanın bir köşesine çekildi.

"Sizin gibi bir kadının teminatlarını kabul edemeyeceğim için beni affedin," dedi Harrow Bayan Marks'a. "Ama söylentilere bakılırsa geçmişinizde pek çok beyefendiyle yakınlaşmışsınız."

Mürebbiyenin yüzü öfkeyle beyazladı. "Bu ne cüret?"

"Bunu ben de son derece uygunsuz buluyorum," dedi Leo Harrow'a. "Aklı olan hiçbir erkek Bayan Marks ile skandal yaratacak bir şey yaşamaya yanaşmaz." Dodger'ın kapıya doğru ilerlediğini gören Leo mürebbiyenin gergin koluna uzandı. "Gel, Marks. Doktoru toparlanması için yalnız bırakalım."

Tam o anda Harrow ağzında uzun, ince bir cam tüp taşımakta olan gelinciği gördü. Gözleri irileşti, yüzü soldu. "Onu bana ver!" diye bağırarak gelinciğin üzerine atıldı. "O benim!"

Leo doktorun üzerine atılarak onu yere serdi. Harrow sağ eliyle bir yumruk savurarak onu şaşırttı ama Leo'nun çenesi meyhane kavgalarından bu tür yumruklara alışıktı. Karşılıklı yumruklaşarak yerde üste çıkmak için yuvarlanmaya başladılar.

"O kahvenin içine..." diye homurdandı Leo. "Hangi lanet olası şeyi koydun?"

"Hiçbir şey." Doktorun güçlü elleri Leo'nun boğazını sıkmaya başladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum..."

Leo eli gevşeyene kadar doktoru yumruklamaya devam etti. "Tabii anlamazsın," diyerek adamın kasığına dizini indirdi. Bu Londra'daki renkli maceraları sırasında öğrendiği çirkin bir hamleydi.

Harrow inleyerek kıvrandı. "Bir beyefendi... Bunu... Yapmaz."

"Beyefendiler insanları zehirlemez," dedi Leo. "Bana ne olduğunu söyle, lanet olası!"

Tüm acısına rağmen Harrow'un dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Merripen benden yardım alamayacak."

"O iğrenç şeyi Merripen içmedi seni geri zekâlı! Rohan içti. Şimdi bana kahveye ne koyduğunu söyle ki boynunu koparmayayım."

Doktor şaşkındı, yine de dudaklarını sımsıkı kapatarak cevap vermeyi reddetti. Leo ona bir sağdan bir de soldan vurdu ama adam yine de konuşmadı.

Bayan Marks'ın sesi bu kaynayan öfkeyi böldü. "Lordum durun. Hemen. Tüpü alabilmek için yardımınıza ihtiyacım var."

Leo Harrow'u ayağa kaldırıp sürükleyerek boş dolabın içine tıktı. Kapıyı kilitledikten sonra Bayan Marks'a döndü, yüzü terliydi ve göğsü hızla inip kalkıyordu.

Bakışları bir an için kenetlendi. Ancak bu garip an Dodger'ın zafer çığlığı ile son buldu.

Kahrolası gelincik kapının eşiğinde sağa sola zıplayarak savaş dansı yapıyordu. Yeni işlediği suçtan ötürü çok mutluydu, Bayan Marks onu isteyince daha da mutlu olmuştu.

"Çıkarın beni!" diye bağırdı Harrow, vahşice dolabı yumruklarken sesi boğuk geliyordu.

"Lanet olası gelincik," diye homurdandı Bayan Marks. "Bu onun için bir oyun. O tüpü ağzında tutarak saatler boyunca bizimle eğlenecek."

Gelinciğe bakan Leo halıya oturarak sakin bir ses tonu takındı. "Buraya gel seni pire torbası. Yeni oyuncağını bana verirsen sana sevdiğin bütün tatlı bisküvileri vereceğim." Islık çalarak dilini şaklattı.

Ama bu kandırmaca işe yaramadı. Dodger parlayan gözleriyle ona bakarak eşikte durmaya devam etti, tüp küçük pençelerinin arasındaydı.

"Ona jartiyerlerinden birini ver," dedi Leo gözlerini gelincikten ayırmadan.

"Anlamadım pardon?" dedi Bayan Marks buz gibi bir sesle.

"Beni duydun. Jartiyerlerinden birini çıkar ve ona değiş tokuş için sun. Aksi takdirde bu lanet olası hayvanın peşinde ev boyunca koşacağız. Rohan'ın bu gecikmeden hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

Mürebbiye Leo'ya acı dolu gözlerle baktı. "Bunu sadece Bay Rohan için yapıyorum. Arkanı dön."

"Tanrı aşkına Marks, benim senin bacak dediğin kibrit çöplerine bakacağımı gerçekten düşünüyor musun?" Leo yine de söz dinleyerek başını çevirdi. Bayan Marks'ın iskemleye oturup eteklerini yukarı kaldırdığını duydu.

Leo'nun başını çevirdiği yerde bir boy aynası vardı, insanın duruşuna göre yukarı aşağı doğru ayarlanabilen oval bir aynaydı. İskemlede oturan Bayan Marks'ı görebiliyordu. Yeryüzündeki en garip şey gerçekleşti ve Leo inanılmaz güzellikte bir bacak gördü. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken etek yere indi.

"Al," dedi Bayan Marks sert bir sesle ve jartiyerini Leo'ya fırlattı. Leo dönerek onu havada yakaladı.

Dodger büyük bir ilgiyle onları izliyordu.

Leo jartiyeri parmağında çevirmeye başladı. "Bak, Dodger. Mavi ipek, hem de dantelli. Tüm mürebbiyeler çoraplarını tutturmak adına bu kadar modern şeyler mi kullanıyorlar? Belki de bilinmeyen geçmişiniz hakkında söylenenler doğrudur Bayan Marks."

"Terbiyenizi takınırsanız mutlu olurum lordum."

Dodger'ın küçük kafası jartiyerin yaptığı her hareketi takip ediyordu. Tüpü yeniden ağzına alarak onu bir köpek gibi taşımaya başladı ve Leo'yu çıldırtan bir yavaşlıkla ona doğru ilerledi.

"Bu bir alışveriş dostum," dedi Leo. "Bir şey vermeden bir şey alamazsın."

Dodger tüpü yere bırakarak jartiyere uzandı. Leo hemen dantelli çamaşırı ona verip tüpü kaptı. İçi yarıya kadar yeşil renkli bir tozla doluydu. Parmaklarının arasında çevirerek ona bakmaya başladı.

Bayan Marks hemen yanına gelerek yere, ellerinin ve dizlerinin üzerinde çöktü. "Etiketi var mı?" diye sordu nefes nefese.

"Hayır. Lanet olsun." Leo'nun içini yoğun bir öfke kapladı.

"Bana ver," dedi Bayan Marks elindeki tüpü süzerek.

Leo ayağa fırlayarak dolaba koştu. "Lanet olsun Harrow, nedir bu? Adı ne? Ya bana söylersin ya da çürüyene kadar orada kalırsın."

Adam sessizdi.

Leo, "Tanrı'nın adını vererek diyorum ki..." diye söze

başladığı sırada Bayan Marks araya girdi. "Bu dijitalin tozu."

Leo ona baktı. Kadın tüpü açmış koklamakla meşguldü.

"Nereden biliyorsun?"

"Büyükannem kalbi için kullanırdı. Kokusu çay gibi, rengi de aynı."

"Peki ya panzehiri ne?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Bayan Marks gerilerek. "Ama çok güçlü bir maddedir. Aşırı doz insanın kalbini durdurabilir."

Leo dolaba döndü. "Harrow," diye kükredi. "Yaşamak istiyorsan bana hemen panzehiri söyle."

"Önce beni dışarı çıkar," diye boğuk bir cevap geldi.

"Anlaşma yok! Bana zehrin panzehirini söyle seni kahrolası!"

"*Asla.*"

"Leo?" Konuya başka bir ses dahil oldu. Yavaşça döndüğünde Amelia, Win ve Beatrix'in eşikte durduklarını gördü. Ona şoke olmuş bir halde bakıyorlardı.

Amelia hayran olunacak bir tavırla konuşmaya başladı. "İki sorum var Leo: Neden geri dönmemi istedin ve dolapla niye kavga ediyorsun?"

"Harrow dolabın içinde," dedi Leo.

Amelia'nın ifadesi değişti. "Neden?"

"Onun bana aşırı dozda dijitalin tozu kullanımının panzehirinin ne olduğunu söylemesini sağlamaya çalışıyorum." Kindar bakışlarını dolaba dikti. "Söylemezse onu öldüreceğim."

"Kim aşırı doz aldı?" diye üsteledi Amelia, yüzünün rengi çekilmeye başlamıştı. "Biri hasta mı? O kim?"

"Aslında Merripen içindi," dedi Leo kısık sesle, onu tutabilmek için ileri doğru uzandı. "Ama yanlışlıkla Cam içti."

Amelia acı dolu bir çığlık attı. "Ah Tanrım o nerede?"

"Çingene kampında. Merripen onun yanında."

Yaşlar Amelia'nın yanaklarından süzülmeye başladı. "Onun yanına gitmeliyim."

"Panzehir olmadan onun için hiçbir şey yapamazsın."

Win yanlarından geçerek komodinin yanına gitti. Akıcı hareketlerle gaz lambasını ve kibrit kutusunu alıp dolabın yanına gitti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Leo, genç kızın aklını tamamıyla kaybettiğinden şüphe etmeye başlamıştı. "Işığa ihtiyacı yok Win."

Win onu dinlemeden lambanın fanusunu çıkarıp yatağın üzerine fırlattı. Aynı şeyi alttaki pirinç için de yaptıktan sonra gaz yağını görünür kıldı. Tereddüt dahi etmeden yağı dolabın önüne döktü. Yanıcı parafinin kokusu bir anda tüm odayı sardı.

"Aklını mı kaçırdın?" diye üsteledi Leo, şaşkınlığının sebebi sadece yaptıkları değildi, sükûneti de onu korkutuyordu.

"Elimde bir kibrit kutusu var Julian," dedi genç kız. "Bana Bay Rohan'a ne verilmesi gerektiğini söyle, aksi takdirde dolabı ateşe vereceğim."

"Buna cesaret edemezsin," diye bağırdı Harrow.

"Win," dedi Leo. "Daha yeni yapıldı ve bütün evin yanmasına sebep olacaksın. Bana ver o lanet olası kibrit kutusunu."

Win başını iki yana salladı.

"Yeni bir bahar geleneğine mi başlıyoruz?" diye sordu Leo. "Evin yıllık yakılışı? Aklını başına topla Win."

Win dolaba dönerek öfkeyle konuştu. "Julian, bana ilk eşini öldürdüğünü söylediler. Muhtemelen zehirle. Şu an enişteme yaptığını öğrenince buna inanmamak mümkün değil. Bize yardımcı olmazsan seni ekmek üzerindeki peynir gibi kızartacağım." Kibrit kutusunu açtı.

Onun ciddi olduğuna inanmak istemeyen Leo, "Sana yalvarıyorum Win," dedi teatral bir tavırla. "Yapma bunu. Hiç gerek yok, Tanrım!"

Win o anda kibriti yakıp dolabı ateşe vermişti bile.

Blöf değilmiş, diye düşündü Leo sersemleyerek. Win gerçekten bu pisliği yakacaktı.

İlk yükselen parlak alevle birlikte dolabın içinden bir çığlık geldi. "Tamam! Çıkar beni! Çıkar beni! Tanen asidi. Tanen asidi. İlaç çantamda var, *çıkarın* beni!"

"Harika Leo," dedi Win nefes nefese kalmış bir halde. "Artık yangını söndürebilirsin."

Hissettiği paniğe rağmen Leo boğuk bir kahkaha attı. Sanki koca bir mobilya yerine bir mumu yakmış da söndür diyordu ona. Ceketini çıkarıp dolabın kapısına vurmaya başladı. "Çılgın bir kadınsın sen," dedi Win'e yanından geçerken.

"Başka türlü bize söylemezdi," dedi Win.

Kargaşayı duyan hizmetkârlar odaya geldiler ve hızla ceketlerini çıkarıp Leo'ya yardım etmeye başladılar. Bu arada kadınlar da Harrow'un siyah deri çantasını aramaya başladılar.

"Tanen asidi çayla aynı şey değil miydi?" diye sordu Amelia, kilidi açmaya çalışırken elleri titriyordu.

"Hayır, Bayan Rohan," dedi mürebbiye. "Sanırım doktor meşe ağacından elde edilen tanen asidinden bahsediyor, çaydaki tanenden değil." Amelia çantayı ters yüz

etmek üzereyken hızla uzandı. "Dikkat, ters çevirmeyin. Tüplerini etiketlemiyor." Sert çantayı açarak düzenle yerleştirilmiş toz ve sıvılarla dolu tüpleri buldular. Tüplere bir şey yazılmamıştı ama yerleştirildikleri ceplerin üzerinde harfler vardı. Bayan Marks tüpleri gözden geçirdikten sonra sarı-kahverengi arası bir tozla dolu olan tüpü buldu. "Bu."

Win tüpü ondan aldı. "Bunu onlara ben götürürüm," dedi. "Kamp alanının nerede olduğunu biliyorum. Leo da dolabı söndürmekle meşgul."

"Tüpü Cam'e ben götüreceğim," dedi Amelia hızla. "O benim kocam."

"Evet. Ve sen onun çocuğunu taşıyorsun. Son hızla giderken attan düşersen seni bebeği riske attığın için asla affetmez."

Amelia ona acı dolu gözlerle baktı, dudakları titriyordu. Başıyla onaylayarak inledi: "*Acele et* Win."

"Bir bez ve direkler yardımıyla sedye yapabilir misiniz?" diye sordu Merripen Roman *phuro*ya. "Onu Ramsay Evi'ne götürmeliyim."

Kabile lideri başıyla onayladı. *Vardo*nun girişinde bekleyen küçük grubu çağırarak birkaç emir verdi, adamlar hemen ortalıktan yok oldular. Merripen'e dönerek mırıldandı: "Birkaç dakika içerisinde hazır edebileceğimiz bir şey var."

Kev başını sallayarak Cam'in kül rengine dönmüş olan yüzüne baktı. İyi değildi ama en azından spazmlardan ve kalbinin durma tehlikesinden kurtulmuştu. Her zamanki ifadesinden arınmış olan Rohan çok genç ve savunmasız görünüyordu.

Onca yılı birbirlerini tanımadan geçirmişlerdi ve kardeş olduklarını düşünmek gerçekten tuhaftı. Kev uzun bir

süre kendine has yalnızlığını sürdürmeye devam etmişti ama son dönemde bu hali çözülmeye başlamıştı. Cam'i daha iyi tanımak, onunla anı alışverişinde bulunmak istiyordu. Kardeşini istiyordu. Yalnız olmadığımı hep biliyordum, demişti Cam ona kan bağlarını öğrendiği zaman. Kev de aynı şeyi hissediyordu. Sadece bunu söylemeyi başaramamıştı.

Bir havlu alıp Cam'in yüzündeki teri sildi. Rohan'ın dudaklarından kâbus gören bir çocuk gibi hafif bir sızlanma yükseldi.

"Tamam, *phral*," diye mırıldandı Kev elini Cam'in göğsüne koyup kalp atışlarını kontrol ederek. "Yakında iyileşeceksin. Seni bırakmayacağım."

"Kardeşine çok yakınsın," dedi Roman *phuro* usulca. "Bu iyi. Ailenden başkaları var mı?"

"*Gadje* ile birlikte yaşıyoruz," dedi Kev adamın bakışlarının onaylamaz bir ifadeye bürünmesini bekleyerek. Ancak kabile liderinin bakışları dostça kaldı, hatta orada bir ilgi belirdi. "Bir tanesi onun karısı."

"Güzel olmadığını umarım," diye yorum yaptı Roman *phuro*.

"Güzel," dedi Kev. "Neden olmasın?"

"Çünkü insan karısını gözlerini değil kulaklarını kullanarak seçmeli."

Kev hafifçe gülümsedi. "Çok bilgece." Yeniden Cam'e baktı ve kötüleştiğini düşündü. "Sedyeyi yapmak için yardıma ihtiyaçları varsa…"

"Hayır, adamlarım hızlıdırlar. Yakında bitirirler. Ama onun boyutlarındaki bir adamı taşıması için iyi yapılmalı ve sağlam olmalı."

Elleri kasılan Cam üzerine örtülmüş olan battaniyeye

sımsıkı yapışmıştı. Kev o buz gibi eli ısıtmak ve kardeşine güç vermek için sıkıca tuttu.

Roman *phuro* Cam'in kolundaki dövmeye baktı.

"Rohan ile ne zaman tanıştın?" diye sordu usulca.

Kev sıçrayarak ona baktı, koruyucu eli Cam'in elini daha da sıktı. "Adını nereden biliyorsun?"

Kabile lideri gülümsedi, bakışları sıcacıktı. "Başka şeyleri de biliyorum. Sen ve kardeşin uzun zaman birbirinizden ayrı kaldınız." İşaret parmağıyla dövmeye dokundu. "Ve bu işaret... Sende de bir tane var."

Kev gözünü kırpmadan ona baktı.

Dışarıdan birtakım sesler geldi ve biri kapıyı itip içeri girdi. *Bir kadın.* Kev hem şaşkınlık hem de endişe içerisinde parlayan sarı saçları gördü. "Win!" diye bağırdı Cam'in elini dikkatle bıraktıktan sonra ayağa kalkarak. "Bana buraya yalnız gelmediğini söyle. Hiç güvenli değil. Neden sen..."

"Yardım etmeye çalışıyorum." Win'in binici kıyafetinin etekleri hızla *vardo*ya girerken hışırdadı. Eldivensiz olan elinde bir şey tutuyordu. Roman *phuro*ya bakmadı bile, Kev'e ulaşmaya çalışıyordu. "Al. *Burada.*" Ölümcül bir hızla at sürmekten nefes nefese kalmıştı ve yanakları da kızarmıştı.

"Nedir bu?" diye mırıldandı Kev genç kızın elindeki nesneyi alırken, diğer eliyle de onun sırtını okşuyordu. İçi tozla dolu olan cam tüpe baktı.

"Panzehir," dedi Win. "Ona hemen ver."

"Bunun doğru ilaç olduğunu nereden biliyorsun?"

"Dr. Harrow'un bana söylemesini sağladım."

"Yalan söylemiş olabilir."

"Hayır. Söylemediğinden eminim çünkü o sırada yanı... Yani baskı altındaydı."

Kev tüpü sıkıca kavradı. Çok fazla seçme şansı yoktu. Güvenilir bir doktorun konsültasyonunu bekleyebilirlerdi ama görünüşe bakılırsa Cam'in o kadar dayanması mümkün değildi. Hiçbir şey yapmamak gibi bir seçenekleri de söz konusu olamazdı.

Kev on adet tohumu bir miktar suyun içinde eritmeye başladı, düşük dozlu bir solüsyon kullanmak Cam'i bir başka zehirle aşırı doz tehlikesine maruz bırakmaktan çok daha iyiydi. Cam'i oturur pozisyona getirdi ve göğsüne yaslayarak onun durmasını sağladı. Kendinden geçmiş bir durumda olan Rohan bu hareketle canı acıdığı için itiraz eden sesler çıkardı.

Kev onun yüzünü göremiyordu, fakat çenesini tutmak üzere eğilen Win'in yüzündeki şefkati gördü. Win onun donmuş kaslarını okşayarak ağzını açması için uğraştı. Kaşıktaki sıvıyı ağzına boşalttıktan sonra yanaklarına ve boynuna masaj yaparak yutmasını sağladı. Cam ilacı yuttuktan sonra tüm ağırlığıyla Kev'e yaslandı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Win Cam'in ıslak saçlarını okşayıp, elini buz gibi yüzüne koyduktan sonra. "Şimdi çok daha iyi olacaksın. Uzan ve etki etmesini bekle." Kev onun şu an inanılmaz derecede tatlı göründüğünü düşündü, ifadesi yumuşacıktı. Birkaç dakika sonra Win kısık sesle konuştu: "Rengi yerine geliyor."

Nefes alış verişi düzene girerken kalp atışları da toparlanmaya başlamıştı. Kev Cam'in bedeninin rahatladığını hissetti. Dijitalis etkisini kaybettikçe kasılan kaslar kendini bırakıyordu.

Cam uzun bir uykudan uyanırcasına kıpırdandı. "Amelia," dedi afyondan dolayı dili sürçerek.

Win onun ellerinden birini ellerinin arasına aldı. "Oldukça iyi ve seni evde bekliyor."

"Ev," diye tekrarladı Rohan yorgun bir şekilde başını sallayarak.

Kev onu yavaşça yatağa yatırdıktan sonra incelemeye başladı. Yüzüne bir maske gibi geçmiş olan solukluk anbean azalıyordu, suratına sağlıklı bir renk gelmeye başlamıştı. İyileşmenin hızı şaşırtıcıydı.

Kehribar rengi gözler aralandı ve Cam Kev'e odaklandı. "Merripen," dedi rahatlatıcı berraklıkta olan bir sesle.

"Evet, *phral*."

"Öldüm mü?"

"Hayır."

"Ölmüş olmalıyım."

"Neden?" diye sordu Kev şaşırarak.

"Çünkü..." Cam duraksayıp kuru dudaklarını nemlendirdi. "Çünkü sen gülümsüyorsun... Ve orada kuzenim Noah'yı görüyorum."

Bölüm Yirmi İki

Roman *phuro* öne çıkarak ranzanın yanına diz çöktü. "Merhaba, Camlo," diye mırıldandı.

Cam ona şaşkın bir halde baktı. "Noah. Yaşlanmışsın."

Kuzeni sırıttı. "Evet. Seni son gördüğümde ancak göğsüme yetişebiliyordun. Şimdiyse benden neredeyse bir baş daha uzunsun."

"Beni almak için hiç geri dönmedin."

Kev gergin bir tavırla araya girdi. "Ve ona bir ağabeyi olduğunu da hiç söylemedin."

Noah'nın gülümsemesi ikisine birden bakarken hüzne dönüştü. "Bunların hiçbirini yapamazdım. Korunmanız için bu gerekiyordu." Bakışları Kev'e kaydı. "Bize senin öldüğün söylendi Kev. Yanıldığımızı görmek beni mutlu etti. Nasıl hayatta kaldın? Nerede yaşıyordun?"

Kev ona kızdı. "Bunu boş ver. Rohan yıllarını seni aramakla geçirdi. Cevaplar bulmaya çalıştı. Ona şimdi neden kabileden gönderildiği hakkındaki gerçeği ve bu lanetli dövmelerin ne anlama geldiğini söyle. Hiçbir şeyi atlamadan."

Noah Kev'in bu zorba tavrına şaşırmıştı. Bir *vitsa* lideri olarak Noah kimseden emir almaya alışık değildi.

"Hep böyledir," dedi Cam Noah'ya. "Buna alışacaksın."

Yatağın altına uzanan Noah oradan ahşap bir kutu çıkarıp içini karıştırmaya başladı.

"İrlandalı tarafımız hakkında neler biliyorsun?" diye üsteledi Kev. "Babamızın adı ne?"

"Bilmediğim çok şey var," diye itiraf etti Noah. Aradığı şeyi bulup kutudan çıkardı ve Cam'e baktı. "Büyükannemiz ölüm döşeğindeyken bana pek çok şey anlattı. Ve bana bunu verdi..."

Üzeri lekeli gümüş bir bıçak çıkardı.

Kev ani bir refleksle kuzeninin bileğini kavrayarak ezercesine sıktı. Win ürkek bir çığlık atarken Cam dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çabaladı.

Noah Kev'in gözlerinin içine baktı. "Sakin ol kuzen. Camlo'ya asla zarar vermem." Elini açtı. "Onu elimden al. Size ait... Babanızındı. Adı Brian Cole."

Kev bıçağı aldıktan sonra yavaşça Noah'nın bileğini bıraktı. Bıçağı inceledi, yaklaşık on santim uzunluğunda iki tarafı da keskin olan bir bıçaktı. Sapı gümüştü ve üzerinde oymalar vardı. Eski ve pahalı bir şeydi. Ama Kev'i esas etkileyen sapın ucundaki kakmaydı... Mükemmel bir İrlanda *pooka* tasviri.

Onu Cam'e gösterdi ve Rohan'ın nefesi kesildi.

"Siz Cameron ve Kevin Cole'sunuz," dedi Noah. "At ailenizin simgesi... Armalarında bu var. Sizi ayırmaya karar verdiğimizde bu işaret ikinize de işlendi. Sadece sizi tanımlamak için değil *Moshto*'nun ikinci oğlunun sizi koruması içindi aynı zamanda."

"*Moshto* nedir?" diye sordu Win usulca.

"Bir Roman tanrısı," dedi Kev, sesi bir başkasına aitmiş gibi çıkıyordu. "Tüm iyiliklerin tanrısı."

"Ben araştırdım..." diye söze başladı Cam bıçağa bakarak, fakat gücü yeterince yerinde olmadığından sözlerini tamamlayamadı.

Kev onun adına konuştu. "Kardeşim İrlanda armalarını hanedan uzmanları ve araştırmacılarına arattı ama hiçbiri bu sembolü bulamadı."

"Bildiğim kadarıyla Cole'lar *pooka*yı yaklaşık üç yüz yıl kadar önce İngiliz Kralı kendini İrlanda Kilisesi'nin başı ilan ettiğinde armalarından çıkardılar. *Pooka* pagan sembolüydü. Muhtemelen bunun reform görmüş kiliseye karşı bir tehdit olarak algılanacağını düşündüler. Ama ondan hoşlanıyorlardı. Babanız üzerinde *pooka* olan iri, gümüş bir yüzük takardı."

Kev kardeşine bakınca Cam'in de kendisiyle aynı durumda olduğunu hissetti. Hayatları boyunca bir odaya kapatılarak yaşamışlardı ve kapı şimdi açılmıştı.

"Babanız Brian..." diye devam etti Noah sözlerine. "İngiliz Lordlar Kamarası'ndaki İrlanda temsilcisi olan Lord Cavan'ın oğluydu. Tek vâristi. Fakat babanız bir hata yaptı ve adı Sonya olan bir Roman kızına âşık oldu. Kız çok güzeldi. İki ailenin de karşı koymasına rağmen onunla evlendi. Sonya'nın ona iki çocuk doğurabileceği kadar bir süre boyunca herkesten uzak yaşamayı başardılar. Sonya Cam'i doğururken öldü."

"Hep annemin beni doğururken öldüğünü düşünmüştüm," dedi Kev usulca. "Küçük bir kardeşim olduğunu bilmiyordum."

"İkinci oğlunu doğurduktan sonra Tanrı'nın yanına gitti." Noah dalgın bir şekilde konuşmasını sürdürüyordu. "Cole'un ikinizi büyükannemize getirdiği günü hatırlıyorum. *Mami*ye iki dünya arasında yaşamaya çalışmanın bir

azap olduğunu ve ait olduğu yere dönmeye karar verdiğini söyledi. Çocuklarını kabileye bıraktı ve bir daha da dönmedi."

"Neden bizi ayırdınız?" diye sordu Cam, hâlâ yorgundu ama eski haline dönmeye başlamıştı.

Noah hızla ayağa kalkıp sobanın yanına gitti. Cevabını verirken bir yandan da çay yapmak için içi kaynar suyla dolu olan demliğe koyacağı kuru yaprak miktarını ölçüyordu. "Birkaç yıl sonra babanız yeniden evlendi. Diğer *vitsa*lardan birtakım *gadje*nin çocukları aradığını ve bir şey öğrenemediklerinde de bazı vahşilikler yaptıklarını öğrendik. Babanızın unvanın meşru mirasçısı olan melez çocuklarından kurtulmaya çalıştığını düşündük. Ona beyaz çocuklar doğurabilecek olan yeni bir karısı vardı."

"Biz de yoluna çıkacaktık," dedi Kev yüzünü buruşturarak.

"Öyle görünüyor." Noah çayı demledikten sonra bir fincanın içine boşalttı ve şeker ekleyip Cam'in yanına döndü. "Biraz iç Camlo. Zehirden bir an önce arınmalısın."

Cam yerinden doğrularak sırtını duvara yasladı. Titreyen elleriyle fincanı tuttu ve sıcak çayı dikkatle yudumladı. "Böylelikle ikimizin birden bulunma riskini azaltmış oldunuz," dedi. "Beni yanınızda tutup Kev'i de dayımıza verdiniz."

"Evet, Pov Dayı'ya." Noah kaşlarını çatarak bakışlarını Kev'e çevirdi. "Sonya onun en sevdiği kız kardeşiydi. Onun iyi bir hami olacağını düşündük. Onun çocukları kardeşinin ölümünden sorumlu tutacağını hiçbirimiz akıl edemedik."

"*Gadje*den nefret ederdi," dedi Kev kısık sesle. "Bu da bana karşı kullandığı bir diğer şeydi."

Noah ona bakmaya devam etmek için çabaladı. "Senin ölüm haberini aldıktan sonra Cam'i yanımızda tutmanın tehlikeli olduğuna karar verdik. Ben de onu Londra'ya götürüp bir iş bulmasına yardım ettim."

"Bir kumarhanede mi?" dedi Cam, sesinde garip bir alaycılık vardı.

"Bazen en iyi saklanılacak yer en göz önünde olandır," diye sıradan bir cevap geldi Noah'dan.

Cam başını hüzünle iki yana salladı. "Londra'nın yarısının dövmemi gördüğüne yemin edebilirim. Lord Cavan'ın bunu bulamamış olması bir mucize."

Noah kaşlarını çattı. "Sana onu gizlemeni söylemiştim."

"Hayır, söylememiştin."

"Söyledim," diye diretti Noah ve elini kuzeninin alnına koydu. "Ah, *Moshto*, hiçbir zaman iyi bir dinleyici olmadın."

Win sesini çıkarmadan Merripen'in yanında oturdu. Adamların konuşmalarını dinlerken bir yanda da etrafını inceliyordu. *Vardo* eski olsa da oldukça bakımlıydı, içi temiz ve düzenliydi. Duvarlar hafif bir isle kaplanmıştı, fakat burada pişirilen binlerce öğün yemek düşünüldüğünde bu normaldi. Çocuklar dışarıda oynuyorlar, gülüşüp kavga ediyorlardı. Bu karavanın ailenin dış dünyadan korunduğu tek yer olduğunu düşünmek garipti. Kapalı yerlerin azlığı kabileyi dışarıda yaşamaya itiyordu. Yabancı bir fikirdi ama içinde büyük bir özgürlük de vardı.

Cam'in bu tür bir yaşama adapte olması düşünülebilirdi, fakat Kev bunu yapamazdı. Onun içinde her zaman çevresindekileri kontrol altına alma içgüdüsü vardı. Bir

şeyler inşa etmek, düzenlemek. *Gadjo*yla onca zaman yaşadıktan sonra onları anlamaya başlamıştı. Anladıkça da daha çok onlara benzemişti.

Roman geçmişinin ortaya çıkması, gizemin çözülmüş olması sonucunda Win onun neler hissettiğini merak ediyordu. Son derece sakin ve kontrollü görünüyordu ama böyle bir deneyimi yaşamak insanı mutlaka huzursuz ederdi.

"Bunca zaman sonra," diyordu Cam. "Hâlâ tehlikede miyiz acaba? Ve babamız hayatta mı?"

"Bunu bulmak çok kolay," dedi Merripen ve karamsar bir tavırla ekledi: "Muhtemelen hayatta olduğumuzu haber almaktan hiç mutlu olmayacaktır."

"Roman olarak kaldığınız sürece çok daha güvendesiniz," dedi Noah. "Ama Kev kendini Cavan vârisi olarak ortaya atar ve unvanı isterse başınız derde girebilir."

Merripen hakarete uğramış gibi ona baktı. "Bunu neden yapayım?"

Noah omuz silkti. "Hiçbir Roman yapmaz ama sen yarı *gadjo*sun."

"Unvanı ya da onun getireceklerini istemiyorum," dedi Merripen sert bir sesle. "Cole'lardan, Lord Cavan'dan ya da İrlandalılardan da bir şey istemiyorum."

"Yani bir yarını inkâr mı ediyorsun?" diye sordu Cam.

"Hayatımın çoğunu İrlandalı tarafımdan habersiz geçirdim. Bunu şimdi inkâr etmek hiç de zor olmayacak."

Roman bir çocuk *vardo*ya gelip sedyenin hazır olduğunu bildirdi.

"Güzel," dedi Merripen. "Onu dışarı ben çıkarırım ve o da..."

"Ah, hayır," dedi Cam kaşlarını çatarak. "Ramsay Evi'ne sedyeyle gitmemin imkânı yok."

Merripen ona alaycı bir bakış attı. "Oraya nasıl gitmeyi planlıyorsun?"

"Atla."

Merripen'in kaşları kalktı. "Ata binebilecek durumda değilsin. Düşüp boynunu kırarsın."

"Yapabilirim," diye inat etti Cam. "Uzak değil."

"Attan düşersin!"

"O lanet sedyeye uzanmayacağım. Bu Amelia'yı korkutur."

"Şu an Amelia için değil kendi gururun için endişeleniyorsun. Eve sedyeyle götürüleceksin, yapılacak olan şey bu."

"Canın cehenneme," diye terslendi Cam.

Win ile Noah endişeyle birbirlerine baktılar. Kardeşler birbirlerine girmek üzerlerdi.

"Kabile lideri olarak bu karmaşayı çözmem gerek..." dedi Noah diplomatik bir tavırla.

Merripen ile Cam aynı anda cevap verdiler: "Hayır."

"Kev," diye mırıldandı Win. "Ata benimle birlikte binebilir mi? Arkama oturur ve dengesini korumak için bana tutunur."

"Pekâlâ," dedi Cam hızla. "Bunu yapacağız."

Merripen ikisine de ateş püsküren gözlerle baktı.

"Ben de geleceğim," dedi Noah gülümseyerek. "Kendi atımla. Oğluma eyerlemesini söyledim zaten." Duraksadı. "Birkaç dakika daha kalabilir misiniz? Tanışacağınız Roman kuzenleriniz var. Ve size göstermek istediğim bir karım, çocuklarım ve..."

"Daha sonra," dedi Merripen. "Kardeşimi gecikmeden karısının yanına götürmem gerekiyor."

"Tamam."

Noah dışarı çıkınca Cam çayın içindeki tanelere dalgın dalgın baktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Merripen.

"Babamızın ikinci karısından çocuklarının olup olmadığını merak ediyorum. Varsa kaç tane? Hiç tanımadığımız üvey kız ve erkek kardeşlerimiz var mı?"

Merripen'in gözleri kısıldı. "Ne önemi var?"

"Onlar ailemiz."

Merripen dramatik bir tavırla eliyle alnına vurdu. "Hathaway'lere sahibiz ve dışarıda da koşuşturup duran bir düzine Roman var ve muhtemelen hepsi kuzenimiz. Daha ne kadar aile istiyorsun Tanrı aşkına?"

Cam ona sadece gülümseyerek karşılık verdi.

Ramsay Evi'nde yaşanan kargaşa hiç de şaşırtıcı değildi. Hathaway'ler, Bayan Marks, hizmetliler, bölge polisi ve doktor holü doldurmuştu. Kısa yolculuk gücünü tükettiği için Cam içeri girerken Merripen'e yaslanmak zorunda kaldı.

Aile anında etraflarını sarınca Amelia Cam'e ulaşmak için yolu açmak zorunda kaldı. Ona ulaştığında hıçkırarak içini çekti, gözlerine dolan yaşlarla savaşırken ellerini onun yüzünde ve göğsünde dolaştırıyordu. Merripen'i bırakan Cam kollarını Amelia'ya sararak başını onun omzuna yasladı. Karmaşanın ortasında hiç ses çıkarmadan öylece durup iç çektiler. Amelia'nın bir eli kocasının siyah saçlarının arasına dalıp onları karıştırmaya başladı. Cam onu rahatlatmak için kulağına bir şeyler fısıldadı. Hafifçe sallanınca, Amelia ona daha da sıkı sarıldı, Kev de arkasından kardeşinin omuzlarını tuttu.

Cam başını kaldırıp karısına baktı. "Bu sabah biraz kahve içmiştim," dedi. "İyi gelmedi."

"Ben de öyle duydum," dedi Amelia elini onun göğsünde gezdirerek. Endişeli gözlerle Kev'e baktı. "Bakışları odaklanmıyor."

"Cüce kargalardan bile yükseklerde uçuyor şu an," dedi Kev. "Win panzehiri getirmeden önce kalbini rahatlatmak için ona saf afyon verdik."

"Onu yukarı çıkaralım," dedi Amelia ıslak gözlerini kolunun kenarıyla silerek. Sesini yükselterek grubun dışında duran sakallı olan yaşlıca bir adama seslendi. "Dr. Martin, bize yukarı kadar eşlik eder misiniz lütfen, böylelikle kocamın durumunu daha özel bir şekilde inceleyebilirsiniz."

"Doktora ihtiyacım yok," diye itiraz etti Cam.

"Yerinde olsam hiç sızlanmazdım," dedi Amelia ona. "Seni en az yarım düzine doktora göstermeyi planlıyorum, Londra'dan gelecek uzmanlar hariç." Durdu ve Noah'ya baktı. "Bay Rohan'a yardım eden beyefendi siz misiniz? Size borçluyuz bayım."

"Kuzenim için her şeyi yaparım," diye cevap verdi Noah.

"Kuzen mi?" diye sordu Amelia gözlerini kırpıştırarak.

"Yukarıda anlatırım," dedi Cam öne doğru devrilerek. Noah ile Merripen anında iki yanına geçip yarı sürükleyerek yarı çekerek Cam'i yukarı çıkardılar. Aile yüksek sesle ve heyecan içinde konuşarak peşlerinden ilerliyordu.

"Bunlar tanıştığım en gürültülü *gadje*," dedi Noah.

"Bu hiçbir şey değil," dedi Cam yukarı çıkarken büyük bir çaba sarf ederek. "Genelde daha kötüdürler."

"*Moshto*!" diye bağırdı Noah başını iki yana sallayarak.

Cam yatağına yatırıldı ve Dr. Martin onu muayene etmeye başladı. Amelia birkaç kez akrabaları odadan çıkarmaya uğraştı ama onlar birbirlerini iterek ne olduğunu görmeye çalışmaya devam ettiler. Martin, Cam'in nabzını, gözbebeklerini, ciğerlerini, cilt nemini ve rengini, reflekslerini kontrol ettikten sonra hastanın tamamıyla iyileşeceğini bildirdi. Gece çarpıntı gibi birtakım rahatsız edici semptomlar görülürse bunun bir bardak suya bir damla afyon ruhu karıştırılıp içilerek geçirilebileceğini de ekledi.

Doktor Cam'in sıvı ve hafif yiyeceklerle beslenmesi gerektiğini, iki üç gün boyunca dinlenmesinin iyi olacağını da belirtti. Muhtemelen bir süre iştahsız olacak ve baş ağrısı çekecekti ama dijitalisten tam olarak arındığında her şey normale dönecekti.

Kardeşinin iyi olduğundan emin olan Kev odanın diğer köşesinde duran Leo'nun yanına giderek sordu: "Harrow nerede?"

"Ulaşamayacağın bir yerde," dedi Leo. "Onu sen dönmeden önce hapse götürdüler. Ona ulaşmaya çalışmakla canını sıkma. Polislere hapse yüz metreden daha fazla yaklaştırılmamanı söyledim bile."

"Öncelikle ona senin ulaşmak isteyeceğini düşünmüştüm," dedi Merripen. "Sen de ondan benim kadar nefret ediyorsun."

"Doğru. Ama her şeyin olması gerektiği gibi yapıldığını düşünüyorum. Ve Beatrix'i de hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Mahkeme olmasını istiyor."

"Neden?"

"Dodger'ın tanıklık etmesi için."

Kev gözlerini devirerek odanın köşesine gidip duvara yaslandı. Hathaway'ler gün içinde olanların kendi bildikleri kısmını anlattılar, polis sorular sordu, Noah bile işe karıştı ve Kev ile Cam'in geçmişlerini anlattı. Konuşmalar havada uçuşuyor ve sona ermek bilmiyordu.

Bu arada Cam yatakta yatıyor olsa da karısının ilgisinden ötürü son derecede mutlu görünüyordu. Amelia onun saçlarını okşadı, su içmesine yardımcı oldu ve örtüleri düzeltti. Genç adam esneyerek gözlerini açık tutmaya çabaladı ve yanağını yastığa yasladı.

Kev dikkatini yatağın yanındaki iskemlede oturan Win'e çevirdi, sırtı her zamanki gibi dimdikti. Tokaların arasından fırlamış birkaç bukle dışında son derece ciddi ve düzenli görünüyordu. İnsan onun bir gardırobu ateşe vereceğini asla düşünmezdi. Hem de Dr. Harrow içindeyken. Leo'ya göre bu durum onun zekâsını değil acımasızlığını ortaya koyuyordu. Ama sorunun üstesinden gelmişti.

Kev Leo'nun Harrow'u oradan biraz nefessiz kalmış ama yine de sağlam olarak kurtarmış olmasına üzülüyordu.

Amelia sonunda Cam'in dinlenmeye ihtiyacı olduğunu ve bu ziyaretin sona ermesi gerektiğini ifade etti. Polis gitti. Arkasından Noah ve hizmetçiler de odadan ayrıldılar, içeride sadece aile kaldı.

"Sanırım Dodger yatağın altında." Beatrix yere uzanıp yatağın altına baktı.

"Jartiyerimi geri istiyorum," dedi Bayan Marks Beatrix'in yanına çökerek. Leo Bayan Marks'a gizlice baktı.

Bu arada Kev Win ile ne yapacağını düşünüyordu.

Aşk onu kafa bulandıran saf afyondan çok daha egzotik, çok daha tatlı ve çok daha acımasız bir şekilde etkiliyordu. Havadaki oksijenden çok daha etkiliydi. Buna karşı koymaya çalışmaktan çok yorulmuştu.

Cam haklıydı. Ne olacağını asla önceden bilemiyordunuz.

Tek yapabileceği şey onu sevmekti.

Bu işe hiçbir şeyi sınıflandırmadan ve kontrol etmeye çalışmadan girişecekti. Teslim olacaktı. Gölgelerinden arınacaktı.

Seni seviyorum, diye düşündü Win'e bakıp derin bir nefes alarak. *Senin her şeyini seviyorum, her düşünceni, her kelimeni... Seni sen yapan tüm etkileyici karmaşıklığı. Sana on farklı sebepten ötürü ihtiyaç duyuyorum. Senin her halini seviyorum, şu anki halini de, yıllar sonra daha da güzelleşmiş olacak olan halini de. Seni yüreğimin her sorduğu soruya cevap olduğun için seviyorum.*

Bir kez boyun eğdikten sonrası çok kolay görünüyordu. Çok doğal ve doğru.

Kev Win'e mi ona olan tutkusuna mı teslim olduğuna karar veremiyordu. Ama artık geride durma imkânı yoktu. Onu alacak ve ona sahip olduğu her şeyi verecekti, ruhunu, ruhunun kırık parçalarını.

Gözlerini kırpmadan ona bakmaya devam etti, yapacağı en ufak bir hareketin bile kontrol edemeyeceği sonuçlara sebep olacağından korkuyordu. Üzerine atlayıp onu çekerek odadan çıkarabilirdi. Kısa bir süre sonra ona sahip olacağını bilerek beklemek çok keyifliydi.

Bakışları Win'in ona bakmasına sebep oldu. Yüzünde her ne gördüyse gözlerini kırpıştırarak kızardı. Parmakları boynuna giderek yükselen nabzını düzene sokmak istermiş gibi bir hareket yaptı. Bu durumu daha da kötüleştirdi, Kev ona deli gibi dokunmak istiyordu. Kızaran tenini tatmak, o sıcaklığı dudakları ve diliyle içine çekmek istiyordu. En ilkel duyuları harekete geçti ve onun kıpırdamasını isteyerek gözlerini ayırmadan bakmaya devam etti.

"İzninizle," diye mırıldandı Win asi bir şekilde yerinden hızla kalkarak. Sinirlerine hâkim olamıyor gibi bir hali vardı. "Sizi dinlenmeniz için yalnız bırakmak istiyorum Bay Rohan."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Cam. "Küçük kız kardeşim... Sana teşekkür..."

Rohan tereddüt edince Win hemen gülümseyerek, "Anladım," dedi. "İyi uykular."

Kev'e bakma riskine girince bu gülümseme anında kayboldu. Kendini koruma içgüdüsüyle telaşla odadan çıktı.

Bir saniye geçmeden Kev onun peşine düştü.

"Bunlar telaşla nereye gittiler?" diye sordu Beatrix yatağın altından.

"Tavla," dedi Bayan Marks hızla. "Onların tavla oynamayı planladıklarını duyduğumdan eminim."

"Ben de," dedi Leo.

"Yatakta tavla oynamak eğlenceli olmalı," dedi Beatrix masum bir tavırla, sonra da kıkırdadı.

Bu işin kelimelerle değil çok daha acil ihtiyaçlarla çözülmesi gerektiği ortadaydı. Win kayarcasına adımlarla arkasına bile bakmadan odasına doğru ilerledi, yine de onu yakından takip ettiğinin farkında olmalıydı. Halı ayak seslerini yutuyordu, öndeki acele ediyordu arkadaki de avının peşindeydi.

Win ona bakmadan kapının önünde durdu, parmakları kulpun üzerindeydi. "Benim koşullarımla," dedi usulca. "Sana daha önce de söylediğim gibi."

Kev anladı. Konu çözülmeden aralarında hiçbir şeyin olamayacağını söylüyordu Win. Merripen onu bütün inatçılığına rağmen seviyordu, fakat Roman yarısı da buna si-

nir oluyordu. Birtakım konularda ona efendilik edebilirdi ama her konuda değil. Kapıyı omzuyla iterek açtı, onu içeri itti ve kapıyı arkalarından kapadı. Anahtarı kilitte çevirdi.

Win nefes bile alamadan yüzünü ellerinin arasına alıp onu öpmeye başladı, dudaklarını dudaklarıyla araladı. Tadını almak için yanıp tutuşuyordu ama yine de yavaş olmayı başardı, öpücüğü usul usul derinleşti. Onun bedeninin eteklerinin izin verdiği ölçüde kendi bedeniyle kaynaştığını hissetti.

"Bana bir daha yalan söyleme," dedi fısıldayarak.

"Söylemeyeceğim. Söz." Mavi gözleri aşkla parlıyordu.

Kev onun dantel ve kumaşların altındaki yumuşak tenine dokunmak istiyordu. Elbisesinin sırtını çekiştirerek düğmeleri çözmeye başladı, açılmayanları koparark aşağı doğru çekerken Win nefes nefese kalmıştı. Kumaş yığınını ayaklarıyla itmeye çalışarak onunla birlikte pembe renkli elbisenin üzerinde durdu, dev bir çiçeğin kalbinde duruyorlardı sanki. Merripen onun iç çamaşırlarına uzanarak kombinezonunun ve külotunun bağlarını çözdü. Win ona yardımcı olmak adına kıpırdandı, ince kolları ve bacakları çok geçmeden kırışık ketenden kurtuldu.

Pembe beyaz çıplaklığı nefes kesiciydi. İncecik bacaklarını saran beyaz çorapları sade jartiyerlerle göz kamaştırıyordu. Bu inanılmaz derecede erotik bir görüntüydü, muhteşem teni beyaz pamukluyla tam bir zıtlık içerisindeydi. Kev jartiyerleri çıkarmak için pembe muslin katmanlarının üzerine diz çöktü. Win ona yardımcı olmak için dizlerinden birini kırdı, bu utangaç teklif Kev'i delirme raddesine getirdi. Dizlerini, ipek gibi olan iç bacaklarını öpmek için eğildi, Win mırıldanarak ondan kaçmaya çalışınca kalçalarını sımsıkı yakalayarak hareket etmesini

engelledi. Açık renkli buklelere burnunu sürttü, o gül kokusunu ve yumuşaklığı içine çekti, diliyle onları okşadı. Win'in iniltisi son derece yumuşak ve yalvarış doluydu.

"Dizlerim titriyor," diye fısıldadı. "Düşeceğim."

Kev bu sözleri umursamadan daha da derinlerini tattı. Kısa süre içinde Win'in bedeninin cevap olarak verdiği titreşimleri hissetti. Durmadı. Ta ki Win'in elleri saçlarına yapışıp kalçası kıpırdamaya başlayana kadar.

Kev geri çekilip ayağa kalktı. Win'in yüz ifadesi hayal alemindeymiş gibiydi, gözleri ise onu görmüyormuşçasına dalgındı. Baştan ayağa tüm bedeni titriyordu. Kev kollarını ona dolayarak çıplak bedenini kendi bedenine yapıştırdı. Dudaklarını boynunda, omuzlarında gezdirdi, onu öptü, dilini teninde gezdirdi. Bu arada pantolonuna uzanarak düğmeleri çözdü.

Onu kaldırıp duvara yaslarken Win kollarını ona sıkıca sardı. Kev'in bir kolu duvar cildine zarar vermesin diye Win'in sırtındaydı. Genç kızın bedeni son derece hafifti, Merripen onu yavaşça aşağı doğru kaydırarak içine girdi.

Win'in çoraplı bacakları beline dolanırken Kev onu sımsıkı tuttu, bir fırtınanın ortasında geminin güvertesinde duruyorlardı sanki. Onu sağlama alarak tüm işi bizzat üstlendi. Pantolonunu tutan kayış düşmüş, iç çamaşırı dizlerine inmişti. Gülümseyişini saklamak adına başını çevirirken bir an için soyunmayı düşündü... Ama halinden memnundu, şehveti her an biraz daha artıyordu.

Win her darbede içinin dolduğunu, onunla bütünleştiğini, ele geçirildiğini hissederek küçük bir nefes aldı. Kev onu açlıkla öpmek için durdu, bu sırada gözleri kapanan genç kız kendini tamamen ona teslim etti.

Sınıra giderek daha da çok yaklaşıyordu. Beline sarmış

olduğu bacakları gerilip dudaklarından bir çığlık kopunca, Kev onu öperek çok fazla ses çıkarmasına engel oldu. Ama yine de genç kız inliyor, mutlulukla titriyordu.

Merripen o sıcacık derinliklere gömüldüğü anda zevkle kendini zirveye taşıdı. Onu yere bırakırken nefes nefeseydi. Vücutları nemle kenetlenmiş bir halde öylece durdular, dudakları birbirlerini sakinleştirmek adına küçük öpücükler konduruyor ve iç çekiyordu. Win'in elleri gömleğinin içine kaymış sırtında geziniyordu. Kutsar gibiydi. Kev yavaşça geri çekilerek sırılsıklam olmuş giysilerini çıkardı.

Bir şekilde yatağa ulaştılar. Kev onu yün ve ketenden oluşan kozanın içine yerleştirdikten sonra kollarının arasına aldı. Kokusunu içine çekerek, "*Me voliv tu*," diye fısıldayarak dudaklarını dudaklarında gezdirdi. "Bir Roman kadınına 'Seni seviyorum' dediğinde bu kelimede iffet namına bir şey yoktur. Arzuyu gösterir. Şehveti."

Bu sözler Win'i çok mutlu etti. "*Me voliv tu*," diye fısıldadı o da. "Kev..."

"Evet, aşkım?"

"Romanlar nasıl evlenir?"

"Şahitlerin gözü önünde el ele tutuşarak yemin ederler. Ama biz bu işi *gadje* yoluyla da yapacağız. Ve aklımıza gelen her yolla." Jartiyerlerini çözüp çoraplarını teker teker aşağı doğru kıvırarak çıkardı ve o mırıldanırken ayak parmaklarıyla tek tek oynadı.

Win ona uzanıp başını göğüslerine doğru çekerek büküldü. Kev ona boyun eğdi ve o pembe ucu dudaklarının arasına alıp diliyle üzerinde daireler çizerek sert bir tomurcuğa dönüştürdü.

"Şimdi ne yapılacağını bilmiyorum," dedi Win.

"Öylece yat. Gerisini ben hallederim."

Kıkırdadı. "Hayır, ondan bahsetmiyordum, insanlar

sonsuza kadar mutlu yaşadılar kısmına ulaştıktan sonra ne yaparlar onu bilmiyorum?"

"Onu uzatırlar." Diğer göğse geçerek parmaklarını üzerinde gezdirdi.

"Sonsuz mutluluklara inanır mısın?" diye diretti, Kev'in dokunuşlarıyla hafifçe inleyerek.

"Çocuk masallarında olanlara mı? Hayır."

"İnanmaz mısın?"

Başını iki yana salladı. "Ben birbirini seven iki insana inanırım." Dudakları kıvrıldı. "Sıradan anlarda bile mutlu olan. Birlikte yürüyen. Yumurtanın pişme süresi, hizmetlilerin yönetimi ya da kasap faturası konularında tartışan. Her gece aynı yatağa giren ve her sabah birlikte uyananlara." Başını kaldırıp genç kızın küçük yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Her sabah uyandığımda gökyüzüne bakmak için pencereye giderdim. Artık buna gerek yok."

"Neden yok?" diye sordu Win yumuşacık bir sesle.

"Çünkü onun yerine senin masmavi gözlerine bakacağım."

"Ne kadar romantiksin," diye mırıldandı gülümseyip onu öperek. "Ama endişelenme. Bundan kimseye bahsetmeyeceğim."

Merripen onunla yeniden sevişmeye başladı, kendini öylesine kaybetmişti ki kapının tıklatıldığını duymamış gibi görünüyordu.

Win kafasını kaldırdı, dudakları bir şey söylemek üzere aralandı ama Kev onu yeniden öperek bacaklarının arasına yerleşti. Sonra, diye düşündü genç kız kapının kilidinin zorlandığını umursamamaya çalışarak.

Ve çok geçmeden kilide dair her şeyi unuttu.

Bölüm Yirmi Üç

Pliashka ya da nişan töreni aslında birkaç gün boyunca sürerdi, fakat Kev sadece bir gece sürmesine karar vermişti.

"Gümüşleri kilitledik mi?" diye sormuştu Cam'e, kamptaki Çingeneler renkli giysileri ve şıngırdayan takılarıyla eve doluşmaya başladığında.

"*Phral*," demişti Cam eğlenerek. "Buna gerek yok. Onlar aile."

"Ben de zaten aile oldukları için gümüşlerin kilitlenmesini istedim ya."

Kev Cam'in bu nişan işiyle gereğinden fazla eğlendiğini düşünüyordu. Birkaç gün önce kendini Kev'in temsilcisi ilan etmiş ve Leo ile gelinin bedeli hakkında pazarlık yapmıştı. İkisi çok eğlenerek gelinle damadın değerli niteliklerini sıralamışlar ve damadın Win gibi bir hazineyi alabilmek için kaç para vermesi gerektiğini bulmaya çalışmışlardı. İki taraf da eğlenerek Merripen'e tahammül edecek olan bir kadının en büyük hazinelere layık olduğuna karar vermişti. Bu süre zarfında Kev bir kenarda oturarak onlara ateş püsküren gözlerle bakmış ve bu durumu diğerlerini daha da çok eğlendirmişti.

Bu formalite tamamlandıktan sonra *pliashka* planlanmış ve planlar heyecanla yürürlüğe konmuştu. Kızarmış domuz, et, her çeşit kümes hayvanı, tabaklar dolusu kızarmış patates ve sebze, bol miktarda sarımsak içeren yemeklerden oluşan bir ziyafet hazırlanmıştı. Beatrix düşünülerek mönüye kirpi konmamıştı.

Gitar ve kemanlardan yayılan müziğin eşliğinde insanlar balo salonunda bir daire oluşturdular. Bol beyaz bir gömlek, beline kırmızı kuşak sarılmış deri bir pantolon ve çizme giymiş olan Cam dairenin ortasına doğru ilerledi. Elinde parlak renkli bir ipeğe sarılmış bir şişe vardı, şişenin ağzında bir sıra altın diziliydi. Herkese susmasını işaret etti, müzik de yavaşça durdu.

Renkli topluluğun renkli karmaşasından çok mutlu olan Win Merripen'in yanında durarak Cam'in Romanca söylediği sözleri dinledi. Kev kardeşinin aksine *gadjo* kıyafetlerine bürünmüştü, yaka ve kıravat dışında. Boynundaki küçük titreşimler Win'i büyülüyordu. Dudaklarını o nabzın attığı yere bastırmak istiyordu genç kız. Bunun yerine Merripen'in parmaklarının gizli okşayışlarıyla yetindi. Kev insan içinde gösteri yapmazdı. Yalnızken…

Kev'in elinin elini yavaşça sardığını hissetti, başparmağıyla avcunu okşuyordu.

Cam kısa konuşmasını bitirerek Win'in yanına gitti. Altınları şişeden çıkarıp genç kızın boynuna taktı. Ağır ve soğuklardı, neşeyle tıngırdıyorlardı. Kolye artık nişanlı olduğunu simgeliyordu, Merripen artık ona dilediği her şeyi yapabilirdi.

Cam gülümseyerek Win'e sarıldı ve kulağına şefkat dolu kelimeler fısıldadıktan sonra şişeyi içmesi için uzattı. Win kırmızı şaraptan dikkatle birkaç yudum aldıktan sonra

şişeyi kendinden sonra içmesi için Merripen'e uzattı. Bu arada kadehlere doldurulan şaraplar misafirlere sunuldu. *Sastimos*, yani sağlık dileklerinin ardından herkes nişanlı çiftin şerefine içti.

Kutlamalar başladı. Müzik hayata geçti, kadehler boşaldı.

"Dans et benimle," diye mırıldanan Merripen onu çok şaşırttı.

Win küçük bir kahkaha atarak başını iki yana salladı ve birbirlerinin etrafında sarmal hareketlerle dans eden çiftlere baktı. Kadınlar ellerini bedenlerinin çevresinde göz alıcı bir şekilde hareket ettirirken, erkekler topuklarını yere vurup el çırpıyorlardı ve çiftler mümkün olduğunca gözlerini birbirlerinden ayırmadan birbirlerinin etrafında daireler çiziyordu.

"Nasıl edildiğini bilmiyorum," dedi Win.

Merripen arkasına geçip kollarını ona sardı ve kendine doğru çekti, bir sürpriz daha... Ona bu kadar aleni bir şekilde hiç dokunmamıştı. Ama herkes kendi alemindeydi ve kimse onlarla ilgilenmiyordu.

Kev kulağına eğilip fısıldadı, nefesi sıcacıktı. "Bir süre seyret. Ne kadar az yer gerektirdiğini görüyor musun? Birbirlerini nasıl sarmaladıklarını? Romanlar dans ederken ellerini göğe kaldırırlar ama yeryüzüyle bağlantılarının kesilmemesi için ayaklarını da yere vururlar. Ve dünyevi tutkulara." Yanağına değen dudaklar hafif bir gülümseyişle kıvrıldı. "Gel," diye mırıldandıktan sonra elini beline koyup onu ilerlemeye zorladı.

Win utangaç tavırlarla onu izledi, daha önce hiç görmemiş olduğu bu yanından büyülenmişti. Onun bu kadar kendinden emin bir tavırla, hayvani bir asaletle, gözlerinde şeytani bir bakışla dansa dahil olacağını hiç ummamıştı. Kev onun ellerini tutup havaya kaldırdı ve parmaklarını şaklatmasını istedi, etrafında dönmeye başladığında ise onun yerine eteklerini salladı. Win kıkırdamasına engel olamadı. Dans ediyorlardı ve Kev bu işte gerçekten iyiydi, dansı bir kedi fare oyununa çevirmişti.

Win onun etrafında döndü, Kev onu belinden yakalayarak kendine doğru çekti ve bir an öyle kaldılar. Teninin kokusu, göğsünün hareketleri genç kızın içini inanılmaz bir arzuyla doldurdu. Merripen alnını onunkine dayayarak gözlerinde kaybolana kadar ona baktı, o kara gözlerde bir cehennem ateşi vardı.

"Öp beni," diye fısıldadı Win, nerede olduklarını ya da kimin göreceğini umursamadan.

Kev'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Şimdi başlarsam duramayabilirim."

Yanlarından gelen özür dolu bir boğaz temizleme sesi anın büyüsünü bozdu.

Merripen Cam'in durduğu yere baktı.

Cam'in yüzü ifadesizdi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Bayan Barnstable şimdi bana gelerek hiç beklenmedik bir misafirin geldiğini haber verdi."

"Yine mi aile?"

"Evet. Ama Roman tarafından değil."

Merripen şaşkınlıkla başını salladı. "Kim?"

Cam yutkundu. "Lord Cavan. Büyükbabamız."

Cam ile Kev'in diğer aile üyeleri yanlarında olmadan Cavan'la görüşmelerine karar verildi. *Pliashka* tüm hızıyla devam ederken kardeşler kütüphaneye giderek beklediler. İki uşak dışarıda duran arabadan içeri birtakım eşyalar ta-

şıdı: Yastıklar, kadife kaplı bir ayak dayama taburesi, bir kucak battaniyesi, ayak ısıtıcısı ve üzerinde bir bardak olan gümüş bir tepsi. Pek çok hazırlık yapıldıktan sonra uşaklardan biri Cavan'ı anons etti ve yaşlı adam odaya girdi.

Yaşlı İrlanda kontu fiziksel açıdan gösterişli değildi; yaşlı, ufak tefek ve zayıftı. Görevden alınmış bir hükümdarın yorgun ama gururlu duruşuna sahipti. Saçları beyazdı, keçisakalı ve kalın bir bıyığı vardı. Kurnaz kahverengi gözleri karşısında duran erkekleri serinkanlılıkla inceledi.

"Siz Kevin ve Cameron Cole'sunuz," dedi Anglo-İrlanda aksanıyla, heceleri son derece zarif biraz da yavandı.

İkisi de cevap vermedi.

"Büyük olan hanginiz?" diye sordu Cavan kapitone koltuğa otururken. Bir uşak tabureyi hızla ayaklarının altına yerleştirdi.

"O," dedi Cam kendisine yan gözle öfkeyle bakan Kev'i işaret ederek. Bu bakışları umursamadan konuşmasına devam etti. "Bizi nasıl buldunuz lordum?"

"Bir hanedan uzmanı Londra'da bana ulaşarak sizin özel bir deseni araştırması için onu tuttuğunuzu anlattı. Bunun Cole'ların eski simgesi olduğunu bulmuş. Bana kolunuzdaki dövmeden yola çıkarak yaptığı çizimi gösterince hemen kim olduğunuzu ve neden bu deseni araştırdığınızı anladım."

"Nedenmiş?" diye sordu Cam usulca.

"Sosyal ve mali kazanç peşindesiniz. Bir Cole olarak tanınmak istiyorsunuz."

Cam şaşkınlıkla gülümsedi. "İnanın bana lordum ne kazanç ne de tanınmak gibi bir derdim var. Sadece kim olduğumu öğrenmek istiyordum." Gözleri huzursuzluk-

la parladı. "Ayrıca o lanet araştırmacıya bilgiyi önce bana vermesi için para ödedim, size değil. Ondan bunun intikamını alacağım."

"Neden bizi görmek istediniz?" diye sordu Kev kaba bir tavırla. "Sizden bir şey istemiyoruz ve sizin de bizden alacağınız bir şey yok."

"Öncelikle babanızın ölmüş olduğunu öğrenmek ilgizi çekebilir. Bir at gezisi sırasında birkaç hafta önce hayatını kaybetti. Atlara her zaman çok düşkündü, ölümünün oradan olacağı belliydi."

"Baş sağlığı dileriz," dedi Cam düz bir sesle.

Kev hafifçe omuz silkti.

"Babanızın ölümüne tepkiniz *bu* mu beyler?" diye sordu Cavan.

"Korkarım onu daha tatminkâr bir tepki verebilecek kadar iyi tanımıyorduk," dedi Kev alaycı bir ifadeyle. "Gözyaşı dökmediğimiz için özür dileriz."

"Sizden gözyaşı dökmenizin dışında bir şey istiyorum."

"Neden dehşete kapılıyorum acaba?" diye yüksek sesle düşündü Cam.

"Oğlum geride bir eş ve üç kız çocuk bıraktı. Sizin dışınızda hiç erkek yok." Parmaklarıyla şakaklarını ovdu. "Toprak meseleleri erkek meselesidir ve Cole ailesinde hiç erkek yok. Şu anki durumda Cavan unvanı ve onunla bağlantılı şeyler benim ölümümle birlikte sona erecek." Çenesi kasıldı. "Babadan kalan şeylerin babanızın üreme yetersizliğinden dolayı yok olmasına izin vermeyeceğim."

Kev kaşını kaldırdı. "İki erkek ve üç kız çocuğu üreme yetersizliği olarak adlandırmam oldukça zor."

"Kızların bir önemi yok. Ve siz de melezsiniz. Baba-

nızın aileyi devam ettirmekle ilgilendiği pek söylenemez. Ama bunun bir önemi yok. Durum tolere edilebilir. Ne de olsa yasal olarak..." Sevimsiz bir duraksama anı yaşandı. "Siz benim tek vârislerimsiniz."

Aralarındaki kültürel uçurum tüm mükemmelliğiyle önlerine serilmiş durumdaydı. Lord Cavan bu teklifi bir başkasına yapmış olsa yaptığı kişi şu an mutluluktan havalara uçuyor olurdu. Ama iki Romana sosyal bir statü ve zenginlik sunmak Cavan'a beklediği tepkiyi getirmedi.

Tam aksine ikisi de inanılmaz derecede - çıldırtıcı da denebilir - ilgisizdi.

Cavan huzursuz bir sesle Kev'le konuştu. "Sen Mornington Vikontu'sun, County Meath'deki Mornington'un vârisisin. Ölümümden sonra Hillsborough'daki Knotford Kalesi, County Down'daki Fairwall Malikânesi ve Hertfordshire'daki Watford Park da sana geçecek. Bunların senin için bir anlamı yok mu?"

"Pek sayılmaz."

"Sen sonuncusun," diye diretti Cavan, sesi azarlayıcıydı. "Athelsan tarafından 936 yılında yaratılmış olan ailenin son ferdisin. Daha da önemlisi kraliyete uzanan yolda üç ayrı kontluğun vârisisin. Söyleyecek *bir şeyin* yok mu? Başına nasıl bir talih kuşu konmuş olduğunu anlayabiliyor musun?"

Kev anlıyordu. Hatta bir zamanlar ölmesini istemiş olan bu yaşlı piç kurusunun şimdi bir mirasın yok olmaması için ne kadar çok üzerine düştüğünü de anlıyordu. "Bir zamanlar bizi istenmeyen köpek yavruları gibi yok etmek üzere arayan da siz değil miydiniz?"

Cavan kaşlarını çattı. "Bu sorunun şu anki durumla bir ilgisi yok."

"Bu evet anlamına geliyor," dedi Cam Kev'e.

"Koşullar değişti," dedi Cavan. "Canlıyken çok daha fazla işime yarayacaksınız. Buna aslında minnettar olmalısınız."

Kev Cavan'a araziler ve unvanlarla istediğini yapabileceğini söyleyeceği sırada Cam onu koluyla dürttü.

"Bize izin verin," dedi Cam Cavan'a. "Kardeşçe bir sohbet yapacağız."

"Ben sohbet etmek istemiyorum," diye mırıldandı Kev.

"Bir kez olsun beni dinler misin?" diye sordu Cam ılımlı bir sesle gözlerini kısarak. "Sadece bir kez?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Kev başını eğdi.

"Kontun yaşlı kıçına tekmeyi basmadan önce," dedi Cam usulca. "Birkaç konuyu gözden geçirmek isteyebilirsin. Öncelikle çok bir ömrü kalmamış. İkincisi muhtemelen Cavan arazilerindeki kiracılar son derece kötü yönetiliyorlar ve perişan haldeler. Onlar için yapabileceğin çok şey var, İngiltere'de oturmayı tercih etsen bile İrlanda'daki toprakları uzaktan da idare edebilirsin. Üçüncü olarak Win'i düşün. Varlıklı olacak ve toplumda da bir yer kazanacak. Kimse bir kontesi aşağılamaya cüret edemez. Dördüncüsü ise bir üvey anne ve üç kız kardeşimiz var ve bu yaşlı adam ölüp gittikten sonra kimse onları umursamayacak. Beşinci..."

"Beşe gerek yok," dedi Kev. "Yapacağım."

"Ne?" Cam kaşlarını kaldırdı. "Benimle aynı fikirde misin?"

"Evet."

Rohan'ın tüm söyledikleri doğruydu ama sadece Win

konusu bile yeterliydi. Bir kontes olarak çok daha rahat ve saygın bir hayatı olacaktı, bir Çingenenin karısı olmayacaktı.

Yaşlı adam acı bir ifadeyle Kev'e baktı. "Sana seçme şansı verdiğim gibi yanlış bir izlenime kapılma. Senden bir şey *istemiyorum*. Seni elde edeceklerin ve görevlerin konusunda bilgilendiriyorum. Daha da ötesi..."

"Tamam, karar verildi," diyerek araya girdi Cam telaşla. "Lord Cavan, şu an bir vârisiniz bir de yedeğiniz var. Hepimizin bir süre yeni koşulları düşünmesini öneriyorum. Eğer sizi mutlu edecekse lordum yarın sabah detayları tartışırız."

"Kabul edildi."

"Sizin ve hizmetkârlarınızın geceyi burada geçirmenizi teklif edebilir miyim?"

"Geceyi Lord ve Leydi Westcliff ile birlikte geçirmek için gereken düzenlemeleri zaten yapmıştım. Kontun adını duymuş olduğunuzdan eminim. Çok seçkin bir beyefendidir. Babasıyla tanışırdım."

"Evet," dedi Cam ciddi bir sesle. "Westcliff'leri biliriz."

Cavan'ın dudakları inceldi. "Sanırım bir gün sizi tanıştırmam gerekecek." Küçümseyen bakışlarla onları süzdü. "Kostümleriniz ve bireysel tavırlarınız konusunda bir şeyler yapmalıyız. Eğitiminiz de var tabii. Tanrı yardımcımız olsun." Parmaklarını şaklattı ve iki uşak hızla gelerek odaya getirdikleri eşyaları topladılar. Koltuktan kalkan Cavan paltosunun dar omuzlarına yerleştirilmesine izin verdi. Asık bir suratla başını sallayarak Kev'e baktı. "Kendime hep senin hiç yoktan iyi olduğunu hatırlatıyorum. Yarın görüşürüz."

Cavan odadan ayrılır ayrılmaz Cam servis masasına giderek iki kadehe bol miktarda brendi doldurdu. Şaşkınlıkla Kev'e bakarak sordu, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Tam sahip olmamız gereken bir büyükbaba gibi duruyor," dedi Kev.

Cam kahkaha atarken neredeyse boğuluyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Win Kev'in kollarının arasında yatıyordu, saçları Merripen'in göğsünün üzerine dağılmıştı ve ayın oyunlarıyla parlıyordu. Boynundaki kolyenin dışında üzerinde hiçbir şey yoktu. Kev kolyeyi saçlarına dolaştırmadan başından çıkarıp komodinin üzerine koydu.

"Yapma," diye karşı koydu Win.

"Neden?"

"Onu takmayı seviyorum. Bana nişanlı olduğumu hatırlatıyor."

"Ben sana hatırlatırım," diye mırıldandı Kev onunla yüz yüze gelerek. "Hem de sık sık."

Genç kız gülümseyerek parmaklarıyla onun dudaklarına dokundu. "Lord Cavan seni bulduğu için üzgün müsün Kev?"

Kev dudaklarına dokunan parmakları öperken soruyu düşündü. "Hayır," dedi sonunda. "Yaşlı ve biraz da ahmak ama onunla fazla vakit geçirmek gibi bir niyetim de yok. Yine de artık geçmişime ait her sorunun cevabını biliyorum. Ve..." İtiraf etmeden önce çekinerek duraksadı. "Günün birinde Cavan Kontu olmaya da bir itirazım yok."

"Öyle mi?" Sırıtarak ona baktı.

Kev başıyla onayladı. "Bu işte iyi olabileceğimi düşünüyorum," diye itiraf etti.

"Bence de," dedi Win hınzırca fısıldayarak. "Aslında pek çok insan senin yönetme yeteneğini gördüğünde çok şaşıracak."

Kev gülümseyerek onun alnını öptü. "Sana Cavan'ın bu akşam buradan ayrılmadan önce söylediği son cümleyi iletmiş miydim? Kendisine sürekli olarak hiç yoktan iyi olduğumu hatırlatıyormuş."

"Yaşlı boşboğaz," dedi Win elini Kev'in ensesine kaydırarak. "Ve çok yanılıyor," diye ekledi dudakları buluşmadan önce. "Çünkü aşkım sen her şeyden iyisin."

Uzun bir süre ikisi de tek kelime etmedi.

Sonsöz

Doktor ilk bebeğin doğumu sırasında anne ve çocuktan çok beklemekte olan babanın durumundan endişe ediyordu.

Kev eşinin hamilelik döneminin büyük bir kısmında kendini tutmayı başarmış, zaman zaman aşırı tepkiler de vermişti. En basit hamilelik sancısı olduğunda bile hemen doktora haber vermeye kalkışmış ve her seferinde Win'in bıkkın reddedişleriyle karşılaşmıştı.

Hamileliğin muhteşem anları da olmuştu. Kev'in yanında yatarken, ellerini Win'in karnına koyarak bebeğin tekmelerini hissetmeye çalışması. Yaz akşamlarında Hampshire'a doğru yaptıkları yürüyüşler ve o sırada doğayı, çevrelerindeki canlılığı içlerine çekmeleri. Evliliğin ilişkilerinin ciddiyetini sınayan bir şey değil de hayatlarını hafifleten ve canlandıran bir şey olduğunu beklenmedik bir şekilde keşfedişleri...

Kev artık sık sık gülüyordu. Şaka kaldırıyor, oyunlar oynuyor ve sevgisini açıkça gösteriyordu. Cam ile Amelia'nın oğlu Ronan'a tapıyordu, ailenin bu koyu saçlı bebeği şımartma harekâtına hemen katılmıştı.

Yine de Win'in hamileliğinin son haftalarında içinde

büyüyen o korkuyu saklamayı başaramamıştı. Gecenin bir yarısı Win'in doğum sancıları başlayınca inanılmaz bir terör estirmeye başlamıştı ve hiçbir şey onu rahatlatmıyordu. Her sancı ve Win'in her çığlığı Kev'in kül rengi olmasına sebep oluyordu, Win kendi durumunun ondan çok daha iyi olduğunu fark etmişti sonunda.

"Lütfen," diye fısıldadı Amelia'ya gizlice. "Onu oyalayın."

Cam ile Leo Kev'i odadan çekiştire çekiştire kütüphaneye indirmişler ve günün büyük bir kısmında onunla İrlanda viskisi içmişlerdi.

Geleceğin Cavan Kontu doğduğunda doktor her şeyin yolunda olduğunu söylemiş ve keşke tüm doğumlar bu kadar kolay gerçekleşse demişti. Amelia ile Poppy Win'i yıkamış ve ona temiz bir gecelik giydirmişlerdi. Arkasından da bebeği yıkayıp kundaklamışlardı. Bu işlerden sonra Kev'in yukarı çıkıp onları görmesine izin verilmişti. Karısı ve bebeğinin çok iyi durumda olduklarını öğrendikten sonra Kev hiç utanmadan ağlamış, sonra da karısının yanına yatarak uyuya kalmıştı.

Win bakışlarını uyuklayan yakışıklı kocasından kucağındaki bebeğine çevirdi. Oğlu küçücük olsa da mükemmel görünüyordu, açık tenliydi ve bol miktarda siyah saça sahipti. Göz rengi şu an belirsizdi ama Win onun gözlerinin sonunda mavi olacağını düşünüyordu. Onu göğsünde biraz yükseltti ve dudaklarını minik kulağına bastırdı. Roman geleneklerine bağlı kalarak ona gizli adını fısıldadı.

"Adın Andrei," diye fısıldadı. Bu bir savaşçıya verilen addı. Kev Merripen'in oğlu bundan azı olamazdı. "*Gadjo* adın ise Jason Cole. Ve kabile adın..." Düşünerek durakladı.

"Jàdo," dedi kocası uyku dolu bir sesle yanından.

Win Kev'e bakarak onun gür siyah saçlarını okşadı. Yüzündeki çizgiler yok olmuştu, rahat ve mutlu görünüyordu. "Anlamı ne?" diye sordu.

"Romanlardan ayrı yaşayan kişi."

"Bu mükemmel." Win elini onun saçlarında gezdirmeye devam etti. "*Ov yilo isi*?" diye sordu ona usulca.

"Evet," diye İngilizce cevap verdi Kev. "Burada yürek var."

Kev doğrularak onu öperken Win gülümsedi.